றன. பின்னரும் அங்குள்ள விலாசமான சையைகளில் ரமிக்க விரும்பி அவ்விருவர்களும் ஒவ்வொரு அம்சதூளிகையினும் ரமித்துக்கொண்டு சிவபெருமானது ஆணை பாதம் அடிக்கடி வரும் திவ்ய பரணமுதலிய ஆபரணங்களையும் பெரிதாயெண்ணாமல் கவுரி சிவ பெருமானது திவ்யாங்காங்கமே நமக்குத் திவ்ய மங்களாபரணமாம் என்றும் சிவபெருமானது திவ்யாலிங்கனத்திற்கு இவைகள் இடை யூறுகின்றன வென்றெண்ணி ஹாரம் கங்கணம் நாகாபரணம் ஒட்டியாணம் முதலிய பற்பல வாபரணங்களை ஆலிங்கனத்திற் கிடை யூறுகாமலிருக்கும்படி கழற்றிவைத்தும பரமானந்த பரவசரா யிருந்தனர்கள்.

இருபதாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

குஹாயநம:

இருபத்தோராம் அத்தியாயம்.

இறைவன தயாரர்களுக் கருளுதல்.

பின்னர் கவுரியும் சிவனும் கேளிவிலாசத்தினின்றும் ஒழி வடைந்து வெளிநோக்கிய மனமுடையோராய் கலவிநீங்கித் தனித் தனி வீற்றிருந்தார்கள். சற்றுநேரங் கழித்தபிறகு கவுரியும் சங்கா ரும் குமாரனை நினைத்தனர். உடனே குமாரர் கணபதியுடன் வந்து சுந்தரத்திருமுகனன சங்கரரைத் தரிசித்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ் கரித்து அஞ்சலிசெய்து நின்று சகல சாரசரங்களுக்கும் தாய்தந்தை யர்களாகிய பார்வதி பரமேஶ்வரர்களைத் தோத்திரஞ்செய்வாராயி னர்.

நமோநமஸ்தே கிரிஶாயதுப்யம் நமோநமஸ்தே கிரிகன்யகாயை
நமோநமஸ்தே விருஷபத்வஜாய சிம்மத்வஜாயைச நமோநமஸ்தே
நமோநமோ பூதிவிபூஷணாய நமோநமஶ் சந்தனபூஷிதாயை,
நமோநம: பாலவிலோசனாய நமோநம: பத்மவிலோசனாயை
திரிசூலஹஸ்தாய நமோநமஸ்தே நமோநம: பத்மலசத்கராயை
நமோநமோ திக்வஸநாயதுப்யம் சித்ராம்பராயைச நமோநமஸ்தே.

சந்திராவதம்ஸாய நமோநமஸ்தே நமோஸ்து சந்திரபராஜன்விதா
[யை
நமஸ்ஸுவர்ணாங்கித குண்டலாய நமோஸ்து ரத்னோஜ்வகுண்டலா
நமோஸ்து தாராக்ருஹபாலிகாயநமோஸ்துஹாரான்விதகந்தராயை
ஸுவர்ணவர்ணாய நமோநமஸ்தே நமஸ்ஸுவர்ணாதிக சுந்தராயை
நமோநமஸ்தே திரிபுராந்தகாய நமோநமஸ்தே மதுநாசகாயை
நமோநமஸ்த் வந்தகஸூதனாய நமோநம: கைடபநாசனாயை
நமோநமோ ஜ்ஞானமயாயநித்யம் நமஸ்சிதானந்த கனப்ரதாயை
நமோஜடாஜூட விராஜிதாய நமோஸ்து வேணீபணிமண்டிதாயை
நமோஸ்து பில்வாம்ரபலார்ச்சிதாய நமோஸ்து குந்தப்பிரஸவார்சி
தாயை
நமோஜகன்மண்டல மண்டிதாய நமோமணிப்பிராஜித மண்டநாயை
நமோஸ்து வேதாந்த கணஸ்துதாய நமோஸ்து விஸ்வேஸ்வரஸம்ஸ்
துதாயை
நமோஸ்து விஸ்வாமரபூஜிதாய நமோஸ்துபத்மார்ச்சிதபாதுகாயை
நமஸ்சிவாலிங்கித விக்ரஹாய நமஸ்சிவாலிங்கித விக்ரஹாயை
நமோநமஸ்தெ ஜநகாயநித்யம் நமோநமஸ்தே கிரிஜேஜனன்யை
நமோநமோநங்கஹராயநித்யம் நமோநமோ அநங்கவிவர்த்தகாயை
நமோநமஸ்தேஸ் துவிஷாசநாயநமோநமஸ்தேஸ் துஸுதாசநாயை
நமோநமஸ்தேஸ் துமஹேஸ்வராயஸ்ரீசண்டிகே தேவிநமோநமஸ்தே

இவ்வாறு மஹாதேவரையும் பரமானந்தகந்தளையாகிய அம்பி கையையும் தோத்திரஞ்செய்து நிற்கும் லம்போதர குமாரர்களை அவ்விருவருந் தழுவிப் பரமசந்தோஷமுடையவர்களாய் ஓ குமாரா! ஓ லம்போதரா! உங்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுக்கொள் வீர்களாக என்று கூறவும், அவ்வசனத்தைக் கேட்டு அவ்விருவ ரும் பிரார்த்திப்பாராயினர். ஓ உமாகாந்தா ! எனக்குத் தேவரீ ரது பாதாரவிந்தத்தையே எப்பொழுதும் அர்ச்சிப்பதிலும் தேவரீ ரது நாமங்களைச் சிரவணஞ்செய்வதிலும் பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்தலி லும் பரமமங்களப்பிரதமாகிய சிவலிங்கத்திலும் விபூதியிலும் உருத் திராக்ஷமாலைகளிலும் சிவதரிசனத்திலும் சிவப்பிரசாதங்களிலுமே எனது புத்தி குடிகொண்டிருக்கவேண்டும். ஓ சுவாமி ! அங்கங்க ளுடன் ஓதுவதினாலும் பற்பல தவங்களாலும் யோகங்களாலும் அலாதான சமூகங்களாலும் பூமண்டலங்களைச் சுற்றுவதனாலும் மற் றுமுள்ள தர்மாசிகளாலும் ஆகவேண்டியது யாதுமில்லை. ஓ பால நேத்ரா ! எப்பொழுதும் உங்களைவிட்டகலாத சித்தவிர்த்தியொன்

றையே அருளுமாறுவேண்டுகின்றேன். ஓ மிருத்தியுஞ்சய, போகத்திற்கு அங்கங்களாகிய மகத்தாகிய ராஜ்ய பதவிகளும் சகல நிதிகளும் ஐஸ்வரங்களே! சகல துக்கத்தையும் அகற்றுவோனும் காலாந்தகனுமாகிய தேவரீரிடம் அசஞ்சலமாகிய பக்தி யிருக்கவேண்டும் என்பதொன்றையே வேண்டுகின்றேன். கோக்ஷீரத்திலும் இருதம் சர்க்கரை முதலிய மதுரத்திரவியங்களிலும் ஜிஹ்வையானது எப்படியவாவுடையதாயிருக்கின்றதோ அப்படியே உமா பதே,சிவா, மஹாதேவா என்பதாதி நாமவமுதத்தில் எனது ஜிஹ்வை ஆவலுடையதாயிருக்கும்படியும் சித்தமானது எப்பொழுதும் தேவரீரது பாதாரவிந்தத்திலேயே வண்டுப்போலாகும்படிக்கும் வேண்டுகின்றேன். இஃதே எனக்கு வேண்டியவரம். ஓ ஈஸ்வரா! பிரிவாற்றாமையுற்ற நாயகனை நாயகியும் சூரியனைத் தாமரையும் சந்திரனைக் குமுதமும் அமுதத்தை நரனும் ராஜ்யத்தை ராஜாதமனும் செவியைச் செவிடனும் கண்களை அந்தகனும் நொண்டி காலூன்றிநடப்பதனையும் ஊமை வாக்ஜரியையும் எவ்விதம் பேராவலுடன் விரும்புகின்றனரோ, அதுபோல தேவரீரது பாதாரவிந்தத்தை விரும்பும் எனது மனம் விருப்பமாத்திரத்தோடு போகாமல் அதனையடைந்து மகிழ வேண்டுமென்று வேண்டுகின்றேன். பாலைவனத்திற் செல்லுவோன் சலத்தையும் குயில் வசந்தகாலத்தையும் மலடி புத்திரனையும் பெரியோர் பாவநாசத்தையும் நிலாமொக்குக்குருவி சந்திரனையும் சாதகபக்ஷி மேகத்தையும் புரம் சிவோபாசகரையும் விரும்புவதுபோல எனது மனமும் இந்துபூஷணனாகிய தேவரீரை விரும்புகின்றது. மலர்த்தேனையேபுசிக்கும் வண்டெப்படியதனையேவிரும்புகின்றதோ, காமுகன் மிக்க சுந்தரமான காமினியை விரும்புகின்றானோ, யாதுமற்ற தரித்திரன் தனத்தை எவ்வாறு விரும்புகின்றானோ, சிசு முலைப்பாலை எப்படி விரும்புகின்றதோ அங்குரம் மழையை எப்படிவிரும்புகின்றதோ அப்படிப்போல உமது நாமசங்கீர்த்தனத்தை விரும்பும் என் மனமானது அதனைப்பெற்று பரமானந்தமுடையதாகுக. ஓ சுவாமி! மற்றெதனையும் யான் விரும்புவதில்லை ஓ ஸ்வாமி! தேவரீரது சரணாரவிந்தத்தை இப்பொழுது தரிசிக்கின்றேன். இனி எக்காலந் தேவரீர்கள் தரிசனந் தருவீர்கள். ஓ தேவா, கருணைக்கடலே, தேவரீரது பாதாரவிந்தத்தைத் தரிசிக்காவிடில் தீர்த்தத்தைக் கூட எடுக்கமாட்டேன். ஓ பகவனே! காலை மாலைகளில் தேவரீரைத் தரிசிக்கும்படி எனக்கு ஆஞ்ஞாபிக்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன். இதனிலும் சிறந்தவரன் யாதுங்காண்கிலேன். ஓ சர்வ

ரது சரணாரவிந்தங்களிலும் எனது அன்னையின் சரணாரவிந்தங்களிலும் சபதஞ்செய்து இஃது கூறுகின்றேன். மற்றியாதும் என்றால் விரும்பப்படுவதில்லை. ஓ ஸ்வாமி, அருள் புரியவேண்டும் என்று கூறும் குமாரரது வேண்டுகோளைக் கேட்டதும் அவரை யாலிங்கனஞ்செய்து ஒகணேஸ்வரா, ஓ குமாரா! உங்களைக்காட்டிலும் பிரீதிகரமாகிய பொருள் எமக்கு வேறுயாதானுமுளதோ? நீவிரிருவரும் எம்மிருவரைவிட் டகலாதிருங்கள். இஃதே எமக்குப்பிரியம் என்று கூறிச் சிவபெருமான் குமாரர் கணபதியாகிய இருவர்க்கும் ஆச்சரியமாகிய ஆடையாபரணங்களை யளித்துச் சந்தோஷங்கொண்டு அவர்களை வாரியணைத்து முத்தமிட்டு ஒகுமாரா, கணபதியுடன் கூட நீ நந்திகேசாதி சகலருக்கும் அற்புதமாகிய ஆடையாபரணங்களைக்கொடுத்துச் சந்தோஷப்படுத்துவாயாக என்றுஞ்ஞாபனஞ்செய்தனர். உடனே பார்வதி பரமேஸ்வரர்களை நமஸ்கரித்து அவ்விருவரும் வெளியேசென்று இரத்னமயமாகியவோரழகிய மாளிகையையடைந்து அங்குள்ள சிங்காதனத்தின்மீது உட்கார்ந்துகொண்டனர். அது கண்டு நந்தீசர் முதலிய சிவகணங்களெல்லோரும் குமாரர்கள் வீற்றிருக்கும் மாளிகை வந்து அச்சந்நிதியில் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து அஞ்சலிசெய்து துதித்தனர். குமாரக்கடவுளும் அக்கணங்களிடம் கருணைகூர்ந்து அந்த க்ஷணத்திலேயே திவ்யாபரணங்களையும் அற்புதமான பட்டாடைகளையும் திவ்யான்ன வகைகளையும் மலைமலையாய் எதிரில் தோன்றும்படித் திருவுளங்கொண்டனர். அப்படியே ஆச்சரியகரமாயும் மகா பர்வதம்போலும் எதிரில் தோன்றிய அவ்வஸ்திராபரண அன்னவகைகளை அவரவரின் யோக்கியதையின்படி சகலருக்குங் கொடுத்ததை அதனைப்பெற்றுக் கணங்கள் பரமானந்தத்துடனிருந்தனர். சர்வேசனாகிய இறைவன் இவ்வாறு அவரவர்க்குத் தக்கபடி அற்புதமாகிய திவ்யமாளிகையுங் கொடுத்து அங்கு சிவத்தியான பராயணர்களாயிருங்கள் என்றுரைத்தருளக் கணங்களும் தண்டனிட்டு வணங்கிச்சென்று தத்தம் மாளிகையையடைந்து சிவத்தியான பாராயணர்களாயிருந்தனர். பின்னர் குமாரரும் தேவசேனையுடன் கூடச் சிவாஞ்ஞையின்படி அவருக்குச் சமீபத்திலுள்ள ஓர் திவ்யரத்ன மாளிகையில் சுகமாய் வீற்றிருந்து பரமானந்த மெய்தினர். கணபதியும் ஸ்வஸை, சாஸை என்பவர்களுடன்கூட ஓர் இரத்னமாளிகையடைந்து சுகமாயிருந்தனர். இஃதிங்ஙனமிருக்க, அம்பிகை ஜயை விஜயை என்னும் இருவரையும் அருகிலழைத்து அவ்விருவர்களுக்கும் முன்னர் திவ்ய வஸ்திராபர

ளைகளை யளித்துப் பின்னர் காட்டிய மாதர்களையும் அப்படியே சந்தோஷப்படுத்தினாள். பின்னர் மஹாதேவன் அம்பிகையைக் கூட்டிக்கொண்டு உயர்ந்த ஓர் திவ்ய மலர்மாளிகையை யடைந்தனர். அம்பிகையும் அற்புதமாகிய திவ்யான்னங்களைச் சமைத்துப் பரிகலத்திற் பரிமாறவே இறைவன் பேராவலுடன் அவைகளை யுண்டருளி அமுத கனிகளையு முண்டு பின்னர் தமதாஞ்ஞையின்படித் திவ்ய தாழைமலர்ப்பொடிகளை வாறி யிறைத்துக்கொண்டு ஆனந்தமாய் வீசும் காற்றை யநுபவித்துப் பரிசானந்தமுறவுத் தேவியையும் பார்த்து ஓ கிரிஜே ! இக்காற்றில் நீயும் சற்றிருந்து சிரமபரிகாரஞ் செய்து சுகமுறுவாயாகவென்ன அதற்கம்பிகை ஓ சுவாமி, தேவரீரநுபவித்து எஞ்சியகாற்றின் சேஷத்தையும தேவரீர் பூசி எஞ்சிய பரிமளத் திரவியங்களையும் எனக்கருளவேண்டும். ஓ சுவாமி, எப்பொழுதும் அதனையே யான் விரும்புகின்றேன். தேவரீருடைய திருவடிமலரின்கண்ணும திருநாமங்களிலும் எனது மனம் குடிகொண்டிருக்கின்றது என்று கூறி யுடனே உருத்திர வீணையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு ஞானவித்யா சொருபிணியாகிய அம்பிகை

சிவசிவ ஹரசம்போ பர்க்கபீம ஸ்மராரே திரிபுரஹர யமாரே
காளகூடந்தகாரே பரசிவ பரமாத்மன் ருத்ர " என்று திவ்ய

நாமங்களை மலர்முனைபோன்ற தனது நகமுனைகளால் பரமானந்த பரவசையாய் மீட்டிக் கானஞ்செய்துகொண்டு ஓ ஸ்வாமி ! வீணை அற்புத சிருட்டியாயிருக்கின்றதே, இதன் வரலாறு யாது ; இது போல் யான் எங்குங்கண்டதில்லை. இது எப்படி யுண்டாயிற்று என்று இறைவனிடம் தேவி விஞ்ஞாபனஞ் செய்துகொண்டனள். அதற்குச் சிவபெருமான ஓகிரிஜே! அதனைக் கூறுகின்றேன். கேட்க.

பூர்வம் கந்தர்வநகரமொன்றிருந்தது. அபாரமகிமை பொருந்திய சிவலிங்கத்தால் ஜ்வலிப்பதும், கந்தர்வஸ்திரீகளது விலாசங்கட்கிருப்பிடமாயும் உள்ள வந்நகரத்தில், சகல பாக்கியங்கள் பொருந்தியநுபவிப்பவனும்வள்ளலுமாகிச் சகலராலும் போற்றப்பெற்ற ஊஹூ என்கிற பெயருடைய கந்தர்வநாதனொருவனிருந்தான். அவன் புஷ்பகவிமானத்தின்மீதேறி மூவுலகிலுஞ் சென்று சஞ்சரித்துக்கொண்டு எங்கெங்கு யாதுயாது விசேஷமுளது. எவ்வெவனது பூமியில் எவ்வெப்பெரியமுளது. சிவாராதனத்துக்குச் சாதனமாயுள்ள பொருள்கள் எங்கெங்குளவென்று விசாரித்துவருகையில் ஓர் மலைக்குகையைக்கண்டு அதற்குட்சென்றனன். அங்கு ஓர் மஹாவீரரும்

பெருங்கருணை வள்ளலுமாகிய ஓர் சாம்பவசிரேஷ்டர் சங்கராராதனைக்குச் சந்நத்தரா யிருப்பதைக்கண்டு அவர் காலில்வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துக் கைகட்டி நின்று கந்தர்வ சிரேஷ்டனாகிய ஹாஹா வென்பவன் அப்பெரியோரை நோக்கி ஓ ஸ்வாமி! தேவரீர் சவுந்தரியம் வீரியம் முதலிய சகல பாக்கியங்களும் நிறைந்தவரென்று காணப்படுகின்றதே. ஓ சாம்பவ ஸ்ரேஷ்டரே! இம்மலைக்குகையின்கண் தாங்கள் யாதுசெய்யக் கருதியிருக்கின்றீர்கள்; தங்களுக்குக் கிடைக்கவரிதாய் யாதும் எவ்வுலகத்திலும் இராதென்றே தோன்றுகின்றது. ஓ பாக்கியவானே! தாங்கள் கருதியது யாதென்பதை யடியேனுக் குரைத்தருள வேண்டுமென்று வினவினான். அதனைக் கேட்டு அச்சாம்பவர் புன்னகைகொண்டு ஓ சிவபக்தனே! இதனைச் சற்றுக் கேட்பாயாக, அஃதாவது, இங்கு சகலேஷ்ட சித்திகள் தருவதும் சகல சித்தர்களும் ஆராதித்துச் சித்திபெற்றதும் அற்புதமுமாகிய ஓர் மஹாலிங்கம் விளங்குகின்றது. அது சகல சித்திகளையுந் தருகின்றதாதலால், சித்தலிங்கமென்று பிரசித்திபெற்றது. இங்கு பூர்வம் மிக்க தரித்திரனும் குஷ்டரோகியும் முடவனும் மற்றும் பற்பல வியாதிகளுடையோனும் சொத்தை நகத்தோனும் கூனனும் செவிடனும் குருடனுமாய் ஓர் விப்ரனிருந்தனன். அவன் உடுக்க உடையும் உண்ண உணவுமற்று எண்ணிறந்த பீற்றலுற்ற ஓர் கந்தையை யுடுத்திக்கொண்டு தட்டித்தடவி ஆங்காங்கு சென்று திரிந்துழன்று பற்பல துக்கங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு தெய்வவசத்தால் ஓர்சமயம் இங்குவந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது ஓர் கின்னர சிரேஷ்டர் இவ்விலிங்கத்தைப் பூஜைசெய்து அற்புதமாகிய திவ்யான்னங்களை ஓர் வாழையிலையில் வைத்துச் சிவபெருமானுக்கு நிவேதித்துப் பின்னர் நிவேதனஞ்செய்த சேஷமாகிய கிருதம் சர்க்கரை முதலியவை கலந்தொழுகும் நற்சுவைப பரிமள பரமான்னத்தைத் தாமும் ஓர் கதலியிலையில் பரிமாறிக்கொண்டு சிவத்தியானத்துடன் அதனைப் புசித்து எஞ்சியவன்னத்துடன் அவ்விலையை யெடுத்துச் சற்று தூரத்தில் விழும்படி எறிந்துவிட்டார். அது விழுந்தவிடத்திற்குச் சற்றருகில் அவ்விப்பிரவந்தன் அதன் நறுமணத்தை முகர்ந்து தடவிச்சென்று அதனைக் கையாலெடுத்துப் புசித்தான். உடனே அவ்வந்தணன் சகலரோகங்களும் கிழத்தனமும் நீங்கி மிக்க சுந்தரனான யவ்வன புருஷனாயினான். அப்படியானதும் அவ்வந்தணன் ஓஹோ இதென்ன புதுமையாயிருக்கின்றது! இது யாருடைய மகிமை! யாம் முன்னிருந்த நிலைமை என்ன! இப்பொழுதுள்ள நிலை

மையென்ன! இது நமது பூர்வபுண்ணியங்களின் மகிமையோ வென்று ஆச்சரியம் மனதிலடங்காது கூறிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது முன்னர் பூஜைசெய்து நிவேதனஞ் சமர்ப்பித்த பின்னர் சிரேஷ்டி மீண்டும் நிவேதன அன்னங்களை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து முன்போல் சித்தேசருக்கு நிவேதனஞ் செய்து உண்டு முன்போலவே அதனை எறிந்துவிட்டுச் செல்ல அவ்வந்தணன் உடனே ஓடிவந்து அதனைப் பேராவலுடன் முன்போலெடுத்துப் புசித்துப் பரமானந்த முற்றிருந்தான். அப்பொழுது ஓர் சாம்பவர் சிவசங்கர ஹரா வென்று சிவநாமங்களை உரக்க வுச்சரித்துக்கொண்டேவந்து பில்வ பத்திராதிகளால் அவ்விலிங்கத்தை யர்ச்சித்துக் கனிகளை நிவேதனஞ்செய்து அதனைப்புசித்துச் சகல மனோரதங்களையும்பெற்ற வானந்தமுடையோராய் திவ்யரூபம்பெற்று நின்றார். அப்படி நிற்கும் அச்சாம்பவருகில் முற்கூறிய வந்தணர் சென்று அவரடியில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து அஞ்சலிசெய்து ஓ ஸ்வாமி! தேவரீர் இங்கே வரும்போதிருந்த வுருவம்போய் இப்போது ஓர் திவ்யரூபம் வந்திருக்கின்றதே! இது தாங்கள் சிவபூஜைசெய்து நிர்மாலியம் புசித்ததின்பின்னரே வந்ததென்பதை யான் நன்கறிவேன். இப்படி அற்புதமாகிய ஒருருவம் வந்ததற்கு யாது காரணம்? அதனைக் கருணைகூர்ந்து எனக்குரைக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கு அச்சாம்பவரும் ஓ விப்ரா, இவ்வுண்மையை யுமக்குரைக்கின்றேன் அதனை யறிந்து மயக்கம் நீங்குவீராக. இது சிவநிவேதன சேஷத்தையுண்ட மகிமை என்றறிந்துகொண்மின். இதன் மகிமை இம்மட்டுமன்றி வேதங்களில் மிகுதியாய்க் கூறப்பட்டுளது. எவன் சிவநிவேதன சேஷத்தைப் புசிக்கின்றானோ அவனே பாக்கியவான். அவன் மிக்க சுந்தரனும் சகல லக்ஷணங்களு முடையோனுமாகின்றான். சிவநிவேதன சேஷத்தின் லேசலேசத்தின் கோடியி லொரு பங்குகூட மஹாபாக்கியவான் தவிர மற்றெவருக்குங் கிடைக்காது. பூர்வம் லக்ஷ்மி சிவநிவேதன சேஷ சம்பந்தத்தாலேயே மஹா சௌந்தர்யத்தையும் பெற்றனள். இன்னொன்று கூறுகின்றேன்.

பூர்வம் ஓர் மஹாரண்யத்தில் வேடர்குலத்தில் உதித்தவளாகிய பதுமையென்றொருத்தி கானகத்திலுள்ள கட்டைகளை வெட்டிக்கட்டித் தானும் தனது நாயகனுமாய்ச் சுமந்து சென்று விற்று அதனால் சீவனம் செய்துகொண்டிருந்தாள். அப்படிப் பலநாளும் சுமந்து சென்று சீவித்துவருமவள் கிழத்தன்மையடைந்து அங்கம் மெலிந்து விறகுசுமந்து செல்வதற்குரிய சக்தி குன்றியவளாயினும்

சீவன நிமித்தமாய் அதனை விடக்கூடவில்லை. ஓர் சமயம் அவ் வேடுவச்சி கானகத்திற் றள்ளாடித்தள்ளாடி வழக்கம்போல் சுமந்து கொண்டு செல்லும்பொழுது பசிமிகுதியால் தடுமாறிச் சுமைதூக்கச் சக்தியற்றவளாய்க் கீழே விழுந்துவிட்டாள். அப்பொழுது அவ் வனத்தில் வழிப்போக்கராய்ச் செல்லும் ஓர் மஹாசைவர் அங்கு பில்வபத்திராதிகளால் சிவாராதனஞ்செய்து நிவேதனஞ்செய்த சேஷத்தைத் தாம் புசித்து அவ்வுச்சிட்டகலத்தைச் சற்று தூரத்தில் எறிந்துவிட்டனர். அதனைக் காற்றானது அடித்துக்கொண்டு வந்து கீழே விழுந்துகிடக்கும வேடஸ்திரீயின் கையில் நன்றாய்ப் படும்படித் தள்ளியது. உடனே அவள் உயிரிழந்தனள். பிறகு காலபடர் அவளைக் காலனருகில் கொண்டுபோய் நிறுத்தக் காலன் சித்ரகுப்தனைப் பார்த்து ஓ சித்ரகுப்தா ! இவள் எங்கிருந்தனள், இவள் செய்த பாவபுண்ணியங்கள் யாவை என்று வினவ, அதற்குச் சித்திரகுப்தனும் இவள் ஓர் கானகத்திலிருந்தனள். பசியோடுகூடச் சுமை தூக்கிச் செல்லுகையில் கானகத்திலிறந்தனள். இவளால் புண்ணியம் யாதும் செய்யப்படவில்லை. இவள் செய்தவெல்லாம் பெரும் பெரும் பாவங்களே ! இவளெப்பொழுதும் பரபீடை செய்தவள், இவள் எப்போதும் பட்சிகளை வலையிற்பிடித்துச் சந்தோஷத்துடன் அவைகளைக் கத்திகொண்டு கண்டதுண்டங்களாக நறுக்கிப் பாகஞ் செய்து புசித்தவள், சுராபானஞ்செய்தவள், சிறிதும் புண்ணியமறியாதவள், இவள் சிவலிங்கத்தை யோரிடத்திலாவது தரிசித்ததில்லை, சிவாலய தீபத்தைக் கூடக் கண்டதில்லை, சாம்பவரையுங் கண்டதில்லை, சிவாலயத்தில் தாசிகளைக் கூட்டுதலாகிய திருவலகிடுதலைச் செய்ததுமில்லை, சிவபூஜையைத் தரிசித்ததுமில்லை, போகமோகங்களை யளிப்பதாகிய சிவமார்க்கத்தை யெப்படி யறிவாள்! பக்தியுடன் பில்வவிருக்ஷத்தைத் தரிசித்தவளுமல்லள், இவளுடைய நெற்றி பஸ்மசம்பந்தத்தால் சுத்திபெற்றதென்பது ஓர் சமயத்திலுமில்லை, உருத்திராக்ஷமென்னுஞ் சொல்லையுமறியாள், சிவாபிஷேக தீர்த்தத்தைப் புசித்தலென்ற சொல்லின் சம்பந்தத்தையும் பெற்றவளல்லள், சிவநைவேத்திய மணமும் நுகர்ந்ததில்லை. சர்வ பாவங்களையுந் தொலைப்பதாகிய மஹாதேவ நாமஸ்மரணமும், அல்லது சிவ தீர்த்த யாத்திரைச் சம்பந்தமாவது, அல்லது சிவாலயோற்சவ தரிசனமாவது அல்லது சிவஸ்தல சம்பந்தமாவது எவையும் செய்தவளல்லள். ஆனால் உயிரிழக்குஞ்சமயத்தில் சாம்பவரது உச்சிட்ட கலத்தின் சம்பந்தமொன்றுமாத்திரம் சேர்ந்ததுண்டு. அஃது சகல

வசிஷ்டங்களையும் தருவதாகிய ஓர் பெரும் புண்ணியமன்றோ என்று கூறினான். இதனைக் கேட்டதும் காலன் சந்தோஷமடைந்து அவள் தேகத்தைத் தனது கையாற்றொட்டு அவளைப் பிரதக்ஷணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து நின்றான். உடனே அவள் திவ்யமாலை ஆடையாபரணங்களைத் தரித்தவளாய் அற்புதமாகிய உருவத்துடன் நின்றாள். உடனே! தருமராஜன் அவளை ஓர் ரத்னசிங்காதனத்தின்மீது வீற்றிருக்கச்செய்து மலர்முதலியவைகளால் பூஜைசெய்தனன். உடனே அவள் ஸ்வர்க்கமடைந்தனள். இங்ஙனம் சிவபூஜகர்களுக்கு அபாரமாகிய மகிமையுளது. ஆச்சரியம்! அம்மகிமை என்னென்று கூறுவேன். அவர் புசித்த வுச்சிஷ்டகலத்தின் சம்பந்தம்பெற்ற மஹாபாவிகளுஞ் ஸ்வர்க்கமடைவாரென்றால் அம்மகிமை அபாரமன்றோ!

இருபத்தோராம் அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

உ

ஷண்முகாயநம:

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

சிவநிவேதனமகிமை.

இங்ஙனம் அச்சாம்பவசிரேஷ்டர் கூறியவசனத்தைக்கேட்டுப் பரமாச்சர்யங்கொண்டு அவ்வந்தணன் அச்சாம்பவரை நோக்கி ஓ ஸ்வாமி! அவ்வேடஸ்திரீ ஸ்வர்க்கமடைந்தபின்னர் எப்படியாயினாள் அதனைக் கூறவேண்டுமென்று கேட்க அதற்குச் சாம்பவர் ஸ்வர்க்கலோகஞ்சென்று பற்பல போகங்களைப் புசித்துப் பின்னர் பிரமலோகஞ்சென்றனள். பிரமதேவர் அவளை ஓர் சிங்காதனத்திலிருக்கச்செய்து பிரமதேவனும் பூஜித்தார். அப்படியே சநகாதியரும் பூசித்தார். ஓர்சமயத்தில் பிரமலோகத்தில் வசிப்பவரெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்து அவரை நமஸ்கரித்துத் திசைமுகனாகிய நாதனே! ஓ ஸ்வாமி! இவள் யார் என்று கேட்டனர். அதற்குப் பிரமதேவன் ஓ சாதுக்களே! இதனை எப்படிக் கூறவியலும். மஹான்மாக்களாகிய சாம்பவர்களது ஸ்வரூபத்தைப் பரமசிவனும் அறிவதரிதென்று நினைக்கின்றேன். வேதங்களாலும் அறியப்படாததாய் யாதுளதோ அதனை யனெவ்விதங்கூறவியலும்? வைகுண்டாது புத்தியும்* எட்டக்கூடாத சாம்பவர்களது* மகிமையை யானுரைப்ப

தெப்படி! ஆனால் அதனை மஹேஸ்வரன் அறிந்தால் அறியலாகுமே யன்றி மற்றெவராலும் அறியமுடியாது. எவர்களது தேகசம்பந்தத்தால் சகலமும் பரிசுத்தமாகின்றதோ அப்படிப்பட்ட சைவர்களது மகிமையை யறிதற்கு முடியாது. இப்பூவுலகில் சஞ்சரிக்கும் சைவர்களெல்லாம் பிரத்தியக்ஷமாய்ச் சிவஸ்வரூபர்களேயாம். சிவப்பிரபாவமானது பூவுலகில் யாராலாவது மறியப்படுகின்றதுண்டா! அச்சைவர்களின் அங்கசம்பந்தமானது சகல சம்சாரசாகரத்தையும் வற்றச்செய்வதோ, அப்படிப்பட்ட பாவமோசகர்களாகிய சைவர்களின் மகிமையை யான் கூறிமுடியுமோ! சங்கரரது சரித்திரம் அலௌகிகமாகலின் வேதத்திற்கு மெட்டாதது. சைவரது அம்சத்தின் கோடியி லொருபங்குகூட வேதவேதாந்தங்களாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டதில்லை. சைவர்களே தன்யர்கள். அவர்பாததூளி பூவுலகையும் பரிசுத்தமாக்குகின்றது. ஆயிரம் நாவுடைய ஆதிசேஷன் கூட அவர் மகிமையைக்கூறச் சக்தியுடையவரல்லர். யானும் அரியும் அப்படியே. சாம்பவர்களது அங்க சம்பந்தத்தால் மகா பாவமெனும் பறவைகள் வெடி மருந்தொலிக்குப் பறந்தோடுவதுபோல் ஓட்டம்பிடிக்கின்றன. பூர்வம் ஓரரசனிருந்தான். அவன் மகாபாவங் குடிகொண்டவனும் பிரஜைகளை வருத்துவோனும் பரத்திரவியத்தை யபகரிப்போனும மனுவுயிர்க்குத் துரோகஞ் செய்வதிலேயே யாவலுடையோனும் பிறரை நிந்தித்தல் பிறர் மனை விரும்பல் கோக்கொலைசெய்தல் நாய்களை இம்சித்தல் அந்தணர்களை இம்சித்து அவர் மனைவிகளை வருத்துதல் முதலிய மகா பாவங்களையே சீலமாய்க் கொண்டிருந்தான். அவ்வரசனிடம் பயத்தினால் கானகத்துள்ள மிருகங்கள் தாகந் தீர்த்துக்கொள்ளக்கூட வெளிப்புறப்படுவதில்லையெனின் மற்றையர்கள் அவனிடம் கொண்டிருக்கும் பயத்தைக் கூறவும் முடியுமோ! அத்தேசத்தின் அரண்யத்தில் ஓர் சைவர் வழிப்போக்கராய்ச் சென்றுகொண்டிருந்தார். அவர் அங்கு ஓர் வில்வவிருக்ஷத்தைக் கண்ணுற்றார்.

அதற்கருகில் பில்வதளங்கள் மிகுதியாய் மிதப்பதும் விலாமிச்சையால் சூழப்பெற்றதும் அற்புதமான தீர்த்தமுடையதும் அழகிய அலையாற் சலிப்பதுமாகிய ஓர் ஜலகுண்டமுளது. அத்தேயத்தரசன் வேட்டையாடக் கானகம்புகுந்து பல மிருகங்களைக்கொன்று தாகமுந் தாபமுமேலிட்டு நல்லதீர்த்த மெங்குளதென்று பார்த்துக்கொண்டே அக்குண்டத்தருகில் வந்து சேர்ந்தான். அக்குண்ட

மானது தான் வேட்டையாடிச் சிரமமடையுங்காலத்தி லவ்விடம் வந்து இளைப்பாறுவதற்கென அரசனால் முன்னமே தாபிக்கப்பட்டுளது. அப்பில்வமரத்துக்குக் கருப்பஞ்சாற்றிலு மினியதும் நிர்மலமாயுமுள்ள தீர்த்தம் வார்க்கச்செய்து அதனை ரக்ஷிப்பதற்கென சில வேலைக்காரர்களையு மேற்படுத்தி அவ்வில்வநிழல் படியுமிடத்தில் அழகிய தீர்த்தகுண்டத்தையு மமைத்திருந்தான். அத்தீர்த்தகுண்டத்தருகினின்று இளைப்பாறுவோமென்று பேராவலுடன் அரசன் செல்லவே அங்கு அவ்வழிப்போக்கச் சைவருங் களைப்புற்று நல்ல தீர்த்தமும் நிழலும் விருக்ஷமுமிருக்கின்றது. இங்கு சற்று இளைப்பாறிப்போவோமென்று நினைத்து அருகில்வர அரசனையுங் கண்ணுற்றார். அரசனும் அச்சாம்பவரைத் தரிசித்தமாத்திரத்தில் சாந்தியுதித்துக் கருணையுடையோனாய்ச் சரேலென்று குதிரையினின்று மிறங்கி அச்சாம்பவரருகிற்சென்று இவர் யாரென்று உற்றுநோக்கவே அப்போது ஓர் காற்றடித்தது. அக்காற்றினால் விபூதிபூசிய மேனியராகிய அச்சாம்பவரது தேகத்திற் படிந்த விபூதிதூளி அரசன்மீது சம்பந்தித்து உடனே ஓர் தெளிவு பிறந்த மனதுடன் அவ்வரசன் சாம்பவரைநோக்கி ஓ சுவாமி! புலிகளடர்ந்த இக்கானகத்தில் தாங்கள் வந்தது யாது காரணம்? ஏன் தங்களது தேகமிவ்வளவு வாட்டமுற்றிருக்கிறது; ஓ சுவாமி, பூர்வம் எனது மனம் மிக்கக் கொடியதாயிருந்தது. அப்படிப்பட்ட எனது மனதின் நிஷ்டூரத்தன்மை தங்களது தரிசன விசேடத்தால் நீங்கப்பெற்றேன். நான் வேறு மனிதன்போலும், என்மனம் வேறு மனம் போலும் தோன்றுகின்றது. பூர்வம் யான் செய்த பிரமஹத்தியைக் கணக்கிடமுடியாது! ஓ ஓ ஆச்சரியம்!! மகா கொடியவனாகிய வென்னையும் வசப்படுத்தும் மந்திரமு மொன்றுண்டா? ஓ சுவாமி! அவ்வளவு கொடியனாகிய யான் சகல கொடுமையு நீங்கித் தேவரீருக்கு வசப்பட்டு மகாசாந்தனாயிருக்கிறேனாதலின் இது வென்ன காலவிந்தையோ தெரியவில்லை. தேவரீரிடம் யாதானும் வசீகரணமந்திர மிருக்கவேண்டும். அப்படிக்கிராவிடில் வேங்கைப்புலிகள் கூட்டங் கூட்டமாய் வாழுமிக்கானகத்தில் பிரவேசிக்க முடியுமா? தேவரீர் அம்மந்திரத்தைத் தாசனாகிய வெனக்குபதேசித்தருளவேண்டும். என்னாற் செய்யப்பட்டுள்ள கணக்கிறந்த பாபங்களைத்தொலைப்பதற்கோ ருபாயத்தையுங் கூறியருளுங்கள். இதுமுதல் யான் தேவரீருடைய தாசனென்பதிற் சந்தேகமியாதுமில்லை. ஓ சுவாமி! அடியேனிடம் எப்படியாவது கிருபைசெய்யவேண்டும். தேவரீரது தேகசம்பந்தமுற்ற காற்று

என்தேகத்தில் சம்பந்தித்தமையால் யான் சாத்விகனுயினேன், தேவரீர் சைவமந்திரத்தால் பரமபாவனமாகிய விபூதியை யடியேனுக்குத் தந்தருளல்வேண்டும். தேவரீரைப்போன்ற பெரியோர்கள் பாவிகளிடத்திலும் அருள்புரிகின்றனர். தேவரீருடைய சந்நிதானத்திலிருந்தாலெனக்குப பாவங்களாற் பயமில்லை. தேவரீர் பாபமென்னும் புலிக்குச் சிங்க சிரேஷ்டமாய்த் தோன்றுகின்றீர். தேவரீரது தரிசனமானது பாபராசிகளுக்கு வச்சிராயுதம்போன்றது. அப்படிப்பட்ட தரிசனமானது அடியேனுக்குக் கிடைத்தது ஏந்த புண்ணியத்தினுலோவென்று கூறி கண்களினின்று மானந்தபாஷ்பம் பெருக அடியற்ற மரம்போல் அச்சைவ புங்கவரது பாதாரவிந்தத்தில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான். அச்சாம்பவரது விபூதி சம்பந்தித்த மாத்திரத்தில் அவ்வரசன் செய்தபாபங்களெல்லாம் அவன் தேகத்தைவிட்டு யானையுருவத்துடன் வந்து எதிரில் நின்றது. அதனைக் கண்ணுற்று அரசன் வியந்து மறுபடி சாம்பவர் பாதத்தில் வீழ்ந்து ஓ சுவாமி! என்தேகத்தினின்று மோர் பெரிய மலைபோல் ஓர் யானை தோன்றி எதிரில் நிற்கின்றது. புகைகளாற் சூழப்பெற்ற மகாபர்வதம்போற் றோன்றும் இக்கரியயானையைப் பார்க்க மிக்க விந்தையாயிருக்கிறது. ஓ சுவாமி! இச்சாம்பவ சந்நிதானமகிமையோ! யாதோ! தெரியவில்லை. தேவரீர் கூறல்வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அச்சாம்பவர் ஓ அரசனே! எனக்கும் இது ஆச்சரியமாக விருக்கின்றது. உன்னிலுஞ் சிறந்த புண்ணியவான் உலகிலெங்கு மில்லை யென்றே தீர்மானிக்கின்றேன். பில்வ விருக்ஷம் வைத்துத் தீர்த்தம்விட்டுக் காப்பாற்றிய புண்ணியம் கூறமுடியுமா? நீர் பில்வவிருக்ஷத்தடியில் வார்த்த ஜலத்தின் பிந்துக்கள் எவ்வளவோ அப்படிப்பட்ட தீர்த்திவலை ஒவ்வொன்றும் மகாபாதகக்கூட்டங்களைத் தொலைப்பதாயின் அளவிறந்த தீர்த்தத்தைப் பிரதினமூமூட்டி வளர்த்த வும்மிடம் பாபசம்பந்தம அணுவளவுமில்லையென்பதில் சந்தேகமுமுளதோ? இம்மரத்தடியில் தினந்தோறும் நீர் வார்த்து வளர்த்தது திரிநேத்திரனை வளர்த்ததேயன்றே. உமது புண்ணியமே புண்ணியம். சகல தேவகணங்களாலும் தாங்கள் நமஸ்கரிக்கக்கூடியவர். இப்பில்வவிருக்ஷமானது மகாதேவன்வடிவமே. சாமானியமல்ல, பரமசிவமகிமையானது எவருக்கும் எப்படி அரியொணுததோ அப்படி யிதன்மகிமையும் வேதங்களாலும் அறிதற்கரிதாயிருக்கின்றது. இவ்விருக்ஷ மொன்றினுலேயே இவ்வனமுழுமையும் பாவனமாயுள்ளது. உலகில் எவ்வளவு

புண்ணிய தீர்த்தங்களுளவோ அவை யெல்லாம் பில்வவிருக்ஷமூலத்தில் விளங்குகின்றன. வில்வமூல ஜலத்தால் எவன் சிரசில் சம்பத்திக்கப்பெற்றவனோ அவன் சகல புண்ணிய தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்தவனாகின்றான். பில்வமூலத்தில் லிங்கரூபியாகிய மகாதேவனை எவன் பூஜிக்கின்றானோ அவன் தர்ம ஸ்வரூபனாயிருந்து சிவனையடைகின்றான். இதிலையமில்லை. பில்வமூலத்திலிருந்து மந்திரம் ஜபிப்போனுக்கு உடனே அதன் சித்தி கைகூடும். சக்தியற்ற மந்திரமாயினும் பில்வமூலத்திலிருப்பவனால் ஜபிக்கப்படுமாயின் அதன்மகிமையைப் பரமேஶ்வரன்தான் கூறவேண்டும். அவனுக்குச் சகலமுஞ் சித்திக்கும். ஜகதீஶ்வரனாகிய சிவனே லோகானுக்கிரகார்த்தம் பில்வவிருக்ஷரூபமாயிவ்வனத்திலிருந்தருள்புரிகின்றனர். பில்வமூலத்தில் பாத்திகட்டி நீர்வார்ப்பவனிடம் மஹாதேவன் மிகவும் சந்தோஷிக்கின்றார். கந்தம் புஷ்பமுதலியவைகளா லெவன் பில்வ விருக்ஷத்தை யுபசரிக்கின்றானோ அவனது சந்ததிலோகோத்தரமாய் மேன்மேலும் செழிப்புற்று விளங்கும். எவன் வில்வமூலத்துக்குத் தீபோபசாரம் செய்கின்றானோ அவன் தத்வஞானமுதித்தவனாய்ச் சிவனோடு கலப்பான். எவன் பில்வ மூலத்தில் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ்செய்கின்றானோ அவன் பாபமென்னும் மலைக்கு வச்சிராயுதமாவன். எவன் பில்வவிருக்ஷத்தின் கிளையைக் கைகளாற்பற்றி அரியதளங்களை யெடுத்துச் சிவபூஜை செய்கின்றானோ அவன் சகல பாபங்களையு மகற்றுவோனாவான். எவன் பில்வவிருக்ஷத்தடியில் சாம்பசிவசிரேஷ்டருக்குப் போஜனமளிக்கின்றானோ அவனது புண்ணியம் ஒன்று கோடிக்கணக்காய் வளர்கின்றது. வில்வவிருக்ஷத்தடியில் சிவபக்தன் பொருட்டு எவன் நெய்பாலுடன் கூடியபோஜனத்தை யளிக்கின்றானோ அவனிடம் தாரித்திரமென்னுஞ் சொல்லுக்குக்கூட இடமில்லை. பூர்வம் விந்திய தேயத்தில் ஓர் அந்தணனிருந்தான். அவன் மகா தரித்திரன், பெருங்குடும்பி, எண்ணிறந்த புத்திர பௌத்திராதிகளையுடையோன். அவன் எப்போதும் எங்குஞ் சென்று தானியத்தை யாசித்து வந்து காலங்கழித்து வருபவன். ஓர் சமயம் தனது புத்திரர்களுடன் யாசிக்கச் செல்லுங்காலத்தி லிவ்வாரண்யத்தில் மார்க்கண்ட முனிவரைக் கண்ணுற்று அவரை சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து ஓ சுவாமி! அடியேன் என்ன புண்ணியத்தினாலோ தங்களைத் தரிசிக்கப்பெற்றேன். யான் வறுமையால் மிக்க வருந்துகின்றேன். ஓ சுவாமி! யான் மகா கிழத்தன்மைபெற்றவன், என்மனைவியு மப்படியே. புத்திர பௌத்திராதி

ளோடுகூடத் தானியமுள்ள விடங்களெல்லாஞ்சென்று எப்பொழுதும் யாசனையே செய்வது. ஆயினும் அவர்கள் இரண்டு மூன்று தானியத்தைக்கொண்டுவந்து எனக்களிக்க அருகில் வருவார்கள். மகாபாபியாகிய வென்னைப்பார்த்ததும் அஃதுங் கொடுக்கக்கூடாதென்று எண்ணி யேனைய பிச்சைக்காரர்களுக்கே கொடுப்பார்கள். ஏதேனு மோர்காலத்தில் கொடுப்பார்களாயின் அதனை வாங்கிக்கொண்டு வறுமையால் வாட்டமுற்ற தேகத்துடன் தள்ளாடித்தள்ளாடிச் சோர்வடைந்து செல்லும்போது அத்தானியங்களும் சேற்றுப் பிரதேசத்திற் சிதறிவிடும். அஃதில்லாவிடில் திருடர்களடித்து என்கையிலிருப்பதைப் பிடுங்கிப்போய்விடுவார்கள். என்னில்லத்திலுள்ள என்னைச் சேர்ந்தவர்களெல்லோரு மாகார மின்மையால் பசிதாளாது கோரமாயழுதுகொண்டே யிருப்பார்கள். ஓ சுவாமி! யானென்னசெய்வேன்! இத்துடன் கிழத்தன்மையு மோங்கிவிட்டது. எனது ஜனங்களும் யானும் ஒரேகாலத்தில் இறந்துபோவோமாயின் மிகவுஞ் சந்தோஷமாயிருக்கும். அப்படி மரணமும் வருவதில்லை. ஆதலின் தேவரீர் சற்று கடைக்கண்ணு னோக்கிக்கருணை புரியுங்கள். ஓ சுவாமி! என்னைத் தேவரீரே காப்பாற்றி யருளவேண்டுமென்று கெஞ்சினேன். அதனைக் கேட்டு முனிவரும் சற்று யோசித்துப் புன்னகை கொண்டவராய் அத்தரித்திரனைப் பார்த்து ஓ விப்பிரரே! பூர்வஜன்மங்களிலும்மால் சிவபக்தரின்பொருட்டுப் பில்வ விருக்ஷத்தடியிற் சிறிதேனும் அன்னம் அளிக்கப்படவில்லை. சிவபெருமானே சாம்பவ ரூபமாய் வில்வ விருக்ஷத்தடியில்வந்து அன்பரளிக்கு மன்னத்தைப்புசித்து அவனை அன்னபதியாக்குகின்றனர். அப்படிப்பட்ட அன்னபதித்துவத்துக்கேதுவாகிய பில்வமூலத்தினடியில் செய்யும் அன்னதானமானது உம்மாற்சிறிதேனுஞ் செய்யப்படவில்லை. ஆதலால் உமக்கு அன்னமின்றி இத்தகைய துன்பம் வந்திருக்கின்றது. இனியாவது எவ்வாற்றானும் பில்வவிருக்ஷத்தடியில் சாம்பவருக்குப் பரமபக்தியுடன் அன்னதானஞ் செய்வீராயின அவ்வன்னதானமகிமையால் உமதில்லம் அன்னநிதி விபவங்களால் செழித்தோங்கிவிளங்கும். ஆதலின் சீக்கிரம் சென்று பில்வ விருக்ஷத்தடியில் அன்னதானஞ் செய்வீராகவென்று கூறினர். அதனைக் கேட்டதும் அத்தரித்திரக்கடலாகிய அவ்வந்தணன் முனிவரை நமஸ்கரித்துப்பிச்சையெடுத்துவந்த அத்தானியத்தோடு பில்வவனத்தையடைந்து பில்வவிருக்ஷ மூலத்திற்குச்சென்றான். தெய்வகதியாய் அங்கு ஓர் சாம்பவசிரேஷ்டர் விபூதியணிந்த மேனியராய்

உபவாசாதிகளால் மெலிந்த சரீரத்துடன் சாற்றையே புசித்துக் கொண்டு சிவபூஜை செய்துகொண்டிருந்தார். அவரைக்கண்டதும் அத்தரித்திரவந்தணன் நாமே தன்யரென்று நினைத்து அவரைப் பணிந்து ஸ்நானஞ்செய்து பரிசுத்தனாய் அவ்விடத்திலேயே அதனைப்பாகஞ்செய்து மிருதுவாகிய அன்னத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அச்சாம்பவர் செய்யும் பூஜைக்கு சிவநிவேதனமாயளித்தனன். அவ்வன்னம் மலைபோல் வளர்வதைக்கண்டு பேராச்சரியமடைந்து தனது புத்திர பௌத்திராதிகளுடன் நமஸ்கரித்து மனமடங்காத சந்தோஷமுடையவனாய் நிற்க அச்சாம்பவரும் பரமசந்தோஷங் கொண்டு சற்றுப்பசியுமுடையோராய் அவ்வந்தணனைப்பார்த்து ஓ பிராமணசிரேஷ்டரே! பக்தியுடன் நீங்கள் சமர்ப்பித்த அன்னம் அற்பமாயினும் அது சிவனால் புசிக்கப்பெற்றமையால் மலை போல் வளரப் பெற்றது. உமதுபாக்கியம் உலகிலொருவருக்கு மில்லை. சகல தரித்திரமும் தொலைந்துவிட்டது. இவ்வன்னத்தைப் பில்வவிருக்ஷ மூலந்தோறும் சிவபூஜைசெய்துகொண்டு விளங்கும் சாம்பவர்களுக்கு அளிப்பீராயின் நீங்கள் அன்னபதியாவதற்கியாதுந் தடையில்லை யென்ன அதனைக்கேட்டு அவ்வந்தணன் அவ்வாறே சென்று சிவார்ச்சனை செய்துகொண்டு விளங்கும் பெரியோர்களை வணங்கித் தான் செய்யும் அன்னதானத்தைப் பெற்றுப் புசித்து அநுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து அவ்வாறே யளித்துத் தனது வீடுபோய்ச்சேர்ந்தான். தன் வீடுநிறையத் தானிய ராசிகளிருப்பதைக் கண்ணுற்று இதென்ன மிக்க வாச்சரியமாக விருக்கின்றது. இது எதனுடைய மகிமையென்று நினைத்து இல்லங்களை விசாலப்படுத்தி முன்போல் பில்வவிருக்ஷத்தடியில் பூஜை செய்து வரும் சாம்பவர்களுக்கு அன்னதானஞ்செய்து வந்தான். அதனால் அத்தரித்திரனாகிய அந்தணன் சகலபோக சம்பூர்ணனாய் அரசனினுஞ் சிறந்தவனானான். ஆதலால் ஓ அரசனே! நீயும் பில்வ விருக்ஷத்தடியில் மகாதேவனைப் பூசிப்பாயாக. பூசிக்கும் சாம்பவருக்கும் தினந்தோறு மன்னமளிப்பாயாக. இனி எந்தப்பிராணியையும் ஹிம்சியா திருப்பாயாக. இங்கோர் அழகான சிவாலயமமைத்து சோமேஸ்வரத்தினின்றும் ஓர் பாணலிங்கம் கொணர்ந்து பில்வ மூலத்தில் பிரதிஷ்டைசெய்து விபூதிருத்திராக்ஷந்தரித்து பரமபக்தியுடன் சிவபூஜைசெய்வையாயின் கோரமாகிய சம்சாரத்தினின்றும் விடுபட்டுப்பேரானந்தமெய்துவாய். சம்சாரமென்னும் பெருங்கடல் கடக்கமுடியாதது. புத்ரபாசியை யாதிகளிடமுள்ள பிரியமெல்லாம்

வினை. ஆதலின் சம்சாரவிஷயங்களிலுள்ள அவாவைத் தூச்சமென்று கருதிப் பிறவிப்பிணியகற்றுவோராகிய மகாதேவனைச் சரணமடைவாயாக. அவனை விடுத்து வேறு யாதுங் கதியில்லை என்றனர்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ
பாலநேத்ரசுதாயநம :

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம்.

சிவநிவேதனமகிமை.

இங்ஙனம் முனிவர் கூறியதைக்கேட்டு அரசன் அவரடியில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து ஓ சுவாமி, தேவரீர் சிவதீக்ஷை அடியேனுக்குச் செய்துவைக்கவேண்டும். அதனால் யான் பரிசுத்தனாவேன். சுவாமி, எனக்குத் தேவரீரே கதியன்றி மற்றொருவருமில்லை. சிவதீக்ஷை சிவபெருமான் இவர்களின் மகிமை யெப்படிப்பட்டது. அதை அடியேனுக்குரைத்தருளல்வேண்டும். அதனைக் கேட்டமாத்திரத்தில் சகல பாபங்களும் எப்படி நீங்கப்பெறுகின்றனென்று அரசன்கேட்க அதற்குச் சாம்பவர் கூறலாயினர். ஓ அரசனே! விபூதி தரித்துச் சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன். சிவமந்திர தீக்ஷை பெற்றவனது தேகத்தைக்கண்டமாத்திரத்தில் யமதூதர்கள் மிக்க தூரத்திலோடுகின்றனர். அப்படியே பாதகமென்னு மலைகளுந் தொலைகின்றன. ஓ அரசனே! அஃதெலாமென்! இப்போது பிரத்யக்ஷமாய் உனது பாதகங்கள் யானையுருவோடு நிற்பதைப் பார்க்கின்றாய். எனது நெற்றியிற் பூசிய விபூதி தூளியின் சம்பந்தத்தாலும் என்தேகத்தைத் தரிசித்ததினாலும் பாதகமெலா மிவ்வுருவா யுன்னை விட்டு வெளிவந்து நிற்கின்றது. யான் பாக்கியவசத்தாலேயே அதிபால்யத்தில் சைவவித்தையில் தீக்ஷிக்கப்பெற்றேன். காலகாலனது அபாரமான கருணைக்குப் பாத்ரனாயினேன். எவரெவர் சாம்பவவித்தையில் தீக்ஷிக்கப்பெற்றவரோ அவரது பாத தூளியால் மூவுலகும் பாவனமாகின்றது. எந்த பாக்கியவானுக்குச் சாம்பவ வித்தையில் பக்தியுதிக்கின்றதோ அவனை தேவர்களெல்லோரும் சிவானுக்கிரகம்பெறவேண்டுமென்று அவனை வணங்குகின்றனர். எங்களுக்குச் சிவவித்தையொன்றே அழியாததனமாயுளது.

ஓ அரசனே! ஏனைய தனங்களெல்லாம் நசிக்கின்றன. சிவவித்தி யாதனமொன்றே நித்தியமாகிய தனமாம். பகாபுண்ணியவானுகிய மனிதனே சைவனுய் இக்கலியிற்றோன்றிச் சிவதீக்ஷைபெற்று போரா னந்தத்துக்காளாகின்றான். சகல பாதகங்களாலும் யமதூதர்களா லும் பயமற்று விளங்குவோன் சாம்பவவித்தையுடையோனே. சாம் பவவித்தையினுலேயே கைலாயமடையப் பெறுவதாம். கைலாய மென்பதை யடைவதற்குச் சாம்பவவித்தை சோபானமாகும். மற் றெவ்வுபாயங்களாலுங் கைலாயமடையப் பெறுவதில்லை. எவனுக் குச் சாம்பவ வித்தியாபரிச்சயமும் பக்தியுமில்லையோ அவனது சன் மம் வீணே. அவனைப்பெற்ற அன்னையை மலடியென்றே கூறலாம். அப்புத்திரனல் யாது பயன்? மனித சன்மத்தையுமெடுத்து அதனி லும் அரிதாகிய அந்தணப்பிறவியையும் பெற்று சாம்பவ வித்தை யும் விளங்க அந்தணவரசாயுள்ளவரெவரோ அவரது பிதுரர்களே திருப்தியுடையவர்களாகின்றனர். சிவ வித்தையுடன் கூடிய அந்த ணரை முனீஸ்வரர்களெல்லோரும் நமஸ்கரிக்கின்றனர். பிராமண னுய்ப்பிறந்து சாம்பவ வித்தையையுடையோனுயிராவிடில் அவனை நமஸ்கரிப்பதும் அவனுக்குத்தானஞ்செய்வதும் தக்கதல்ல. சாம்பவ வித்தையை அப்யாசஞ்செய்து சிவார்ச்சனையையுஞ் செய்வோனு யின் அவனே நமஸ்கரிக்கவும் தானஞ்செய்வதற்கும் தக்கவனு வான். சாம்பவவித்தையே சிறந்ததாதலின் அவ்வித்தையைப்பெறு வதில் அதிகாரமும் அரிதாம். சிவவித்தையைப்பெற்றுச் சிவபூஜை யும் செய்வானுனல் சிவபெருமான் அதனைப் பிரீதியுடனேற்றுக் கொள்கின்றார். அவன் சிவலிங்கத்துக்குச் சமர்ப்பிக்குந்தீர்த்தமே அமுதமாகும். அவனது பிதுரர்களெல்லோரும் முத்திபெறுகின் றனர். அவனளிக்குந்தீர்த்தத்தைப்பெற்றுப்பிதுரர் அமிர்தத்தைக் கூட அவ்வாறு விரும்புவதில்லையென்று கூறியமொழியைக்கேட்டு அரசன் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்துநின்று ஓ ஸ்வாமி! இப்போது தேவரீர்சாம்பவவித்தையை யுபதேசிக்கவேண்டுமென்று விநயத்துட ன் பிரார்த்திப்பதைக்கேட்டு அவ்வாறே ஆகட்டுமென்ன அரசனும் பேரானந்தமடைந்தான். அவ்வரசனது சேனைகளும் ரதகஜதுரக பதாதி முதலிய ஆரவாரங்களுடன் எண்ணிறந்தனவாய் வந்தன. அவனது மந்திரிகளும் மற்றுமுள்ள ராஜபுருஷர்களும் அரசனைத் தேடிக்காணுமல் அலைந்து எங்குந்திரிந்து வில்வமரத்தடியில் அரச னிருப்பதைக் கண்ணுற்று அவனருகிற்சேர்ந்து நின்றனர். அரசன் பரம சாந்தமனமுடையோனுய்த் தலைகுனிந்து விநயத்துடன் கூடி

விருப்பமதைக் கண்ணுற்றாச்சரியமடைந்து ஒருவரை யொருவர் நோக்கி இதென்னவிந்தையாயிருக்கிறது. குரூரனாகிய நமதரசன் இந்நிலையிலிருக்கின்றான். இருக்கட்டும், அரசனைத்தொழுது நிற்போமென்று கூறிக்கொண்டு அரசனை நமஸ்கரித்து ஸ்வாமி, என்ன இப்படி இருக்கின்றீர்களே, நகரத்துக்குப்போய் ராஜ்யகாரியங்களைக்கவனிக்கவேண்டாமா? ஆதலின் புறப்படுங்களென்றுகூறும் மந்திரியைநோக்கி அரசன் ஓ மந்திரி முதலியவர்களே! ராஜ்யகாரியத்தைக் கூறுகின்றேனதனைக் கேளுங்கள். சாம்பவ ஸ்ரேஷ்டராகிய இம்முனிவர் சந்நிதியிலேயே இனி எப்போதும் வசிக்கவேண்டுமெனத் தீர்மானித்திருக்கின்றேன். இரத்நமயமாயும் சுவர்ணமயமாயும் இங்கோர் நகரத்தை விரைவிலேயே யமைப்பீர்களாக. இங்கு ரத்னமயமான ஓர் அழகிய மந்திரத்தையுண்டாக்குவீராக. இங்கு கோடிக்கணக்காய்ப் பாணலிங்கங்களைப் பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டும், விஸ்வகர்மனுக்குச் சமானனாகிய சிற்பவேலைத் திறமைபெற்ற வேலைக்காரர்களை இங்கு வரவழைத்து அற்புதமான மண்டபங்களையும் ஆலயங்களையுமமைத்தால் அதுவே யெனது பெருஞ்சந்தோஷத்துக்கேதுவாயுள்ளது. இப்போது சிவதீக்ஷையின் பொருட்டு எனக்கு என்னென்ன பொருள் வேண்டியவோ அவைகளைச் சீக்கிரம் வரவழைத்துத் தயாராய் வைத்துக்கொள்வீர்களாக வென்று ஆணையிட்டனன். அதனை மந்திரிகள் கேட்டு நடுக்குற்று அரசன் கூறியபடி சுவர்க்கத்துக்கு நிகராய் நகரமமைத்து ஓர் சிவாலயத்தை அற்புதமான ரத்ன சிற்பவேலைகளுடன் நிர்மித்தனர். சிவதீக்ஷைக்கு வேண்டிய திரவியங்களுஞ் சன்னத்தமாயின. அரசனும் அவைகளைக்கண்ணுற்று மிக மகிழ்ந்து ஸ்நானஞ்செய்து விபூதிருத்திராக்கமணிந்து முனிவரிடஞ்சென்று சுவாமி, சூரியன் உச்சிக்கு வருகின்றான். இஃதே புண்ணியகாலம். தீக்ஷைக்கு வேண்டிய சாதனங்களும் தயாராயிருக்கின்றனவென்று கூறினான். முனிவரும் அப்பில்வவிருக்ஷமூலத்தில் பாணலிங்கங்களைப் பிரதிஷ்டைசெய்து பில்வபத்திரம் முதலிய சாதனங்களாற்பூசித்து ஹோமஞ்செய்து சாம்பவவித்தையை அரசனுக்குபதேசித்தார். அரசனும் அச்சாம்பவவித்தையைப்பெற்று அதனால் ஓர் திவ்யதேஜஸையுடையவனாய் ராகுவினின்றும் விடுபட்ட சூரியன்போல் பிரகாசித்தான். மந்திரிகளும் அவ்வரசனைக்கண்டு வணங்கி அவர்களும் சாம்பவவித்தையை யுபதேசிக்கப்பெற்றனர். அவ்வளவேயன்றி அம்மந்திரிகளின் மனைவியரும் மற்றுமுள்ள வேலைக்காரர்களும் சாம்பவவித்தையையுபதேசி

க்கப்பெற்று விளங்கினார்கள். அந்நகரமுழுவதும் சாம்பவர்களால் நிறையப்பெற்று விளங்கியது. அந்நகர்முழுவதும் சாம்பவச்சொரூபே விளங்கியது. அங்குள்ள சிவாலயம்போல் அழகிய சிவாலயமெங்குமில்லை. அந்நகரத்தைத் தூரத்திலேயேகண்டு யமதூதர்களெல்லோருமோட்டம் பிடித்தனர். சாம்பவர்களது மகிமை இப்படிப்பட்டதாதலின் உலகில் அம்மகிமையை வர்ணிக்க எவனாலாகும்! அவ்வரசன் முன்சம்பாதித்த தனங்களெல்லாவற்றையும் சாம்பவர்களுக்குதவினான். அங்கு தினந்தோறும் கோடிக்கணக்காயிருக்கும் லிங்கங்களைப்பூசித்து அப்பில்வமரத்தடியில் எண்ணிறந்த சாம்பவர்களுக்கு அறுசுவையோடுகூடிய அன்னதானஞ்செய்து வந்தான். அந்தப்பில்வ விருக்ஷத்தைச்சுற்றி ஒருயோசனை நீளம் பிரகாரமமைத்து அதனில் மணிமயமான மண்டபமியற்றி அதன்மத்தியில் அரையோஜனை விஸ்தாரம் ரத்னமயமான யோகாலயமமைத்துக் கோடிக்கணக்காய் லிங்கங்களைத்தாபித்தான். ரத்னதீபங்களாலும் ரத்னசித்ரங்களாலும் எவ்வுலகிலும் நிகரற்று அற்புதமாய் அவ்வாலயம் விளங்கியது. அவனது மனைவியர்களெல்லாம் இறைவனது ஆலயத்தில் காலைமாலைகளில் அற்புதநடனஞ் செய்தனர்.

அதனைத் தரிசிப்பதின் பொருட்டு நாங்கள் செல்லுகின்றோம். அவ்வரசனுமெங்களைச் சைவக்கூட்டமென்று மிகவும் ஆதரிக்கின்றனர். இவ்வரசனால் பூவுலகிலுள்ளோரெவரும் சைவராயினர். இவர்காலத்தில் அசைவரென்போர் ஒருவருமில்லை. யமலோகத்திலும் நரகவாதனை யடைவோரொருவருமில்லை. அந்நேயத்தில் பூச்சிப்புழுக்களும் சுவர்க்கமடையுமாயின்மிருகங்களைப்பற்றிக் கேட்பானேன். அவ்வரசனுடைய காலத்தில் பூவுலகுமுழுவதும் சைவஸங்கரமாகவே விளங்கியது. அவ்வரசன் சைவசரீரம் பெற்றுப் புத்திரமித்திர மந்திரிபிரதானிகள் வேலைக்காரர்கள் முதலியவர்களுடனிவ்வுலகிலேலோர் கற்பம் வசித்துப்பின்னர் கைலையடைந்து ஸ்வாரூப்யம்பெற்றுப் பேரானந்தமடைந்தனன். இப்படியே பலர் சங்கரானுக்கிரகத்தால் சகலபாக்யமும் பெற்றிருந்தனர். இந்த வேட்மனையும் மகாதாரித்திரத்துடன் வியாதி முதலிய தொந்தரவடைந்து விறகுவிற்று ஜீவனஞ்செய்து மரிக்குங்காலத்தில் ஓர் சாம்பவரது எச்சிலிலை மேல்வீழ்ந்தது. அது சம்பந்தித்த கையை யமன் பூசை செய்தான். இவன் சுவர்க்கலோகம் வந்ததும் இந்திரனும் பூசித்தான். இப்போது நமது சத்யலோகம் வந்திருக்கின்றான். இங்கு

சாமும் பன்னெடுங்காலம் பூசித்தோம். இனி விமானமூர்த்தி விஷ்ணுலோகமடைந்து பலகாலம் வசித்து மிக்கசந்தோஷமடைவாள். அதற்குப் பின்னிவள் க்ஷீரசாகரத்தின் கன்னிகையாயுதிப்பாள். மகாலக்ஷணமுடைய சமுத்திர கன்னிகையாகிய இவளைக் கண்டு அக்ஷீரசமுத்திரனும் லக்ஷ்மியென்று பெயரிடுவான். உமையினுடைய பிரசாதத்தினால் இக்கன்னிகை கிடைத்தனளென்று மிக்க களிப்பெய்தி லக்ஷ்மியென்னும் பெயரிட்டு ரூபலாவண்ணியம் நிறைந்தவளாகிய அக்கன்னிகையைப் பார்த்து சந்தோஷமடைந்து மலர்ந்த தாமரை மலரினை யொத்த முகத்தினளாகிய இக்கன்னிகையை யாருக்குக் கொடுப்போம். கர்மதேவர்கள் பலரிருக்கின்றனர். அங்ஙனமே ஆஜானதேவர்களுமெண்ணிறந்த பலருளர். அவருள் யாருக்காவது ஒருவருக்குக் கொடுப்போமா. அக்கர்மதேவருள் நாராயணனொருவரே மிகச்சிறந்தவர். அவருக்குக் கொடுப்பதே நலமென்று கொடுப்பான். அவர் இவளை மணந்து இவ்விடத்திலேயே சிலகாலமிஷ்டப்படியிருப்பர். பின்னர் அவள் விஷ்ணுவோடு கூடச் சுகமாய் சர்வலோகங்களாலும் போற்றப்பெற்றவளாய் இந்திரா, கமலா, பத்மா, ஸ்ரீ என்பது முதலிய பெயர்களாலும் வழங்கப்பெற்று லோகோத்தமாய் விளங்குவாள். இப்படிப்பட்ட பாக்யம் இவளுக்குளது. அப்பாக்கியமும் சாம்பவர் புசித்த எச்சிலிலையின் சம்பந்தத்தால் வந்ததன்றி வேறல்ல. சிவநைவேதனத்தின் மகிமையும் சிவபக்தர் மகிமையுங் கூறமுடியதுமாவென்று பிரமதேவர் கூறினார். தேவர்கள்கேட்டுப் பராசரியமடைந்து சிவத்தியானபரர்களாயிருந்தனர். சிவநைவேத்ய அன்னத்தைப்புசித்த புண்ணியத்தினாலேயே மிக்க சுந்தரமான வுருவங்கிடைக்கின்றது. அதன் மகிமை இப்படிப்பட்டதென்று எவ்விதங்கூறலாகும். சிவனுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்த தீர்த்தமும் நிவேதனஞ்செய்த கனியும் சிவநைவேத்ய பாத்திரத்தினுடைய மகிமையுமென்றை கூறப்பட்டதென்றதைக் கேட்ட விப்ரனும் அவரை நமஸ்கரித்து அஞ்சலிசெய்து சித்த லிங்கார்ச்சனை செய்வதில் அவாக்கொண்டனன். இப்படிப்பட்ட லிங்கமானது பரமமங்களமளிப்பதாதலால் கிடைப்பதரிது. சகல தேவர்களாலும் பூசிக்கத்தக்கது. இவ்விலிங்கத்திற்குச் சமர்ப்பிக்குங்கனிநீர் அன்னம் முதலியவைகளைப் புசித்தவன் மகாபாக்யவானாகின்றான். சிவன் கூறுகின்றார். ஓ தேவி! இவ்வாறு அவர் கூறிய வாக்கியத்தைக்கேட்டுக் கந்தர்வராஜன் பூசிக்கவேண்டிய சகல சாதனங்களையுஞ் சேகரித்துக்கொண்டு அவ்விலிங்கத்தை அற்புதமாகிய

திவ்யரத்னங்களாலுமர்ச்சித்துத்தன்னுடையமனைவியர்களை வரவழைத்து அவ்வாலயத்தில் பூஜாகாலத்தில் நாட்டியஞ் செய்யவேவினன். அவர்களும்அவ்வாறேகானமும்நாட்டியமுஞ்செய்துருத்திரவீணையைக்கையிலெடுத்துமீட்டி ஆனந்தபரவசர்களாய்,ஓகோ! சகலவபீஷ்டங்களையும் இந்நாதமேயளித்திடுமென்று கூறி, நாட்டியத்தின் முடிவில் ஓ சுவாமி! நாங்களெல்லோரும் தேவரீருடைய ஆராதனைக்குச் சாதனமாகிய ருத்திரவீணை யாகவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, நாம் சித்தேசசொரூபமாக விருந்து அவ்வாறே வரங் கொடுத்தருளினோம். அவ்வாறு வரம்பெற்றமையால் அவர்களெல்லோரும் நமது கைலாயத்தில் ருத்திரவீணையாகப் பெற்று விளங்குகின்றனர். ஓ கிரிஜே! அதனினியநாதத்தைச் சற்றுகேட்பாய். அது எவ்வளவினிமையாயிருக்கின்றதுபார்ப்பாயென்று சிவபெருமான்கூறியருளியதைக்கேட்டுக்கௌரியும் அவ்வாறே அவ்வுருத்திர வீணாநாதத்தைச் சற்று சாவதானமாய்க் கேட்டதும் சிவனோடுகூட சிருங்காரவிலாசோற்சவஞ் செய்வதில் சற்று பிரியமுள்ளவளாயினாள். சிவபெருமானும் வசந்தோற்சவத்தினிகழ்ந்த கஸ்தூரி முதலிய நறுமணத்திரவியங்களையணிந்து அங்கிருந்து மலர்ந்த தாமரையோடுகூடிய ஓர் திவ்யதடாகமடைந்து ஜலக்கிரீடை செய்யவிரும்பி அவ்வாறே செய்ததினால் சிரமமுற்று அதற்கருகிலுள்ள திவ்யரத்னமண்டபத்தையடைந்து அதன்மத்தியில் விளங்கும் சிம்ஹாசனத்தின்மீது கிரிஜையுடன் வீற்றிருக்க விரும்பி வெண்பட்டாடையணிந்துதிவ்யபூஷணங்களாலலங்கரித்துச்சந்தன முதலியவைகளைப்பூசிச் சந்தோஷத்துடன் சிறிதுநேரம் வீற்றிருந்தனர். பின்பு புன்னை மந்தாரை முதலிய நறுமணமலர்களால் நித்யாலங்காரம்பெற்று விளங்குவதும் அற்புதயோஜனை பரிமாணமுடையதுமாகிய ஒருப்பரிகையையடைந்து தேவியோடுகூடப் பரமசிவன் பரமானந்தமாய் ரமித்துக்கொண்டிருந்தனர். பாவமெனும் பெருங்கானகத்திற்குக் காட்டுத்தீயும், பிறப்பிறப்பு எனும் சம்சாரத்துக்கு ஹாலாலவிஷமாயும், ராகத்துவேஷமெனும் விட்டிற்பூச்சிக்குத் தீபச்சுடருமாகிய காலகாலன் சிலகாலத்தைச் சிருங்காரலீலா விலாசத்தாற் கழித்தனர்.

இருபத்து மூன்றும் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பிரபவேசம் :

இருபத்து நான்காம் அத்தியாயம்.

சிவபெருமான் ரேவாநதிக்கரையை யடைந்தது.

அங்கு சிருங்கார லீலாவிலாசத்தால் ஜ்வலிக்கும் திவ்யமண்டபத்தினிடத்தில்விளங்கும் அஷ்டமூர்த்தியாகியபரமேஸ்வரனை அம்பிகை ஆனந்தத்துடன் ஆலிங்கனஞ்செய்து ஒபகவானே! சத்யலோகமும்தேவரீரது ஆக்ஞைபாலுண்டாக்கப்பட்டதன்றோ? அதன்மகிமையைக்கேட்கவேண்டுமென்று மிக்கவிருப்புற்றிருக்கின்றேன். அவ்வுலகில் வசிப்பதற்கு ஏது யாது? அவ்வுலகைத்தேவரீர்யாரைப்பாலனஞ்செய்ய ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றீர்கள்? அவ்வுலகைப் பாலனஞ் செய்யத்தக்கவர் எந்த புண்ணியத்தைச் செய்தவர்? இஃதெல்லாவற்றையுமெனக்கு விஸ்தாரமாய்க்கூறவேண்டும், ஒபாலலோசனு! அவர் அவ்வுலகை எவ்வளவுகாலம் பாலனஞ் செய்வாரென்றுவினவினர். அப்போதுபரமேஸ்வரன் தேவியைப்பார்த்து ஓதேவி! நீகேட்டுக்கொண்டபடி கூறுகின்றேன். சத்யலோகமானது அடைவதற்கரிது. அது மகாபெரும் புண்ணியங்களாலேயே யடையப்படும். சுமேரு பர்வதத்தின் கடுவிலுள்ளது. பூர்வமெனது திவ்யவிலாசங்களுக் கிடமாயிருந்தது. அவ்வுலகிலழகிய வனங்களும் நகரங்களும் எப்போதும் மலர்ந்துவிளங்கும் தாமரையோடு கூடிய திவ்யதடாகங்க ளெண்ணிறந்தவற்றை யுடையவாயிருக்கின்றன. அங்கு நவரத்னமயமான திவ்யலிங்காலயங்களும் விளங்குகின்றன. அவ்விலிங்கங்களைத் தரிசிப்பதினுலேயேசகலசுபங்களும்வளர்ந்தோங்குகின்றன. பூஜிப்பதினுல்கிடைக்கும்பயனைக்கூறமுடியாது! அங்கு பசிதாகங்களால் தொந்தரவில்லை. பூர்வம் அங்குயான் லீலாவிலாச நிமித்தமிருந்தேன். அப்போது நந்திகேசன் என்னைக்காணுது எங்குசென்றேனென்று தேடித்திரிந்து கடைசியி லவ்விடம்வந்து சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து தேவமுனிரிஷிகளால் துதிக்கப்பெற்று விளங்குமென்னைக்கண்டு சந்தோஷமுற்றுச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து அஞ்சலிசெய்து கூறியதாவது, ஓசுவாமி! தேவதேவேசா! சர்வலோகேசா! தேவரீர் இங்கிருக்கின்றீர்களோ, இதுகியாயமோ? கைலாயத்தினழகின் கோடியிலொருபங்கேனும் இங்கில்லை. அங்குள்ள உத்யானவனங்களினழகு எவ்வுலகினுமில்லை. அங்குள்ள மந்தார விருக்ஷங்களெப்போதும் மலர்

களாலும் கனிகளாலும் நிறைந்து விளங்குகின்றன. அங்கு எண்ணி றந்த கோடிகளாய் ஆங்காங்குண்டாகும் மந்தார விருக்ஷத்தின் கந்த மெவ்வுலகிலும் வியாபித்துளது. அக்கனிகளின்ரசம் அமிர்தத்தை யும் பழிப்பதே. அம்மாதுர்ய மெங்குளது! அதன்பரிமளம் கஸ் தூரியையும் பழிப்பதன்றோ? அங்குள்ள முல்லைமுதலியன எப்போ தும் மலர்ந்து கொண்டே யிருக்கின்றன. அகண்டமாயழகிய பில்வ பத்திரங்கள் அங்குவிளங்குவனபோ லெங்குளது? அங்குள்ள பில்வ மரங்களெல்லாம் தளங்களா லெப்பொழுதும் அருகிலுள்ள சிவலிங் கங்களையருசித்துக்கொண்டேயிருக்கின்ற அவ்வழகெங்குளது? அப் படித் தளங்களாலும் மலர்த்தேன்களாலும் பூசிக்கும் அவ்விருக்ஷங் களை விடுத்து மற்றவிடத்திலும் மனஞ்செல்லுமா? அவைகளைச் சந் தோஷமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருப் பதனாலேயே காலங்கழிப்பத ன்றோ நன்று? அவ்வுத்யான வனங்களின் அழகு மனோவாக்குகளு க்கெட்டுமா? மிக்க இனிமையாய்ச் செய்யுர் வண்டுகளின் ரீங்காரத் தாலும் ரத்னமயமாய் விளங்கும் அன்னம் சகோரம் சாரசம் முதலி யபறவைகளாலும் பொன்னிறமாகிய வாழைக்கனிகளாலும் அமுத ரசத்துடன் கூடி விளங்கும் கரும்புகளாலும் எண்ணிறந்த பருத் தகட்டி மாம்பழங்களுடன் கூடிய மாமரங்களாலும் முத்து பவள முதலியவைகளாலும் புஷ்பசரங்களாலும் மலர்க் குவியல்களாலும் சந்தோஷித்து வரிசைவரிசையாய் நிற்பவும் கரியமலைகளைப் பரிக சிப்பவுமாகிய வண்டுக்கூட்டங்களாலும் கைலாயம் விளங்குவது போலெவ்விடம் விளங்குகின்றது? ஓபிரபோ! இஃது கைலாயத்துக் கு வெளியில் ஏதோ ஓரிடத்திலுளது! அப்படிப்பட்ட கைலாயத் தை விடுத்து இங்கேனிருக்கின்றீர்கள்? இது சிவவிலாசத்துக்குத்தக் கதாகுமா? ஓசுவாமி! அடியேனுக்கும் இவ்விடம் ருசிக்கவில்லை யாயின் தேவரீருக்கு எவ்வாறு ருசிக்கின்றது! இதுபோல் அழகிய விடம் கைலாயத்திலில்லையா? தேவரீரது நிலயமாகிய கைலையிலுள்ள அழகின் லேசலேசமு மிங்கில்லையே. உலகிலெங்கு மிராத ஆச்சரி யகரமான வஸ்துக்கள் எண்ணிறந்தனவாய்க் கயிலாயமொன்றிலே யே யிருக்கின்றன. ஓதேவனே! கைலாயத் துவாரத்திலிருக்கும் ரத் னமாளிகைபோலப் பிரமாண்டங்களு ளெங்கேயாவ திருக்கின்றதா? தேவரீர் அத்தகைய கைலாயத்தை விடுத்திங்கிருப்பது அடியே னுக் குசிதமாகத்தோன்றவில்லை. இதனை யான் தேவரீரிடம் விக்ஞாப னம் செய்துகொள்வது தகுதியல்லவென்றறிவேனாயினும் என்மனம் என்னை யிவ்வாறு கூற ஏவுகின்றது.ஓதுகதிப்ரபோ! இன்னும் நந்த

னனுக்கிரகிக்கத் தகுந்தவுலகம் பதினான்குள. அவைகள் மிக்க
சுந்தரமாயுமிருக்கின்றன. ஆயினும் அவையெல்லாம் கைலாயமந்திர
த்துக்கு நிகருண்டோ வென்று நந்தீசன் கூறினான். அதற்குச்
சதாசிவனாகிய யான் மிக்கமகிழ்ந்து பதில்கூறியதாவது, ஓநந்தி! நீ
கூறியது சரியே. கைலாயத்தினுஞ் சிறந்தவிடம் ஓரிடத்திலுமில்லை.
அது மிக்ககோரமாகிய தலங்களாலுமடையக் கூடியதன்று. தேவர்
களுக்குள் எனக்கன்னியமாகிய சிறந்த தெய்வமெப்படியில்லையோ
அப்படியே கைலாயம்போலச் சிறந்தவிடமெங்குமில்லை. க்ஷீரங்கள்
பற்பலவாயினும் கோக்ஷீரமெப்படியோ, மதுரமாகிய பொருள்கள்
பற்பலவாயினும் வெள்ளைச்சர்க்கரையெப்படியோ, ஆடைகளுள்
வெண்பட்டெப்படியோ, ஆபரணங்களுள் ருத்திராக்ஷமெப்படியோ,
அணிபூச்சுகளில் விபூதியெப்படியோ, மனிதர்களுள் சாம்பவரெப்
படியோ, ஸ்திரீகளுள் கிரிஜையெப்படியோ, தீர்த்தங்களுள் சிவகங்
கையெப்படியோ திவ்யசரசுகளில் ருத்ரசரசு எப்படியோ, புரிக
ளுள் காசிப்புரி எப்படியோ, வாவிகளுள் ஞானவாவி எப்படியோ,
மண்டபங்களுள் முக்திமண்டபமெப்படியோ, லிங்கங்களுள் விஸ்
வேஸ்வரலிங்கமெப்படியோ, மூர்த்திகளுள் தக்ஷிணாமூர்த்தி யெப்
படியோ, கிரிகளுள் இமயகிரி எப்படியோ, நதிகளுள் நர்மதை யெப்
படியோ, முனிவர்களுள் அகத்தியனெப்படியோ, சகல மந்திரங்க
ளுள் சிவபஞ்சாக்ஷரமெப்படியோ, சிவபூஜாசாதனங்களுள் பில்வ
பத்திரமெப்படியோ, வேதங்களுள் ருத்திராத்யாய மெப்படியோ,
சர்ப்பங்களுள் ஆதிசேடனெப்படியோ, நாற்கால் ஜந்துக்களுள்
விருஷபமெப்படியோ, வித்தைகளில் சிவவித்தை யெப்படியோ,
போஜ்யங்களில் சிவநைவேத்யமெப்படியோ, இல்லத்தின்கட்டுகளுள்
ஏகாந்தமெப்படியோ, ஆலயங்களுள் சிவாலயமெப்படியோ, அவ
யவங்களுள் சிவநமஸ்கார அடையாளம்பெற்ற சிரசெப்படியோ,
குமாரர்களுள் சண்முகனெப்படியோ, லோகங்களுள் சுவர்ணமெப்
படியோ, பிராமணர்களுள் சாம்பவரெப்படியோ, சகலரத்னங்களுள்
ளும் சிந்தாமணியெப்படியோ, கிரகங்களுள் சந்திரனெப்படியோ,
பாவனங்களுள் சுருதிவழிப்பட்ட விபூதியெப்படியோ, அப்படியே
சகலவிடங்களிலும் கைலாயமொன்றே சிறப்புற்றுளது. கைலாயத்து
க்கு நிகரானவிடமிருப்பதாக வேதங்களுளோரிடத்தும் காணப்பட
வில்லை. அப்படியாயினும் மகாபாபிகள் கைலாயத்தினும் சிறந்த
விடமுளதென்று கூறுகின்றனர்! எப்போதும் எனது சந்நிதானம்
பெற்று விளங்கும் கைலையினுமுத்தமமானவிடமெங்குமில்லை. என்

குள்ளவிசித்திரமாகிய ரத்னரசனாவேதங்களுக்குமெட்டாததோ ரிணையற்ற சுகதேசமாகிய அக்கைலாயமே உத்தமம். அஃதே எனக்குப் பிரியம். ஓ நந்தீச! ஓர் ரகசியங் கூறுகின்றேன். என் மனம் விரும்புமிடம் கௌரியின் சரீரமொன்று, காசியென்னும் புண்ணியபுரியொன்று, சாம்பவர்களது சித்தமொன்று, கைலாயமென்னுமிடமொன்றெனவிந்நான்கேயன்றி வேறில்லை. இவைகளுள்ளும் சாம்பவர்களது சித்தமொன்றே மிகவும் பிரியமாயுளது. அங்கு நானனந்திப்பதுபோல்எங்குமானந்திப்பதில்லை. யான் சாம்பவரால் பற்பலவிதமாயெப்போதும் பூசிக்கப்படுகின்றேன். அவருடைய சித்தபூமியிலேயே பரார்த்தம் யோசனை பரிமாணமுடையதாய் ரத்னமயமாய் விளங்குமாலயமுளது. அவ்வாலயத்துக்கு ரத்னமயமான துவாரமும், மணிமயமான பிராகாரம் கோடிகோடியாய் அச்சாம்பவர் சித்தத்தினில் கற்பித்துக்கொள்ளுகின்றனர். அங்குஅநேககோடி கற்பதருக்களாற் சூழப்பெற்றதும் கோடியோசனை விஸ்தாரமுடையதுமாகிய ஓர் சிம்ஹாசனத்தையும், அதன்மேல் அழகிய மலர்மெத்தையையும், அதன்மேல் வெண்பட்டுகளுடுத்திப் பற்பல திரவியமணிந்து திவ்யாபரணந்தரித்து நவரத்னமயமான தோள்வளையும் அரைஞாணும் அழகிய நூபுரங்களும் தரித்து விளங்குமென்னையும் உமாசகிதனைப்பாவித்து, வீற்றிருக்குமென்னை அகருதூபங்களாலும் ரத்னநீராஞ்சனங்களாலும் பூசித்து, திவ்ய பக்குவான்னமலைகளாலும் சர்க்கரைக்குன்றுகளாலும் புத்துருக்கு நெய்ப்பிரவாகங்களாலும் சந்தோஷிக்கச் செய்து, சூபம்,சாகம் முதலியவைகளை மலைபோன்றவராய் அவைகளுடன் கூடிய அன்னபர்வதங்களாலும் தேன்பாலினைப் முதலியவைகளின் தாராப்பிரவாகங்களால் மிச்ரமாகிய அன்னகிரிகளாலும் தினந்தோறும் அச்சாம்பவர் எனக்குத் திருப்தி செய்விக்கின்றனர். அபாரமான அமுதக்கனிகளாலும் ஏலம் இலவங்கம் ஜாதிக்காய் முதலிய பரிமளத்திரவியங்களோடுகூடிய தாம்பூல பர்வதங்களாலும் மனோநிர்மிதமாகிய பற்பல பூஜாசாதனங்களாலும் தினந்தோறும் பூசிக்கின்றனர். அன்றியும் அப்படிப்பூசித்துப் பக்தி பரவசராய் மனதினுள்ளேயே என்னெதிரில் கூத்தாடுகின்றனர். அன்றியும் பஞ்சாமிர்தப் பிரவாகங்களால் என்னை அபிஷேகிக்கின்றனர். இவ்வாறு பூஜாவிதானங்களோடுகூடிய சாம்பவரது சித்தத்தில் எவ்வளவு சவுக்கியமெனக்குளதோ அவ்வளவு சவுக்கியம் மற்றெங்குமில்லை. சகலசம்பத்துகளும் நிறைந்துள்ள இல்லத்தைவிட்டு வேறிடஞ்சென்று மனிதனுலவிலுண்டா? யான் கௌரியுடன் கூடி விலாசம் [illegible]

தற்கு மனர்மாளிகையை யெப்பொழுதும் சாம்பவர் சித்தத்தாலியற்றிக்கொண்டே யிருக்கின்றனர். ஆதலின் யானதனைவிட்டு எங்குஞ் செல்லேன். என் சரீரத்தில் எனக்கு எப்படிப்பிரியமுளதோ அதனினுமிகுதியான பிரியம் எனக்குச் சாம்பவர் சரீரத்திலுளது. ரத்னமயமாய் நிர்மிக்கப்பட்டவைகளும் திவ்ய முத்துச்சாலர்களுடையவுமாகிய திவ்ய வெண்பட்டுக் குடைகளாலும் சந்திரகிரண கூட்டங்கள்போன்ற திவ்ய சவரிரோமங்களோடு கூடியவும் அற்புதமாகிய சுவர்ணப்பிடிகளுடன் கூடியவுமான சாமரங்களாலும் சாம்பவாது சித்தமே என்னைச் சேவிக்கின்றது. ஆதலால் சாம்பவாது சரீரமே எனக்கு மிக்க பிரீதி காமான திவ்யாலயமாயுள்ளது. கைலாயத்திலும் காசியிலும் கௌரியிடத்திலும் எனக்கு அத்தகைய பிரியமில்லை. சாம்பவர் சித்தத்திற் செய்யும் பூஜைபோலவும் அப்பூசோபகரணங்கள் போலவும் அம்மலர் மாளிகைபோலவும் யாராலெங்கு எனக்குச் செய்யப்படுகின்றது? அப்படிப்பட்ட சாம்பவ ஸ்ரேஷ்டர் கலியில் எங்கேயாவது யாராவ தொருவரிருப்பார், அல்லது அநேகங்கோடிக்கு இருவரல்லது மூவரிருப்பர். அவர்களை நமஸ்கரிக்க வேண்டுமென்பதிற் சிறிதுமையமில்லை. இதுகாறும் நீ என்னைப் பூஜித்தாய், ஆயினும் அம்மகான்கள்போல நீ யுபாசித்ததில்லையென்பதுண்மை. இப்போது யான் ரேவாநதிக்கரைக்குப்போகவேண்டும். அங்கு ஓர் சாம்பவ சிரேஷ்டர் என்னைத் தியானித்துக்கொண்டிருக்கின்றார். நான் கௌரியுடனங்கு சென்று அவர் செய்யுமரிய பூசைகளைப் பெற்றுச் சுகமாய்ச் சிலகாலம் வசிக்கவேண்டும். அவர் சாயங்காலத்தில் மிக்க ஆதரவுடனென்னைப் பூசிக்கின்றனர். மஹாநிசியில் மகாபூசை செய்கின்றனர். அன்றியும் பின்னர் மலர் மெத்தை யொன்றைக்கற்பித்து எனக்குச் சமர்ப்பிக்கின்றனர். ஓர் ரத்னமாளிகை யுண்டாக்கி யதன்மத்தியில் ஓர்விசாலமந்திர மியற்றி சகலசாதனங்களையுமமைத்துரத்ன தீபங்களும்அமுதரசம் பெருகும் கனிகளுமமைத்து விசாலஞ்செய்யும் பொருட்டு என்னைப் பிரார்த்திக்கின்றனர். அப்படியே யான் அவ்விசால மந்திரத்திற் சென்றதும் அவர்நித்திரை யென்னும் முத்திரையுடன் கூடிப்பிரமானந்த முற்றிருக்கின்றனர். ஓநந்தி! நீஇப்போது இங்கு தாமதிக்காது சீக்கிரம் கைலைக்குச் செல்வாயாக. அங்கு கைலாயத் துவாரத்திலிருந்து முன்போற் பாலனஞ் செய்திருப்பாயாக என்றனர்.

இருபத்து நான்காம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பிங்களாயநம:

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்.

சாம்பவசிவபூஜை.

வியாசர்-இங்ஙனங் கூறியமகாதேவன் மஹாதேவியுடன் கூட ரேவா நதிக்கரையிலுள்ள சாம்பவரது மனமெனுமழகிய வாலயத்தையடைந்து அங்கு அச்சாம்பவரால் சகல தேவசிரோமணியாயும், அனந்த வேதவேதாந்தங்களாற் போற்றப் பெற்றவராயும் பரமகணங்களோடுகூடி விளங்குபவராயும் மகா பக்தியுடன் தியானிக்கப்பட்டனர். அச்சாம்பவர் சகல தேவகணங்களால் போற்றப் பெற்றவரும் பனிவரைபோல் விளங்கும் இடபத்தின்மீது வீற்றிருப்பவரும் ரத்னகுடைகளின் நிழலினால் மறைக்கப் பெற்ற வாகனத்தை யுடையவரும் அபாரமான சாமரைகளால் இனிமையாய் வீசப்பட்டவரும் கௌரியினது அழகியதேக சம்பந்தத்தால் பரமானந்த முற்றவருமாய் ஈஸ்வரனைத் தமது மனதா னிர்மிக்கப்பட்டு மலர்மெத்தைகளாலும் ரத்னப்பிராகாரங்களாலும் மணிமண்டபங்களாலுஞ் ஜ்வலிக்குந் திவ்யாலயத்திலிருப்பவராய்ச் சிந்தித்தனர்; சிறந்தநிவேதனங்களாலும் புஷ்பபூஜையினாலும் சந்தோஷிப்பித்தனர். பின்னர் அபாரமான ரத்ன துவாரங்களைக்கடந்து அவ்விறைவனிடம் தாம் சென்றதாய்ப் பாவித்தனர்; தம்மனதிற்கு திருப்தி எங்ஙன முண்டாகுமோ அப்படி புஷ்பங்களாலர்ச்சித்துத் திருப்தியடைந்தனர். ரத்ன சிம்மாசனத்தின்மீது விளங்கும் அவருக்கு மதுபர்க்கமுதலியவற்றாலுபசாரஞ்செய்தார். கோக்ஷீர பிரவாகத்தாலும்நெய்க்கடலாலும் தயிர்க்கடலாலும் சர்க்கரைப் பர்வதங்களாலும் கனிரசங்களாலு மிறைவனுக் கபிஷேகஞ் செய்து பின்னர் கங்காப்பிரவாகம் எண்ணிறந்த தாரையாய்ச் சிவனது சிரசில் விழும்படி அபிஷேகித்தனர். பின்னர் சுகவுஷ்ணமாகிய தீர்த்தத்தை ரத்னகுடங்களால் மொண்டு உமையுடன் கூடியமகேஸ்வரனுக்கு ஸ்நானம் சமர்ப்பித்தனர். அவ்வாறுஸ்நானம் சமர்ப்பித்து நினைப்பதற்கரிதும் பார்ப்பதற்கரிது மாகிய திவ்விய வெண்பட்டாடைகளைச்சமர்ப்பித்து அச்சாம்பவர் பின்னரெண்ணிறந்த ரத்னங்களா னிர்மிக்கப்பட்டதும் முல்லைமுதலிய மலர்களால் மெத்தையிட்டு விளங்குவதுமாகிய மகா சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து நிரீ

புண்டரமாய் விபூதியணிவித்து நறுமணங் கமழும்சந்தனத்தைப் பூசி விலையிடக்கூடாத ரத்னுபரணங்களால் அலங்கரித்து தூபதீபமுதலி யவைகளைச் சமர்ப்பித்து நூறு யோசனை விஸ்தாரம் நாற்பக்கத் திலும் ரத்னதீபமாலைகளைத் தீபிக்கச்செய்து, குபங்கலந்து புத் துருக்கு நெய்யொழுகும் திவ்யான்னத்தையும் அறுவகையுடன் கூடி யசாக விசேஷங்களையும் மலைபோலும் சித்திரான்னங்களையும் சர்க்கரை பால் மது முதலியவைகளா லாக்கிய பாற்கடல்போலும் பரமான்னத்தையும் பின்னும் பற்பல விசித்திர நிவேதன வகைகளையும் நிவேதித்தனர். பின்னர் அமுதம்தேன் முதலியவைகளையும் இளநீரையும் பிரவாகம் பிரவாகமாய்ச் சமர்ப்பித்துப்பின்னர் மிக்க சீதளமாகிய தாம்பூலதளவரிசைகளை மலைபோலமைத்துப் பாக்கு ஏலம் லவங்கம் கஸ்தூரிமுதலிய நறுமணத் திரவியத்துடன் கலந்ததிரவியத்தை மலைமலையாய்ச் சமர்ப்பித்துப் பின்னர் சாமரைக்கோடிகளாலுமுபசரித்து மந்தமாருதஞ் சேவிக்கச்செய்து சந்திரமண்டலம்போன்ற அழகிய கண்ணுடிகளைத் தரிசிப்பித்து எண்ணிறந்த அப்சர மங்கையர்களின் கூட்டங்களால் நிர்த்தனம் புரிவித்து இடையிடையே மந்தாரபுஷ்பவருஷஞ் செய்வித்துப்பரமானந்தமுற்றிருந்தார். இவ்வாறு பக்தியோடு அவர்செய்யும் அபாரமான பூஜையினுல் பரமேஸ்வரன் மிகவுஞ்சந்தோஷங் கொண்டவராய் அச்சாம்பவரைப் பார்த்துக் கருணைகூர்ந்து இனியமொழி கொண்டு கூறலாயினுர். ஓசாம்பவபுங்கவ!நீசெய்தபூஜைக்குப்பிரதியாய் நானென்ன செய்யப் போகின்றேன். நான் பரமசந்தோஷ மெய்தினேன். நீவேண்டும் வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாயாகவென்று திருவாய்மலர்ந்ததும் சாம்பவர் ஆனந்தபரவசராய் யாதும்தெரியாது எல்லாவற்றையுமறந்து தம்மையுமறந்து ஒருமுகூர்த்தநேரம் அசைவற்றிருந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் ததும்பச் சிரசில் அஞ்சலிகூப்பி

நமோ நமஸ்தேஸ்து நமோ நமஸ்தே நமோ நமஸ்தே கிரிஜா
லகாய|ம்ருத்யுஞ் ஜயாநாமயமாமவாவ கதிஸ்த்வமேவாவிம
[மேந்து மௌளே.

ஓ நாதனே! சகல ஜகங்களையும் தகிக்கவெழுந்து சகல தேவாசுரர்களை யெங்குசென்றாலும் விடாது தொளுத்தத்தலைப்பட்ட காளகூட மகாவிஷம் வெளிப்பட்டதாகிய மகா ஆபத்தினின்றும் சகல சராசரங்களையும் தேவரீரன்றோ ரக்ஷித்தீர்? சகல ஜகத்திற்கும் மங்களந்தருபவளாகிய சர்வமங்களையுடன்கூடித் தேவரீரன்றோ சகல

னங்களுக்கும் தடையற்ற சுகங்கொடுக்கின்றவர்? தேவரீரது பாதாரவிந்தத்தைத் தியானித்தால் தனதான்யம் பார்யாபுத்ரமித்ரர் முதலிய சம்பத்துகளும் மலைபோல் வளர்ந்து அவர்களுடன்கூடி சுகமாயிருந்து இறுதியில் சம்சாரபந்தம் நீங்கி மோக்ஷமடைவதற்கு ஏதுவாகும்.

ஓ பிநாகபாணியே! தேவரீரது பாதாரவிந்தமானது எனக்கு ஆனந்ததாரா வருஷத்துக்கு மகாமேகமாயுள்ளது. அது பார்க்கப் பார்க்கப் புதிது புதிதாய்த் தெவிட்டாத ஆனந்தமளிக்கின்றது. அது மகாபாபங்களாகிய மலைகளைப் பொடிப்பொடியாக்கி ஆனந்த கங்காப்பிரவாகத்தில்என்மனதை மூழ்கினதாகச்செய்கின்றது. முன் செய்த அபாரமான புண்ணியங்களும் அளவற்ற தானங்களும் அரிய தவங்களுமெனக்குப் பரிபக்குவப்பட்டன. அதனால் ஓ சந்திரமௌளே! எனக்கு இத்தகைய ஆனந்த கங்கையானது விருத்தியடைகின்றது. தேவரீரது பாதபத்மஸ்மரணைத் தாரையானது அற்புதமான ஆனந்ததாரையை யெனக்குப் பெருகச்செய்கிறது. ஓ திரிணேத்ரா! யானே பவித்திரன். தேவரீரது கருணைகடாக்ஷத்துக்கு யானே இலக்கிய மாகின்றே னன்றோ? எவருடைய பாத தரிசனமானது சுரேந்திர லோகபோகங்களையும் துச்சமாய் நினைத்துத்தள்ளச் செய்கின்றதோ, எவரது தரிசனத்தினால் சகல தேவகணங்களும் வந்திகளாய் முன்னோடுகின்றனரோ, வாணியும் பிரமனை விடுத்து நாவின் முனையில்வந்து நிற்கின்றனளோ, அப்படிப்பட்ட இறைவன் தேவரீரன்றோ? மலைக்குநிகராகிய திவ்யான்னங்களைத் தானஞ்செய்வதாலும் கோதானங்களாலும் தடையற்ற சுகம் கிடைப்பதில்லை. ஓ சந்திரமௌளே! அப்படிப்பட்ட சுகம் தேவரீரது சரணாரவிந்தங்களைப் பூசிப்பதினாலேயே கிடைக்கின்றது. அபாரமாகிய சம்சார மகாசமுத்திரத்தை வற்றச்செய்வதில் தேவரீரது தியானமொன்றே மகா அக்கினிக்குச்சமானமாகின்றது. தேவரீரது சரணமொன்றே திவ்ய ஐஸ்வர்யத்தையும் அந்தத்தில் முக்தியையும் பெறுதற்குத் தகுதியாகியவரனையளிக்கத்தகுதியாயுள்ளது. ஓ தேவரே! வேண்டியவரனைப் பெற்றுக்கொள்ளென் றருள் புரிந்தீர்களே, தேவரீரது சரணாரவிந்தங்களைத் தரிசிப்பதைத்தவிர வேறே பெறக்கூடியவரமுளதோ? ஆதலின் அத்தகையவரத்தைக் கொடுத்து என்னை ரக்ஷித்தருளவேண்டும். ஓ தேவா! பிரமாதிகளாகிய சகலதேவர்களின் சித்தகமலத்தில் விளங்குவதும் சரணாகதர்களை ரக்ஷிப்பதுமாகிய தேவரீரது பாதாரவிந்தத்தை அனுதினும்நினைவுமாகிய யான்

சரணமடைகின்றேன். யான் மரணமடையுங்காலத்தில் தேவரீரது பாதாரவிந்தத்தையெனக்குத்தரிசிப்பித்தருளவேண்டும். அசக்தனும் அல்லற்படுமெனக்கு மரணகாலத்தில்தேவரீரது பாதத்தையேதுணையாகவருளவேண்டும். ஓ ஜகதீஸ்வரா! சந்திரகலாதரா! யான் மரிக்குஞ்க்ஷணத்தில் விபூதிருத்திராக்ஷ மணிந்துகொண்டு தேவரீரது பாதாரவிந்தத்தையே சிந்திப்பதிலெனக் கிச்சைவரும்படி தேவரீரருளவேண்டும். அடியேனுக்குத் தந்தை தேவரீரே. தாய் பவானியே! உங்களிருவருடைய பிரசாதத்தாலெனக்கு மஹேஸ்வராராதனைசெய்து விளங்குஞ்சந்ததிகள் வளர்ந்தோங்கவேண்டும். இஃதோர்வரம். உலகில் சிவார்ச்சனை செய்வோர்களது பாதாரவிந்தத்தைப் பூசிப்பதற்காகவே தனத்தையார்ச்சிக்க விரும்புவோர்களே மகான்களாவர். அப்படிப்பட்ட மகான்களே எனது சந்ததியாகவேண்டும். அனந்த கல்யாணபரம்பரைகளுக்கு ஏதுவானது பரமேஸ்வரஸ்மரணமொன்றே. அஃதே எனக்கு எப்போதும் வேண்டியது. ஓ ஈசனே! தாயுந்தந்தையும் நீரே. ஆதலின் என்னைத்தீனபந்துவாகிய தேவரீர் கருணைகடாக்ஷத்தால் சற்றுநோக்கி யருளுங்கள். அபாரமாகிய பாதகங்களுக்குத்தேவரீர் பிரளயகாலாக்னியன்றோ? அப்படிப்பட்ட பாதா விந்த ஸ்மரணமானது அநேககோடி ஜன்மங்களிற் பூசைசெய்தவருக்கன்றோ நிகழும்? ஸ்ரீகாலகாலா, என் சித்தத்தினில் தேவரீரை எப்போதும் சிந்திக்கின்றேன். எனது மோகத்தைத்தேவரீரது சரணந் தொலைத்துவிடுக. ஹே பூதநாத! பகவந்! கிரிஜாசகாய! ஹேகௌரி! தேவீ! கிரிஜே! சிவவல்லபே! என்றனைக் காத்திடு. ஓ மாராந்தகா! யமாந்தகா! சந்திரமௌளே! ஓ மதுகைடபநாசினி! தேவீ! என்னை ரக்ஷியுங்கள். ஹே பிரபோ! மோஹசத்ரோ! த்ரிலோசனா! சுராசுரஸார்வபௌமா! என்னிடம் கருணைகொள்ளுங்கள். ஹேஞானஜனனீ! பிரளயகாலத்தினிறுதியில் செய்யும் சிவவிலாச! பரமானந்தரூபிணீ! என்னிடம் பிரசாதங்கொள்ளவேண்டும். ஓ தாக்ஷாயணி! பிரணத பாப விநாசு தக்ஷே (நமஸ்கரிக்கின்றவர்களின் பாபத்தை நாசஞ்செய்வதில் சாமர்த்தியமுள்ளவளே!). அனன்னியகதியாகியவென்னை உனது அபாரமான கருணாகடாக்ஷங்களுக்குச் சற்று கோசாஞ் செய்வாயாக. ஓ ஈசா! உனது பாதாரவிந்த பஜனத்தையே செய்வேனா? ஓ சிவே! பவானி! எனது வாணியானது எப்போதும் உன் சம்பந்தமாகவேயிருக்கட்டும். சகல தேவாசுரர்களுக்குப் பிரபுவும் உமாகாந்தனும் பிரசாந்தனும் சந்தானவிருக்ஷ புஷ்பமண்டப மகாசிம்ஹாசனத்தில்

வீற்றிருப்பவனும் வணங்கும் தேவக்கூட்டங்களது கிரீடகோடிகளில் விளங்கும் திவ்யபாதாரவிந்தத்தையுடையோனும் ஆகிய தேவரீரை யே பஜிக்கின்றேன். ஹே ம்ருத்யுஞ்சயா! என்னை ரக்ஷியுங்கள். ஓ! தேவதேவா! சகலவேதாந்தங்களும் சகலதேவமுனிவர்களும் சேர மாவ தம்சராகிய தேவரீரையே யாராதிக்கவேண்டுமென்று கூறு கின்றார்கள். ஓபகவனே! தேவரீரது பாதபத்மம் அவர்களால் எப்போதும் பூசிக்கப்படுகின்றது. ஓ இறைவனே! உமதுருவ மானது இயமநியமயோகங்களாலும் யாகங்களாலும் தானங்களா லும் தீனர்களைக் காப்பாற்றுவதினாலுமாகிய நற்கருமங்களாலு முடியாது. சர்வாணியினது குஜகலசங்களில் விளங்கும் திவ்யசந் தன குங்குமங்களின் காந்திப்பெருக்கத்தால் விளங்கும் தேவரீரது பாதபத்மத்தை வணங்குகின்றேன். ஓ ஜகதீஸ்வரா! உம்மையே நான் சரணமடைகின்றேன். அர்த்தேந்துமௌளே! என்னையே தேவரீர் கருணையோடு நோக்குங்கள். தேவரீரது பாதாரவிந்தம் அடியேனுக்கு மேன்மேலுஞ் சுகத்தையே செய்க. பாபக்கூட்டங் களைத் தூரத்தினீக்குக. ஓகாலகாலா! சகலஜகங்களையு முண்டாக்கு தல் பாலித்த லழித்தலாகிய இம்முத்தொழிலும் தேவரீரது பாதார விந்தம் அநாயாசமாய்ச்செய்யுந்தொழிலன்றோ? அது ஓர் விளையாட் டுப்போன்றதே. அப்படிப்பட்ட பதாரவிந்தத்திற்கு என்னை ரக்ஷிப் பதும் ஓர் பெரிதோ? ஆதலின் அது நம்மவனிவனென்று நினைக்க வேண்டும். அதுவே எனக்குப்பாக்கியம். ஓசம்போ! உனது சரணா ரவிந்தபஜனமே எனக்கு நிதியாயுளது. தனமும் அதுவே. சுகசமுத் திரமுமதுவே. அஃதே எனக்குச் சகலமும்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ
கிருத்திகாஸ்ரோகவேஸம :
இருபத்தாறும் அத்தியாயம்.

சிவபூஜாமஹிமை.

வியாசர்:-இவ்வாறு பிரார்த்திக்கும் சாம்பவரது மொழியை இறைவன்கேட்டு உமையுடன்பரமசந்தோஷத்தினால் கருணைகூர்ந்து அமிர்தம் போன்ற திவ்யவசனத்தைக் கூறுவாராயினர். ஓ பக்த

புங்கவா! செய்தபூஜையினால் மிகவும் பிரீதியுடையவராயினோம். நீ செய்த தோத்திரத்தினால் யாமடைந்த சந்தோஷம் சொல்லி முடியாது. நீ பிரார்த்தித்தவரன் எம்மாலளிக்கப்பட்டது. பத்தர்களுக்குக் கொடுக்காதவரன் யாதுளது? நீ செய்த தோத்திரத்தை எவர்படிக்கின்றாரோ அவருக்குச் சந்ததியும் ஐஸ்வரியமு மேன்மேலும் வளர்கவென்று கூறிப் பூஜையை யேற்றுக்கொண்டு சிவபெருமானவ்விடத்திலேயே அந்தர்த்தானமாயினர். ரிஷிகள் கேட்கின்றனர்—இப்போது தாங்கள் கூறிய அமுதம்போன்றதும் மகா பாபங்களைத் தொலையச்செய்வதுமாகிய திவ்யசரித்திரம் கேட்கப்பட்டது. பின்னர் தேவியும் தேவரும் எங்கிருந்தனர்? அதனைக் கூறவேண்டுமென வியாசர் கூறுகின்றார். பிறகு கிரிஜாவல்லபராகியபிரபு கைலாயம் வந்து அங்குள்ள உத்யானவனத்தை யடைந்து அதன்மத்தியிலுள்ள ரத்னமண்டபத்தில் கௌரியோடு திவ்ய சிம்மாதனத்தில் வீற்றிருந்து கௌரியைப் பார்த்து ஹே கௌரி? அழகிய பில்வ தளங்களுடன்கூடி விளங்கும் பில்வ விருக்ஷங்களைப் பார். சிவலிங்கார்ச்சனை செய்யும் பெரியோர்களிடம் சென்று சென்றுவரும் மலர்க்கொடிகளைப்பார். சிவலிங்கார்ச்சனையின் பொருட்டு மலர்ந்து நறுமணங்கமழ்ந்து விளங்கும்அழகிய மலர்களையும் பக்குவமாகிய கனிகளையும் பார். மிக்க அழகாகிய தாமரை மலர்களையும் மந்தமாருதத்தால் அழகாய்ச் சலிக்கும் மந்தார மலர்களையும் அமுதரசம் நிறைந்த பக்குவமாகிய கனிகளையும் அமுதக் கனியுடன் கூடிய கரும்பு வகைகளையும் பார். இங்குள்ளவெல்லாம் இதற்கன்னியமான எவ்விடத்துமிராத அபூர்வமாகிய கனிகளாமன்றோ? வெகு விநோதமாக விருக்கின்றன. பார்க்கப்பார்க்கத்தெவிட்டாத ஆனந்தத்தைத் தருகின்றவன்றோவென்று கூறினார். அதனைக் கேட்டுக் கௌரி மகாதேவரை நோக்கி ஆச்சரியங்கொண்டு ஓ தேவதேவா! சங்கரா! அபாரகருணாரசசாகரா! இதுமிக்க ஆச்சரியமாக விருக்கிறது. இவ்வனத்தின் விருத்தாந்தத்தை யெனக்குரைக்கவேண்டும். இங்குள்ள விருக்ஷங்கள் சிவலிங்கத்தைப் பூசிக்க மலர் முதலியவைகளுடன் தாமேசென்று சென்று சஞ்சரித்து வருகின்றனவே. இப்புதுமையின் விசேடத்தை யெனக்குக்கூறவேண்டுமென்ன, சிவபெருமான் ஹே தேவி! பூர்வம் ஹிமயகிரி குகையில் முனிவர் சிலர் சாந்தர்களாய்ப் பலகாலமென்னை நோக்கித் தவஞ்செய்திருந்தனர். பின் யான் பிரசன்னமாக அவர்களென்னைப்பற்பல விதமாய்த்துதித்துப் பிரார்த்தித்தனர். அவர்கள் கேட்டவரனாகிய துதி சகல பாபத்தையுந் தொலைப்பது. அது:—

மகாமேருவாகிய வில்லின் கோடிகளின் காந்தியுடன் நன்கு தழுவப்பட்ட தேகத்தோனாகிய இறைவனை நமஸ்கரிக்கின்றோம், பேரானந்த பதத்தினில் விளையாடுவோனாகிய காலகாலனை வணங்குவாம். மஹைஶ்வர்ய காரணனும் மாரவைரியுமாகிய வுமாஸகாயனை நமஸ்கரிப்பாம். அர்த்தசந்திர கலாபரணனாகியவனை மனதெனும் மானதஸரசிற்கு ராஜஹம்ஸனை வணங்குவாம். பவானியின் புன்னகைக்கிடமானவனை விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களால் போற்றப்பெற்றவனை வேதாந்தகோடிகளால் துதிக்கப்பெற்றவனை சரணமடைந்தவர்களின் துக்கத்தைத் தொலைப்பவனை சுபமளிப்போனை சகல ஜகத் சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்கார காரணனை பவானி முககமல பானுவ காலகூடபக்ஷகனை அந்தகாந்தகனை கிரிராஜகன்னிகையின் ஸ்தன குங்குமங்கவர்ந்தமார்பினனை ருத்ராக்ஷமாலா பூஷணனை நால்வகைப் புருஷார்த்தந் தந்தருள்வோனை விருஷபத்வஜனை ஜடா கோடியின் உராய்தலால் சிதறியநக்ஷத்திரக் கூட்டங்களுடையோனை நமஸ்கரிக்கின்றோம் என்பதாம் என்று கூறினர். வியாசர்:—இவ்வாறு அம்முனிவர்கள் மகாதேவனை வணங்கி ஓதேவதேவா! சங்கரா! சாந்தனே! ப்ரணதார்த்திஹரா! அடியேங்களுக்கு வேண்டியவரனையளித்தருளுங்கள். ஒஜகதீஶ்வரா! கைலாயத்தில்கோடிக்கணக்காய் திவ்யலிங்கங்களிருக்கின்றன. அவைகளைப் பூசிக்கவிருப்புற்றிருக்கின்றோம். ஆனால் அப்பூஜைக் குபயோகமாகும் திவ்யமலர்களுடைய விருக்ஷங்களாயிருந்து லிங்கமுள்ளவிடமெல்லாம்நடந்துசென்று தம்மிடமுள்ள மலர்களால் பூஜிக்கவேண்டுமென்றவிருப்பமுளது.இஃதே எங்களது வரம். இப்படிச் சிவபூஜைக்குபயோகமாகாவிடில் ஜன்மத்தால் யாது பிரயோஜனம்? சிவபூஜையை விடுத்துக்கேவலம் தேகத்தை வற்றச்செய்வதான தவத்தால் அப்பிறவி வீணே.எவனெப்பிறவியில் பரமபக்தியுடன் ஒருமைப்பட்ட மனமுடையோனாய் சிவபூஜை செய்கின்றானோ அப்பிறவியே அவனுக்குச் சபலமாகும். அவனே ஜீவன்முத்தனென்பது வேதங்களின் றுணிபு. எவனால் சகலமங்கள சாதனமாகிய சம்பூஜை பில்வ பத்திரங்களாலும் மலர்களாலும் பரிசுத்தமாகிய தீர்த்தங்களாலும் செய்யப்பட்டிலதோ அச்சன்மம் அவலமே. ஆதலின் எப்போதும் சிவபூஜா சாதனமாகும் மலர்களையுடைய விருக்ஷங்களாயிருந்து நேரிலே சென்று சிவலிங்கத்தைப்பூசிக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட புண்யவிருக்ஷமாகுந் தன்மையை யெங்களுக்கருள்புரியுங்கள். அப்படிப்பட்ட விருக்ஷங்களாயிருத்தலையே நாங்கள் விரும்புகின்றோம். சிவலிங்கத்தின் பொருட்டு ஓர் மலரை

யாவது பில்வதளத்தையாவது எவன் சமர்ப்பிக்கின்றனோ அவனே பாக்யவான். ஆதலின் அநுக்கிரகிக்கவேண்டும். சிவபூஜைக்குப யோகப்படும் விருக்ஷங்கள் மரணத்தின் பின்னர் சிவனையடையு மென்று சுருதியில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலின் இத்தகைய வரத்தை விரும்புகின்றோமென்று பிரார்த்திக்கும் முனிவர்களைக் கருணையுடனோக்கி மகாதேவன் ஓமுனிவர்களே! நீங்கள் விரும்பியபடி வரமளித்தனமென்று கூறி அவ்விடமே அந்தர்த்தான மாயினர். முனிவர்களும் மிக்ககளிப்பெய்தி ஒருவரையொருவர் நோக்கி, தவம் தானம் பூஜை முதலியவைகளெல்லாம் சிவப்பிரசாதத் தையே பலமாகக்கொண்டவாதலால் அப்பயனை யுண்டாக்குகின் றன. அன்றி வேறு பயன் யாதுமில்லை. சிவப் பிரசாதமடைந்தன ராயின் பின்னர் யாதும் வேண்டியதில்லை. பயன்களுக்கெல்லாம் சிறந்தபயன் சங்கரப்பிரசாதமே யென்றுகூறினர். வியாசர்:-ஓமுனி வர்களே! மகாதேவனது பிரபாவம் இஃது. அதனை வேதாந்தங்க ளும் அறிந்தில. மகேசபூஜையால் எவனது பிறவி சந்தோஷத்து டன் கழிக்கப்படுகின்றதோ அவனே புண்யாத்மாவாகிய தன்யன். அவனையே சகல தேவர்களும் பூசிக்கின்றனர். எவன் மிக்க சிரத்தையுடன் சிவலிங்கத்தைப் பூசிக்கவில்லையோ அவன் பதர். அவன் அடைவது அவலமாகிய கதியே யென்பது சத்யம். பத்ரம் புஷ்பம் அறுகு மற்றுள்ள பூஜா சாதனங்களாலும் மகாதேவனைப் பூசிப்பவன் தேவர்களால் பூசிக்கப்படுகின்றவனாகின்றான்.

பூர்வம் ஸ்ரீகிரி யென்னுமிடத்தில் ஓர் மனிதாதமனிருந்தான். அவன் மிக்க தரித்திரன், குஷ்டப்பிணியன், அவன் சிலகாலம் பிராமணவேஷத்துடனிருந்து மன்னுயிரை ஹிம்சித்து வந்தான். அப்படி பலகாலமிருந்து பின்னர் வேடவுருவத்துடன் வேட்டை யாட வனஞ்சென்று அங்குள்ள மிருகம் பக்ஷி முதலியவைகளை ஹிம்சிப்பதில் விருப்புற்று முயன்றும் மிக்க வயது சென்று சரீ ரம் தளர்ந்து போனமையால் ஒன்றும் அவனால் ஹிம்சிக்க முடிய வில்லை. அப்படியாகவே அவன் சத்தியற்றவனாய் அவ்வனத்தி லோர் பக்கத்திற் றங்கியிருந்து தானேமரித்துக்கிடைக்கும் பக்ஷி யையாவது மிருகத்தையாவது தனதிருப்பிடங்கொண்டுபோய் அத னால் மனைவி மக்கள் முதலியவர்களோடு ஜீவனஞ் செய்துவந் தான். அவனுடைய மக்களெல்லோரும் எப்பொழுதும் பசியால் வருந்துவார்கள். ஓர்சமயம் அவனோர் பக்கத்தில் கத்தரிக்காய் களிருப்பதைக்கண்டு அவைகளை விசேடமாய்க்கவர்ந்து தனதிருப்

பிடஞ்சேர்ந்து பசிமேலிட்டுச் சீக்கிரம் பாகஞ்செய்ய முயன்றான். அப்போது அக்கத்தரிக்காய்களுடன் ஓர் கத்தரிப்பூவை அம்புக்களுளொருவன் எடுத்துக்கொண்டு அரண்யமார்க்கமாய்த்தனதிருப்பிடம் வரும்போது அப்பாலகன் அப்பூவை வீசியெறிந்தான். அஃது ஓர் சிவலிங்கத்தின் மீது வீழ்ந்தது. பின்னர்ப் பசியினால் வருந்தி யிறந்து விட்டான். யமகிங்கரரும் கோலாகலமாய் வந்து அவனைக் காலனருகிற்சேர்த்தனர். காலனும் அவன் தூரத்தில் வரும்போதே நடுங்கிச் சித்ரகுப்தனைக் கூப்பிட்டு அந்தோ! இதென்ன கொடுமை! ஓசித்ரகுப்தா! இதைப்பார்! மிக்க ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. இதைப்பார்க்க நமது மனமும் நடுங்குகின்றது. அஃதிருக்கட்டும். இவரைக்கண்டு சூலபாணியும் சிவகணங்களும் நடுங்குவாரென்பதிற் சந்தேகமில்லை. யான் எவ்வளவோ சிவகணங்களைத் தரிசிக்கின்றேன். அவர்களிடமும் எனக்குப் பயமுண்டாகவில்லை. என்னையறியாமல் என்னுள்ளம் பதைக்கின்றதாகலின் இவர் யார்? அந்தோ! கொடியவர்களாகிய நமது தூதர்கள் விசாரிக்காமல் யாரோ பெரியவரான மகாத்மாவை யழைத்துக்கொண்டு வந்தனர்போற் காண்கின்றது. இனி அவர்களை விசாரித்துச் சிக்ஷிக்கவேண்டு மென்று கூறிய தர்மராஜனை நோக்கிச் சித்ரகுப்தன் அந்தோ! என்ன இப்படிவிளைந்தது? இவர்மகாதேவரன்றோ? இனி மகேஸ்வரனால் நமக்கு எக்காலத்திலென்ன கெடுதிவிளையுமோ! இவர் சாம்பவ சிரேஷ்டராவர். மகேஸ்வரன் சுதந்தரரும் கருணைக்கடலுமானவரன்றோ? அவரது வைபவ மெண்ணிறந்தது. இவர் அவரக்ஷையால் கைலாயமேயடைவரென்றெண்ணுகின்றேன். இவர் செய்தபுண்ணியத்தைச் சொல்லக்கேட்பவர் முக்திபெறுவதுண்மையே. இவரது தந்தை சகலதருமங்களையும் விடுத்துப் பலபாதகங்களையே செய்து வந்த கொடும்பாவி; தரித்திரன்; பிணியுடையோன். இவரது சகோதரர்களும் மகாதுஷ்டர்கள். அன்னையும் அவ்வாறே. இவரது குலம்பரமதுஷ்டத்தன்மையுடையது. இவரினத்தோரெல்லோரும்அன்னம் அன்னமென்று கதறிக்கொண்டேயிருப்பவர். ஆயினும் அவர்களுக்கு ஓர் கவள அன்னமுங் கிடைப்பதில்லை. இவர் இறக்கும்போது ஓர் வாடியகத்தரிப்பூவை யெறிய அது ஓர் சிவலிங்கத்தின்மீது வீழ்ந்தது. அதனைத் தன்னைப் பூசித்ததாய்கொண்டு சிவபெருமான் சந்தோஷித்துக் கருணையோடு தமது தூதர்களைப்பார்த்து இவரைச் சீக்கிரம் நமதுலகத்திற்கு விமானத்தின்மீதேற்றி சம்பதம் கொண்டு வந்து சேருங்களென் றாக்ஞாபித் திருக்கின்றார். இனி

யாதாகுமோ! சிவகணங்கள்யாது செய்வரோ! அது எனக்குத்தெரியாது. ஆனால் ஒன்று தோன்றுகின்றது. இஃதோர் பிரளயகாலமென்னலாம்! இனி அவர்கள் வந்து உங்களையும் பாசத்தாலிறுகக் கட்டியிழுத்துக்கொண்டுபோவார்கள். அங்ஙனமாயின் ஏனைய தூதர்களின் கதியைப்பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமா? இனி நாம் ஓடியொளிப்போமெனினும் சிவகணங்கள் வந்து பாசங்களாற் கட்டி நம்மையிழுத்துப்போவது நிச்சயமே. நமது தூதர்கள் விசாரியாமல் இக்கொடியகாரியத்தைச் செய்துவிட்டார்கள். ஆதலின் அதனால் வரும் துக்கபரம்பரைகளை நீங்க வனுபவிக்க வேண்டியதுதான். நமக்குச் சிவதத்வக்யானமில்லை. இப்படிப்பட்ட கொடுஞ்செயலைச் செய்யுந் தூதர்களைத் தண்டிப்பதுமில்லை. ஆதலின் நமது மகாபாபங்களின் பயனாகிய பெருந்துக்கங்களையும் அடிக்கடி யனுபவிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. இனியாவது பெரியவரை மரியாதையுடன் வரவழைத்துப் பூசித்திருங்கள். இச்சாம்பவர் திருப்தியடையும்படி பூசிப்பீர்களாயின் பின்னர் யாதாயின் ஓர் சாதகம் நமக்குண்டாகுமென்ன, யமன் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போதே சிவதூதர்கள் விமானத்துடன் கோலாகலமாய்ச் சப்தித்துச் சீக்கிரம் வந்தடைந்து பெரும்பாசங்களால் யமனை யிறுகக்கட்டி வருத்த முயலும் போது பிரமன் விஷ்ணு இந்திரன் முதலிய எல்லோரும் சரேலென வோடிவந்து அச்சிவகணங்களின் பாதாரவிந்தத்தில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துப் பக்தியுடன் பூசித்து அஞ்சலிபத்தஞ்செய்து கொண்டு,

நமோநமஸ் ஸாம்பவேப்யோ கணேப்யோவோ நமோநம:
ரயிப்யோவோ நமஸ்துப்யம் ரதேப் யச்சநமோநம: ஸேனுப்யச்ச
நமோ நித்யம் ஸேகனுநியப்யச்ச நமோநம: ருத்ருப்யோவோ
நமோ நித்யம் சங்க்ருஹீ திருப்யயேவசா ||

என்று துதித்து மீண்டும் சிவகணங்களை நமஸ்கரித்துச் சிரசிலஞ்சலிகூப்பி ஓசுவாமின்! ஓ சாம்பவ கணாதிபர்களே! தேவரீரை வணங்குகின்றோம். தேவர்களாகிய எங்களது அபராதங்களை க்ஷமித்துக்கொள்ளவேண்டும். கருணையுடன்கூடிய நோக்கத்தாலெங்களைக் காத்தருளவேண்டும். இந்த யமன் மிக்க அறியாதவன். இவன் செய்த பிழையைத் தயாநிதிகளாகிய நீங்கள் பொறுக்கவேண்டும். ஓசாம்பவகணங்களே! இக்குற்றஞ்செய்த தூதர்களு மெண்ணிறந்தவர்களாதலால் இவர்களைச் சிக்ஷிப்பதுந் தகுதியல்ல. எண்ணிறந்தவர்களை சிக்ஷிக்க எவ்வாறு இயலும். எண்ணுக்குட்பட்டவர்களையேசிக்ஷிக்கவியலும். யமனோ ஒருவன். உலகிலுள்ள எண்ணிறந்த விருகங்

களில் நடக்குஞ் சங்கதியை எப்படியறிவான்? யமனும் விசாரியாமல் சிக்ஷிப்பதில்லை. சித்ரகுப்தனோடு விசாரித்தே சகலரையும் தண்டிக்கின்றான். ஏதோ இவ்விஷயத்தில் யமன் தவறிப்போயினான். இப்போது நீங்கள் இவனைக் கட்டிக்கொண்டு போவதற்கு வந்துவிட்டீர்கள். ஓ சம்புகணங்களே! இப்படித் துக்கமடைந்திருக்கும் எங்களிடம் நீங்கள் கருணைகொள்ளுங்கள். சிவாக்ஞா பரிபாலகருக்கு இங்கு செய்யக்கூடாத காரியம் யாதுமில்லையாயினும் நீங்கள் யோசித்துப் பாருங்கள். உங்களது ஆணையை இந்த யமன் எங்ஙன மீறுவான்? அப்படி மீறிச் சீவிப்பவனுண்டா? சுவர்க்கம் சத்யலோகம் வைகுண்ட முதலிய வுலகங்களில் தானாகட்டும் அவன் ஜீவிக்கமுடியுமா? நாங்கள் ஒவ்வோர்காலத்தில் அறியாமையால் யாதேனுங் குற்றஞ்செய்ய நிகழும். அதனை நீங்கள் பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். காலகாலனுடைய ஆக்ஞையால் நீங்கள் சகலத்தையும் நடத்துவீர்களாயின் இப்பிரமாண்டத்துக்குள் நரகத்துக்குப்போகின்றவன் யார்? அன்றியும் அபராதஞ் செய்தவர்களாயினும் மிக்க விநயமுள்ள வேலைக்காரர்களா யிருக்கின்றமையா லெங்களை நீங்கள் காப்பாற்றவேண்டும். ஓ சிவகணநாதர்களே! மகாதேவனது ஐஸ்வரியமே மகாவற்புதம். அவர்களது தூதர்களாகிய நீங்கள் தேவாசுரர்களாலும் பூசிக்கப்படுகின்றவர்களன்றோ? உங்களில் ஒருவராலேயே சகல ஜகங்களும் ஓர் கணப்போதில் அழிந்துவிடும். அப்படிக்கிருக்கச் சிவகணங்களாகிய உங்களனைவர்களாலுஞ் செய்யவேண்டிய காரியமென்றென்றுண்டா? ஆயினுஞ் சிவாக்ஞையால் எல்லோரும் வந்தீர்கள். இதனால் உங்களுக்கு மிக்க சிரமம். உங்களது கோபத்துக்கும் யமன் விஷயனாவது தகுதியா? கைலாயத்துவாரத்தி லிருந்துகொண்டே யமனைச்சிக்ஷிக்க நினைப்பீர்களானால் அவன் சிக்ஷிக்கப்பட்டவனாகானா? நாங்களனைவரும் உங்களது ஆக்ஞாபாசத்திற்கட்டுப்பட்டவர்களானால் யமனைப்பற்றிக் கூறவேண்டுவதுமுண்டோ? ஆனால் எங்களது பாக்யவசத்தால் நீங்களனைவரும் இங்கு வந்து தரிசனந்தந்தீர்கள். உங்களைத்தரிசித்த மாத்திரத்தினால் சாக்ஷாத் ஜகதீஸ்வரனைத் தரிசித்ததாகின்றமையால் நாங்களெல்லோரும் கிருதார்த்தர்களாயினோமென்று சகலதேவர்களும் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்க அதனைச் சிறிதுங்கவனியாது அச் சிவகணங்கள் காலனையும் அவனுக்குபகாரமாய் வந்த சகல தேவர்களையும் பாசத்தாற்கட்டி யமனையடித்து மிக்க தொந்தரவு செய்துகொண்டு கைலாயங்கொண்டுபோக முயன்றார்கள்.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

சிகிவாஹநாயநம:

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்.

சிவபூஜாமஹிமை.

வியாசர்:—யமன் முதலியவர்களைக்கட்டித் தொந்தரை செய்யுங்கோலாகலத்தைக்கேட்டுச்சங்கரன் நந்தியை அழைத்து ஒநந்தீ! எனதாணையின்படிச்சென்ற கணங்களுக்குப் பிரதிகூலமாய் யமனுக்குதவியாய்த் தேவர்கள் வந்திருக்கின்றனர். நீ ரத்னபுஷ்பகவிமானத்திலேறி விரைவிலேசென்று அவர்களெல்லோரையுஞ்சூலச்சுவாலைகளால் வாட்டுவாயாக. எனதாக்ஞையை மீறிவந்தவர்களாகையால் அவர்களைப்பழுக்கக்காய்ச்சியமழுக்களாற் கொளுத்துவாயாக. அன்றியும் யமனை ரம்பத்தாலறுத்து வருத்தவேண்டியது. அவர்களை யிங்கு கொண்டு வரவேண்டுமென்பது அவசியமில்லை. வருத்தவேண்டியதே முக்யம். அவ்விடத்திலேயே பழுக்கக்காய்ச்சிய வுலக்கைகளால் புடையுங்கள். கும்பீபாக முதலிய நரகங்களிற் புரட்டுங்கள். யமனுக்கு அநுகூலமாய்வந்த துர்ப்புத்திகளாகிய தேவர்களெல்லாம் உயிர் நீங்குவாராயின் எனதாக்ஞையால் உடனுக்குடன் பிழைப்பித்து வருத்தவேண்டியது. உனக்கு நிகராகிய வீரன் யாருமில்லை யென்பது எனது சங்கல்பமாகையால் நீ விரைவிலே சென்று சிறிதும் யோசிக்காமல் அவர்களைச்சித்ரவதைசெய்யவேண்டியது. அவர்கள் நல்ல வார்த்தை சொல்லவந்தாலும் சிறிதும் விசாரியாமல் பழுக்கக்காய்ச்சிய கூர்மையாகிய கதையாலடித்து வதஞ்செய்யென் றாக்ஞாபித்தார். அதனைக்கேட்ட நந்திதேவர் சிரமீது கைகூப்பி ஓதேவதேவ! தேவரீரது ஆணையைச் சிரசில் வகிக்கின்றேன். இதோ ஓர் நொடியிற்சென்று ஆணையின்படி நடக்கின்றேன். எண்ணிறந்த இப்பிரமாண்டங்களுள் தேவரீரது ஆக்ஞைக்குப்பிரதிகூலஞ் செய்கின்றவனெவன்? சகல தேவாசுரர்களும் எப்போது சிவாபராதம் யாது நேருமோவென்று நடுக்குற்றிருக்கின்றனர். இப்போதே தேவரீரது ஆணையால் சகலதேவர்களையுஞ் சங்கரித்து விடுகின்றேன். இங்கு சிவகணங்களுக்குப்பிரதிகூலமாய் வாராமல் சுவர்க்கத்திலிருக்கும் ஏனையதேவர்களை யாதும் உபத்திரவஞ் செய்யக்கூடாது. அவர்களே சிவாக்ஞைக்கு நடுங்கிக் கலங்கியிருக்கின்றவர்கள். ஆதலின் இவர்களையே சிக்ஷித்தலுசிதம். பின்னர்

இத்தேவர்கள் வீணாய்க் கெட்டுவிட்டோமே யென்று பரிதாபப்பட்டு இனியாவது சரியாய் நடப்போமென்றெண்ணுவார்கள். அன்றியும் நாம் சிக்ஷைசெய்யும்போது அவர்கள் நம்மை யெதிர்த்து யாதாவது அபராதஞ் செய்வார்களாயின் மீண்டுந்தோன்றாமல் வதஞ்செய்ய வேண்டியவர்களே ஓசுவாமி! இத்தகையகாரியங்களை இப்போதே செய்து விடுகின்றேனென்று கூறிக் கைகட்டி நிற்கும் நந்தியைப் பார்த்து ஓநந்தி! நன்குகூறினாய், சீக்கிரம் செல்லென்றனர். நந்தியும் சந்தோஷத்தா லுள்ளம் பூரித்தவராய் புஷ்பவிமானத்திலேறி யமன் முதலியதேவர்களிருக்குமிடம் வந்துசேர்ந்தனர். விமானமும் ஓர் கணப்போதில் அத்தேவர்களுக்குச் சற்றுதூரத்தில் நெருங்கினதையும் அதில் நந்திதேவரையுங்கண்டு பயத்தால் நடுங்கிச் சில கிங்கரர்களெல்லோரும் தேவர்களை உபத்திரவப்படுத்தும்படி நிகழ்ந்த சிவாக்ஞையை நாம் சற்று அநாதரவு செய்தோம், அதனால் நம்மிடம் கோபித்து நந்தி வருகின்றாரென்று நினைத்துத்தேவர்களைச்சவுக்கடியாலடித்தும் பழுக்கக்காய்ச்சிய இருப்பாயுதங்களாற் புடைத்தும் உலக்கைகளாலும் பிண்டிபாலங்களாலும் அடித்தும் பழுக்கக்காய்ச்சிய ரம்பத்தாலறுத்தும் ஹிம்சிக்கும்போது தேவர்களெல்லோரும் சுவாசமற்றவரும் கதறுகிறவரும் கூவுகின்றவர்களும் சரணாகதியடைகின்றவர்களுமாய்க் கோலாகலம்நடந்தது. அவரவர் மனைவிகளும் நடுக்குற்றுச் சோகத்தால் கோலாகலமாயழுதனர். சகலகந்தர்வர்களும் முனிவர்களும் சித்தர்களும் பன்னகர்களும் கோலாகலத்தைக்கேட்டு ஓடோடிவந்து தூரத்தில் நின்றுபார்த்தனர். சிவகணங்களால் தேவர்கள் தொந்தரவு படுவதைக்கண்டு ஒருவரோடொருவர் சொல்லிக்கொண்டதாவது: அந்தோ! கொடிது கொடிது! துராத்மாவாயிருக்கிற இந்த யமன் விசாரியாது செய்தகாரியமன்றோ இவ்விதமாய் விளைந்தது! அம்மூடன் சிவாக்ஞையை மறந்துவிட்டான், அவ்வபராதத்தால் சகலதேவர்களும் வருந்தும்படி நிகழ்ந்தது. இது அகாலத்தில்வந்த பிரளயமோ! சகல தேவர்களும் பாசத்தாற்கட்டுப்பட்டு ஆபுத மண்டலங்களில் வீழ்ந்து வருந்துகின்றனர். மகாக்னிச் சுவாலையாலும் கசையடியாலு மிக்க துன்பப்பட்டு ஓவென்றலறுகின்றனர். இத்தொந்தரை அடங்கி இக்கூக்குரலும் எப்போது ஓய்வதோ? இவ்வளவு காரியம் சிவகணங்களால் நடத்தப்பட்டது. இனி நந்தியும் வருகின்றார். அவரென்ன செய்வாரோ! அவர் செய்யக்கூடாத காரியம் யாதுமில்லை, நமக்கோ ஆபத்து வந்துவிட்டது, வந்ததைச் சகலரும்சகிக்கவேண்டியதன்றி பாவசர்களாகிய இத்தே

வர்களால் செய்யக்கூடிய காரியமொன்றுமில்லையென்று பற்பலவாறாய் அவ்வவ் வுலகில் வசிப்பவரெல்லோருஞ் சொல்லிக்கொண்டிருக்க நந்தி சிவகணங்களருகில்வர சிவகணங்களெல்லோரும் சுரேசனையோடி அவரடியில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து ஓ ஸ்வாமி! நந்தீஸ்வரரே! நாங்கள் யமனுக் கனுகூலஞ் செய்ய வந்தவர்களையும் யமனையும் சிக்ஷித்தோம். பழுக்கக்காய்ச்சிய சங்கிலியாற் கட்டி அக்னிச்சுவாலைபோன்ற கத்தியால் கண்டங் கண்டமாய்ச் சேதித்து மிக்க வருத்திவிட்டோம். யமனை வந்தனும் வருத்தினோம். பின்னர் அவனுக்குச் சகாயமாய்வந்த தேவர்களையும் கசையடியடித்துச் சின்ன பின்ன மாக்கினோம். இன்னும் நாங்கள் செய்யவேண்டிய காரியமியாதேனு முளதாயின் அதைத்தாங்கள் ஆக்ஞாபிக்க வேண்டுமென்று கூறிநின்றனர். அப்பொழுது தேவர்கள் நந்திதேவரைக் கண்டு அவரதுகடாக்ஷாமிர்தத்தால் சகல தொந்தரவும் நீங்கிப் பாசங்களெல்லாம் பறந்து போகவே சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து ஓகருணைக்கடலே! தீனர்களாகிய எங்களைக்காப்பாற்றவேண்டும். அறியாமையால் அபராதஞ் செய்தவர்களாகிய எங்களை ஓர் கணப்போது தங்களுடைய கடாக்ஷ கருணாமிர்தப் பிரவாகத்தால் குளிரச்செய்யுங்கள். நாங்கள் சிவாக்ஞையை மீறவில்லை, ஆயினும் எங்களுக்கு இத்தகைய கதி வந்தது. சகல சுரர்களும் சிவபூஜையையும் ருத்திராக்ஷதாரணத்தையும் விடவில்லை. சிவபூஜாதிரவியநாசஞ் செய்தோமில்லை. சிவாலய வுதாசீனமாவது சிவதூஷணையாவது எங்களால் செய்யப்படவில்லை. சிவதூஷண வார்த்தையுங் கேட்டோமில்லை. எங்கேயாவது எப்போதாவது சிவனையனுதாரவுஞ்செய்யவில்லை. சிவகணங்களுக்கும் அபராதஞ் செய்தவர்களும் சிவாபிஷேகதீர்த்தம் சிவநைவேத்யம் முதலியவைகளைப் புசிக்காதவர்களும் அல்லேம். சிவநிர்மாலியத்தைத் தரிக்காதவர்களுமல்லேம். சிவதீர்த்தயாத்திரையை உபேக்ஷித்தவர்களுமல்லேம். சிவநிந்தகாரகிபாவிகளை ஆதரித்தல் சிவமார்க்கத்தைச்சுத்தஞ்செய்யாதிருத்தல் சிவமார்க்கத்திலுள்ள முட்களைக் களையாதிருத்தல் சிவாலயத்தில் திருவலகிடாதிருத்தல் சிவனுக்கு நிவேதிக்காத வஸ்திரந்தரித்தல் முதலிய தீச்செயல் யாவும் எங்களால் செய்யப்பட்டிலவாம். அன்றியும் சிவஸ்மரணையின்றி ரம்பா சம்போகஞ் செய்தல்முதலிய மற்றுமுள்ள எவ்வபராதமுஞ் செய்யாத எங்களுக்கு இத்துக்கம் வந்துவிட்டது. ஓ சுவாமி! இன்னும் தேவரீர் ஆணைக்கு அடங்கியிருப்பவர்களே யன்றி வேறில்லை. நாங்கள் மகேஸ்வரனையறிந்தவர்களல்

லம். தேவரீரே எங்களுக்கு மஹேஸ்வரன். நினைக்குந் துக்கத்
தைத் தொலைப்பதில் தேவரீர் கருணைப்பெருக்கான கடைக்கண்ணு
டையவரன்றோ? ஓ சுவாமி! எங்களைக் காத்தருளல்வேண்டும். தேவ
ரீரது திருவடிகளே சரணமென்று சகல தேவரது பிரார்த்தனையைக்
கருணாநிதியாகிய நந்திதேவர் கேட்டு அவர்களுக்குள்ள சகல தொந்
தரவும் நீங்கும்படி அருள்புரிந்து விமானத்திலிருந்திறங்கவே ஓர்
திவ்ய சிங்காதனம் அங்கு சித்தமாயிருக்க அங்கெழுந்தருளச் சகல
தேவரும் பூசித்து நிற்க நந்திதேவர் பார்த்து ஓ தேவர்களே! இப்
போது யமன் செய்த வபராதத்தினால் சிவதனைக்கு ஹானிவந்த
தென்றெண்ண வேண்டியது. உங்களுக்கும் அவ்வாறே சாக்ஷாத்
ஜகதீஸ்வரன் உக்ரனென்று பிரசித்திபெற்றவனாயினும் நாம் வேண்
டிக்கொண்டமையால் சற்று கருணை கொண்டார். அல்லாவிடில்
அப்போதேயே சகல தேவர்களுக்கும் பிரளயம் வந்திருக்கும்.
உங்களுடன் எனக்குள்ள மித்ரத்துவமே உங்களை ரக்ஷிப்பதற்
கேதுவாயிருந்தது. உண்மையி லெமன் அபராதஞ் செய்யாதவனா
யினும் அவன்தூதர்களது கொடுமையானது அவனுக்காபத்தை
விளைவித்தது. இக்காலனும் அடிக்கடி தனது தூதர்களைச் சிக்ஷிப்
பதுமில்லை. இனித்தூதர்களை சிக்ஷிக்கவேண்டியதென்று போதிப்ப
தற்காகவே இவ்வாறு சிவகணங்களே சிக்ஷித்தனரென்று கூறினார்.
இவ்வாறுகூறியதைக்கேட்டுத்தேவர்கள் காலனோடு சேர்ந்து வந்து
நமஸ்கரித்து மிக்க வணக்கத்துடன் கூறினதாவது:-ஓஸ்வாமி! யம
தூதர்கள் இவரைப் பாபியென்று கொண்டுவந்தார்கள். ஆனால்
யாதும் சிக்ஷை செய்யவில்லை. மற்றும் துன்பப்படுத்தவுமில்லை.
ஆனால் பாபியா புண்ணியவானா என்ற விசாரமே செய்யப்பட்டது.
ஓஸ்வாமி! விசாரியாது ஓர் காரியத்தைச் செய்யலாமா? விசாரிக்காம
லேதெரிந்து கொள்வதற்கோ சிவனுக்கன்னியராகிய சகலரும்இயற்
கையில் சர்வஞ்ஞர்களல்லாதலால் விசாரிப்பதும் உசிதமே. இவ
ரை விசாரிக்காமலே புண்ணியவானென்றழைத்துப் பூசித்தாலதுவும்
பாவமன்றோ? அவ்வபராதத்துக்குள்ள பயனை அப்பொழுதும் அநு
பவிக்கவேண்டியதே. இவர் செய்த புண்ணிய பாவம் யாது என்
பதை நன்றாய் விசாரித்தறிந்த பின்னர் ஓர் காரியத்தைச் செய்ய
வேண்டியது. கணங்கள் வந்தமையால் இவர் புண்யவானென்
பதறியப்பட்டது. அதற்கு முன் அதனை எவ்விதமறியக்கூடும்? இவ
ரால் என்னபுண்யம் செய்யப்பட்டது? யாகங்களாதும் தானங்க
ளாதும் நாங்கள் வரக்கூடியவரல்லவே. ஆனால் தேவரீர் வந்திருக்

கின்றீர். ஆதலால் இவரால் எண்ணத்தொலையாக்கோடி துலாதானங்களும் அஸ்வமேதாதி முதலிய சகல யாகங்களும் சரீரத்தை மெலியச்செய்வதாகிய தவமும் கோடிக்கணக்காகிய கோதானங்களுஞ் செய்யப்பட்டிருக்கவேண்டும். அல்லாவிடில் இச்சிவகணங்களும் தேவரீரும் இங்கு வருவீர்களா? இன்னமுஞ் சிவகணங்கள் வந்துகொண்டேயிருக்கின்றனர். இவர் பூர்வம் பிராம்மணர்களின் பொருட்டு லக்ஷக்கணக்காகிய ரத்னங்களைக் கொடுத்திருக்கவேண்டும், தினந்தோறும் லக்ஷக்கணக்காய் கோதானஞ்செய்திருக்கவேண்டும். பயிருடன் கூடிய பூமியைத் தானஞ்செய்திருக்கவேண்டும். வெய்யில் நிறைந்தவழியிலும் மகாரணியத்திலும் தண்ணீர்ப்பந்தர் ஏற்படுத்தியிருக்கவேண்டும். தரித்திரர்களுக்கு மகாமேருபோல் சுவர்ணத்தைக்கொடுத்திருக்கவேண்டும். ஆவின்பாலைக் குடங்குடமாய் விப்ரர்களுக்குத்தானஞ்செய்திருக்கவேண்டும். பிராமணர்களின்பொருட்டுக்கோடிக்கணக்கா யன்னதானஞ்செய்திருக்கவேண்டும். ஆனதுபற்றியே இவரெதிரில் இந்த யமாலயத்திலும் அவைகள் சித்தமாய் நிற்கின்றன. இவர் கோடிக்கணக்காய் சுவர்ணத்தோடு கூடிய கன்னிகாதானங்களும் தடாகங்களும் வாவிகளும் கட்டில் மெத்தைகளும் சத்திரத்தானங்களும் தனம் தானியம் இல்லமுதலிய தானங்களும் வழிப்போக்கர்களுக்கு சுகஹேதுவாகிய நிழல்விருக்ஷங்களை வைத்துப் பயிரிடுதலும் ஆகிய எண்ணிறந்த பெரும் புண்ணியங்கள் செய்திருக்கிறாரென்பது நிச்சயம். அல்லாவிடில் இவைகளெல்லாம் இங்குவந்திருப்பதற்கு நியாயமுண்டோ? இவர் செய்ததானம் ஒவ்வொன்றும் பலகோடியாய்வந்து இவரை உபசரிக்கச்சித்தமாய் நிற்கின்றன. இவைகளையெல்லாங் கணக்கிடவுந்தகுமோ! இவர் செய்த புண்ணியங்களை விசாரிக்கப்புகுந்தால் அதற்குக் கற்பாந்தகாலமும் போதாது. இக்காலனும் தர்மாதர்ம விசாரத்திலேயேகாலங்கழிக்கவேண்டியவனாயிருக்க இவனைச் சிக்ஷிப்பதற்கு இப்படி முயன்றது தகுமா? சிவலிங்கார்ச்சனத்தைக்கனவிலும் மறவாத சாம்பவசிரேஷ்டனாகிய இவனை அப்படித் தண்டிப்பதுந்தகுமா? அந்தோ! இப்பவும் இக்காலனைப்பாருங்கள்! சிரசிலும் கழுத்திலும் கைகளிலும் உருத்திராக்ஷமாலை தரித்து விளங்குகின்றான். இவனை வருத்துவதில் உங்களுக்குப் பயமுண்டாகவில்லையா? விபூதிருத்திராக்ஷந்தரிப்பவர்களும் சிவலிங்கார்ச்சனை செய்பவருமாகிய எங்களது சரீரத்திலும் காயமென்பதுண்டாகலாமோ? ஓ கணேஸ்வரா! இது பெரியதோர் அதிர்ஷ்ட மன்றோ? பஸ்மருத்திராக்ஷந்தரிக்கும் புதலாளர்க்கக

ருக்கும் இத்தகைய மெய்ஞ்ஞானம் தருமென்று கூறிநின்றனர். அடி பட்ட காயத்தால் துன்பஞ்சகிக்கமுடியாதவராய் சிரசில் அஞ்சலி கூப்பி ஜகதீஸ்வரா! சந்திரசேகரா! எவனது ஐஸ்வர்யம் அபார மாயுளதோ, தர்மாவசமு மிருதியுற்றதோ, எவன் கௌரியின் அழகிய ஸ்தனம் அதரமுதலியவைகளில் மனஞ்சென்று திவ்யலீலாவிலோலனுய் விளங்குபவனோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீகாலகாலனும் கிருபாசாகரனுமாகிய பரமேஸ்வரா! தேவரீரை வணங்குகின்றோ மென்று பிரார்த்தித்துச் சரணமடைந்தனர்.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ
த்விஷட்புஜாயநம:
இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்.

நந்திகேஸர்தேவர்களுக்குச் சிவமஹிமை யுரைத்தது.

வியாசர்:- இங்ஙனந்தேவர்கள்கூறிய வசனத்தைக்கேட்டு நந்திகேஸ்வரர் சிவனையும் சிவமகிமையையு நினைந்து தேவர்களைப்பார்த்துக்கூறியதாவது:— ஏ விஷ்ணுவே! பிரமனே! ஓ தர்மராஜனே! இந்திரா! மற்றுமுள்ள தேவர்களே! சிவமகிமையைக் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள். மஹேஸ்வரன் சகல தேவர்களுக்கு முத்தமன். அவனே அநாமயன். அவனே ஜகதீஸ்வரன். அவனே ம்ருத்யுஞ்சயன், அவனது சரணாரவிந்தமே விஸ்வத்திற்கும் ஈஸ்வரனுமுளது. அது ஓர் கணம் ஸ்மரித்தாலும் நித்தியமாகிய பேரானந்தத்தைக் கொடுப்பது. தேவ சக்ரவர்த்தியாகிய அவனையே நமஸ்கரிக்கின்றேன். சந்திரசேகரனும் விஷமுண்டவனுமாகிய அவனையே சகல வேதாந்தங்களுந் துதிக்கின்றன. அவனையே சரணமடைகின்றேன், எப்போதாவது ஹ்ருதயகமலத்தில் அப்பெருமானது சரணத்தை ஒரு கணப்பொழுது சிந்திப்பானாகில் அவன் யமபதமடையான். ஏனையதேவர்கள் ஈஸ்வரனுக்கு நிகரா! நிகரானால் விருபாக்ஷனென்று கூறுவதுண்டா? அவ்விருபாக்ஷனது கருணைக்டாக்ஷமன்றி அவனுக்கு நிகராவாரா? அபாரமாகிய தருமங்களும் யாகங்களும் தானங்களும் யோகங்களும் உக்கிரமாகிய தவங்களும் என்னபிரயோஜனத்தைத்தரும்! காலகாலனாகிய அவ்விறைவனையே எப்பொழு

துஞ் சிந்திப்பாம். தர்மமும் அவ்வுமாசகாயனையே சொரூபத்துட
னடைந்து சேவிக்கின்றது. நவமாகிய ஓர் பில்வதளமாவது சிவன்
பொருட்டுச் சமர்ப்பித்தால் அவனுக்கு நிகராதலைப்பெறலாம். கண்
டமாகிய பத்திரங்களும் சின்னமாகிய மலர்களும் லீலையாலாவதுபர
மேஸ்வரன்மீது விழுமானால் அவர் சுபத்தையும் முத்தியையு மளித்
தருள்கின்றார். அஸ்வமேதாதி அளவிறந்தயாகங்களும் சிவாராதனையி
ன் புண்ணியராசியின் லேசத்துக்குக்கூட நிகரல்லவே. கோடிகோதா
னங்களாலும் யாதுபயன்? கேசவாராதனத்தினாலும் யாது? இவைக
ளெல்லாம் சிவாராதனபுண்ணியராசிக்கு நிகரல்ல. அளவிறந்தசுவர்
ணங்களோடுகூடக் கன்னிகாதானஞ்செய்தல், பயிர்தான்யங்களால்
பூரணமாகிய பூதானஞ்செய்தல், அறுசுவையுண்டியமைத்து அரிய
நெய்யொழுகும் அன்னங்களைத் தானஞ்செய்தல், கோக்ஷீரம் அமிர்
தம் இவைகளைக் குடங்குடமாய்த் தானஞ்செய்தல், விசித்திரமாகிய
வஸ்திராபரணதானஞ்செய்தல், ஜலகும்பதானஞ்செய்தல், நறுமணங்
கமழும் புஷ்பமாலாதானஞ்செய்தல் ஆகிய இவைகளால் வரும்பயன்
சிவலிங்க பூஜாபலத்தின் லேசலேசத்திற்கும் நிகராகாது. லிங்கத்
திற்கு அளிக்கப்பட்ட மலர் தளம் ஜலம் கனி முதலியவைகளை உமா
சகாயனாகிய இறைவன் பெற்றுக்கொண்டு அனந்தமாகிய பாக்யத்
தையளித்து இறுதியில் முத்தியையுமளிக்கின்றனர். அறுகுகளாலா
வது சிவலிங்கத்தைப் பக்தியுடன் பூசித்து எவர் வணங்குகின்றன
ரோ அவர்கள் சம்சாரமாகிய பெருங்கடலைத் தாண்டிக் காலகால
னாகிய ஜகதீஸ்வரனையடைகின்றனர். சிவலிங்கத்தில் ஓர் சிறிது தீர்த்
தம் சமர்ப்பித்தாலும் அஃதே பெரும்புண்ணியத்திற்கேதுவாகும்.
அதற்கு நிகரா யுலகில் பாபநாசஹேது யாதொன்றுமில்லை. எவன்
தினந்தோறும் பக்தியுடன் தீர்த்தத்தையும் சிறிது பில்வதளங்களை
யும் சமர்ப்பிக்கின்றானோ அவனது புண்ணியத்துக் கீடான புண்ணி
யம் கண்டதுமில்லை, கேட்டதுமில்லை யென்று சுருதிகளில் பிரசித்த
மாயுளது. சிவன்பொருட்டுப்பக்தியுடன் சிறிது நெய்யுடன்கலந்த
அற்பமாகிய அன்னத்தைச் சமர்ப்பிப்பதற்கு மீடாகிய புண்ணியமு
மல்லாதே. நெய்யிட்ட ஓர் சிறியதீபம் மகேஸ்வரனுக்குச் சமர்ப்
பிக்கப்படுமாயினும், ஓர் சிறிது தூபம் அல்லது கனிகளாவது தேனு
வது பிரதிதினமும் பக்தியுடன் சமர்ப்பிக்கப்படுமாயினும் அவ
னது புண்யமும் நிகரற்றதெனச் சுருதிகள் புகல்கின்றன. ஏலம்
லவங்கமுதலியவைகள் கலந்த தாம்பூலத்தையாவது தினந்தோறும்
பக்தியோடு சமர்ப்பிப்பவனது புண்ணியமுங் கூறமுடியாது. எவன்

அழகியகண்ணுடி சாமரம் சத்திரம், நாட்டியம், த்வஜம், வாத்யம் முதலியவைகளால் பரமேஸ்வரருக்குத் திருப்திசெய்து வைக்கின்றனோ அவனது புண்ணியமும் நிகரற்றதென்று சுருதிகள் கூறுகின்றன. எவன் சிவாலயத்தில் திருவலகிடுதல் திருவிளக்கேற்றல் பட்டாடை சமர்ப்பித்தல் இவைகளைத் தினந்தோறுஞ் செய்பவனோ, வசந்தகாலந்தோறும் திவ்யசந்தனக்காப்பிட்டுத் தயிரன்னம் பக்தியுடன் பரமேஸ்வரனுக்குத் தினந்தோறுஞ் சமர்ப்பிக்கின்றனோ, க்ஷீரான்னத்தினாலும் கிருதான்னத்தினாலும் மது அன்னத்தினாலும் எவன் மகேஸ்வரனைத்தினந்தோறும் பூசித்துத் திருப்திசெய்விக்கின்றனோ, எவன் மகேசனாலருளப்பட்ட வஸ்திரங்களாலும்தனங்களாலும் அவனுக்கே திருப்திசெய்விக்கின்றனோ இவர்களுடைய புண்ணியத்திற் கெல்லாம் ஈடானபுண்ணியமும் உண்டா? லிங்கார்ச்சனை புண்ணியம் மதிக்கக்கூடாதவொன்றன்றோ? அது சகல புண்ணியத்திற்கும் சிவனது அபாரமான திருப்திக்கும் காரணமாகும். அஃதே வேதாந்த சிரோமணிகளால் கூறப்படுவது. ஆதலின் அப்புண்ணியத்திற்கும் நிகருண்டா? ஹே தேவர்களே ! சிவபாதாரவிந்த பூசனைக்கு நிகரான புண்யம் யாதுமில்லை. அது அனந்தகோடி ஜன்மங்களிற் செய்த புண்யங்களாலேயே கிடைக்கும். அச்சிவபூஜையை கரவீரமலராலும் அறுகினாலுஞ் செய்வது கூட நித்யமாகிய முத்தியையளிப்பதாகும். சிவபூஜனத்தின் விஸ்வாசம் அபாரமான புண்ணியங்களிருந்தாலொழிய வுண்டாகாது. அப்படியுண்டான விஸ்வாசமும் அனந்தகோடி புண்ணியங்கள் செய்திருந்தால் தான் நிலைத்திருக்கும். அப்படி விஸ்வாசமிருந்து செய்யும் பூஜையால் எண்ணிறந்த புண்ணிய சமுத்திரங்கள் கிடைப்பனவாகும். அஃது அபார கல்யாண விபவங்களைப் பெறுதற் கேதுவாகும். உலகில் முனிவர்கள் சரீரத்துக்குக்கிலேசத்தை விளைவித்துக்கொண்டு எவ்வளவோ உக்ரமாகிய தவங்களைச்செய்கின்றனரே! லிங்காராதனத்தை விடுத்துச்செய்யும் அத்தவங்களால் யாதுபயன்? அதுமரித்தால் சுகத்துக்கும் முக்தியென்னும் வார்த்தைக்கும் ஹேதுவல்ல, லிங்கார்ச்சனமொன்றே சகலாபீஷ்டங்களையுந் தந்தருள்வதென்று சுருதிகணங்கள் முறையிடுகின்றன. புதிதானதும் வாடாததுமாகிய அற்பமாகிய ஓர் பில்வதளம் சிவலிங்கத்தில் பக்தியுடன் சமர்ப்பிப்பதனால் அஃது சுபசமுத்திரமாம். பலகாலனுபவிக்கப்பட்டு இறுதியில் முக்தியையுங் கொடுக்கும். ஓ சுரகணங்களே ! இது சத்தியம்! இது சத்தியம்! எவ்வாற்றாலும் இது சத்தியமேயென்று இருகை

யே யுகின்றான். அர்ச்சித்தலும் ஸ்மரித்தலும் தியானித்தலும் வந்தனைசெய்தலும் அவனது மகிமைகளைக் கூறுதலும் அனந்தமாகிய பேற்றையளிப்பவாகும். சிவசாரூபவிந்தத்தை யர்ச்சித்தல் தியானித்தல் ஸ்மரித்தல் அவனது சாரூபவிக்த மகிமையையே மொழிதல் முதலியவைகளால் எப்போதுஞ் சந்தோஷமாய் இலக்ஷ்மி முதலிய சகலரும் காலத்தைக் கழிக்கின்றனர்.

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

த்விஷண்ணேத்ராயநம:

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

நந்திகேசுரர் சிவதர்மமுரைத்தது,

வியாசர்:-பின்னர் தேவர்களெல்லோரும் நந்திதேவரை மீண்டும் சாஷ்டாங்கமாகநமஸ்கரித்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு தங்களுக்குச் சிவதருமத்தைக்கேட்டுத் தெரிந்துகொள்வதிலிருக்கும் அவாவைத் தெரிவித்துக்கொண்டனர். அம்மொழியைக்கேட்டுச் சிவதர்மமணிபூஷணராகிய நந்திதேவரும் தேவர்களைப்பார்த்து ஓ தேவர்களே! பற்பலகோடி தருமங்களின் சாரமாயுள்ளது சங்கர பூஜையே. அதனினுஞ் சிறந்தபுண்ணியம் யாதுமில்லை. சொர்க்கமோக்ஷங்களைத்தருவது சிவபூஜையென்றே பற்பல சுருதிகளில் கூறப்பட்டுளது. அச்சிவபூஜையைக்கூறுகின்றமையால் வேதங்களும்பாவனமாகின்றன. சிவனைத்தியானிப்பதே சிறந்த பூஜையாகும். அதனால் பாபக்கடலாகிய சம்ஸாரத்தினின்றுங் கரையேறலாம். 'ஹிரண்ய பாஹு—' என்பதாதி சுருதிகளில் சங்கரனது ஸ்வரூபம் த்யானிக்க வேண்டுமென்றே கூறப்படுகின்றது. சாந்தனும் சர்வக்ஞனுமாகிய உமாகாந்தனை யடிக்கடித்யானித்துச்சம்சாரபந்தத்தினின்நீங்கவேண்டும்.பற்பலஜன்மங்களிற்செய்த புண்ணியங்களினாலேயே பரமனிடம் பக்தியுதிக்கின்றது. அப்பக்தியுடன் சிவனைத் தியானிக்கின்றவன் முக்தனாகின்றான். அப்படிப்பட்ட பக்தியானது உலகில் தவத்தினாலும் பெறுதலரிது. சிவானுக்கிரகத்தினாலேயே அஃதுண்டாகிறது. சுருதிகூறியபடி லிங்கத்தில் சதாசிவனைத்யானித்துத் தினந்தோறும் பில்வம் மலர் தர்ப்பை தளம் அறுகு ஜலம் இவைகளால்பிரீதியுடன்

பூசிக்கவேண்டியது. மங்களகரமாகிய லிங்கத்தைச் சாம்பரதித்து விபூதியால் தனது தேகமுழுமையும்பூசி ருத்திராக்ஷ தாரணஞ்செய்துகொண்டு சரம் அல்லது அசரமாகவுள்ள சிவலிங்கத்தைச் சற்றுப் பரிசித்து சத்யோஜாதாதி மந்திரங்களால் உமாபதியை ஆவாகித்து ருத்திராத்தியாயத்தாலும் ரௌத்திர சூக்தங்களாலும் கோக்ஷீரம் மது ஆஜ்யம் சர்க்கரை கனி ஜலம் இவைகளைக் கொண்டபிஷேகஞ் செய்யவேண்டும். பின்னர் விபூதியைக்கொடுத்துச் சந்தனத்தையுஞ் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். பிறகு பில்வதளத்தையும் அக்ஷதைகளையுஞ் சமர்ப்பித்துத் தூப தீப நைவேத்யம் பானீயம் இவைகளைத் தந்து இதன்பின்னர் ஏலம்லவங்கமுதலியவைகளோடு கூடியதாம்பூலத்தையும் நிவேதித்துவெண்பட்டாடைகளாலும் ஆபரணங்களாலும் பின் தீப நீராஞ்சனங்களாலும் உபசரிக்கவேண்டும். பின்னர் கண்ணாடி சாமரம் சத்திரம் விசிறி இவைகளாலு முபசரித்துச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து நாட்டியஞ்செய்வதால் திருப்திசெய்து சந்தனத்துடன் கூடியசீதளமாகிய தீர்த்தத்தையுஞ் சமர்ப்பித்துத் தூபத்தையும் கர்ப்பூரதீபத்தையும் சமர்ப்பித்து குருபதேசப்படி பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்துச் சாம்பவர்களுக்குப் போஜன மளிக்கவேண்டும். தானும் சிவநைவேத்ய அன்னத்தை மௌனமாய்ப்புசித்துப் பின்னர் சிவகதையைப்படிக்கச் செய்து கேட்டுச் சிவையைப்பூசித்துப் பின்னர் சயனசாமக்கிரியைகளைச் சித்தஞ் செய்து சிவபவானிகளுக்குத்தந்து அங்ஙனம் த்யானித்துத் தான் ஈசானனை ஸ்மரித்து வழிபடவேண்டும். உபநயனமான பின்னர் மரணம் வரையில் இவ்வாறு பூசிக்கவேண்டும். இப்பூசை பிராமணர்களுக்கும் அரசர் வைசியர் தேவர்கள் முனிவர்கள் கந்தர்வர்கின்னரர் முதலியவர்களுக்கும் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதா யுள்ளது. இனி ஸ்திரீகளுக்கும்சிவபூஜை பெருந்தர்மமேயாம். சூத்திரர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் லௌகிகமாகிய சிவபூஜை செய்யவேண்டியதவசியம். ஏனெனின் சிவார்ச்சனையின்றிப்புசிப்பவன் வாழ்நாள்முழுவதும் தரித்திரனாயிருந்து இறுதியில் நரகமடைகின்றான். சம்சாரபந்தத்தினின்று ஓர் காலமும் முக்தனாகான். சம்சாரசாகரத்திலகப்பட்டுழல்வோன் சிவபூஜை யென்னுமோர் தோணியை யடைந்து கரையேறுகின்றான். சம்சாரபாச பந்தத்தை யறுத்துவிடுவதில் சிவபூஜையென்னுமோர் பெருங்கத்தியே தக்கதாயுள தன்றி மூவுலகினும் யாதொன்றும் வேறில்லை. சிவார்ச்சனை செய்யாதவர்களை பிறப்பது மிறப்பதுமாய் எண்ணிறந்த ஜன்மகோடிகளைப் பெற்றுத்துன்புற்று நரகத்தில்

அல்லற்படுகின்றனர். எவர் சிவார்ச்சனையை நிந்திக்கின்றனரோ அவர் பல்லூழிகாலங் கர்ப்பவாசங்களுஞ் செய்கின்றனர். ஊர்ப்பன்றிகளுக்கும் அவர்களுக்கும் சிறிதும் விசேஷமில்லை. ஊர்ப்பன்றிகள் மலத்தைப் புசிக்கின்றன. இவர்களும் கர்ப்பநரகங்களில் மலத்தைப்புசிக்கின்றார்கள். அவர்கள் பலகோடிபிறவி பன்றியின் கர்ப்பத்திலும் வசிக்கின்றனர். இங்கு ஓர் புராதனமாகிய இதிகாசத்தை உதகரிக்கின்றேன், கேட்பீர்களாக.

பூர்வம் வேதாத்தியயனஞ்செய்து சகலவேதாந்தபாரகனாகிய ஓர் பிராமணன் தனம் தானியம் புத்திரன் பௌத்திரன் முதலிய சகல சம்பத்துக்களுடன் சகல போகங்களையும் புசித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனது பூர்வ புண்ணியத்தாலேயே அத்தகைய நிலைமையிருந்தது. அவன் காட்டியகாரியங்களில் மிக்க அவாவுடையோனாய் காட்டியகாரியஞ் செய்வோர்களுக்கு ஏராளமாய்த் தானங்களையும் ரத்னங்களையும் வெண்பட்டாடைகளையும் கொடுத்துவந்தான். அவனுக்கு அசாம்பவர்களிடமே மிக்க சிநேகமிருந்தது. அவர்களுக்கே ஏராளமாய்த் தனங்களையும் கோக்களையுங் கொடுத்தான். எருமைகளையும் ஆயிரக்கணக்காய்க்கொடுத்தான். குதிரைகாளை முதலியவைகளையும் அசாம்பவர்களுக்கே கொடுத்தும் அவர்களுக்கே அன்னதானஞ் செய்துகொண்டுமிருந்தான். அசாம்பவர்களுடன் சகவாசமும் அவர்களுடன் புசித்தலும் சல்லாபமுதலியவுஞ் செய்துவந்தான். அவனது இல்லத்தில் சிவலிங்கமென்றவார்த்தைக்குமிடமில்லையாகையால் அவனதில்லம் ஸ்மசானம்போலிருந்தது, அஃதும் சண்டாள ஸ்மசானத்திற்குத் துல்யமாய்ச் சொல்லவேண்டும். யாதொரு இல்லம் சாம்பவசம்பந்தமில்லாததோ சிவலிங்கமில்லாததோ அவ்வில்லத்தில்வசிப்பவன் ஜன்மஜன்மமும் சண்டாளனாகின்றான். அசாம்பவர்வாக்குத் தீர்த்தம் மூத்திரத்திற்கு நிகராதலால் அதனை யருந்தக்கூடாது. அப்படி யருந்துவானாகில் அவன் கோடிஜன்மம் மூத்திரக்குண்டங்களில் வீழ்கின்றான். அசாம்பவரது அன்னத்தை யறியாது புசிப்போனாயினும் அவன் நெருப்பில்வேகும் மலகுண்டங்களில் வீழ்ந்து பல்லூழிக்காலமல்லற்படுகின்றான். அசாம்பவர்களோடுகூட செய்யும் உண்டிமுதலியவைகளால் களிக்கின்றவனெவனோ அச்சண்டாளன் விஷ்டையில் கிருமியாகப்பிறக்கின்றான். மகாபாதகசம்சர்க்கத்திலுங் கொடியது அசாம்பவர்களது சகவாசமாதலால் அது கொடுந் துக்கத்துக்கு ஹேதுவாகும், ஆபத்துக்காலத்தில் சண்டாளர்களோடுவசித்தாலும்

வசிக்கலாம். அஃது கூட சுவர்க்கந்தைதத்தப்படுவதல்ல. அசாம்பவனது குலத்தில் பழகுவது சுவர்க்க மோக்ஷங்களைத் தடுப்பதாகும். இப்படி அசாம்பவ அதமனாயிருந்த அவ்வர்தனன் காலவசத்தாலிறந்தான், அவனது பத்னியும் அவனோடு கூட இறந்தனள். அவனோடு கூட சம்பந்தித்தவர்களும் கோரமாகிய நரகத்தில் வீழ்ந்தார்கள். எவரெவரிடம் அவனது தனம் சென்றதோ அவரனைவரும் அவர்மித்திரர்களும் மிகவும் கோரமாகிய நரகத்தையடைந்தனர். அவ்வதமன் பற்பல துன்பமனுபவித்துக்கொண்டு நாய்ச்சன்மத்தைக் கணக்கிலடங்காது எடுத்துப்பிசாசவுருவமடைந்து ஜலமற்ற ஓர் பெரிய காட்டில் பசியாலும் தாகத்தாலு மெப்போதுங் கதறிக்கொண்டு மிக்க துக்கத்துடன் காலங்கழித்துவந்தனன். இவனைப்போல இன்னுமெண்ணிறந்தவர்கள் பிசாசவுருவம் பெற்று அவ்வனத்தில் பசிதாகத்தால் கதறிக்கொண்டிருந்தனர். இவர்களது அலறுதலைக்கேட்டு அவ்வனத்திலுள்ள மிருகங்களெல்லாம் பயந்து மரித்தன. சிலமிருகங்கள்காதில் கத்திமுனைபோல்விழும் அவ்வலறுதலைக்கேட்டுப் பயந்து ஓட்டம் பிடித்தன. அவ்வனத்தில் அப்பிசாசங்களுக்குக் கனிநீர் தழுதலிய யாவும் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. அற்புதமாகிய கனிவகைகளும் திவ்விய தீர்த்தங்களு மிருந்தாலும் அப்பிசாசங்களின் கண்ணுக்குத்தோன்றாததின் காரணம் அவைகளால் சிவாலயத்தில் ஓர் சமயத்திலும் திருவிளக்கிடாதிருந்தமையே. அப்பாதகத்தால் அவர்களெல்லோரும் குருடர்களாயினர். ஓ தேவர்களே! எவன் பக்தியுடன் பசுபதிக்குத் தீபம் சமர்ப்பிக்கவில்லையோ அவன் பிறவிக் குருடனாகின்றான். எவரால் மகேஸ்வரன்பொருட்டு நறுமணங்கமழும் சந்தனம் சமர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்டிலதோ அவர்கள் துர்க்கந்தமுடையவராகின்றனர். எவர்களால் பக்திபூர்வமாய் மகேஸ்வரனுக்கு வஸ்திரம் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லையோ அவர்களே வஸ்திரமின்றிப்பரிதபிக்கின்றனர். எவர் அறுவகையுண்டியுடன்கூடிய அன்னத்தைப் பரமனுக்கு நிவேதிக்கவில்லையோ அவர்களே அன்னமென்பதையேகாணாது தபிக்கின்றனர். எவர்கள் தனதில்லத்தை மாகேசனுக் கிடமாய்ச்செய்திலரோ அவர்கள் இல்லமின்றித்தபிக்கின்றனர். ஓ தேவர்களே! மதுரமாகிய கனிகளையும் சுத்தமாகிய தீர்த்தத்தையும் அற்பமாயினும் எவன் சமர்ப்பிக்கின்றானோ அவன் பாலைநிலமடைந்தாலும் அங்கும் திவ்விய தீர்த்தங்கிடைக்கப்பெறுகின்றான். ஓர் சிறிது தீர்த்தத்தை மகேஸ்வரனுக்காவது அல்லது சாம்பவர்களுக்காவது பக்தியுடனளித்தவன் அமுதசமுத்திரங்கிடை

கப் பெற்றானந்திக்கின்றான். அன்னத்தை மகேஸ்வரனுக்காவது சாம்பவருக்காவது நிவேதிக்கும் மனிதன் அன்ன பர்வதத்துக்கு அதிபனாகின்றான். மகேசனுக்கும் அவனடியாருக்கும் ஓர் சிறிது பாலுதவுவோர் பாற்கடலையடைந்து மகிழ்கின்றனர். சங்கரனுக்கும் சாம்பவருக்கும் சிறிது சர்க்கரை அளிக்கும் மனிதர் சர்க்கரைமலைக்கு அதிபதிகளாகின்றனர். சம்புவுக்கும் சாம்பவர்க்கும் கனியுதவு மனிதர் கனிமலைபெற்றுக்களிக்கின்றனர். சந்தனமளிப்பவர் சந்தனமலைக்கதிபராய்ச் சந்தோஷிக்கின்றனர். சிவசாம்பவர்களுக் காபரணமளிப்போர் ஆபரணாசலமடைந்து ஆனந்திக்கின்றனர். சம்பு சாம்பவர்களுக்குச் சுவர்ணமுதவுவோர் சுவர்ணமலைக்கதிபராய்ச் சுகிக்கின்றனர். வெண்பட்டுக்குடையுதவும் மனிதர் வெண்பட்டுக் குடை பிடிக்கப்பட்டவராய்ச் சிவபதஞ்செல்கின்றனர். சிவசாம்பவர்களுக்குச் சாமரமுதவு மனிதர் ரத்னசாமரங்களானுபசரிக்கப் பட்டுச் சிவமந்திரம் புகுவார். வாகனமுதவுவோர் ரத்ன புஷ்பகவிமான மடைந்து சிவமந்திரம் புகுவார். சிவனுக்கும் சாம்பவருக்கும் சிறந்த பொருள்களையெல்லாமுதவுவோர் சகல பாக்கியங்களுடன் சிவலோகஞ்செல்வார். அசாம்பவரிடம் மகாமேருபரிமாணம் தானங்கொடுத்தாலும் அவைகள் திருடர் கொண்டுபோனதற்குச் சமானமாகும். அசாம்பவனுக்குக் கொடுத்ததின் பலம் சோரரிடமும் சண்டாளரிடமும் கொடுத்ததற்கு நிகராம். ஓ தேவர்களே! ஆனதுபற்றியே அசாம்பவர்கள் தானபாத்திரர்களல்லர். அவன் தனத்தையடைந்தும் துற்பாக்கியனாதலால் அத்துராத்மா அசாம்பவர்களிடம் தனத்தைக்கொடுத்து இத்தகைய துக்கமடைந்தான். அவன் போலநேகர் அவ்வனத்தில் கண்தெரியாது எப்போதும் ஓயாமல் அலறிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். இப்படி அவர்கள் அலறிக்கொண்டிருக்கும்போது அசரீரிவாக்ய மொன்றுண்டாயது. ஓ மூடர்களே! அசாம்பவர்களுக்கு இஃதே கதியாகும். இங்கலறுவதால் யாது பயன். அந்தோ! தனமெல்லாம் அசாம்பவர்களிடஞ் சென்று வியர்த்தமாகியது. பாலை நிலத்திலும் பெரும் படுகுழியிலும் மலத்திலும் எறிந்ததுபோல் அசைவர்களிடம் தனமெலாஞ் சென்றது. சகல சாதனதேவதைகளும் அந்தோ இவர் தனம் அசாம்பவரிடம் சென்று அவலமாயினவோ என்று கதறுகின்றன. அசைவ சகவாசத்தால் அதர்மமாய் விட்டது. சன்மமத்யத்தில் இப்போதாவது சாம்பவரின் பொருட்டுச் சிறிது தண்ணீரும் வார்க்காது பிசாசத்தன்மை பெற்று அல்லற்படுகின்றீர்கள். அறியாமையாலாவது சிறிதன்

னத்தைச் சாம்பவருக்குதவாது பிசாசத்தன்மை பெற்று இவ்வனத்தில் கொடுந்துன்பத்தை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றீர்கள். ஆக்ரோசாம்பவராகிய மகான்மாக்களுக்கு வஸ்திரங்கொடுக்காமல் இக்கெடுதியடைந்து தவிக்கின்றீர்கள். அசாம்பவ கதையில் ஆவலுடையவர்களாயிருந்தீர்களே யன்றி, சம்புகதை சிறிதும் கேட்கவில்லை. சிவாலயத்தில் ஓர் சிறு விளக்குமிட்டதில்லை. ஏனையோர் சிவாலயத்தில் திருவிளக்கிடுவதைப்பார்த்தது மில்லை. பக்தியுடன் சம்புவையாவது சாம்பவரையாவது பூசித்தது மில்லை. ஏராளமாய்த்தனமுடையோராயிருந்தும் சிவாலயத்திற்குச்சிறிது முதவவில்லை. சிவ ஸ்தலயாத்திரை எந்தப்பாவச்செயலின் காரணமாகவாவது செய்ததில்லை. சிவலிங்கங்களில் பத்திரமாவது புஷ்பமாவது அணிந்ததில்லை. அப்பாவங்களால் பிசாசத்தன்மை பெற்று இவ்வனத்திலலறுகின்றீர்கள். கோடிகாலத்தில் சிவலிங்கங்களில் ஆதரவுடன் சிறிது தீர்த்தமும் அபிஷேகிக்க வில்லை. இவைகளினால் இத்தகைய பாவத்தைப் பெற்று இவ்வனத்தில் வருந்துகின்றீர்கள் என்று ஆகாயவாணி வரிசை வரிசையாய்க் கூறுவதைக்கேட்டு அப்பிசாசங்கள் தலையிலடித்துக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தலறின. அப்போது ஓர் சாம்பவர் அவ்வழியாய்ச்சிவபூஜை நிமித்தம் பில்வபத்திர மெடுக்கவர அக்கூக்குரலைக்கேட்டுப் பயந்து பில்வத்தை யெடுத்து விரைவில் வீடு வந்து சேர்ந்தனர். அங்கு நடந்த கூக்குரலையும் ஆகாயவாணி கூறியதையும் கிராமத்திலுள்ள தன்னினத்தோர்க்குக்கூற அவர்க ளாச்சரியமடைந்து அன்று முதல் சிவோபாசனையில் மிக்க சிரத்தை யுடையவராயினர்.

பின்னர் சில நாள் கழித்து அக்கிராமத்தில் பஸ்மதாரியொருவர் மரிக்கச் சிவகணங்கள் அவரைக்கயிலைக்கழைத்துப்போக வந்து சேர்ந்தனர். அத்தினத்திலேயே காலையில் அரண்யத்தில் நடந்த விருத்தாந்தங்களை அவர் கேட்டு என்னசெய்வோமென்றேங்கியிருந்தனர். ஐயோ நாம் சைவாசாரங்களை விட்டுவிட் டிருந்தோமே. அரண்யத்தில் நடந்த விருத்தாந்தங்களைக்கேட்டதின் பின்னர் மன நடுங்குகின்றதே. வயதுசென்ற நாம் இனிச்செய்யக்கூடிய காரியமென்ன விருக்கின்றது. மரண காலத்தில் இம்மொழியைக் கேட்டனம். இப்போது பூசிப்பதற்கோ சக்தியில்லை. இதற்குமுன் பாபநாசகமாகிய சிவகதையைக் கேட்டதில்லை. இனியாது செய்யத்தக்கது? சைவரை நமதில்லத்துக்கழைத்துவந்து பக்தியுடன் போஜனனமளித்திலம். இது காறும் பாபமே செய்யப்பட்டது. இக்கிரா

ம்மோ சிறிதும் புண்ணியமற்றது. அந்தோ! சிவலிங்கமற்ற இக்கிராமத்தைச் சுடுக. இதுகாறும் சாம்பவஜனமும் விபூதியும் சிவபக்தியும் அற்றதாகிய இக்கிராமத்தைச் சுடுக சுடுக. தனதானியம் பசுக்கூட்டம் வெண்பட்டாடைகள் இவைகளெல்லாம் சைவர்களாலனுபவிக்கப் படவில்லை. இப்போதும் தானஞ் செய்வோமென்னில் யாராவது சாம்பவர் வருகின்றனரா! அந்தோ! நமதில்லத்தில் பரமான்ன ஆஜ்ய பக்வான்ன போஜனங்களுடன் சாம்பவருக்குச் சிறிது அன்னமுமளித்திலமே! அந்தோ! நமதில்லத்தையும் நமது தனத்தையுஞ் சுடுக சுடுகவென்று பலவாறு புலம்பி ஹே சம்போ! என்னைக் காப்பாற்றுங்களென்றுகூறி வெளிகே விபூதியால் அங்கமுற்றும் பூசிக்கொண் டிறந்துவிட்டார். அவரது புதல்வர்களும் மற்றவர்களும் அவரைக்கொண்டுபோய்த் தகனஞ் செய்து தமதில்லம் வந்து சேர்ந்தனர். அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு தகிக்கும் நெருப்பின் புகை பிசாசங்களிருந்தவிடத்தை யடைந்து அப்பிசாசங்கள் மீதுசம்பந்தப்படவே அப்பிசாசங்களெல்லாம் சகலபாபமும் நீங்கிச் சிவலோகமடைந்தன. தேவர்களெல்லோரும் அக்கிழவரோடு சிவவார்த்தைகளையாடிக்கொண்டு சிவனையே துதித்துக்கொண்டு சந்தோஷத்துடன் சென்றனர். மஹேசனுடைய மஹிமையும் அவரதுபாசகருடைய மகிமையும் கூறவுமுடியுமா? எவர் பரிதாபங்கொண்டதினாலேயே முக்தியடைந்தனரோ அவரது தேகதஹனத்தாலுண்டான புகையின் சம்பந்தத்தாலேயே மகா பாபிகளான பிசாசங்களெல்லா முத்தியடைந்தன. இம்மாத்திரத்தினாலேயே மகாதேவனும் யோகிகளுக்குந் துர்லபமானபதத்தைக்கொடுக்கின்றனர். பல்லூழிகால மிக்க கோரமான நரகயாதனை யனுபவித்துப் பின் பிசாசத்வம்பெற்றுப் பிறகு அப்புகையின் சம்பந்தத்தால் முக்தியடைந்தனர். அப்புகை எவர் தேகத்தைக்கொளுத்துவதினாலுண்டாகியதோ அவர் சாம்பவரல்லர். அவர் பதிதர்களுக்குள் அதமர். அவரால் ஓர் சமயத்திலும் சிவபூஜை செய்யப்படவில்லை. அவரால் சிவலிங்கம் தரிசிக்கப்பட்டது மில்லை. சாம்பவரோடுகூட சிறிதும் பழகவில்லை. மரணகாலத்தில் இவ்வாறுபாபியாய் விட்டோமே என்று பரிதாபப்பட்டு விபூதி பூசிக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கித்தகைய வுத்தமகதி கிடைத்தது. முனிவர்களும் வேதங்களும் புத்திர மித்திரர்களோடுகூடி தேவகணங்களும் எப்போதும் எவனைத்துதிக்கின்றனர்களோ அப்படிப்பட்ட தேவதேவனை ஏர் கூ

னைகாலந் துதித்தாலும் சகலகாமங்களும் நிறைவேறினவர்களாய்ச் சந்திரகலை வரப்பெற்றுப் பரமானந்தமடைவார்கள்.

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

ஸர்திதாயமஃ

முப்பதாம் அத்தியாயம்.

சிவபக்தர் மஹிமையுரைத்தது.

தேவர்கள்:-ஓ நந்திகேஸ்வரரே! எங்களையும் சங்கரர் பூஜை செய்வதின்பொருட்டு உத்தரவளியுங்கள். நாங்கள் அவருக்கே வேலைக்காரர்களாயும் அவராணையின்படி நடக்கிறவர்களாயுமிருப்போம். அவரையன்றி வேறு யாரும் கதியில்லையென்பது நிச்சயம். அவரது பாதாரவிந்தத்தைத் துதிப்பதினாலேயே நாள்களைத் தொலைக்கின்றோம். அஃதே எங்களுக்குச் சீவனமும். தேவரீர் கூறிய கதாமிர்தத்தால் எங்களது மனம் மிக்க திருப்தியடைந்து தினந்தோறும் பரமானந்தமடையும். ஓ ஸ்வாமி! இத்துராத்மாக்களால் அளவிறந்த திரவியம் செலவிடப்பட்டது. ஆனால் சாம்பவர்களுக்குச்சிறிதும் கொடுக்கவில்லையே. அதன் கதி என்ன? அவரிடம் தானம் வாங்கிய அசாம்பவர்களுக்கும் எக்கதியுண்டாகும்? அதனை எங்களுக்குரைத் தருளுங்கள். ஆயிரம் யோசனைவிஸ்தாரமுடைய யமாலயமானது அசைவர்களாலேயே நிறைந்திருக்கிறது. அவ்வசைவர்களும் துராசாதனமும் துர்த்தானமும் செய்ததனாலேயே தனத்தைச் செலவழித்தவர்கள். ஆதலால் இவர்கள் அசாம்பவராயினர். யாகமுதலிய சகல தர்மங்களையும் விடுத்தனர். அதனாலும் அசாம்பவராயினர். சிவாலயமற்ற விடத்தில் வசித்திருந்தவர்கள். சைவதன்மத்தை விடுத்து, அன்னிய தர்மங்களைக்கைப்பற்றி யிருந்தவர்களாதலால் அசாம்பவரானார்கள். இப்படிப்பட்ட அசாம்பவர்களாகிய கொடும் பாவிகளை விசாரிப்பதினாலேயே இந்த யமனுக்குக் காலம்போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இவனுக்குச் சிவபூஜை செய்யவேண்டுமென் றிச்சையிருந்தாலும் அதற்குச்சாவகாசங்கிடைக்காமல் என்னசெய் வோமென்றேங்கியிருக்கின்றான். ஓ பகவானே! இவனது துக்க மொழிதற்கு ஏதேனும் உபாயங்கூறுங்க ளென்று பிரார்த்தித்தனர்.

அப்பொழுது இந்திரேதவரும் தேவர்களைப்பார்த்துப் பதரைக்கிள்ளுவதுபோல் வீணாய் இவ்விசாரத்தினாலென்னபயன்? எவ்வாறேனும் அசாம்பவர்களைக் கும்பிபாகத்திற்றள்ளி வருத்தவேண்டியதே. அசாம்பவர்கள் செய்யும் சிறிது தன்மத்தை அதர்மமென்றே நினைக்கவேண்டும். சண்டாளர்களால் யாகஞ்செய்யப்படினும் சுவர்க்கசாதனமாகுமா? சண்டாளஸ்திரீகள் வேதாத்யயனஞ்செய்தால் அதன் பயனை யவர்களடைவதுண்டா? ஆதலின் கற்பகாலம்வரையில் கும்பிபாகாதி நரகங்களிற் றள்ளி வருத்திவிடு. பின்னர் அவர்கள் பிசாசங்களாவார்கள். இனிப் பூசிக்கத்தகுந்தவர்களாகிய சிவபக்தர்களாகிற பெரியோர்களைக் கூறுகின்றேன். சாவதானமாய்க்கேளுங்கள்.

ஹேவிஸ்வநாத மதநாந்தக காலகால கௌரீபதே கிரிச சந்திரகளாவதம்ஸ | சைலேந்திரஜா ஹ்ருதயபங்கஜ ராஜஹம்ஸ பாஹி || என்று எவன் கூறுகின்றானோ அவன் சிவபக்தனாகின்றான்.

காசிபதே ஹரபவாமரஸார்வபௌம பீமஸ்மராந்தக ரிபோ கிரிஸுத்ரீணேத்ர | போபூதிகாத்ர வ்ருஷபாதிப பத்ரகாத்ர பாஹி || என்று எவன்கூறுகின்றானோ அவனைச் சிவபக்தனென்றறிக.

விஸ்வேஸ்வர த்ருதசநாயக சந்திரமௌளே ஹாலாதிலோலவிகடாகடிதார்த்ததேக | சித்தேஸ்வரீரமணசந்திரபதே முஹூர்மாம் பாஹி || என்று எவன் கூறுகின்றானோ அவன் பக்தனென்றறிக.

போசங்கடாரமண சூலகரஸ்மராரே ஸ்ரீ ஸீதளாரமண போகலேஸ ஸம்போ | ஜ்யோதிஸ்வரூப பகவந்மணிகர்ணிகேச பாஹி || என்று கூறுபவர் சிவபக்தரென்றறிக.

புண்யாவிமுக்த பரமேஸ்வர நந்திகேச ஸ்ரீமன்மஹேஸ்வர ஸ்வர்ண பினாகபாணே | ஸ்ரீ காளகூடவிஷ நீலதரார்த்த கண்டபாஹி || என்பவர் சிவபக்தராவார்.

உத்தூளனாதி ருசிராங்க ஸத்ரிபுண்டரேகா லலாட பலகாந்தகமர்த்தகேஸ | ஆமர்த்தகேஸ்வர மஹாகவிநாசகேஸ பாஹி || என்பவர் சிவபக்தரென்றறிக.

ஸ்ரீ விருத்தகாள விருஷபத்துவஜ கிருத்திவாஸ ஸ்ரீலிங்க லிங்கநிலயாவ்யய ம்ருத்யு ம்ருத்யோ | ஸ்ரீ வக்ரதுண்ட கணநாயகடுண்டிராஜபாஹி || என்பவர் சிவபக்தராவர்.

கேதாரநாயக சதாசிவ சோமநாத ஞானேச தக்ஷஹர நாயக தக்ஷநாத | சித்தேச தர்மகணநாயக சண்டிகேஸபாஹி || என்பவர் சிவபக்தராவர்.

லிங்கத்தைத்தரிசித்துப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து பத்திர தீர்த்தாதிகளைச் சமர்ப்பிக்கின்றவனும் விபூதி ருத்ராக்ஷ மணித்தவனுமாகிய மனிதன் மரித்தால் சிவனையடைகின்றான். இப்படிப்பட்ட சிவார்ச்சகர்களாகிய பெரியோர்களை அபாரகுண சாகரர்களாகிய சித்தேஸ்வரர்களும் முனீஸ்வரர்களுங்கூட தூரத்தில் கண்டதும் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து வணக்கத்துடன் நிற்கின்றனர். எவனால் ஓர் தரமாவது சிவலிங்கம் பூஜிக்கப்பட்டுளதோ அவனால் சோகமெனுங்கடல் தாண்டப்பட்டதாகும். அவன் உடனே கிரிஜாரமணனை யடைந்து பரமானந்த மெய்துகின்றான். சிவகதையை ஓர் க்ஷணகாலமாவது கேட்பானுபின் அவன் பாதகக் கடலினின்றுங் கரையேறுகின்றான். அவனைப் பூசிப்பதினால் உமாபதி திருப்தியடைந்து சகல கஷ்டங்களையு நீக்குகின்றனர். இது சத்யமே. எவன் சிவ பூஜையைத்தரிசித்துப் பக்தியுடன் பரமானந்த மெய்தி மயிர் சிலிர்க்கப்பெறுகின்றானோ அவனைச்சாம்பவோத்தம னென்று நினையுங்கள். யாதொருவன் காலகாலனது சரணாரவிந்தங்களில்பக்தியுடையோனாய் யோகாதி நியமங்களுடன் கூடியிருக்கின்றானோ அவனை மூவுலகினும் உத்தமனென்றும் அவனினுஞ்சிறந்தவர் யாருமில்லையென்றும் அறிமின். இப்படிப்பட்ட பெரியோர்களைத் தேவகின்னரர் முதலியோரும் அர்ச்சிக்கவேண்டும். அவரைப்பூசிப்பதால் கௌரிரமணன் திருப்தியடைகின்றார். யாதொருவன் காலையில் சந்திரகலாபரணனை பத்ரபலபுஷ்பாதிகளால் அருச்சித்து மகிழ்கின்றானோ அவனை முனிவர்களெல்லோரும் இவர்மகான்,இவரைப்பூசித்துத்தன்யராகவேண்டு மென்று சிரத்தையோடு பூசித்து மகிழ்கின்றனர். எனது நாதனும் என்தந்தையும் எனது பிராணாக்ஷகனுமாகிய ஸ்ரீ கால கால சிவனை நமஸ்கரித்துத் தொழுகின்றனரோ அத்தகைய பெரியோரே பரமசைவராவார். ஹே சந்திரமௌளே! எனது புதல்வர்களும் தான்யம் தனம் கோக்கள் முதலிய சகலமும் தேவரீருடையவே யென்று சகலத்தையும் சிவாதீனமாய் நினைப்பவர் சம்சாரபயத்தை விடுத்துச் சிவனையடைகின்றனர். சிவபாதத்தை நினைக்கும் மனமே தன்யமாகும். சிவலிங்க தரிசனத்திலாவனுடைய நேத்திரங்களே தன்யங்களாகும். அதனினுஞ் சிறந்தது யாதேனுமுண்டா? அவனைப்பெற்றதாயே தன்யையாவாள். அவனது தந்தையும் அவனது குலமும் அவனது புதல்வர்களும் அவனது தாசிதாசவர்க்கங்களுமே தன்யங்களாகும். சிவதீர்த்த யாத்திரையில் பாவனமாகிய அவரது சரணாவிந்தங்களும் சிவனைப்பூசிப்பதனால் பாவனமாகிய

அவரது திருக்கரங்களும் சிவனுக்கு வணக்கத்துடன் வணங்கிய சிரசும் தன்யத்திலும் தன்யங்களாம். அவற்றிலும் சிறந்தவை உலகிலுண்டா? உன்மத்தனைப்போல் தன்னை மறந்து சங்கர நாமத்தைச் சொல்வோனும் சிவலிங்க பூஜையைத்தரிசித்துப்பரமானந்த பரவசமாகின்றவனும் ஆகியஇவரதுபாதுகையை ஸ்மரிப்பதும்பாவத்தைத் தொலையச்செய்வதாம். அபாரமாகிய சிவபக்தியுடைய மகான் எத்தனையோ பலகோடி ஜீவராசிகள் அடங்கிய இம்மூவுலகில் யாரேனுமொருவரிருப்பார். அவரைக்கண்டு பவமெனும் சம்சாரக்கடல் நடுங்குகின்றது. சிவபக்தர்களைத் தூரத்தில் கண்டமாத்திரத்திலேயே கின்னரர்கள் தத்தப்புதல்வர் முதலியோருடன் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்துக் கைகட்டி விநயத்துட னிற்கின்றனர். சிவபக்தர் பிரபாவத்தை என்னென்று கூறுவேன்! சிவனுக்கு மிக்க பிரீதிபாத்ரமானவர் அவர்களே. அவர்களைப் பிரம்மாதி தேவர்களும் பூஜிக்க வேண்டியவ ரென்றறிந்து பூஜை செய்யச் சித்தமாயிருங்கள். எவர் சங்கரஸ்மரணத்தால் பரிசுத்தமான மனதோடும் தேகத்தோடும் விளங்குகின்றனரோ ஓ யமனே! அவர்களை த்ரிநேத்ரனது ஆலயமென்று நினைவாயாக. அவர்களைப் பூஜிக்கவேண்டுமென்று கூட அவர்களில்லஞ் செல்லற்க. இது தத்வம். சுருதியில் கூறியபடி பரிசுத்தமான விபூதி யணிந்து விளங்குபவர்களையும் உருத்திராக்ஷ பூஷணமணிந்து விளங்கும் புண்ணிய தேகர்களையும் ஸ்ரீ காளஹத்தீசரைப் பூஜிக்கவேண்டுமென்று அவாவுடன் பில்வமுதலியவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு செல்பவரது இல்லத்தையும் மத்யார்ச்சுனேஶ்வரரையும் அருணாசலேஶ்வரரையும் சிதம்பர நாதரையும் தரிசிக்கவேண்டுமென்று விரும்பும் சித்தமுடையோர்களையும் சிவாலயமாகிய சிவனுக்கிருப்பிட மென்றுநினை.

எவர் ஸ்ரீ கும்பகோணபதியையும் ஸ்ரீ நந்திமண்டலத்தையும் விருப்புற்றிருக்கினரோ எவர் ப்ரமராம்பிகையினது திவ்யஸ்வரூபத்தை நினைத்துச் சந்தோஷமடைந் திருக்கிறார்களோ எவர் தீர்த்தேச லிங்கத்தைப்பூஜிக்க விரும்பினவரோ எவர் ஸ்ரீ காசி ப்ரதேசத்தைக் கருதிய மனமுடையவரோ எவர் விஶ்வேஶ்வரரை அர்ச்சிக்கவும் தரிசிக்கவும் விரும்பினவரோ எவர் அவிமுக்தத்தைப் பூஜிக்கக்கருதினவரோ எவர் ஆனந்த பைரவரைத் தரிசிக்க எண்ணியவரோ எவர்கள் முக்திமண்டபத்தைத் தரிசிக்க விரும்புகின்றனரோ அவர்களை ஜகதீஶ்வரனது ஆலயமென்று நினைவாயாக. எவர் பக்தியோடு எப்போதும் அன்னபூரணியினது பாதாரவிந்தத்

தைப் பஜிப்பதிலும் பெண்டிராஜனது சரணத்தை அர்ச்சிப்பதிலும் விருப்புற்ற மனமுடையோரோ எவர் விசேஸ்வர பூசையைத் தரிசிப்பதை விரும்பியவரோ எவர் காலபைரவரைத் தரிசிக்கக்கருதியவரோ ஒங்கார நாயகரைத் தரிசிக்க விரும்பியவரோ அவர்களது இல்லத்தை மனதிலும் நினைத்தல் கூடாது. உனது தூதர்களுக்கும் அவ்வாறே. அவர்களது இருப்பிடத்தை நீங்கள் சிவாலய மென்னக்கருதவேண்டும். உனது தூதர்கள் கொடியவர்களாதலால் காரியாகாரியம் தெரியாமல் துர்ப்புத்தியுடன் கெட்டகாரியத்தையே செய்வார். அவர்களது பழக்கத்தாலுனக்கும் விசேடமாய்ப்பாவ நிகழும். அடா யமனே! நீ தர்மநாச மாகாதிருக்கும் வண்ணம் அவர்களை அடிக்கடி தண்டித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். உனது தூதர்கள் சைவர்களது இருப்பிடங்களில் சஞ்சரிப்பார்களாயின் சிவன் கோபிப்பார். ஆதலின் அதனை ஜாக்கிரதையாய்க் கவனிப்பாயாக. எவர் சங்கரஸ்மரணத்தால் சகல பாபங்களாலும் தொலைந்து பரிசுத்தமெய்தியவரோ எவர் லிங்கபூஜை விரும்பினவரோ விபூதி உத்தூளனஞ்செய்தும் திரிபுண்டரமணிந்தும் உருத்திராக்ஷத்தைக்கண்டத்திலணிந்தும் பில்வமூல சிவலிங்கத்தை நமஸ்கரித்தும் பில்வபத்திரங்களால் லிங்கபூஜை செய்தும் சிவத்தியானத்தால் தேகசேஷ்டைமறந்தும் சிவலிங்க தரிசனத்திலேயே நேத்ரவியாபாரத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டும் சிவலிங்கத்தையே முக்யப்பிராணனாய்ப் பாவித்துக்கொண்டிருப்பவர்களோ அவர்களது இல்லங்களில் உனது படர்கள் அக்கியான மோகத்தாலுஞ் செல்லக்கூடாது. சங்கரநாம அமிர்த தாராசாரத்தை யனுபவிக்கும் நாவே தன்யமாயுள்ளது. அத்தகைய புண்யம் அநேக கோடிஜன்மங்களில் சம்பாதிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். அஃதும் சிவாநுக்கிரகமிருந்தால்தான் கிடைக்கும்.

முப்பதாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

பிசிதாயாயநம:

முப்பத்தோராம் அத்தியாயம்.

சிவபக்தர் மஹிமையுரைத்தது.

வியாசர்:-இங்ஙனம் நந்திதேவர் கூறியதைக் கேட்ட சகலதேவர்களும் பரமாநந்தமெய்தி மீண்டும் நமஸ்கரித்து அஞ்சலிதொழுது

ராய் ஓ நந்தியெம்பெருமானே ! சிவக்கியானக்கடலே ! இங்கு நாத
ரால் வரவழைக்கப்பட்டவர் செய்தபுண்ணியம்யாது ? அதனையுரைத்
தருளுகவென்ன நந்திதேவர் கூறுகின்றார்:-ஓ தேவர்களே ! அப்பு
ண்ணியத்தைக் கேட்பீர்களாயின் நீங்கள் பேராச்சரியமடைவீர்கள்.
தத்வக்கியான மற்றவர்களுக்கெல்லா மாச்சரியமன்றோ ! சிவபூஜாம
ஹிமை யென்னுஞ்சாகரத்தில் ஓர் சிறியபிந்துவைக் கூட நீங்களறிந்
திலீர். தவத்தால் சித்தகந்தர்வ வித்தியாதரர்களானீர்கள். சிவப்பிர
பாவமெனும் ரத்னங்களுக்குச் சிவன்சமுத்திரம் போன்றவ ராதலால்
சிவனே தனது தத்வத்தை யறிவரரன்றி யேனையோரறிவதற்கில்லை.
நாங்கள் அவர்களுடைய பிரசாதத்தில் ஓர்லேசமே அறிந்தோம்.
அஃது அப்படியிருக்கமற்றவர்கள் அவரதுமகிமையை யறியமுடியு
மா? அபூர்வமாகிய ரத்னங்களைச்சம்பாதித்து ஒருவன் தனதுவீட்டில்
வைத்துக்கொண்டிருப்பதா யெண்ணிக்கொள்வோம். அவ்விரத்ன
ங்களின் மகிமையை யவனறிவானேயன்றி மற்றவரெவ்வித மறிவார்.
ரத்னதத்வத்தை அதன் பரீக்ஷகனே யறிவான். எல்லோருமறிவத
ற்கில்லை. தாக்ஷாயணி வல்லபராகிய அவ்விறைவனே நித்யன், சர்வ
க்ஞனுதலால் அவனே இத்தத்வத்தையறிவான். விசித்திரமாகிய
பலரத்னங்களிலும்ஏதோ இரண்டொரு ரத்னம் சிறந்தவாயிருக்க
லாம். அஃதே மதிக்கக் கூடாதவாயிருக்கலாம். ஓ தேவர்களே! சிவ
தர்மமெனும் ரத்னம் ரகஸ்யமாய்ச் சாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்ற
வேண்டியது. அது மிக்க பக்தனுக்கே கொடுக்கவேண்டியது. ரசம்
அற்பமாயினும் அபாரமாகிய லோகத்தையும் ஸ்வர்ணமாக்குகின்
றது. அக்னி லேசமாயினும் அது மலைபோன்றபஞ்சைச் சாம்பரா
க்குகின்றது. ஔஷதம் சிறிதாயினும் அதனால் மகாவியாதி தொலை
கின்றது. கத்தி சிறிதாயினும் கூர்மையாயிருந்தால் பெரிய தேகத்
தின் விநாசத்திற்கும் ஹேதுவாகின்றது. இதுபோலவே சிவதர்மம்
அற்பமாயினும் பாவமெனும் பெருமலையைப் பொடிப்பொடியாய்
உருவிலாமற் செய்து புண்ணியத்தையும் சம்பத்தையும் வளரச்செய்
கின்றது. தர்மங்களுக்குள் உத்தம தருமமானது சிவதருமமொன்
றே. சாம்பவனும் மஹாதேவனுமாகிய சதாசிவனே சர்வதேவ
சிகாமணியாயுள்ளவரென்று கூறுவதுபோலச் சிவதர்மமே சர்வதர்
ம மணியாயுள்ளதென்று வேதங்கூறுகின்றது. சிவதர்மத்திலும் மே
லாகிய தருமம் வேறொன்றில்லை இது சத்யம் சத்யம் சத்தியமென்
று கைதூக்கிக் கூறுகின்றேன். சிவதர்மத்துக்கு வேறாகிய தருமங்க
ளெல்லாம் தருமாபாசமேயாம். ஓ சுரர்களே! அப்படிப்பட்டதருமத்

தை ஆச்ரயிப்பதினால் யாது பயன்? சிவதருமங்களையறியாது கூறு கின்ற ஏனைய தருமங்களையே அறியாது அநுஷ்டிக்கின்றனர். அதனால் யாது பயனடையக்கூடும்? ரத்னமென்று பிரமித்து வளையற்கற்களை வாங்குவானாயின் அதனால் அவன் கோரிய பயன் கிடைக்குமா? அன்றியும் தேவாதிதேவனான இறைவனுக்கு எது பிரியமோ அது தான் மேலாகிய தர்மம். அஃதொழிந்த சதாசாரமுதலிய வெல்லாம ப்படியல்ல. இவர் வேடனுடைய புத்ரன். இவரது பிதா பாவங்களுக்கெல்லாம் நிதிபோன்றவன். இவரது மாதாவும் சகோதரர்களும் குலமும் மஹா பாபமுடையவர்களே. கத்தியாலெடுபட்ட ஓர் வந் திரிப்பூ லிங்கசிரசில் வீழ்ந்தது. மரணகாலத்தில் அத்தகைய பூவை எறிந்து விட்டு மரித்துவிட்டபடியால் என்றால் இப்பூ லிங்க சிரசில் வீழ்ந்தமையைப்பற்றி மோக்ஷமளிப்பதாகிய பூசை செய்யப்பட்டதென நினைத்து அப்பூவை யெறிந்தார். அறிந்து தர்மஞ்செய்தால் இதன் பயன் வேதங்களாலுங் கூறமுடியாது. அறியாது செய்த சிவபூசையும் சகலாபீஷ்டங்களையுங் கொடுப்பதாகுமென்று சகல வேதங்களுடைய கருத்து. இப்புண்ணியத்தினால் சிவகணத்தன்மை பெற்று சிவனுக்கு மிக்க பிரீதிகரனாயிருப்பான். தருமங்களுள் உத்தமமான தருமமானது சனாதனமாகிய சிவதருமமொன்றே.

" பூர்வம் விந்தியதேசத்தில் ஓர் மஹா பாபியிருந்தான். அவன் செய்த பாபங்களை யெண்ணமுடியாது. அவன் பிறர் மனைவியரை விரும்புவதும் எச்சிலைப்புசிப்பதும் கரும மற்றவனுமாயிருந்தான். அவன் ஓர் சோரமனைவியை வைத்திருந்தான். அவளிடம் அவனுக்கு ஓர் கன்னிகை புண்டானாள். அக்கன்னிகை யௌவனபருவமடைந்ததும் அவளிடமும் காமத்தையநுபவித்தான். அவளிடமும் ஓர் கன்னிகை புண்டாக அவளையும் யௌவனபருவத்தில் ரமித்தான். அவன் ஓர் நாள் அப்பாபியைப்பார்த்து நான் மலரின்மேல் சுகமநுபவிக்க விரும்புகின்றேனாதலின் அவ்வாறு செய்யவேண்டுமென்னக் கொடும்பாவியும் இரவில் மலர்களைத்திருடிக்கொண்டுவர்தாலொழிய நமக்குக் கிட்டாவெனவெண்ணி எங்கும் மலரைக்காணாது ஓர் சிவாலய நந்தவனத்தில் சிவார்ச்சனையின் பொருட்டுப் பறிபட்டிருக்கும் அற்புதமாகிய மலர்களைக்கண்டான். அவன் இவைகளொன்றையும் விடாமல் சகலத்தையும் நமது வீட்டிற்குக் கொண்டுபோக வேண்டுமென்றும் அன்றியும் இங்கிருக்கும் மலர்ச் செடிகளெல்லாவற்றையும் பெயர்த்து நமதிருப்பிடத்திற்குச் சமீபத்தில் பயிராக்கி விடுவோமானால் தடையின்றி என்றும் மலர்கிடைத்

து கொண்டேயிருக்குமென்றும் நினைத்து நடுராத்திரியில் அங்கு புகுந்து பரிமளமுள்ள புஷ்பத்தைக்கொய்து கையில் வைத்துக் கொண்டான். காற்றினலெழுக்கப்படும் பரிமள வாசனையை முகர்ந்து ஓர் சர்ப்பம் வாசனைவரும் வழியை நோக்கிவர இவனும் அம்மலரையெடுத்து முகர்ந்து முகர்ந்து வீட்டுக்குப் போவோமென்றெண்ணி நந்தவனத்தைத் தாண்டிச் சிவாலயத்தருகில் வரும்போது தன்கையிலிருந்த புஷ்பம் கீழே விழ அதைக்குனிந்து எடுக்கும்போது அவனோடு கூட வந்த சர்ப்பமானது அவன்கையைப்பிடித்து மேலேறிச் சுற்றிக்கொண்டது. அக்கொடும்பாவி பயந்து அதனை உதறிக் கையிலிருந்த மலரை எறிந்துவிட்டான். ஆயினும் அது அருகிலிருந்த சிவலிங்க சிரசில் வீழ்ந்தது. அதனால் சிவலிங்கமுங் குளிர்ந்தது. அக்கொடும்பாவி சர்ப்பந்தீண்டியதனா லிறந்துவிட்டான். அதனால் மகேச்வரன் திருப்தியடைந்து கௌரியைப்பார்த்து ஓ கௌரீ! உனக்கோர் ஆச்சரியங்கூறுகின்றேன் கேட்பாயாக. அதைக்கேட்பதினால் பக்தியுடன்கூடப்பூசித்தபயன் வரப்பெறலாம். விந்திய தேசத்தில் அழகிய புஷ்பவனமிருக்கிறது. அங்குள்ள மலர்கள் மிக்க அழகாயும் பரிமள மிகுந்து மிருக்கின்றன. ஓர் பக்தன் என்னிடம் அபாரமான பக்தியினால் அவ்வனத்தைத் தாபித்தான். அங்கு காற்றும் புகுதல் கூடாது. இப்பூவுலகில் மற்றெவ்விடத்தும் அதுபோலழகாகிய வனங்கிடையாது. அவ்வனத்திலுள்ள விருக்ஷங்கள் செடிகொடிகள் முதலியன பூவின் பரிமளத்தால் தேவோத்தியான வனத்தையும் பரிகசிக்கின்றன. அங்கு சிதறியோடும் மலர்த்தேன்கள் ஓர் சிற்றாறுபோல் பிரவகிக்கின்றது. அதன் பரிமளமோ மொழிதற்கியலாதென்று கூறியவுடன் கௌரி பரமசந்தோஷமெய்தி சுவாமீ! அவ்வனத்தை யிப்போதே பார்க்கவேண்டுமென்று கூறிச் சிவபெருமானுடன் அவ்வனம் வந்தடைந்தனள். அவ்வனத்தில் ஓர் சிறு தடாகமும் அதற்கு ரத்னமயமாகிய படிக்கட்டுகளும் அதனருகில் அழகிய பிராகாரங்களோடுகூடி ஒளி மண்டலம்போல் ஜ்வலிக்கும் ஓர் சிவாலயமு மிருந்தன. அம்பிகையுடன் கூடிய இறைவன் அவ்விடம் வந்து லிங்கத்தை அம்பிகையும் தானும் பார்த்துச் சந்தோஷத்துடனிருந்து அதன்சிரசிலும் அருகிலும் மலர்களைக்கண்டு பரமானந்தங்கொண்டு பின்னர் அவ்வாலய தீபங்களையும் அற்புதமாகிய சித்ரமெழுதியிருக்கும் ரத்னஸ்தம்பங்களையும் நோக்கிப் பிரீதியடைந்து பின்னர் வெளிவந்து அவ்வனத்திலுள்ள விருக்ஷத்தடியிலுலாவிக்கொண்டு அம்மரத்திலுள்ள மலர்களினிரசத்

தின் பரிமளத்தை முகர்ந்து பின்னர் அங்குள்ள அருவியின் தீர்த்தத்தைபருந்தி கனிகளையும் புசித்து மலர் தோறும் மலர் தோறும் முகர்ந்து சந்தோஷத்தால் பரமேஸ்வரன் அமிர்தத்தையு மிகழ்ந்து பிறகு அதற்கருகில் நர்மதாலிங்கமானது சர்ப்பத்தால் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, கௌரீ! இப்பாண லிங்கத்தைப்பார். இதைப்பார்க்கப் பார்க்கத் திருப்தி வருவதில்லை. எனது பக்தனொருவன் இவ்விலிங்கத்தை இங்கு பிரதிஷ்டை செய்தான். இங்கு சற்றுத்தங்குவோமென்றுகூறி ரத்ன மந்திரத்திலாவது ரத்ன லிங்கங்களிலாவது ரேவா லிங்கங்களிலாவது நமக்கு இவ்வளவு ப்ரீதியுண்டானதில்லை. இது மிக்க அற்புதமாயிருக்கின்றதென்று கூறிக் கௌரியுடன் கூட அருகில் வந்து அங்குள்ள புஷ்பத்தை யெடுத்து முகர்ந்து பார்த்து ஆச்சரியங்கொண்டு ஓ கௌரி! எந்தப்புண்ணியவானால் இவ் விலிங்கத்தில் இம்மலர் சமர்ப்பிக்கப்பட்டதோ அவனுக்கு முக்தி கிடைக்குமென்பதில் சிறிது மையமில்லை.

என்றுகூறி மிக்கப்ரீதியோடு கிரிஜையும்சிவபெருமானும் மீண்டும் மீண்டும் முகர்ந்துபார்த்துச் சிவபெருமான் ஓ தேவி! இவ்விலிங்கத்தை நாகம் சுற்றியிருப்பதுபற்றி எனக்கு நாகபூஷணனென்று பெயருளதென்றுகூறிச் சற்றுத்தூரத்தில் ஓர்சவத்தை அதனுருவை நீக்கித் திவ்விய ரூபமுடையோனைகச்செய்து திவ்வியவிமானத்திலேற்றிச் சிவகணங்கள் கைலைக்குக்கொண்டுபோகச் சித்தமாயிருப்பதையுங்கண்டனர். அதனையும் அவர் தேவிக்குக்காண்பித்து அங்கிருந்த உத்தியான வனம் வந்து அதனழகைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். ஓ தேவர்களே! லிங்கார்ச்சனத்துக்கு நிகரான சிறப்புமுளதோ! சிவலிங்கபூஜைக்கீடான புண்யம்யாதுமெக்காலத்துமில்லை. மகாபாவியாகிய இவர் மகாபாதகஞ் செய்தவராயினும் அவ்விசேடத்தால் பரமபுண்யவானானாதலால் இம்மகா புண்ய புருஷனை இவ்விய மாலயத்துக்குக் கொண்டுவரக் கூடாது. பூர்வம் ஸ்ரீ சைலப் பிரதேசத்தில் ஓர் தரித்திர அந்தணன் மகா கோரமாகிய பாபங்களைச் செய்தான். வேடர்களது இடந்தோறுஞ்சென்று யாகஞ் செய்து ஜீவனஞ் செய்துவந்தான்; வனங்களிலுள்ள கத்தரிக்காய்களைப் பறித்து மூட்டைகட்டிக்கொண்டு அதனை வீடுசேர்த்து அதனாலுஞ் ஜீவித்தான். அவன் இப்படி தினந்தோறும் கத்தரிக்காய்களைக்கொண்டுவந்து ஓர் பாணலிங்கத்தினருகில் மூட்டைகட்டிப் பின்னர் அதனைலிங்கசிரசில்வைத்துவிட்டுச் சிலவற்றைப்பக்குவஞ்செய்து புசித்துப்போவது வழக்கம். ஓர்நாள் பிரதோஷசமயத்தில் முன்போலக் கத்தரிக்காய்

கனை வைத்து வேர்வைசிக்க நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து வழக்கம் போல் அக்கத்தரிக்காய்களில் சலத்தைத்தெளித்துப்புற்களைமுறுக்கி அறுகில் மூட்டைகட்டிப் பசியிருதியால் சிக்கிரம் சமைத்துப் புசிக்க வேண்டுமென்று பிச்சைவாங்கிவந்த அவ்வரிசியில் ஓர் சிறிதைலிங்க சந்நிதியில் அன்னமாகச்செய்ய நெருப்புண்டாக்கி அதில் சிறுவிறகு களைப்போட்டு எரியவிட்டுத் தான் களைப்பால் படுத்துவிட்டான். அன்று சோமவாரமும் திரயோதசியும் ருத்திர நக்ஷத்திரமுங்கூடிய தினமாகையால் அவன்செயல் அத்தகையதினப் பிரதோஷசமயத்தில் அச்சிவலிங்கத்துக்கு பூசைசெய்ததாக ஆய்விட்டபடியால் அதன் பலத்தைப்பெற்றான். அதாவது கத்தரிக்காயை நனைத்தது அபிடேகமாகவும் அறுகினால்கட்டியது அருச்சனையாகவும் மூட்டிய நெருப்பு தீபமாகவும் பாகஞ்செய்த அன்னம் நிவேதனமாகவும் படுத்துறங்கியது நமஸ்காரமாகவுமானமையால் அதனை முறைமையாகச்செய்த சிவபூஜையாகக் கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமான் மிக்க திருப்தியடைந்தருளி அவனுக்கோர் சுவப்பனங்காட்டி யச்சுவப்பனத்தில் பாணலிங்கத்தில் அபிஷேகம் அர்ச்சனை நைவேத்தியம் நமஸ்காரம் விதிமுறையாகச்செய்தவாய்த் தோற்றுவித்தார். உடனே அவன் எழுந்து பார்த்துத் தானிருக்குமிடம் ஓர் திவ்யரத்ன மாளிகையாயும் திவ்யபோகத்துடன் கூடிய சகல சுகங்களும் சம்பூர்ணமாய் விளங்குவதையும் தனதான்யங்களும் கோக்களும் அஸ்வங்களும் யானைகளும் மனதின் நிலையையும் கடந்து விளங்குவதையும் கோடிக்கணக்காய் விளங்கும் தாசதாசிகள் காத்துக்கொண்டிருப்பதையும் ரத்னாபரணங்கள் மலைபோல் விளங்குவதையும் திவ்விய ஸ்திரீ அருகிலிருப்பதையும் பார்த்துப்பிரமித்து இதென்ன விந்தை! அடா! நாம் யார்? எங்குவந்தோம்? இந்நிலைமை எப்படிப்பெற்றோம்? ஓ தாமரைமலரைப் பழிக்கும் நங்காய்! நீயார்? யாருடைய மனைவி? ரத்னமயமாய் விளங்கும் இம்மனை யாருடையது? இக்குதிரைகளும் யானைகளும் தாசதாசிவர்க்கங்களும் யாருடையன? இத்தகைய மகா பாக்கியம் யாரியற்றியது? ஓ சுந்தரீ! நீ ஏன் எனதருகினின்று திவ்ய சாமரம்வீசுகின்றனை? எனது தேகம்முன்போலில்லையே. கணந்தோறும் அழகோங்குகின்றதே என்று கேட்க அவள் அவனைப்பார்த்து ஓபுண்ணியவானே! யான் பாக்கியதேவதை. சங்கரனுக்கு உன்னைச் சேர்ப்பதின் பொருட்டனுப்பப்பட்டேன். உன்னால் பிரதோஷசமயத்தில் நர்மதா லிங்கமானது சுத்தமான தீர்த்தங்களாலும் கத்தரிக்காய்களாலும் அறுகினாலும் தீப நைவேத்தியங்களாலும் நமஸ்காரத்

நாளும் மகா புண்ணிய யோகமுடைய பிரதோஷ சமயத்தில் பூசிக்கப்பட்டது. இத்தகைய லக்னம் கிடைக்காது. இப்படிப்பட்ட திதிவார நக்ஷத்திரங்கள் கூடிய புண்யதினத்தில் சிவபூஜை செய்தால் வரும் பயனைத் தேவர்களாலும் கூறமுடியாது. நீசெய்த பூசைக்குப் பயன் இது மாத்திரமல்ல, எவ்வளவோ வுளது. இப்படிப்பட்ட லக்னத்தில் பூசிப்போருக்குத் தேவதேவனும் உமையாள் ஆலிங்கனஞ் செய்யப் பெற்றவனும் நினைப்பதற்கரிய மகிமை யுடையோனும் சர்வேஸ்வரனுமாகிய சங்கரன் சகல மங்களங்களையும் பலகாலம் அனுபவிக்கும்படிச் சந்தோஷத்தையு மளித்து இறுதியில் முத்தியையுங் கொடுத்தருளுகின்றனர். ஆதலால் சிவசிபலன்களுக்கு அளவில்லை.

முப்பத்தோராம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

பிரபஞ்சநாயகம ?

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

சிவபக்தி மஹிமையுரைத்தது.

நந்திகேசுரர்:-இவ்விதங் கூறும் வசனத்தைக்கேட்டு அவ்விந்திரன் அப்பாக்கிய தேவதையை மிக்கபக்தியுடன் நமஸ்கரித்து ஆனந்தக்கண்ணீர்பெருகத் தழுதழுத்தமொழியுடன் கூறுகின்றான். ஓ தேவி! இப்பாக்கியம் என்னிடம் எவ்வளவுகால மிருக்கும்? சங்கரப் பிரசாதம் என்னிடம் வந்தவாறேது? அதனைக் கூறவேண்டு பிரார்த்திக்க லக்ஷ்மியானது நேத்திராவிந்தங்களால் பூசிக்கப்படும் பாதாரவிந்தமுடைய இறைவனை ஸ்மரித்து அப்பாக்கியதேவதை புன்னகையுடன் கூறுகின்றாள். ஓ சிவபக்தனே! உன்னால் வினவியது யாதோ அஃது சிவபூஜையின் மகிமையே யாதலால் அதனை அறிவதற்குக் கூடாது. அப்படியாயினும் சிவானுக்கிரகத்தால் சற்றுத் தெரிந்துகொள்வாய். நந்தீச்சரர்கள் வெடாதிருக்கும் நிமித்தம் அதனை அருகம்புற்களால் மறைத்துக்கட்டினாய். அப்படிச் செய்தது சாயங்காலத்தோடுகூடிய புண்ணிய திதி வார நக்ஷத்திர யோகமுடைய பிரதோஷகாலத்துச் சிவலிங்கசம்பந்தமாயிருந்தமையாலும் அச்சிவலிங்கமும் அநேகத்திரும் பிக்ஷ பிறந்தமையாலும்

நீ செய்தலும் பூஜையாய்விட்டது. அதனால் நீசைசாண்யனுகிய பக வான் சிறிது நிமிஷத்திலேயே பாக்யமளித்தனர். இச்சமயத் திலேயே பக்தி ஞானத்துடன் சிவபூஜைசெய்யும் மனிதன் சாக்ஷாத் ஈஸ்வரனேயாகின்றான். இப்படிப்பட்ட புண்ணியகாலம் மனிதனுக் குக்கிடைப்பதரிது. இப்புண்ணியகாலத்தில் சிவபூஜைசெய்யப்பெ றுவது மரிது. அறியாதுசெய்யும் சிவபூஜையே சகல இஷ்டங் களையும் தந்தருளுமானல் அறிந்துசெய்யும் சிவபூஜையின் மகிமை கூறத்தகுமா? ஆதலால் இனி நீ சிவபூஜாக்கிரமத்தையறிந்து பூ சைசெய்து வருவாயானல் இப்பாக்கியமுனக்கு ஸ்திரமாயிருக்கும். எந்தத்தினத்தில் சிவபூஜையினின்றும் வழுவுகின்றாயோ அப்போது இப்பாக்கியங்களெல்லாம் தொலைந்துவிடும். பாக்கியதேவதைகள் சிவபூஜையில் சிரத்தையாயிருந்துகொண்டிருக்கின்றார்களாவென்று விசாரித்தாராய்ந்துகொண்டேயிருக்கின்றனர். ஆகையால் சிவபூ ஜையினின்றும் வழுவாதே. பாக்கியதேவதை விலாசஞ்செய்யுமிடம் சாம்பவருடைய இல்லமே. சாம்பவத்துவமெய்தி சங்கர பூஜைசெய் வாய். இழிகுலத்தோனுயினும் அறிவற்றவனுயினும் சிவாராதனஞ் செய்வானுனல் பாக்கியஸ்திரீகள் சேவிக்கப்பெறுகின்றான். இங்கோர் புராதனமான இதிஹாசமுளது. அதாவது:-பூர்வம் ஓர் அரசன் சகலபாக்கியங்களுடன்கூடினவனுய் சிவபூஜையில் மிக்க சிரத்தையு டையோனுய் ஞான நிதியாயிருந்தான். அவனுக்குத் தனதானியம் யானை குதிரை தாசிதாசர் முதலியவைகளின் போகப்பெருக்கைச் சொல்லி முடியாது. இப்படிப்பட்ட பாக்கியங்களுடன் கூடியிருந்த அரசன் பாக்கியப்பெருக்காலெப்பொழுதும் கேளிவிலாச நித்திராதி களால் அழகிய மங்கையர் முதலியவர்களுடன் மிக்க வுல்லாசமாய்க் காலங்கழித்துக்கொண்டு சிவபூஜையை மறந்து சிலகாலமிருப்பதற் குள் சகலபாக்கியமுந்தொலைந்தது. சிவபூஜையை மறந்தமையே அவ னது பாக்கியத்தை யகற்றி விட்டது. ரத்னமயமான வீடும் யானை குதிரை தாசதாசி வர்க்கங்களும் அவனது பத்தினிகளும் சந்தைக் கூட்டம்போல் தொலைந்துவிட்டார்கள். அப்போது திடீரெனச்சகல மும் நசித்ததைக்கண்ணுற்று அவன் திக்பிரமைகொண்டு அந்தோ! நமது பாக்கியங்களெல்லாம் எப்படி நசித்தன? பூர்வம் நமது தன தான்யாதி போகங்களால் இந்திரனையும் பரிகசித்தோமே! ஓர் நொ டிப்போதில் எல்லாந்தொலைந்து விட்டதே. இதற்குக்காரணம் யாது என்று நினைந்துநினைந் தேங்கி யாதுந்தோன்றாது மயங்கிப் பசிதாக மேலிட்டுச்சோர்ந்திருந்தான். அப்போது அங்கு வில்வவிருக்ஷத்தடி

யில் ஓர் புண்ணியவான் பஸ்மருத்திராக்ஷந்தரித்து அங்குள்ள சிவ லிங்கத்தைப் பூசித்துச் சாந்தமான மனமுடையோனாய்க் கண்களை மூடிக்கொண்டு மஹாதேவனைத் தியானித்திருப்பதைக் கண்டவுடனே சபோலெனவெழுந்தோடி அச்சாம்பவோத்தமருக்குச் சாஷ்டாங்க மாய்நமஸ்காரஞ்செய்து கைகட்டி விநயத்துடன் ஓசாம்பவசிரேஷ்ட ரே! நீலகண்டராகிய சங்கரர் மிக்ககொடியவர். அவரால் எனதுபாக் கியம் கவரப்பெற்றது. சகலவேதங்களாலும் சமானரெனப்போ ற்றப்படுகின்றவராயினும் என்னிடமாத்திரம் சகித்தலென்பதை விடுத்து என் கொடுந்தன்மையுடையவராயிருக்கின்றனர். அவருக் கன்னியமான தேவர்களுக்கு (சகமானத்துவம்) பொறுமையென்பது நித்தியமாயுளதாய்ச் சுருதி கூறவில்லை. அப்படிப்பட்ட இறைவன் ஏன் என் விஷயத்தில் கொரோரானுரென்று வினவியதை அச்சாம்ப வர்கேட்டுக்கோபமும் சந்தோஷமுமுடையவராயிருந்து சிறிது கண் திறந்து அவனைப்பார்த்துக் கூறுகின்றார். ஓஅரசனே! நீ மகாதேவ னிடம் சகமானத்துவமிருப்பதாய் வேதங் கூறுவது உன்விஷத்தில் பொருந்தவில்லையே. அவர் மிக்க கொடியவர். அவருக்குப்பொறு மையில்லையென்று கூறுகின்றனையே, அது சரியல்ல. நீ சங்கரபூசை யைமறந்ததுராத்மா ஆகின்றாய். ஆதலாலுன்னைமகேஸ்வரன் சிக்ஷித் துவிட்டார். சகலபோகங்களையும் அளித்தருளும் அபார கருணா மூர்த்தியாகிய பரமேஸ்வரனைப் பூசிப்பதற்காகவே கொடுத்தருளிய பொருள்களால் நீ உனது சுகத்தையே பெரிதாகவெண்ணி உன் பொருட்டென்றே உபயோகித்துக்கொண்டாய். அதனால் நீ துற்பாக் கியனானாய். அடா! அன்னபதியாகிய மகேசனுக்குச் சமர்ப்பிக்கும் அன்னமன்றோ அமிர்தமாகும்? அப்படிச்சமர்ப்பிக்காது பாழுந்துரா வாகிய தன்வயிற்றுக்கு என்று எண்ணி வாரியடித்துக்கொள்ளும் அ ன்னம் விஷமென்றே கூறப்படும். அவ்விஷத்தைப் புசித்தவனுக்குச் சுகமுண்டா? அவ்விஷமானது தன்னைமாத்திரம் வருத்துவதென்ப தல்ல. மற்றுந்தன்னிடமுள்ள சகலபாக்கியங்களையும் அகற்றிவிடும். அவனையுமுயிருடன் வைத்துச் சித்ரவதஞ்செய்வதுபோல் வருத்து ம். பாக்கியம் தொலைந்துவிடுமானால் பிராணன்தொலைந்ததுபோலன் றோ? பிராணன்தொலைந்தால் சவமே. தரித்திரனுக்கும் சவத்துக் கும் சிறிதும்பேதமில்லை. ஆனால் சவத்திலும் தரித்திரனே மிக்க துச் சனாவான். ஏனெனில் சவத்துக்குச் சுகதுக்கமில்லை. இத்தரித்திரனோ துக்கசிதியாயுள்ளவன். அசாம்பவன் அப்படிப்பட்ட துக்கக்கடலே யாவானாதலால் ஓ அரசனே! இப்பொழுது துர்த்தசை விட்டுச் சுகத்

தைப் பெறுவதற்குரிய வழியைத்தேடு. எவனுருவனுக்குப் பாக்கியமளிக்கப்பட்டதோ அவனே மறந்தமையே உனக்கு இப்படியாயிற்று. பாக்கியத்தைப்பெற்றுப் பின் அப்பாக்கியந்தந்தவனை மறப்பாரானுல் அவர்களினுமதமர் யார்? அடா முன்னிருந்த அழகிற் சிறந்த மங்கையர்களும் மற்றுமுள்ள சுகங்களும் இப்போது எங்குசென்றன? எல்ல சுகமும் சாம்பவர்களையே அநுசரிக்குமன்றி மற்றவர்களையல்ல. நீ பாக்கியத்தைக்கண்டவுடன் சாம்பவத்துவத்தைமறந்தனை, அடா! பாக்கியமுடையோர்கள் மேலுமேலும் பாக்கியம்பெறவேண்டுமாயினும் பாக்கியம் நிலைக்கவேண்டுமாயினும் சிவமந்திரம் சிவாலயம் நிர்மித்தல் சிவபுராணம் சமர்ப்பித்தல் தீபமாலையிடுதல் சிவனுக்கு அன்னராசிகளை நிவேதித்தல் நெய்ப்பிரவாகத்தையும் தேனையும் க்ஷீரத்தையும் பிரவாகம்போலப் பரமேஸ்வரனுக்கு நிவேதனஞ்செய்தல் சாம்பவர்களுக்கன்னமிடுதல் இவைகளையல்லவோ செய்யவேண்டும்? இவ்வளவையுமநீமறந்துவிட்டனை. சிவப்பிரீதியினிமித்தம் வெண்பட்டாடைகளை நீ சமர்ப்பிக்கவில்லை. எவன் பாக்கியகாலத்தில் சிவனை ஆராதிக்காது விருத்திவிடுகின்றானோ அவன் சகல பாக்கியமுமிழந்து மிக்க தரித்திரனுவானென்பதில் சிறிதுமையமில்லை, பாக்கியங்கள் தொலைந்துவிடுமானால் சம்புவினிடம் பக்தி உதிக்கிறதில்லை. பாக்கியவான்களே சம்புவை பாராதிக்கின்றனர். சிவநாம உச்சாரணத்திலேயே பொழுதைக்கழிக்கின்றனர். அவர்களேமகாதன்னியர்கள். அவர்களை எவ்வாற்றானும் பூசிக்கவேண்டும். பாக்கியந் தொலைந்துவிடுமாயின் சிவபூஜையின் மனஞ்செல்லுவதில்லை. ஏனெனில் துர்ப்பாக்கியத்தால் விளையும் துக்கங்களையே யனுபவித்துக் கொண்டிருப்பானுகையால் அதனில் புத்தி புதிக்காது. மனுஷ துக்கம் வந்தபோதும் சிவபூஜையில் சிறிதும் அநாதரவு செய்யாமல் சிரத்தையுடன் பூசிப்போன் சகலதுக்கங்களும் நீங்கிச் சுகம் பெறுவான். ஓ அரசனே! இனி இப்போதாவது சகல துக்கங்களையும் போக்கும் மகாதேவனை நினைப்பாயாக. பிறவிக்கடலினின்று முத்தாரணஞ்செய்பவனுகிய சாம்பசிவனை ஸ்மரணஞ்செய். சம்சாரமெனும் விருக்ஷத்தின்வேரையறுப்பது சங்கரார்ச்சனமொன்றே. சம்சாரமென்னும் வனத்துக்குச் சிவநாமம் காட்டுத்தீயாகும். அதனுல் அவ்விருக்ஷம் நிர்மூலமாய்விடும். சிவசம்பந்தமான விஷமும் அமிர்தமாகும். சம்சாரங்களை அறுத்துவிடுவது சிவார்ச்சனமொன்றே. ஆதலால் பாபத்தொலைவதின்பொருட்டுத் தக்கவுபாயம் சிவலிங்கத்தைச் சங்கரனை பூசிப்பதொன்றே. உலகில் சிவலிங்கங்கள் எண்ணி

நந்த வகையாயுள. அவைகளெல்லாம் போகமோக்ஷங்களைத்தருவனவேயாயினும் அவ்வெல்லாவற்றினும் நர்மதையிலுள்ள பாணலிங்கமே சிறந்தது. நர்மதையிற்றோன்றிய பாணலிங்கத்தின்பொருட்டுத் தீர்த்தம் மலர் கனி பில்வம் இவைகளைச்சமர்ப்பிப்பது ஆனந்த விதியை யளித்தருளும். நர்மதாநதி சம்பந்தமான லிங்கம் கிடைப்பதரிதே. பில்வதளமுமரிது. சாம்பவவித்தையும் துர்லபம். சாம்பவர்களும் துர்லபம். சாம்பவராயிருந்து ரேவாதீர்த்தத்தில் சிவலிங்கபூசைசெய்வோர் முத்தியடைவதற்குச் சிறிதுமையமில்லை. அன்றியும் இங்கும் ஸ்ரீசைலத்திலுள்ள சிவாலயத்தில் பர்வதரால் பூஜிக்கப்பட்ட திரிபுராந்தகமென்னும் லிங்கமுளது. திரிபுர அசுரரைச் சங்கரித்து முக்கண்ணனாகிய இறைவன் ஸ்ரீ சைலத்தில் லிங்காகாரமாய் விளங்குகின்றனன். பூமண்டலங்களிலிருக்கும் புண்ணியதீர்த்தங்களெல்லாம் ஸ்ரீசைலத்தில் வந்து பாவனஞ்செய்யச்சித்தமாயிருக்கின்றன. அவ்விலிங்கத்தைப் பூசிப்பதினால் வரும் புண்ணியம் உடனேபெரியசம்பத்துக்களை முத்தியையுமளிக்கத்தகும். அவ்விலிங்கத்தை எவன் அருகினாலும் பில்வபத்திரங்களாலும் தீர்த்தங்களாலும் பூசிக்கின்றானோ அவனுக்கு முக்திகிடைப்பது நிச்சயம். அங்கு குடம்நிறைந்த கோக்ஷீரத்தை பக்தியுடன் எவன் சாம்பவருக்குச் சமர்ப்பிக்கின்றானோ அவன் அமிர்தக்கடலுக்கு அதிபதியாவான். ஸ்ரீசைலத்தில் சாம்பவருக்கன்னமிடுவோன் அன்னராசிகளுக்கதிபனாவான். அங்கு ரத்னதானஞ்செய்வோன் ரத்னகோசங்களுக்கதிபதியாவான். ருத்திரரை யுத்தேசித்துச் சுவர்ன தானஞ்செய்வோன் சுவர்னபதியாயிருந்து முக்தனாகின்றான். அவ்விடத்தில் சிவத்தியானஞ்செய்வோன் தானாதிபதியாவான். கண்டாகர்ணேஸ்வரமென்றோர் லிங்கமுளது. அதனைப்பூசிப்பதனால் சகல பாபங்களும் தொலைகின்றன. அங்கு சுதாகுண்டமென்றிருக்கிறது. அதில் ஸ்நானஞ்செய்தவன் உடனே சகல பாபங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான். நடுவிலிருக்கும் கண்டாகர்ணேஸ்வரரை நினைத்தால் சகலபாபங்களும் நீங்குகின்றன. அவரை நமஸ்கரித்துப் புஷ்பமுதலியவைகளால் பூசிப்பவன் அளவிறந்த ஐஸ்வர்யமடைகின்றான். புண்ணியகோடிகளுடையோனே சிகரேஸ்வரனைப் பூசிப்பான். அவரைப் புண்ணியகாலங்களில் துர்வைமுதலியவைகளால் பூசிப்பவனே பாக்கியவான். அங்கு விபூதிகுண்டமென்றொன்றிருக்கின்றது. அத்தீர்த்தத்தில் உலகிலுள்ள சகல தீர்த்தங்களும் தினந்தோறும் வந்து கலந்து போகின்றமையால் ஏனைய தீர்த்தங்கள் புண்யத்துவம்பெற்றன. ஸ்ரீசைலம் கிடைப்ப

தரிது. அதனினும் அரிது விபூதிகுண்டம். திரிபுராந்தகலிங்கம் இவ்வுலகில் மிக்கவரிது. சிகரேசுவரரைப் பூசித்தவன் சகலபாபங்களினின்று விடுபடுகின்றான். எங்கிருந்தாலும் ஸ்ரீசைலேஸ்வரனை நினைக்கிறவன் முக்திக்காளாகின்றான். அங்கு கூடகேசனென்று சுவர்ணமயமாய் ஓர் லிங்கமுளது. அங்கு கூடகமென்று ஓர் குண்டமுளது. அதன் தீர்த்தம் சகலபாபங்களையுந் தொலைப்பதாகும். அங்கு ஸ்நானஞ்செய்து அந்த லிங்கத்தைப் பக்தியுடன் வில்வபத்திரத்தால் பூசிக்குமனிதன் முக்திக்காளாகின்றான். ஸ்ரீசைலத்தில் பிரமராம்பிகையைத் தரிசிப்பவன் சகலபாபங்களும் நீங்கிச் சம்பத்துக்கு நாதனாவான். பிரமராம்பிகையினது பாதாரவிந்தத்தை அழகிய வில்வதளங்களால் பூசிப்பவன் ராஜ்யாதிபதியாவான். அவ்வம்பிகையைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து பூசிக்கும் கையில் சகல ஐஸ்வர்யமாகிய மங்கைவசமாயிருக்கின்றாள். அவனுக்குப் புண்ணிய சந்ததிகளுமோங்குகின்றன. பிரமராம்பிகை சரணாரவிந்தத்தைப் பூசிப்பதை எவனது சித்தம் விரும்புகிறதோ அவனுக்கு ஆபத்து என்றும் சொல்லும் நிகழாது. சம்பத்தை யளிக்கவேண்டுமென்றே பிரமராம்பிகை அங்கு விரதங்கொண்டிருக்கின்றனள். அவளது பாதாரவிந்தத்தின் தூளியால் சகலகோடி சம்பத்துக்களும் வளருகின்றன. அவளது பிரபாவத்தை வேதங்களுமறிந்தில, என்ன விரித்துக்கூறினுமிஃதே. இந்த மௌலியின் பிரசாதம்பெற்ற மனிதன் சகல புவனங்களுக்கதிபனாகின்றான் என்று மனதில் திடமாய் நினைத்துப் பார்வதிபாகனைச் சரணமடைவாயாக.

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

தாரகாஸுரஸம்ஹாராயநம:

முப்பத்து மூன்றாம் அத்தியாயம்.

சிவநைவேத்ய போஜனபலன்.

அரசன்:-ஓ சுவாமி! யான் அஜாக்கிரதையால் சிவபூஜையினின்றும் வழுவினேன். அதனை விடுத்ததினால் பாக்கிய மெலாந் தொலைந்தது. இப்போது நானென்ன செய்வேன். பூஜாசாமக்கிரியையுமில்லை. பஞ்சாமிர்தம் நைவேத்யம் முதலிய சாதனம் யாதுமில்லை.

தீபம் வைப்பதற்கும் சந்தனம் முதலிய அலங்கரிக்கும் வஸ்துக்களுமில்லை. இத்தகைய நிலைமையிலிருக்கும் யான் ஓ ஸ்வாமி! எப்படி சிவபூஜை செய்வேன். எனது மனம் சிவபூசைக்கு வேண்டிய சாதனங்களின்றிப் பூசிக்கத்துணியுமா, சிவபூஜா சாதனமில்லாமல் சிவபூஜை செய்வதுண்டா? அதனால் பலன் தானுண்டாகுமா? கேவலம் கோபேதாகத்தினாலும் ஸான்னுப்பத்தினாலும் அல்லது ததியாமல் மாத்திரமாவது ஆஜ்யமாத்திரத்தாலாவது விரும்பிய யாகம் பயன் படுமா? பத்னியால் தரிசிக்கப்பட்ட ஆஜ்ய முதலியதே யாகத்துக்குச் சாதனமாகும். சிவபூஜை சபலமாகவேண்டுமானால் அதற்கு முக்ய சாதனமாகிய செல்வம் வேண்டியதே. அதற்கோ இப்பொழுது யான் சிறிதுந்தக்கவனல்லன். ஓஸ்வாமி! யாமென்ன செய்வேனென்றுகூறினான். அப்போது சாம்பவரும் அவ்வரசனை நோக்கி, ஓ அரசனே! செல்வமிருக்குங்காலத்தில் சிவபூசையை மறந்து விடுத்துச் செல்வந் தொலைந்த காலத்துப் பச்சாதாபத்தாற் றுக்கிக்கின்றனையே! இது தகுமோ? எப்படியாவது சிரமப்பட்டுச் சாமக்கிரியை சம்பாதித்துக்கொண்டு பூசைசெய். ஓ அரசனே! அத்தகைய திவ்யான்னராசிகளும் திவ்ய ரத்னமலைகளும் உன்னிடமிருந்த காலத்தில் ஈசபூசையில் பக்தி யில்லை. இப்போது எல்லாந் தொலைந்த பிறகு இப்பக்தி வந்து என்ன செய்வேனென்கின்றனையே. மகாதேவார்ச்சனமொன்றே சகல விபத்துக்களையும் தொலைப்பது. ஆபத்துக்காலத்தில் பக்தி எப்படி யிருக்கிறதோ அப்படியே சம்பத்துக் காலத்திலு மிருக்க வேண்டும். அவனே சகல பாக்யங்களும் மேன்மேல் வளரப்பெறுவான். உன்னிடமிருந்த ரத்னக் குவியல்களெல்லாந் தொலைந்து விட்டன. இப்போது நீ எவ்விதம் லிங்கத்தை ரத்னங்களால் பூசை செய்யமுடியும்? ஓர் ரத்னத்தினால் மகாதேவனைப் பூசிப்பவன் கற்பாந்த காலத்திலும் சம்பத்துக்க ணீங்கப் பெறுமலிருப்பான். சங்கரனைப் பூசிக்காது உனது ரத்னங்களெல்லாம் சாம்பராய்ப் போய்விட்டன. கோக்ஷீர கிருத அருவிகளெல்லாம் வற்றிப்போயின. புஷ்பவனமெல்லாம் எரிந்துபோயின. உனது பாக்கிய விபவமெல்லாம் எங்கேயோ தொலைந்து விட்டனவே. இனி நீ அநுதாபப்படுவதாலென்ன பயன்? மஹா விபவமுடையோர் ஸ்ரீ மஹா தேவரைப் பூசிக்காது, அந்தோ நசிக்கின்றனரே! ஓ அரசனே! உனது பிறவியைச் சுடலாம். உனது சிவனத்தையுஞ் சுடலாம். சிவார்ச்சனை செய்யாத பிறவியுடையோர் கேவலம் நரகத்துக்கே ஆளாகின்றனர். இனியாவது எப்படியாயினும் ஜகதீஸ்வரனைப் பூசிப்பதில் முயலுவா

யாக் வென்ன, அரசனும் முனிவரைப்பணிந்து தடாகத்தில் மூழ்கித்
தூர்வாங்குரங்களால் மஹா தேவனைப் பூசித்து வந்தான். இப்படி
ப் பன்னெடுங்காலம் காலகாலனுடைய கிருபையின்றி மனம் வரு
ந்திச்சிவபூசைசெய்யப் பரமேஶ்வரனும் இவன் உன்மத்தன், இவனு
க்குப் பாக்கியம் கொடுத்தால் நம்மைப் பூசிப்பதில்லை யென்று உபே
க்ஷையாயிருந்தார். ஆயினும் சிவபூஜையை விடாமலிருந்தான்.
பிறகு அன்ன ஆகாரங்களுக்கும் வழியில்லாமற் செய்து விட்டார்.
அப்படியாயினும் திரிபுராந்தக ஆலயத்தில் அன்னமின்றிப் பலகா
லும் பூசித்து வந்தான். பின்னர் ஆருத்திரா நக்ஷத்திரங் கூடிய
சோமவாரப்பிரதோஷகாலத்தில் தூர்வாங்குரங்களாலும் தாமரை
மலர்களாலும் சுத்தமான தீர்த்தங்களாலும் சங்கரனைப் பூசித்து நம
ஸ்காரங்களாலும் நடனங்களாலும் திருப்தி செய்வித்தான். பர
மேஶ்வரன் பிரசன்னராய் அவ்வரசனுக்கு வேண்டிய பாக்கியங்
களைத் தந்தருளினார். அவ்வரசனும் அப்பாக்கியங்களைப் பெற்றுப்
பரமசந்தோஷங்கொண்டு அச்சிவாலயத்துக்குத் தனது செல்வத்
தால் ரத்னப் பிராகார மமைத்தனன். திவ்ய புஷ்ப வனங்களை யுண்
டாக்கினான். கோடிக்கணக்காய்த் தீபமாலைகளையும் தூபாசிகளை
யும் சமர்ப்பித்தான். பஞ்சாமிர்தத்தைப் பிரவாகம் பிரவாகமாய்ப்
பரமேஶ்வரனுக்கு அபிஷேகஞ் செய்தான். திவ்ய பரிமளங்கல
ந்து நறுமணமலர்த்தேனுங் கலந்துள்ள சந்தனத்தைச் சமர்ப்பித்
தான். நைவேத்யங்களை மலைபோலச் சமர்ப்பித்தனன். நாட்டியங்களா
லும் வெண்பட்டாடை யாபரணங்களாலும் கானங்களாலும் பிரத
க்ஷிண நமஸ்காரங்களாலும் சிவனைத் திருப்திசெய்வித்துத் தினந்தோ
றும்கோடிக்கணக்காய்ச் சைவபுங்கவர்களுக்கு அன்னம் ஆடை சுவ
ர்ண முதலியவைகளை வேண்டு மளவுங்கொடுத்து அத்தேயத்திலு
ள்ள எல்லோரையும் சாம்பவராக்கினான். சிவார்ச்சனையிலுள்ள பிரி
யத்தால் போஜனத்தையு மறந்திருந்தான். சாம்பவர்களன்றி ஏனை
யோர்களுடன் ஓர் கணப்போதாவது சம்பாஷித்தானென்பதில்லை.
அவன் நினைத்ததாவது:-இப்பாக்கியம் நஶ்வரம். இதனால் சங்கர
னைப் பூசிக்காதிருப்போமானால் இவ்வளவும் வீண். அந்தோ! சிவபூ
ஜையை விட்டதனால் பற்பல துக்கங்களை யநுபவித்தோம். அந்தமில்
லாது வருந்தினோம். அப்படிப்பட்ட நாம் இப்போது இப்பாக்கி
யத்தைப் பெற்றோம். இப்பாக்யத்தை யெல்லாம் சங்கரருக்கே சம
ர்ப்பித்துக் கொண்டு சிவ நைவேத்ய மாத்திரத்தினால் ஜீவித்து விடு
வோமானால் நமக்கின்னும் எவ்வளவோ பாக்யங் கிடைக்கும். ஆத

லால் இனியாவது சிவன் கோபிக்காம லிருக்கும்படி நாம் நடக்க வேண்டும். கோபிப்பாரானால் முன் துக்க மநுபவித்ததுபோல் வாழ் நாள் முழுதும் மகா துக்க மநுபவிக்கவரும். ஆதலால் நமக்கு முக் யதர்மம் வாழ்நாள் முழுதுஞ் சிவபூஜை செய்வதே. சிவபூஜையி லேயே காலங்கழித்து வருவோமானால் நமக்குக் காலனிடமும் பய மில்லை யென்று தீர்மானித்து மிக்க சிரத்தையோடு சிவபூஜை செய் தான். அப்புண்யத்தின் மகிமையால் முன்னையினு மதிகமாய்ச் சகல சம்பத்துகளும் வளர்ந்தோங்கின. அவனுக்கு எண்ணிறந்த புத்திர ர்கள் தோன்றிச்சாம்பவ புங்கவர்களா யிருந்து பரமபக்தியுடன் அவ ர்களும் சிவபூஜை செய்து வந்தனர். அவர்களும் சிவாலயம் சிவநந் தனவனம் இவைகளை எண்ணிறந்தனவாய்ப் பிரதிஷ்டை செய்தார் கள். புஷ்பங்களையும் பில்வபத்திரங்களையும் கொய்துவந்து மலை க்கு நிகராய்ச் சேகரித்துவைத்துக்கொண்டு மகாதேவனைப் பூசித்து வந்தார்கள். தங்களுக்குள்ள மகா பாக்கியங்களைச் சிறிதும் மதி யாது சங்கரனைப் பூசிப்பதைப் பெரிய வுற்சவமாய் நினைத்து மகிழ் ந்திருந்தனர். அவர்கள் நாராயணாதிதேவர்களும் போற்றப்பெறும் மகா சாம்பவராயினர். அவர்கள் சிவபூஜாமகிமையால் சகல சித் திகளும்பெற்றுச் சுவர்க்கம் பிரமலோகம் வைகுண்டமுதலிய வுலக ங்களில் தம்மிச்சையாய்ச் சென்று மஹிமையைப் பெற்றனர். அவர் கள் சிறந்த குதிரையிலேறிக்கொண்டு ஓர் சமயம் சுர்வக்கஞ் செல் வார். ஓர் சமயம் சிவலோகம் செல்வார். அவருக்கு யாதுந் தடை யில்லை. ஓர் சமயம் அச்சாம்பவர்கள் பிரம லோகஞ் சென்றனர். பிரமனும் அவர்களை எதிர் சென்றழைத்து மிக்க ஆதரவுடன் பூசித் தனன். பிரமதேவனை அங்குள்ளார் இவர்கள் யாவரென்று வினவ அதற்குப் பிரமதேவன் கூறலாயினன். ஓ முனிவர்களே! இவரது மூதாதை பூர்வம் கீகடமென்னு மிடத்திலுள்ள ஓர் வேடன். அவன் அங்குள்ள துஷ்டமிருகங்கள் அவ்விடத்திலேயே யுள்ள ஓர் சிவா லயத்தில் நுழையாம லிருக்க அச்சிவாலயத்தின் வாயிலிலிருந்து காத்துக்கொண்டிருந்தனன். அங்கு யாரோ ஒருவர் அடிக்கடி அச்சிவாலயம் வந்து அவ்வாசற்படியில் அன்னபலி சமர்ப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். அவ்வன்னத்தை அவ்வேடன் தனது தாரத்து டன் புசித்துக்கொண்டு காலங்கழித்துவந்தான். அப்படியிருக்கும் போது அவ்வன்னபோஜன பரிபாகவசத்தால் அவன் மனைவி கர்ப்ப வதியானாள். அவளிடம் மிக்க அழகுவாய்ந்த புதல்வன்பிறந்தான். அத்தேயபத்தாசன் ஓர்காலம் அங்கு வரும்போது அக்குழந்தையைக்

கண்டான். அவனது சௌந்தர்யத்தைக் கண்ணுற்றவரசன் இப் புதல்வன் யாரென்று விசாரிக்க அங்குள்ளவர்கள் இவன் சிவான்ன பலியைப் புசித்ததின் பரிபாகத்தாலுண்டாகிய சுக்கிலத்திற்கு ஜனித்தவனாகையால் இத்தகைய வழகும் புத்தி பரிபாகமும் பெற்றிருக் கின்றானென்றனர். அதனைக்கேட்டு அரசன் தனக்குப் புத்திரனில் லாதிருப்பதையும் அப்புதல்வனது பரிபாகத்தையுங்கண்டு அப்புதல் வனுக்கு ராஜ்யத்தை யளித்தான். அப்புதல்வனும் சிவ நைவேத்ய போஜன பரிபாகத்தால் தோன்றியவனாகையால் பரமக்ஞான முடையவனானான். அப்புதல்வன் தன்னிலைமையை நினைந்து ஓஹோ நமது பாக்கியமே பாக்யம்! நாமேதன்யர். சிவ நைவேத்திய அன்ன பரிபாகத்தால் தோன்றினவனன்றோ? அதனாலேயே ராஜ்ய மும் பெறுவோம். ஆதலால் இனி யாம் சிவபூஜையே செய்தல் வேண்டும். சிவ நைவேத்ய சம்பந்தமிருந்தால் அரசனாவான். ஆத லால் தேவர்களுக்கும் அரிதாகிய சிவ நைவேத்யத்தை ஈஸ்வரானுக் கிரகத்தாலேயே நாம் பெற்றிருக்கின்றோம் என்று அவன் கர்ப்பத் திலேயே தெரிந்துகொண்டவன். பின்னர் ராஜ்யத்தை யடைந்து யௌவனத்தையும் பெற்று அதனால் மதித்து மோகங்கொண்டு மங் கையர்களையே நாடி சிவலிங்கத்தை மறந்து தனது ரத்னமயமான மாளிகைவிட்டிறங்காது எப்போதும் சிருங்கார விலாசத்துடனிருந் தான். அப்படிப்பட்ட உன்மத்தனாயிருந்த சமயத்தில் சிவபூஜை யை மறந்தான். ஏதோ ஓர் வியாஜம்போல ராஜ்யமும் சகலபாக் யங்களுந் தொலைந்தன. பிறகு ஸ்ரீ சைலநாதனைப் பூசித்து அத னால் முன்னிலும் அதிகமாகிய ராஜ்ய பாக்கியங்களைப்பெற்றான். சிவனைப் பரமபக்தியுடன் பற்பலவித வுபசாரங்களால் பூசித்தான். அவனுக்கு இவர்கள் புத்திரர்களாகையால் பரமசாம்பவர்களாயிருக் கின்றனர். இவர்களும் எண்ணிறந்த சிவாலயப் பிரதிஷ்டை செய் திருக்கின்றனர். சிவநந்தனவனமும் தாபித்திருக்கின்றனர். ராஜ்ய பாகங்களும் நாளுக்குநாள் செழித்தோங்குகின்றன. அவைகளெல் லாவற்றையும் சிவபூஜையின் பொருட்டுபயோகப்படுத்தி வருகின்ற னர். அதனால் இவர்களிடம் மகாதேவர் பூர்ணப்பிரசாதங்கொண் டிருக்கின்றனர். ஓ தேவர்களே! முனிவர்களே! சிவபூசை அனந்த மான ஐஸ்வர்யங்கொடுக்கும் சாமர்த்தியமுடையது. சிவபூசனை செய்வோரது செல்வத்திற்கு அந்தமில்லை. சித்தமானது சிவசிந்தை யே சிலமாய்க்கொண்டிருக்குமாயின் குபேரனுக்கும்அதிபதியாவர். இல்லம் இமையவருலகம் வரையிலுயர்ந்திருக்க உன்னதமாகிய

குதிரைகளும் மதயானைகளும் கோதனதான்யங்களும் நிறைந்திருக்குமிடமெல்லாம் சாம்பவாது ஆலயமன்றோ? அஃதெலாம் சிவநாமத்தைச் சிரவணஞ்செய்ததின் பயனேயாம். பாக்யமென்பதும் யாதோ அஃதெலாம் சிவபூஜா பாக்யமேயாம். இஃதெலாம் இடையில் வரும் பயனேயன்றி முக்யபயனல்ல. சத்யலோகநிவாசமும் சிவபூசாபலமே. சிவபூசையின் மஹிமை யெப்படி யறியக்கூடும்? சாக்ஷாத் சிவபெருமானே அதனை யறிவார். சிவபூசையினால் இவ்வுலகுமாத்திரமல்ல, சகலத்துக்கும் மேலாகிய கைலையுமடையலாகு மென்று பிரமதேவன் கூறினார்.

முப்பத்து மூன்றாம் அத்தியாயம்
முற்றிறறு.

உ

நக்ஷாபலாயிநம:

முப்பத்து நான்காம் அத்தியாயம்.

நாரதர் சிவதருமங் கூறியது.

நந்திதேவர்:-இங்ஙனம் பாக்கிய தேவதையின் மொழியைக் கேட்டு அவளை நமஸ்கரித்து பக்தன் கேட்டதாவது. ஓ பாக்கியதேவதையே! நீ என்னைவிட்டு விலகாதிருக்கவேண்டும். நீ மஹேஸ்வராஞ்ஞையால் வந்தவளன்றோ? பரமேஸ்வர ஞாக்ஞையை நீ என்னை விட்டு விலகாதிருக்கவேண்டு மென்பதாய்ப் பிரார்த்திக்கின்றேன். உன்னை இறைவனும் கௌரவப்படுத்துகின்றானன்றோவென்று கூறி மனமகிழ்ந்து பிரதிதினமும் சிவபூஜையே முக்யமாகவும் சிவநாமங்களையே பெரிதாயுங்கருதினவனுமாயிருந்தான். சிறந்த ரத்னாலயம் பிரதிஷ்டைசெய்து அங்குள்ள நர்மதா லிங்கத்திற்கு அவ்வாறு ஆலயஞ் சமைத்து சகலாபரணங்களுஞ் சமாப்பணஞ்செய்து ரத்னமயமான பிராகாரமுங்கட்டி பிரதிதினமும் பஞ்சாமிர்தத்தைப் பிரவாகத்திற்கு நிகராய்ப் பரமசிவனுக் கபிஷேகித்துப் பரிமளமிகுந்த சந்தனம் கஸ்தூரி முதலிய பொருள் கலந்த திவ்யமான தீர்த்தப் பிரவாகங்களும் அபிஷேகித்துக் கோகிருத (பசு நெய்) முதலியவைகளால் திவ்ய தீபமாலிகை யிட்டும் பில்வம் மந்தாரம் கமல முதலிய மலர்களாலும் சுவர்ண புஷ்ப மாலைகளாலும் முத்துமாலைகளாலும் நீலோத்பல மாலைகளாலும் பில்வ பத்திர மாலைகளாலும் ஈஸ்வரனை

த்திருப்தி செய்வித்துப் பற்பலவித தூப தீபங்களாலும் திவ்ய சர்க்கரை நெய் முதலியவைகளுடன் கூடிய வடக முதலிய பக்ஷணவகைகளாலும் திவ்யான்ன பரமான்ன வகைகளாலும் நாரிகேள தீர்த்தங்களாலும் ஏலலவங்கங்கூடிய திவ்ய தாம்பூல தளங்களாலும் திவ்ய சத்ர சாமரங்களாலும் திவ்ய வெண்பட்டாடைகளாலும் கண்ணாடி தரிசன முதலியவைகளாலும் பரமேஸ்வரனுக்குத் திருப்தி செய்வித்து நமஸ்காரம் நாட்டியம் செய்தும் திவ்யான்னங்களை நிவேதித்தும் சிவபூஜையைச் செய்து சாம்பவ புத்திரர்களுக்கு அளவிறந்த அன்ன தனதான்ய கோ முதலியவைகளையுமளித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படி அபாரபக்தியுடன் பகல் முழுதும் போஜனமில்லாமல் பூஜை செய்து முடித்து இரவில் ஓர் காலமே புசித்துக் கொண்டு நியமத்துடன் வாழ் நாளைக்கழித்து வரும் அச்சாம்பவரைத்தரிசிப்பதற்கு சநகாதி முனிவர்களுடன் நாரதர் வந்து சேர்ந்தனர். அச்சாம்பவரும் தன்னிடம் வரும் மஹா முனிவர்களும் விபூதி ருத்திராக்ஷா பரணங்களால் ஜ்வலிப்பவருமாகிய சநகாதியர்களைத் தூரத்தில் கண்டதுமோடி சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்து அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய அதிதிபூஜையை முறையே செய்து ரத்ன சிம்ஹாசனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து விபூதி ருத்ராக்ஷாபரணனுனதான் அம்முனிவர்களை மீண்டு நமஸ்கரித்துச் சிவவைபவத்தைக் கூறவேண்டுமென்று வினவலாயினன். ஓஸ்வாமி! மஹேஸ்வர பூஜையின் கிரமம் யாது அதன் பலன் யாது 'அதைத் தேவரீர்கள் அடியேனுக் குரைத்தருளவேண்டு மென்று பிரார்த்திக்க நாரதர் பக்தியுடன் சிவபெருமானை ஹ்ருதய கமலத்தில் த்யானித்து நமஸ்கரித்துச் சிவதர்மங் கூறலாயினர். நாரதர்:—ஓ சிவபக்தர்களே! வேதங்களில் சிவதர்மங்கள் கோடிக்கணக்காய்க் கூறப்பட்டுள்ளன. சிவதர்மங்கள் மிக்க சிரமப்பட்டுப் பலன் கொடுப்பனவாயும் சில அற்ப பலனை யளிப்பனவாயும் சில மகா பயனை யளிப்பனவாயுமுள்ளன. இவைகளெல்லாவற்றினும் அபாரமாகிய தருமங்களால் ஆயாசத்துடன் பெறக்கூடிய பயனெதுவோ அஃது ஈஸார்ச்சனையால் சுலபமாகவே பெறக்கூடியதாகு மென்பதில் சிறிது மையமில்லை. இதற்கு மிக்க திரவியச்செலவும் சிரமமு மில்லை. சுலபமாகவே கிடைக்கக் கூடியவைகளான கனிகளும் பில்வ தளங்களும் போதுமானவை. பில்வங்களைச் சிவலிங்க சிரசில் சமர்ப்பித்துக் கனிகளை நிவேதிப்பதினு லெப்பயன் கிடைக்குமோ அது கோடிக்கணக்காகிய மகா தர்மங்களாலும் பெறவரிது. லிங்க சிருஷ்டியானது கரு

ளைக்கடலான சூலபாணியாலேயே செய்யப்பட்டதாதலால் அது மகா மகிமைபெற்றது.

பூர்வம் கைலாயத்தில் ஹிரண்யபாஹுவும் சுவர்ண ரத்ந பாணங்களின் காந்தியால் சோதி மயமாய்ச் ஜ்வலிப்போனும் மிக்க சுந்தரமான தேகமுடையோனும் சரத்காலத்துப் பூர்ண சந்திரன் போன்ற வெண்பட்டாடை தரித்தவனும் தனது சடை முடியில் மின்னற் கொடிபோல் ஜ்வலிக்கும் சந்திர கலையுடை யோனும் முக்கண்ணனும் நீலகண்டனும் உமையின் முக நோக்குத லில் ஆனந்தமுடையோனும் பிரமாணங்களுக் கெட்டாதவனும் ஆதி யந்த மற்றவனும் சச்சிதானந்த வுருவனும் பரமானந்த மளிப்போ னும் பரம சாந்தனும் மங்களங்களுக் கெல்லாம் மங்களனும் பாவன ங்களுக் கெல்லாம் பாவனனும் தேவதைகளுக் கெல்லாம் தேவனும் மீறுதலானை யுடையோனும் பவனும் பீமனும் ஜராமரண மற்றவ னும் மகா ம்ருத்யுஞ்சயனும் மஹா ருத்திரனும் பிநாகமெனும் வில் லுடையோனும் பக்தர்களுக் கானந்தமளிப்போனும் கல்யாண ஸ்வரூபனும் திவ்ய ரூபமுடையோனும் ஸ்மரிப்போர்களுக்குச் சக லாபீஷ்டங்களை யளிப்போனும் புந்நகை கொண்டோனு மாகி விளங்கும் சாக்ஷாத் சாம்பசிவ மூர்த்தியைப்பார்த்து அவரது இடப் பாகத்தில் விளங்குங் கௌரி நமஸ்கரித்து வினவியதாவது:-ஓ ஸ்வா மி! சர்வக்ஞராகிய தேவரீரை யொன்று கேட்கவேண்டியுளது. அதனை அருள்புரிந்து கூறவேண்டும். மனிதர்களுக்கு எதனால் சித்தி கிடைக்கும், பக்தியும் எதனாலுறுதியாகும், அதனைக் கூறல்வேண்டு மென்றுபிரார்த்தித்த அதனைக்கேட்டுப் பரம ஆதரவுடன் சிவன்கூற லாயினர். மனிதர்களுக்குச் சகல இஷ்டங்களையுஞ் சாதித்துக் கொ டுப்ப தொன்றுளது. அது யாதெனின் எனது பூசையே. என்னைக் கண்டு பிடித்துப் பூசிப்பதரிது. ஆதலால் எனது சிவலிங்கார்ச்சனை யே இரண்டாவதாய் விளங்குகின்றது. அப்படி லிங்க பூசை செய் வதும் மிக்க சுத்தமாகிய விபூதியால் செய்வது நலம். வாழ் நாள் முழுதும் சிவலிங்க பூசை செய்யவேண்டும். "யாவச் ஜீவம்" என்று சுருதி விதித்தது. இனி அக்னி ஹோத்ராதி கருமங்களெல்லாம் இதற்கு நிகரல்ல. ஏனெனின் வாழ் நாள் முழுதுங் அக்னி ஹோத் ரம் செய்யவேண்டு மென்று விதிகாணப்பட்டாலும் அங்கு காலை மாலையிலும் என்ற வேறு சுருதி காலத்தை நியமனஞ் செய்கின் றது. ஈண்டு சிவலிங்க பூசையிலோ வெனின் காலத்தை நியமனஞ் செய்யுஞ் சுருதி காணப்படவில்லை. இந்த சிவபூஜை விதிக்கும் வா

க்யத்திலுள்ள நமுல் (பிரத்தியேயம்) விருதிக்கு சங்கேசார்த்த் முறைக்குத் தன்மை யில்லை யென்றறிக. மற்று இவ்விருதி கூறிய சொல்லின் பொருள் மாத்திரத்தையே கூற வந்தது. இங்கு ஆதாரம் யாது? எங்கு சிவனைப்பூசிப்பது? அதிகாரி யார்? எனும் சங்கை விஷூ இங்குள்ள வுண்மையை "சிவலிங்கே பில்வபத்ரை: பவித்ரை: ஸ்வார்ஜிதைரபி" என்று கூறப்பட்டது. இதன்பொருள் "சிவலிங்கத்தில் சிவனைச் சுத்தமாகியதும் தானே யெடுத்துவந்தது மாகிய பில்வ பத்திரங்களால்" என்பதாம். நதீச முதலிய கர்மங்களில் சகல காமங்களு முடையவன் என்று காணப்படுவதுபோல் இங்கும் சகல காமங்களையும் என்ற சொல்லுளது. இதனுல் பல சாதனமாதலால் சகலா பீஷ்டங்களின் சித்திக்குச் சிவபூசை காரணமா மென்றேற்பட்டது. "சிவார்ச்சனேன லபயந்தே சர்வேகாமா: இதிஸ்ருதே: சிவார்ச்சனையால் சகல காமனைகளும் சித்திக்கின்றன" என்று சுருதியும் கூறுகின்றது. இங்கு சிவார்ச்சனையால் என்ற மூன்றும் வேற்றுமை சிவபூஜன மொன்றே சகலா பீஷ்டங்களையுங் கொடுக்குஞ் சக்தி யுளதென்று விளக்குகின்றது. இதே காரணமு மென்றறிக. "யஜ்ஞே ஹோதி" என்பதாதி சுருதியானது ஆதாரங்குறிக்க வந்ததுபோல நண்டும் சிவலிங்கத்தில் என்று ஆதாரத்தைக் குறிக்கின்றது. மற்றச் சாதனங்களைக்காட்ட வந்த பாவனையே "பில்வபத்ரை:" பில்வ பத்ரங்களால் என்றதாம். இனி தானே எடுத்துவந்த பில்வ பத்ரமென்று கூறியது சம்ஸ்காரத்தைக் கூறியதாம். எப்படி யெனில் பத்னியால் காணப்பட்டதே ஹோமத்துக்குரியது என்று யாகத்தில கூறியதுபோல் இங்கும் சம்ஸ்காரமாவது யாதெனில் தானே யெடுத்து வந்த என்றதே பில்வ பத்ரங்களின் சம்ஸ்காரமாம். பத்னியால் பார்க்கப்பட்டதை ஹோமஞ்செய்து நடத்தும் யாகமே அதற்குரிய பலனை யடைவிக்கும் ஆற்றலுடையது என்றேற்படுகின்றது போல தனது கையால் கொய்து எடுத்து வந்த பில்வ பத்திரங்களால் அருச்சித்துச் செய்யும் சிவபூசையே சகல காமங்களையுங் கொடுக்கு மாற்றலுடையது என்று ஏற்பட்டதறிக.

ஆதலால் பில்வபத்ரங்களைத் தானே சம்பாதித்து வருதலே சம்ஸ்காரமாகும். இச்சிவபூஜைக்கும் பற்பல அங்கங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சமஸம்போல நித்யாங்கமுமுளது. ஜோதிஷ்டோமாதிகள் யாகத்தின் காம்யாங்கமாயிருப்பதுபோல சிவபூஜைக்கும் காம்யாங்கங்களுள. அவைகளும்நித்யாங்கத்தை லோபிக்கவந்தவையல்ல.

யாகத்தின் சோதோறுமிறுதியில் சமனம் அங்கமாவதுண்டா? அது போலவே இங்கும் காம்யாங்கங்களுக்கு நித்யாங்கம் அங்கத்வம் பெறுகின்றதில்லை. இச்சிவபூஜைக்கு நித்யாங்கமாயுள்ளது விபூதி த்ரிபுண்டரமணிவதும் ருத்திராக்ஷதாரணமு மென்றறிக. நவீந (புதியவெண்ணெயால்) அப்யங்கனத்துக்கு பஸ்மதாரணம் நிகராகும். விபூதிதாரணத்துக்குப் பிரதிநிதியானது யாதுமில்லை யாதலால் அது கர்மங்களுக்கு நித்யாங்கமாய்க்கூறப்பட்டது. விபூதி தாரணத்தை விடுத்தாலுனல் வைதிககர்மாவுக்காவது ஸ்மார்த்தகர்மாவுக்காவது அதிகாரியாக மாட்டான். பஸ்மத்தைத் தரித்தவனே சிவமந்திரம் ஜபிக்கத்தக்கவனன்றி மற்றவன் ஜபிக்கத்தக்கவனல்லன். விபூதி தரித்தவனுக்கே காயத்திரியும் உபதேசிக்கத்தகுந்தது. சகல கர்மங்களுக்கும் முதலாவது அங்கம் விபூதி. அவ்விபூதியைத் தரித்தே சிவமந்திரம் ஜபிக்கத்தக்கதென்று கூறிப்பின்னர் காயத்திரியும் என்றதனால் காயத்திரி சிவமந்த்ரமல்லவோ என்று சந்தேகம் நிகழ்தல் சரியன்று. காயத்திரி சிவமந்த்ரமே. ஆதலாலே அதன் ஜபமும் சிவார்ச்சனையாகின்றது. அப்படியே ருத்திராக்ஷதாரணமுமாம். இங்ஙனங்கூறிய பூர்வாங்கம் உத்தராங்கமென்ற இரண்டங்கங்களும் சிவபூஜையினாலுண்டாகும் பயன்களில் சம்பந்தித்துள்ள ஓர் மஹா அபூர்வத்தோடுகூடியதாம். ஆதலால் "சர்வேப்யஃயேவகாமேப்யஃசிவ பூஜயித்யபி" சகல காமங்களின் பொருட்டுச் சிவபூஜனம் என்று பிரயோகிக்கப்பட்டது. ஓர் பிரயோகத்தால் பற்பல பயன்கள் கிடைக்குமென்பது அர்த்தவாதமேயாம் என்பதல்ல. பிரயோகங்களை ஆவர்த்திசெய்தால் பலவாகின்றன. ஆதலால் அதன் பயன்களும் பலவாகின்றன. பில்வபத்ரமும் மற்றும் மலர் தனம் முதலியவையும் சிவபூஜாங்கமாகும். சர்வாங்கங்களும் கூடியிருக்கும் பூஜை சகல அபீஷ்டங்களைத் தருவதாகும். சுசியாயும் சித்திரை ஆலயமற்றும் வில்வாசத்துடன் கூடியுமிருத்தலும் அங்கமாம். சிவபூஜைக்கு முக்கிய உபகரணம் விபூதியொன்றே. அதற்குப் பின்னரே சகலமாகிய அங்கங்களும் பயன்படுதலாம். பிருகஸ்பதிஸவம் எனும் யாகத்துக்குப் புறம்பேயுள்ள பற்பல அங்கங்களையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது போல சிவபூஜையும் வெளிப்பட்டுள்ள (புறம்பேயுள்ள) பற்பல அங்கங்களை அவாவுகின்றது. சிவபூஜையில் சிவலிங்கமானது யாகத்தில் ஆகவனீயம்போன்றது. யாகத்துக்குச் சமுதாயமவை போல் சிவபூஜைக்குச் சாம்பவரும். சிவலிங்கங்கள் பற்பல வகைப்பட்டன. ஆயினும் நர்மதை முதலியதிலுள்ள லிங்க பூஜை

யாவது சீக்கிரத்தில் அபாரபலனை யளிக்கின்றது. ரேவாநதித் தீரத்தில் சிவலிங்கத்தைத் தூர்வாங்குரங்களாலும் அங்நதியிலுள்ள தீர்த்தத்தாலும் பூசிக்கும் மனிதன் முக்தனுகின்முன். ரேவாநதியின் தீரத்திலுள்ள மரங்களும் லிங்கரூபங்களேயாம். ஆதலால் அவைகளிற் சிவபூஜனையைச்செய்தல் போகமோக்ஷங்களுக்கேதுவாகும். அங்கிருக்கும் லிங்கங்களெல்லாம் ஓ கிரிஜே! எனக்கு மிக்க திருப்தி யளிக்கின்றவைகளே! எனது பக்தன் என்னிடம் பக்தியுடன் என்னை எதனிடம் பாவிக்கின்முனே அஃதெலாம் என்னுருவமாகிய லிங்கமேயாம். எதனிடம் மந்திரங்களாலாவாகித்து பூஜாத்திரவியங்களுடன் என்னைப் பூசிக்கின்முனே அஃதே மந்திரத்தைச்சாதித்துக்கொடுப்பது. நர்மதா லிங்கங்களெல்லாம் சித்தலிங்கங்களென்றே கூறப்படுகின்றன. பிரதிஷ்டாவிதிகள் சித்தலிங்கங்களிடம் காணப்படுவதில்லை. சித்தக்ஷேத்திரங்களெவைகளோ அங்குள்ள லிங்கங்களில் பிரதிஷ்டாவிதிகள் செல்வதல்ல. அதாவது அவ்விலிங்கமும் அக்ஷேத்திரமும் அனுதியேயென்றறிக. சித்தக்ஷேத்திரங்களுள் சிறந்தது காசி. அங்குள்ள லிங்கங்களெல்லாம் சித்தலிங்கங்களேயாம். ரேவையிலுள்ள லிங்கங்களெல்லாம் சித்தலிங்கங்களே. அவைகளைப் பூசிக்கவேண்டும். த்ரியம்பகமென்று பிரசித்திபெற்ற லிங்கமும் சித்தலிங்கமாம். கோடிசங்கரமென்னும் லிங்கமும் சங்கமேஸ்வரமென்னும் லிங்கமும் சித்தலிங்கமென்றறிவாயாக. ஸ்ரீசைலத்திலுள்ள இலிங்கங்களெல்லாம் சித்தலிங்கங்களே. ஸ்ரீசைலமலையின் தொடர்பு எண்பதுயோசனை விஸ்தீரணமுள்ளது. அது லிங்கமயமென்றும் சர்வதீர்த்தமயமென்றுங் கூறப்படும்.

பூர்வம் சிலாதரர் சிவகங்காதீரத்தில் உக்ரமான தவம் பலகாலம் புரிந்திருந்தனர். தேவர்முதலிய சகலரும் அவர்தவத்தைக் கண்டு நடுக்குற்றனர். ஓ தாமரைமுகத்தினளே! அவர்தவத்தால் நான் திருப்தியடைந்து அவருக்குப் பிரத்தியக்ஷமாக அச்சிலாதரர் கண்டு ஆனந்தபரவசராய்த் துதிப்பாராயினர். * "நமோ நமஸ்தே கிரிஜா சஹாய நமோ நமஸ்தே சுகிருதஸ்வரூப நமோ நமஸ்தே அன்னபதே மஹேஶ நமோ நமஸ்தேஸ்து நமோ நமஸ்தே" என்று தொடங்கிப்பிரார்த்தித்து ஓ ஜகதீஸ்வரா! தேவரீருக்காதீனமாகவே சகலபிரபஞ்சமுமுள. சர்வ சுதந்தரனுகி யிருக்கிறதேவரீரே சகலவர

* இச்சமஸ்தோத்ரம் அச்சமுடிவில் கிரந்தாக்ஷரத்தில் அச்சிட்டுச் சேர்க்கப்படும்.

ங்களையும் கொடுத்தருள்வோர். இங்ஙுக்கூறிய தோத்திரரூபமாகிய சமகத்தால் சகலபொருளையுங்கொடுப்பவர் தேவரீரென்றல்லவோ நிச்சயிக்கப்பட்டது. அப்படி சகல தாதாவாகிய தேவரீர் சிவ வுபாசகனாகிய எனக்குவேண்டியபொருள்களைத் தந்தருளுங்கள். ஓ ஜகதீஸ்வரா! நானெப்போதும் சிவாராதனையே செய்ய விருப்புற்றேனாதலால் அதற்குச்சாதனமாகிய பொருள்களை நான் விரும்புகின்றேன். சிவாராதனத்திலேயே பேராவலுடைய வென்னைத்தவிர தேவரீர் வேறுயாருக்கு அப்பொருள்களை உதவுவீர். தாதாவானவர் தானத்துக்குரிய சற்பாத்திரங்கிடைக்குமாயின் அவனுக்குதவாது வேறொருவனுக்குதவுவாரா? ஓ ஜகதீஸ்வரா! எனக்கன்னியனான தானபாத்திரமானவன் உலகில்யாவருமில்லையாதலா லெனக்கருளுங்கள். தேவரீர் அப்படி கொடுத்தருளினால் அத்தகைய பாக்கியங்களால் தேவரீரையே பூசிப்பேன், சிறிதும் வழுவேன். மகாப்பிரபுவும் தயாமயரும் பரமைஸ்வர்யமுடையவருமாகிய தேவரீரது பாதாரவிந்தத்தைப் பூசிப்பவன் எத்தனைகோடி ஜன்மமெடுத்தாலும் தேவரீரைப் பூசிப்பதினின்றும் வழுவமாட்டானன்றோ? ஓ மகேசா! தேவரீரே தாய்தந்தைகள்! ஹே சங்கரா ஹே தேவதேவா! சகலரையுங் காப்பாற்றும் தேவரீர் யான் வேண்டியவரங்களைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றெண்ணினால் அதற்குந் தடையுளதோ? இந்திராக்கினி முதலிய சகல தேவர்களும் பரதந்திரர்களே! ஓ ஸ்வதந்திரராகிய பிரபோ! எவனெவனுக்கு எவ்வெச் சக்திகளுளதோ அஃதெலாம் தேவரீருக்குப் ஸ்வதந்திரமாயுளது. சகல வரங்களையும் தருவோர் தேவரீர் என்றே வேதங்கள் முறையிடுகின்றன. தேவரீரது பாக்கியமே நித்தியமாயுளது. எமது சித்தம் நமக்குப் பகவானாயிருக்கிற தேவரீர் கிடைக்கப்பெற்றோமே யென்று ஆனந்த மகாசமுத்திர அலைகளில் திவ்விய லீலாவிலாசஞ் செய்கின்றது. ஆதலால் ஓ மகேஸ்வரா! எப்போதுந் தங்களைப் பூசித்துப் பேரானந்தமடையும்படி விரும்புகின்றேன். அதற்கு மகாபாக்கியங்கள் வேண்டியன. அப்பாக்கியங்களே சமகங்களால் பிரதிபாதிக்கப்பட்டன. அவைகளை எனக்குத்தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

முப்பத்து நான்காம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

விமர்தகாயகம :

முப்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம்.

அகஸ்தியர் ஸ்ரீசைலநாதனைத் துதித்தது.

நந்திகேஸ்வரர் கூறுகின்றார்:-இவ்வாறு சமகத்தால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட வரங்களை யெல்லாம் கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமான் தந்தருளினர். அப்போது அகஸ்தியர் அங்குவந்தனர். அம்முனிபுங்கவர் மகாதேவனைத் தரிசித்துத் துதித்தனர். இதுதான் * வேதபாதஸ்தவம் என்பது.

இத்தோத்திரத்தைக்கேட்டுத் திருப்தியடைந்த பரமேஸ்வரன் ஓ அகஸ்தியரே! நீர் செய்ததோத்திரத்தின் மகிமையை எவராலும் கூறமுடியாது. இத்துதியானது எவரது கண்டத்தில் புரளுகின்றதோ அவர்களை ஐஸ்வர்யக்கடலாய்ச்செய்வோம்.இத்துதியைக் காலையிலும் மத்தியானத்திலும் பிரதோஷகாலத்திலும் எவன் பாராயணஞ்செய்கின்றானோ அவனுடைய சத்ருக்கள் அவனைக்கண்டு நடுங்கியோடுவார்கள். இதைஜபிப்பவர்கள் ஐஸ்வர்யம் கீர்த்தி ஆயுர்விர்த்தி புத்திரபௌத்திரர்கள் தனதான்யமுதலிய சகலபாக்கியங்களுடன் கூடிச்சுகமாய்ப் பலகாலமிருந்து முத்தியடைவர்கள் என்று அவனுக்கு வரமளித்துச் சகல கணங்களுடன் அவ்விலிங்கத்திலேயே அந்தர்த்தானமாயினர். அப்படி மகாமகிமையுள்ள லிங்கம் இந்த ஸ்ரீ சைலத்திலுள்ளது. அதற்கு நிகராகிய லிங்கம் மூவுலகிலுமில்லை. அதற்கந்தமுமில்லை. அதனைப் பூசித்தால் அவனுக்குக் கிடைக்காத வரன் மூவுலகிலுமில்லை.

முப்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

உ

மந்தாயகம :

முப்பத்தாறும் அத்தியாயம்.

தீர்த்தேசலிங்கமகிமையுரைத்தது.

சிவபெருமான் கூறுகின்றார்:-தீர்த்தேஸ்வரமென்னும் ஓர்லிங்கம் பரமமங்களஸ்வரூபமும் நித்தியமுமாயுளது அந்த லிங்கமகிமை ஓ

* இவைபோன்ற ஸ்துதிகளெல்லாம் அம்சமுடிவிற் சேர்க்கப்படும்.

கௌரி! என்றுலேயே யறியக்கூடியது. அதனை ஸ்மரித்தமாத்திரத்திலும் சகல ஐஸ்வர்யங்களுங்கிட்டும். அதன் ஸ்மரணமும் பலகோடி ஜன்மங்களிற் செய்துள்ள புண்ணியவான்களுக்கே கிட்டுவதாகும். அதனை நினைப்பதினால் முத்தியெனும் பங்கை கைப்பற்றுவான். அவனுக் காபத்து என்னும் சொல்லுக்கு மிடமில்லை. இத்தீர்த்தேசுவரலிங்கத்தை பில்வமுதலியவைகளாலாராதித்துப் பலர் இம்மையிலை ஐஸ்வர்யத்தையும் ஸ்வர்க்கத்தையும் பெற்றனர். பூர்வம் சகலமுனிபுவர்களும் ஓர்காலம் சிவத்தியானஞ்செய்ய விரும்பினவர்களாய் விபூதி பூசித் திரிபுண்டரமணிந்து ருத்திராக்ஷமாலை தரித்து லிங்கத்தையர்ச்சிக்க விரும்பி யாத்திரைசெய்துவந்தனர். அப்படிச்செல்லும்போது எண்ணிறந்த சிஷ்யக் கூட்டங்களுடன் வரும் கௌதமரைக்கண்டு அஞ்சலிபந்தஞ்செய்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து விநயத்துடன் கைகட்டி நின்று மோக்ஷதர்மங்களைக் கூறவேண்டுமென்று வினவினர். ஓ பகவானே! சிவபூஜகசீலரே! சகல தத்துவத்தையுமறிந்தவரே! மோக்ஷத்திற்குபாயம் யாது? அதனைத் தேவரீர் யோசித்துக்கூறவேண்டும். சம்சாரசாகரத்தில் மூழ்கி அநேகமனிதர்கள் பலகாலம் சங்கரபூசனையில் விருப்புற்றிருந்தனர். அவர்களைச் சேவித்தாலும் சம்சாரபாசந் தொலையக்கூடியது. அப்படியிருக்கும் சாம்பவர்களான அன்னவர்களுள் ஒருவரும் தத்வத்தை யறிந்திலர். ஓ சுவாமி! தேவரீருக்குச்சமானமாய் மகான்களைக் கண்டிலம். தேவரீரது சரணாரவிந்தத்தைக் கண்டது எந்த புண்ணியத்தாலோ! பிறவியென்னும் பிணிக்குப் பயந்தவர்களான யாங்களால் சகல பாபமும் தொலைப்பதாகிய சரணம்தரிசிக்கப்பட்டதனால் சகல கோரிக்கைகளும் நிறைவேறுமென்று நினைக்கின்றோம். ஆதலால் தேவரீர் மோக்ஷோபாயங் கூறவேண்டுமென்று கூறினார். அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட கவுதமர் மகாதேவனை ஹிருதயத்தில் நினைத்துக்கொண்டு ஓ முனிவர்களே! சம்சாரமெனும் பாசமானது எதனாலும் தொலையாது. அதனை யறுத்து அக்கட்டினின்றும் விடுவிப்பதற்குச் சிவலிங்கார்ச்சன த்யானமெனும் ஆயுதமொன்று மிக்ககூர்மையாயுளது. அக்கத்தியால் பாசங்களை லகுவாயறுக்கலாம். சம்சாரமெனும் சாகரமானது பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாயுள்ளது. பிரபுவாகிய மகாதேவனைப் பூசித்தால் அதுவற்றி வறண்டு சுலபமாய்த் தாண்டக்கூடிய தாகின்றது. எத்தேவன் சகலதேவ சிகாமணியாயுள்ள மகாதேவனோ அவனது நாமத்தை ஸ்மரித்தால் பாவக்குவியல்பறந்துபோகின்றன. ஸ்ரீ மகாதேவநாமங்களை ஸ்மரிக்கவே

ண்டுமென்று எவனது சித்தமூபதுகின்றதோ அவனுக்குப் பாபாக்கி களினின்றும் சிறிதும் பயப்படவேண்டுவதில்லை. மஹாதேவார்ச்சனத்தில் வருவில் புத்தியுதிப்பதில்லை, சகல பாபங்களும் சிவஸ்மரணத்தால் தொலைந்திருக்குமாயின் சிவபூஜையில் விருப்புண்டாகும். சங்காஸ்மரணமெனும் சூரியனது ஒளிகள் சித்தத்தில் பரவும்போது பாவமெனும் அந்தகாரம் ஓர்கணப்போதில் லயமடையும். ஸ்ரீ மஹாதேவபக்தர்களுக்குச் சம்சாரபந்தத்தினுலுண்டாகும் பயம் எது? பவனுகிய ஹரனைத்துதித்தால் பிறவிப்பிணி தொலைகின்றது. பிறவியெனும் மகாந்தகாரமும் அவனது பக்தியெனும் பானுவுக்கெதிரில் இருப்பதுண்டா? மஹாதேவருடைய பிரபாவமானது அறியமுடியாது. அதனையறிந்தால் சம்சாரமெனும் பயமில்லை. மகாதேவனைப் பஸ்மதாரணஞ்செய்து ஸ்மரிப்பாருயின் அவனது பாதத்தைத் தரிசிப்பவனுக்கும் பிறவியெனும் பயமில்லை. மகாதேவார்ச்சனத்தில் பக்தியுதித்தால் காலபயமில்லை. அமிர்ததாரைபோன்ற மகாதேவ நாமங்களை எவன் கேட்கின்றுனே அவனது குலத்துக்கும் பிறவிப்பிணியில்லை. மகாதேவனை ஓர்தடவைத்தியானித்தால் அவன் சிவமந்திரஞ்செல்வான். பாக்கியவான்களே! மகாதேவனைஸ்மரித்தலென்னு மமுதத்தையும் மஹாதேவ நாமாமுதத்தையும் கர்ணபுடங்களாலருந்தி யானந்திக்கின்றனர். மகாதேவத் தியானத்தினுல் பரமானந்தசமுர்த்திகள் வளருகின்றன. மகாதேவனை ஒருதடவைத் தியானித்தாலும் புண்ணியகோடிகளின் ராசியானது வந்தடையப் பெறுகின்றுன். மஹா சம்சாரசாகரத்திலகப்பட்டவர்களுக்கு ஓர் க்ஷணப்போதி லுத்தாரணஞ்செய்து சந்தோஷிப்பிக்கு முபாயமானது மகாதேவத்தியானமே. மஹாதேவ நாமமெனும் அமுதமானது சம்சாரமெனும் மகாரோகமுடையோர்களை அதனினின்றும் நீங்கிச் சுகிக்கச்செய்வதைக் கருதிச் சிவனுல் நிர்மிக்கப்பட்டுளது. இதனினும் உத்தமமாயொன்றுளது. அது தீர்த்தேஸ்வரமெனும் லிங்கத்தைப்பூஜிப்பதாம். இந்த லிங்கத்திற்குச்சமானமாய்ப் பூமண்டலத்தில் யாதுமில்லை. அங்குசென்று தீர்த்தேசனைப் பூஜிக்கவேண்டும். சோமவாரம் ஆருத்திரா நக்ஷத்திரம் திரயோதசியன்று சிவபூஜை செய்தால் மோக்ஷசாதனமாகுமென்று கூறினுர். அதனைக்கேட்ட முனிவர் உடனே கௌதமரோடுகூட தீர்த்தேஸ்வரமடைந்து ஸ்நானஞ்செய்து பஸ்மதாரணஞ்செய்து ருத்திராக்ஷமணிந்து பில்வபத்திரங்களையும் நிர்மலமான தீர்த்தத்தையுங்கொண்டு பூஜைசெய்தார். பின் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ்செய்து சிவத்தியான பரர்களாயி

ளர்ந்து பின்னரொழுந்து பில்வபத்திரங்களையெடுத்துப்பூசித்துக் கொண்டு மரைத் தரிசித்து நமஸ்காரஞ்செய்து ஓ சுவாமி ! தீர்த்தேசுவரமகிமை தங்களால் நன்றாயறிந்திருக்கப்பட்டதன்றோ? அதனைக் கூற வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கக் கவுதமரும் மிக்க சந்தோஷமுற்று தீர்த்தேசரை மிக்கபக்தியுடன் நமஸ்கரித்து ஓ முனிவர்களே ! இவ்விடத்து மகிமையானது வேதங்களாலேயே யறியப்பட்டுளது. அதனைச் சிவானுக்ரகத்தினால் ஓர் சிறிது அறிவேன்.

ஹேமுனிஸ்ரேஷ்டர்களே:- பூர்வம் முனிவர்கள் பலர் சங்கராராதனத்தில் விருப்புற்று இத்தீர்த்தேசரைப் பூசித்துப் பல சுகபோகங்களைப் புசித்து இந்தலிங்கத்தோ டைக்கியமாயினர். இத்தீர்த்தேசலிங்க நிர்மால்யத்தைப் புசித்தாலு முத்திகிட்டும். பூர்வம் ஜயை விஜயை யிருவர்களும் க்ஷீரநதிதீரத்தில் கௌரிதீர்த்தேசராக்ஞையால் ரத்னப்ராகாரங் கூடிய கோபுரத்துடன் விளங்கும் திவ்யாலய மமைத்துப் பூசித்துப் பற்பல துதிசெய்தனர். அப்போது பெருமானும் அவர்கள் அந்நகரத்திலேயே தாங்கள்வசிக்க ஆக்ஞை செய்யவேண்டியதென்று வேண்டியதை அருள் புரிந்தனர். அதனைக்கேட்ட அவ்விருவர்களும் சந்தோஷமடைந்தவர்களாய் அங்கிருந்து சிவபெருமானைப் பூசித்துவந்தனர். அவர்கள் பூசித்த சிவநிர்மால்யத்திலும் சந்தனத்திலும் அருள்கொண்டு விளங்குகின்றனர். அப்படிப்பட்ட தீர்த்தேசனைப் பூசித்தால் அவனைத் தேவர்களும் பூசிக்கின்றனர். ஆதலால் தீர்த்தேசலிங்க நிர்மால்ய பூசையும் மகத்தா மஹிமைபெற்றுளது. எப்போ தெப்போது அவ்விலிங்கத்தைப் பூசிக்கின்றார்களோ அவர்கள் சகலாபீஷ்டங்களையும் பெற்று மகிழ்கின்றனர். அதனைத் திவ்ய சந்தனமமைந்த நிர்மால்யத்தையெடுத்து எவன் பூசிக்கின்றானோ அவனுக்கு நிர்மலமான ஞானமானது தீர்த்தேசரது பிரபாவத்தாலுதிக்கும். அவனுக்குச் சந்ததியும் விருத்தியடையும். அவனது புத்திரர்களும் பௌத்திரர்களும் பெறுவர். பூர்வம் ஓர் சாம்பவர் அங்குவந்து அச்சந்தனத்தைப் பாவனலிங்கமாகவமைத்து அதையே தீர்த்தேசராகப்பாவித்துப் பூசித்துவர அவர் செல்வமும் ஞானமும்பெற்றிருப்பதை ஒரு சிவனடியார்பார்த்து அவரில்லஞ்சேர்ந்து அவருடன் சிநேகித்துச் சிவபுராணச்ரவணமுஞ்செய்து திரிகாலமும் சிவதரிசனமுஞ்செய்து எண்ணுதற்கரிய இகபரசாதனங்களைப் பெற்றார். சந்தனபாவனலிங்கத்தைப் பூசிப்பவர் மஹாபக்தியுடனெப்போதும் பூசித்து வேறொன்றையுஞ் சிந்தியாமல் சிவபாதாரவிந்தத்தில் சென்றமனமுடையோராய்

ஆனந்தபரவசராய்த் தோத்திரஞ்செய்தனர். அவரது * துதி ஓபவுரவி! கேட்கத்தக்கது. இவ்வாறு துதி செய்து பரமானந்த முற்றனர். ஓ முனிவர்களே! நீங்களும் துதிசெய்து பாவனுலிங்கத்தைப்பூசித்து வாருவீர்கள். சிலகாலத்துக்குள் சிவபாதம் பெறலாமென்று கூறினார். ஓ பிராமணரே! இவ்வாறு கூறியதைக்கேட்டு அம்முனிவர்களும் பரமானந்த முற்றிருந்தார்.

முப்பத்தாறும் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

பிரமத்தாயகம :

முப்பத்தேழாம் அத்தியாயம்.

தக்ஷயாகம்.

மீண்டும் நாரதர் கூறுகின்றார். இவ்வாறு கௌதமர் கூறியதைக்கேட்டு முனிவர்கள் பரமானந்தபரவசர்களாயிருந்து மீண்டும் கௌதமரைப் பார்த்து ஓ சுவாமி! தீர்த்தேசரது கிர்மாலிய சந்தனத்தை யாராதிப்பதில் புத்தியானது சலிக்கின்றது. அதனிடம் லிங்கபுத்தி எப்படியுண்டாகும்? அதனைத் தேவரீர் கூறவேண்டுமென்றனர். அதற்குக் கவுதமரும் ஓ ரிஷிகளே! பக்தனுக்கு எங்கு விஸ்வாச முளதோ எதனிடம் பூஜ்யமென்ற புத்தியுளதோ அஃதே சிறந்த லிங்கமாகும். அதுவே சர்வசித்தியையுங் கொடுப்பதுமாம். சிறந்த சந்தனத்தால் பூசப்பெற்று விளங்கும் லிங்கம் யாதோ அவ்விலிங்கமும் அதனிடம் சம்பந்தித்த வில்வபத்திரமும் போகமோக்ஷங்களுக்கேதுவாகும். "அநுலிப்தம் சந்தனைர்யை லிங்கமப்யர்ச்சயேத்" சந்தனாதிகளால் அணியப்பெற்ற லிங்கத்தைப் பூசித்திடுகவென்று சுருதியும் சந்தன சம்பந்தத்தை விலக்க வில்லை. சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மலர்களிலேயே மீண்டும் மலர்களைச் சமர்ப்பித்து வழிபடுதல் அம்மலரினும் வேறுமலரைச் சமர்ப்பித்துப் பூசித்தல் பாவலிங்கமென்று கூறப்படுவதாம். அது மிக்க தூய்மை பொருந்தியதா மாகையால் அதனைப் பூசிப்பதால் சகல வித்தையும் பெறலாகும். அதனால் மகா பாக்யங்களுண்டாகும. அத்தகைய் பாவலிங்கத்தைத் தரிசிப்பதும் போகமோக்ஷங்களுக் கேதுவாகும். இத்தீர்த்தேசர் பாவலிங்கத்திற் செய்யும் பூசையையே சந்தோஷத்துட னேற்றுக்

---

* அம்சமுடிவில் அசசிடப்படும்.

கொண்ணுகின்றனர். நீர்த்தேச லிங்கத்தின் நிர்மாலியமாகிய சந்த
னமும் பூசிக்கப்படுமாயின் அது சகல சித்திகளையுந்தரும். நீர்த்தே
சரது அபிமானமானது அந்நிர்மாலியத்திலு முளது. நீர்த்தேசரது
சமீபத்திலுள்ள பாபவிநாசன மென்னும் தீர்த்தத்தைத் தரிசிப்பதி
னாலேயே சகல பாபங்களுந்தொலைந்து பற்பல சித்திகளையும் பெற
லாம். அதன் கரையில் எவன் மரிக்கின்றானோ அவன் மஹா பாபஞ்
செய்தவனாயினும் அவைகள் நீங்கிப்பரிசுத்தனாய்த் நீர்த்தேசரோடு
ஐக்கியமாகின்றான். இஃது மஹா பாசுபதர்களால் சேவிக்கப்படும்
சிறந்த விடமாதலால் அங்கு சைவர்கள் வசிப்பதற்கதிகார மன்றி
ஏனையோருக்கில்லை. அங்கு பாசுபதர்களில் பலர் பூர்வம் முத்திய
டைந் திருக்கின்றனர். சமீபத்திலும் சில பெரியோர்கள் பிரதி தின
மும் மிக்க நியமானுஷ்டானங்களுடனிருந்து முத்தி பெற்றனரென்
றார். இங்ஙனங்கூறிய கவுதமரது வசனத்தைக் கேட்ட முனிவர்கள்
அவரை நோக்கி ஓ சுவாமி! தினந்தோறும் அந்தணர்கள் நியமத்து
டன் செய்யவேண்டிய கருமங்கள் யாவை? அதனையுரைத்தருளுங்க
ளென்று வேண்ட கவுதமரும் ஓ முனிவர்களே! அருணோதய கால
த்திலெழுந்து சிவனைச்சிந்தித்திருந்து தோத்திரங்கள் செய்து பிறகு
நகர்ப்புறம்பேபோய்ச் சவுசாதி கருமங்கண்முடித்துப்பாவநாசதீர்த்
தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து விபூதி ருத்திராக்கமணிந்து வேதத்திற் கூ
றும் பவாதி மந்திரங்களைப் பகர்ந்து மும்முறை ஆசமன முதலிய
வை செய்து பின்னர்ச் சலத்தைத்தொட்டுச் சிரசு கண்கள் மூக்கு கா
துகள் மார்பு முதலியவைகளைத் தொட்டுப் புரோக்ஷித்துக்கொண்டு
பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்து ஆபோதிஷ்டான முதலிய மந்திரங்களை
ஜபித்துச் சுத்தி செய்து தீர்த்தத்தை யெடுத்து சுவாஹா' என்னு
மந்திர மிறுதியாக ஜபித்து அத்தீர்த்தத்தை யுட்கொண்டு சுத்தி
செய்து கொள்ளல் வேண்டும். பிறகு காயத்திரி ஜபத்துடன்
அர்க்கியப்பிரதானஞ் செய்து அதன் பின்னர் ஜபஞ் செய்து கா
யத்திரியை ஆவர்த்தி செய்யவேண்டும். இங்கு கூறியவைகளே நித்
திய கருமங்களுள் முக்கியமானவை. பின்னர் பில்வபத்ரங்களாலும்
நிர்மலமான தீர்த்தங்களாலும் கந்தபுஷ்பாதிகளாலும் தூபங்களா
லும் நீர்த்தேசனை யர்ச்சிக்கவேண்டும். அவ்வாறு பரமபக்தியுடன்
பூசித்துப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து சங்கரனைத் தியானித்துக்
கொண்டே பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபிக்கவேண்டும். பின்னர் ஹோம
வைஸ்வதேவஞ் செய்யவேண்டும். அவ்வைஸ்வதேவமெனுங் கர்ம
த்தில் சுவாஹாவென்பதை யிறுதியிற் சேர்த்துப் பவாதி மந்திரங்களைச்

கூறவேண்டும். பவாதிகளாவன சகல வேதங்களாலும் போற்றப்படுமெட்டு நாமங்களாம். அம்மந்திரங்களை யுச்சரித்துப் பலிதானத்தை அக்னியிற் கொடுத்துப் பின்னர் அவ்வக்னியில் "பிதுர்ப்யோ அநிஸ்வதா அஸ்து" என்று கூறி ஆகுதி செய்யவேண்டும். ஓ முனிவர்களே! ஆஸ்திகர்கள் தினந்தோறும் காலையில் செய்யவேண்டிய கருமங்கள் இவையே. பிறகு மத்யான்னத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து முற்கூறியபடி சிவபூசை செய்யவேண்டும். அப்படியே மாலைப்பொழுதும் பூசைசெய்யவேண்டும். காலை முதல் மாலை யீறாகத் தினந்தோறும் முப்பொழுதும் சிறிதும் நியமம் வழுவாது சிவபூஜை செய்யவேண்டும். அதற்குச் சாதனங்களாவன பில்வபத்ரம், தூய்மையுள்ள தீர்த்தம், கனி, மலர், அன்ன முதலியவைகளாம். இப்படிப்பட்ட சாதனங்களைக்கொண்டு பெரியோர்கள் சிவபூஜை செய்வதினாலேயே காலத்தைக் கழிக்கின்றனர். நித்ய சூதகமுடையவன் தவிர மற்றவர்களெல்லோரும் சிவபூசையி லதிகாரிகளே என்றார். அதனைக்கேட்ட முனிவர்கள் ஓ சுவாமி! நித்ய சூதகமுடையோரென்று கூறினீர்களே, அவர்கள் யாவரென்பதை யறியக்கூறவேண்டுமென்று கேட்கஅவர் மீண்டுங்கூறலாயினர். ஓமுனிவர்களே! திரிபுண்டர தாரணஞ்செய்யாமல் சிரௌத கர்மங்களைச் செய்பவரே நித்ய சூதகமுடையோராவர். அவர்கள் மகா துராசாரர்கள். நித்ய சூதகரது இல்லத்திற் சென்று தீர்த்த மருந்த விரும்புவோன் எவனோ அவனும் அவர்களுக்குச் சமானமான பாபியாவன். சுருதிகூறிய கருமத்தில் ஆசௌசமென்பது கவனிக்கவேண்டியதன்று. சூதக காலத்திலும் சுருதி கூறிய கர்மாவைச் செய்யவேண்டியவனாதலால் அக்காலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து விட்டு அக்கர்மத்தைச் செய்வானாயின் அவன் மிக்க பாவனாகின்றானாதலால் பயனுடையதேயாம். சிவார்ச்சனையானது சுருதி கூறிய கர்மமாதலால் ஓர் காலத்திலும் வழுவக்கூடாது. "யாவச்ஜீவம்" என்னும் எப்பொழுதும் பூசிக்கவேண்டுமென்னும் சுருதி வசனமானது சூதகத்திலும் வலிமையுடைய வசனமாகும். ஆதலால் இதற்குச் சூதகமென்று விலக்குதல் கூடாது. சுருதிகூறிய கருமங்களில் சிவார்ச்சனைக்கு நிகராய் கருமம் யாதுமில்லை. அக்னி ஹோத்ரத்தையும் தரிசபூர்ண மாசத்தையும் சிவார்ச்சனையையும் சூதக காலமென்று அநுட்டிக்காது விடுவோன் நரகத்தையடைவான். பிராணுபத்து முதலிய சக்தி யற்ற காலத்தில் புத்திரன் முதலியவர்களைக் கொண்டாவது சிவபூசையை நிறைவேற்றவேண்டும். இவ்வளவு மகாமகிமை பொருந்திய சிவபூசையில் கலி

யுகத்தில் பாவிகளுக்கே புத்தி யுதிப்பதில்லை. ஓ முனிவர்களே கலியில் அந்தணருக்குச் சிவபூசை செய்வதில் விருப்பம் வராமைக்குக்காரணம் பூர்வம் சாம்பவர்களாகிய பெரியோர்களால் சபிக்கப்பட்டிருந்ததேயாம். இங்ஙனங் கூறியதைக் கேட்டு முனிவோர் ஓ சுவாமி! சாபங் காரண மெனக்கூறுகின்றீர்களே எவரை யார் எதற்காகச் சபித்தனர்? எங்களுக்கதனை யுரைத்தருளல் வேண்டுமெனக் கேட்கக் கவுதமர் ஓ முனிவர்களே! பூர்வம் தக்ஷனென்னும் பிரஜாபதி ஓர் வேள்வி செய்ய ஆரம்பிக்க அவ்வேள்விக்குச் சவுனகாதி சகல முனிவர்களும் தேவசித்த கந்தர்வ சாரணர்களும் கபிலர் முதலிய மகா முனிவர்களும் வந்து சேர்ந்தனர். தக்கனும் மிக்க சந்தோஷமெய்தித் தீக்ஷை செய்து கொண்டனன். அஃதங்ஙனமிருக்க அத்தருணம கைலையில் விளங்கும் சகல ஜகதீஸ்வரனும் சகல சராசரங்களாலும் மீறாத ஆணையுடையோனுமாகிய சிவனை நோக்கிப் பார்வதியம்மையார், ஓ பகவனே! என் தந்தையாகிய தக்ஷன் யாகஞ் செய்ய வெண்ணி சகலரையும் வரவழைத்துத் தீக்ஷை செய்துகொண்டனன். அந்த யாகத்தைப் பார்க்க விருப்ப மிருக்கின்றது. ஆதலால் அதனைப்பார்க்க வுத்தர வளியுங்களென்று பிரார்த்திக்க மஹேஸ்வரர் ஓ பார்வதி! தக்ஷன் நிர்மூலமாய் நசிக்க யாகமாரம்பித்திருக்கிறான். அதனைப்பார்ப்பதினும் நீ விருப்பங்கொள்வது தகுதியோ? ஆதலால் அவ்விருப்பம் வேண்டாம், விட்டுவிடு. விதிப்படிச் செய்யாமல் முறைவழுவி யாகஞ்செயவோன் அடையும் பயன் நாசமேயன்றோ? அவனால் சேகரிக்கப்பட்டு ஜ்வலிக்கும் சபைக்கூட்டமுழுதும் இப்போது நாசமாகும். இது ஓர் கல்பாந்த காலமாகும். துராத்மாக்களுக்கு இப்பொழுது நாசம் வருங்காலம். நாராயணாதி தேவர்கள் நசிக்குங்காலம். அன்றியும் என்னிடம் த்வேஷமுண்டாயிருக்கும் துராத்மாவாகிய தக்ஷனது நாசத்தைப்பார்க்க விரும்பவேண்டாம். ஓ கௌரி! நீ இப்பொழுது அங்கு செல்வாயானால் உன்னால் தக்ஷநாசங்காணப்படுமே யன்றி யாகங்காணப்படாது. அதனையும் ஓர் பொருட்டா யெண்ணி இவ்வாறு விரும்புவது தகுதியன்று. இவனைப்போல் தீக்ஷிதர்கள் உலகில் எத்தனை பேர்களில்லை? இதனையும் பார்க்க உனக்கேன் விருப்பம் வந்தது? அவனது நாசத்தைக்காண விரும்புவாயானால் உன்னைப்போன்றவளாகிய ஓர் மங்கையைச் சிருஷ்டித்துச் செல்லவிடு. நீ போவது தகுதியல்லவென்று கூறியருளினர். அதனைக்கேட்டுக் கௌரி தன்னினும் சிறிதும் பேதங்காணப்படாது தானே என்று நினைக்கும் படியாள்

ஓர் அழகிய மங்கையைச் சிருட்டித்துவிட்டனள். கௌரி அம்மங்கையை நோக்கி ஓ பெண்ணே! நீ தக்ஷன் யாகஞ் செய்யுமிடஞ் சென்று அங்குள்ள புதுமையைப் பார்த்து வாவென்றேவினள். உடனே அப்பெண்ணும் எண்ணிறந்த பூதகணங்களால் குடைபிடிக்கவும் சேவிக்கவும் கோலாகலத்துடன் அற்புதமாகிய ஓர் விமானமேறிப் புறப்படவும் அவ்வேள்விச் சாலையில் பற்பல வுற்பாதங்கள் நேரிட்டன. ஓர் பக்கம் நெருப்பு மழை பொழிவதையும் மற்றோர் பக்கத்தில் சர்ப்ப மழை பொழிவதையும நரிகள் ஊளையிடுவதையும் பருந்துகள் வட்டமிடுவதையும் ரத்த மழை பொழிவதையும் மூள் மாரி பொழிவதையும் எருமிகளுடன் கூடிய அமேத்ய மாரி பொழிவதையும் மூத்திர மாரி பொழிவதையும் அங்குள்ளவர்கள் கண்ணுற்றுப் பயங்கொண்டு நடுங்கி அந்தோ யாமென்னசெய்வோம்! மிக்க கொடிய உற்பாதங்களுண்டாகின்றனவே! இனியாம் செய்யக்கூடியது யாதுளது என்று பதறினர். அப்படி உற்பாதங்களால் பயங்கரமான யாகசாலையைக் கௌரியால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பவானி சென்று அடைந்தனள். அவளைக்கண்டதும் அங்குள்ள தேவர்களெல்லோரும் பவானியென நினைத்து எழுந்து சமீபமாக வோடிவந்து அவளை நமஸ்கரித்துத் தக்ஷனிடஞ் சென்று பவானி வந்திருக்கின்றாள், அவளைப் பூசிக்கவேண்டுமென்றுகூற தக்ஷன் லச்சையால் தலைகுனிந்து கொண்டவனாய் இவளேன் வந்தனளென்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனனே யன்றி எதிர் சென்றழைத்தல் முதலிய மரியாதை செய்யவில்லை. அதனைக்கண்ட முநிவர்கள் அந்தோ! தேவர்கள் தெரிவித்ததுகொண்டும் தக்ஷன் யாது காரணத்தால் மரியாதை செய்திலன்? நாம் சும்மாயிருப்போமாகில் இப்போதே நமக்கு பெருந்விபத்து நேரிடுமெனவெண்ணி அவளைச் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்துகொண்டு ஓஹோ ஆச்சரியம்! சர்வஜகத் கல்யாணி இவளேயன்றோ? இவளே பாவித்தியாஸ்வரூபிணி! பரமானந்தமளிப்பவள். சௌபாக்கியஜனனி இவள். சகல சௌபாக்கியங்களையு மளிப்பாளிவளன்றோ? எவளது பிரசாதத்தால் பலகோடிகாலம் ஜீவிக்கின்றனமோ அப்படிப்பட்ட ஜகதீஸ்வரியைத் தரிசிக்கின்றனம். நாராயணாதிகளாகிய தேவர்களெல்லோரும் எவளது பாதாரவிந்த தூளிகளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டனரோ அப்படிப்பட்ட சாருகாத வற்லலையைத் தரிசிக்கின்றனம். கௌரிதேவி! நமஸ்காரம், பரமகௌரி! உன்னை வணங்குகின்றோம். உற்பாதங்களால் நடுக்குற்று உனது பாதாரவிந்தங்களில் சாஷ்டாங்க

மாய் வீழ்ந்து நமஸ்கரிப்பவர்களுமாகிய எங்களைக் காப்பாற்றுவை யாக, ஈவளாது கிருபையாகிய கடலின் ஓர் திவலையும் சகல பங்களையும் சகல துக்கங்களையுந் தொலைப்பதோ அப்படிப்பட்ட துர்க்கையாகிய வுன்னை நமஸ்கரிக்கின்றனர். ஓ ஜகதீஸ்வரி! ஜனனி! பீமே! உனக்கு நமஸ்காரம். துக்கக்கடலின்றுங் கரை யேற்றும் எங்கள்தாயே! உன்னை வணங்குவாம்.

“ ஸ்ரீரத்னதந்திகே கௌரீ நமஸ்துப்யம் நமோநம:
மஹாமாயே மஹாதுர்க்கே மதுகாசனகாரணே
நமஸ்துப்யம் நமஸ்துப்யம் பயம் ஸம்ஹார ஸம்ஹார
கைடபப்ராணஹரணே ப்ரவீணே சிவவல்லபே
நமஸ்துப்யம் நமஸ்துப்யம் பீடாம் சம்ஹார சம்ஹார
சாகம்பரி ஜகத்வந்த்யே சசாங்கலளிதாளிகே
நமஸ்துப்யம் நமஸ்துப்யம் சங்காதங்கானி சம்ஹார
உன்மத்தமஹிஷாராதி கர்வ ஸம்ஹார காரிணி
நமஸ்துப்யம் நமஸ்துப்யம் ஆபந்நார்த்தி ஹரோத்யமே.
ஸேதுபூபாலஸம்ஹார ப்ரவீணே சந்தலாம்பிகே
நமஸ்துப்யம் மஹாதேவி சர்வரோக விநாசிநி
ப்ரமராம்ப நமஸ்துப்யம் சம்பராரி விநாசிநி
நமஸ்துப்யம் சிவேசாந்தே த்வை பக்திம் ப்ரயச்சமே:
நமஸ்தே ஜகதாதாரே பவபார விநாசிநி
நமஸ்துப்யம் நமஸ்துப்யம் பரமானந்த ரூபிணி.

என்று இவ்வாறு துதிக்கக்கேட்டு அம் முனிவர்களைத் தக்ஷன் பார்த்து மிக்ககோபங்கொண்டு ஓ முனிவர்களே! துதிபோதும். இனி இத்துதிவேண்டாம். இதனால் உற்பாதங்களின் பயன்தொலையுமா? இனி இம்மட்டோடு நிறுத்தி உற்பாதங்களின் பயனை வரவொட்டா மல் தடுப்பதற்குரிய வழியைத்தேடுங்கள் என்றான். அதனைக்கேட்ட அம் ருஷிகள் ஓ தக்ஷனே! சற்றுகூறுகின்றோம், கேட்பாயாக. தீக்ஷை பெறுவோர்களுக்கெல்லாம் பரகதியாயுள்ளவரும் சகல ஜகதீசனுமாகிய விரூபாக்ஷனைத் துதிக்காமல் செய்யுந் தருமமொன்றுண்டோ? பக்தர்கள் வேண்டும்பொருளைக் கொடுப்போராகிய பரம சிவனாகிய மஹாதேவனை யாராதிக்காது தீக்ஷை செய்துகொண்டமை யாதலால் உனக்கிவ் வுற்பாத பரம்பரைகளுண்டாயின. மகாதேவ னைப் பூஜிக்காமல் யாதானுமொரு கர்மம் செய்வோனெவனோ அவ னது குலத்துக்கும் அவனுக்கும் உடனே நாசம் வருமென்பதற்குச் சிறிது ஐயமுமில்லை. வேள்வியின் பயனை யளிக்குந்தாதா சிவனொரு

வனே! உலகில் அவனைப் பூசிக்காமல் யாகஞ்செய்து சுகம்பெற்ற வன் யாவன்? தார்ப்பகர்களுக்கே மஹாதேவபூசையில் மதியுதிப்ப தில்லை. உலகில் மகத்தாகிய கர்மங்களைச்செய்தும் அவலமாகி மயல் லுற்றுபடுகின்றவர் மஹாதேவனைப் பூசிக்காதவர்களே யாம். கௌரி ரமணனாகிய ஈசனைப் பூசிப்பவர் கிடைக்கரியபலன்களை யெல்லாம் பெற்றுமகிழ்கின்றனர். எவ்வெக்கருமங்களுக்கு எவ்வெப்பயனுள் ளவோ அவ்வப்பயன்களெல்லாம் சங்கரபூசை யொன்றினாலேயே சுலபமாய்ப்பெறலாம். சங்கரார்ச்சனமன்றி நற்பயனைப் பெறவிரும் புவோன் மழையின்றித் தான்யத்தையடைய விரும்புவோனுக்கு நிகராவன். சிவங்கரனாகிய சிவனை ஆராதிக்காமல் சிவத்தைப்பெற விரும்புவோன் அவிவேகியாகிய வன்னைத்தவிர யாவரும் இப்பிரமா ண்ட மண்டலத்திலில்லை. ஓ தக்ஷனே! மங்களாகாந்தனும் கிருதாந் தகனுக்கு அந்தகனுமாகிய சிவனைப்பூசியாது சுகம்பெற்றிருப்பவன் யாவன்? அவர்களில் ஒருவனையாவது கூறுவாயாக. எவன் சர்வமங் களையின் காந்தனும் சாந்தனும் தீரனும் ஆராதிக்கப்படுவோர்களா லும் ஆராதிக்கப்படுவோனுமாகிய உமாகாந்தனைப் பூசித்து மஹி மைபெறாதவன்? பற்பலகோடி ஜன்மங்களிற் செய்த புண்ணியபரி பாகமன்றோ அவனிடம் பக்தியுதிப்பது? அது மிக்கதுர்லபமே. அது வாக்கு மனங்களுக்கெட்டாத மஹிமையுளது. அவனுக்கே சம்சார மெனும் மகாசமுத்திரத்தினின்றுங் கரையேறுதல் சுலபமாகும். சங் கரனைப்பூசிக்காமல் இதரர்களைப் பூசிப்பதனால் சிறிதும் நற்பயன் பெறுதற் கில்லையென்பது நிச்சயம். ஈஶ்வரனது பிரஸாதத்தினால் சத்கர்மங்களைச் செய்வதற்குரிய சக்தியுதிப்பதாம். அவ்விறைவ னது அருளிலாவிடில் ஒன்றிற்குஞ் சக்தியில்லாமற்போய்விடும். ஓ தக்ஷனே! நீ சிவார்ச்சனம் செய்யாமையால் சகல சக்தியும் குன்றி னவனாகிறாய். மகாவிபத்துகளைத் தொலைப்பவன் மஹாதேவனன்றி யாவருளர்? அடா! அவ்விறைவனைப் பூசியாது அகங்காரங்கொண்டு மதித்திருக்கின்றனை யாதலால் உனக்கு இப்பொழுது பெரும் விபத் துவந்துவிட்டது. இனி நீ நன்மையடைவதெங்ஙனம்? அடா! தாகங் கொண்டவன் கானல்நீரால் தாகவிடாய் தீர்த்துக்கொள்வதுண்டா? சர்வசராசரங்களுக்கும் ஈசனாகிய மகாதேவன் விஷயத்திலும் அகங் காரங்கொண்டு பிறகு ஜீவிப்பதை விரும்புவதுண்டா? அப்படிவிரும் புவோனை நெருப்பில் வீழ்ந்தவனென்றே யெண்ணுகின்றேம். பூர் வம் மகாதேவனிடம் துரான்மாக்களாகிய சிலர் கர்வித்து அவரை அனாதரவுசெய்து மீளாத கும்பிபாகமுதலிய நரகில் வீழ்ந்திருக்கின்

நவர்க்[illegible]னவனிடம் சூர்ய சந்திர அக்னி வாயு முதலியவர் கிக்ஷிப் பயர்[illegible]த்தம் தொழிலைச் சிறிதும் வழுவாது நடத்திக்கொண் டிருக்கின்றனர்களோ அவனைத் துவேஷித்து மீளுவதுமுண்டா? கைலாசத்தில் பயமடைந்தவர்கள் அவ்விறைவனைப் பஜிப்பார்களாக வின் துக்கம் நீங்கிச் சுகிக்கின்றனர். எவனுக்குச் சங்கரனிடம் ஓர் கணப்பொழுதாவது அரைக்கணப்பொழுதாவது பக்தியுளதோ அவ னது ஜீவனமே தன்யமாகும். கிரிஜாகாந்தர் அந்தகனுக்கும் அந்த கனுதலால் அவரைப்பூஜிப்போர்க்கு அந்தகபயமில்லை. அடா தக்ஷ னே! இவ்வளவு கூறியும் உனக்கு இப்பொழுதாவது பக்தி சிறிது முதிக்கவில்லையே! இதனாலேயே உனக்குப் பெரிதாகிய துர்ப்பாக் கியம் வந்திருக்கின்றது. துர்ப்பாக்கியமுடையோர்களும் கெட்ட காரியத்தைச் செய்வோர்களுமாகிய மனிதர்கள் கலியில் எண்ணிறந் தவர்களிருப்பார்கள். அந்தோ! அவர்கள் பிரேதம்போன்றவர்க ளேயாம். எவனது அந்தக்கரணமானது ஓர் க்ஷணம் விச்வேச ரது பாதாரவிந்தத்தில் பக்தியுடனிலைபெற்றதாகின்றதோ அவரது ஜன்மமே தன்யமாகின்றது. அஃதேபயனுடைத்து. அப்படியில் லாதவர்களது ஜன்மமானது அவலம்! அவலம்! அவலம்! என்று எண்ணிறந்த சுருதிகள் எப்போதும் முறையிடுகின்றன.

முப்பத்தேழாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

உன்மத்தாயநம:

முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம்.

தக்ஷயாகம்.

நாரதர்:-ஓ ரிஷிகளே! இங்ஙனங்கூறிய முனிவரது வார்த் தையைக்கேட்டுத் தக்ஷன் மிக்க கோபங்கொண்டவனாய் நாசமடை தற்கே துவாகிய புலவாக்கியங்களைக் கூறலாயினான். தக்ஷன்:-ஓ ரிஷி களே! யான் யாரென்று நினைத்திருக்கிறீர்கள்? எவனோ ஒருவனைப் பார்த்துக் கூறுவதைப்போ னினைத்து என்னிடங்கூறுகின்றீர்கள்! அடா ரிஷிகளே! உங்களுக்கேன் இப்படி அறிவு கலங்கியது? யா வர்க்கும் பூஜிக்கவேண்டியதாய் ஒருவனுண்டா! சகல லோகவியாபா ரங்களும் என்னாலேயே நடந்துவருகின்றன. எனக்குக்கூட மூன்று

மேந்திச் சர்ப்பயணிந்துள்ள ருத்திரன் பூஜ்யனுவென்று இவ்வார்த்தையைக் கூறும்போது முனிவர்கள் செவிகொள்ளச் சிறிதும் மனங்கொள்ளாதவர்களாய் மிக்க கோபங்கொண்டு தக்ஷனை நோக்கி ஓ தக்ஷா! உனது பிறவியைச்சுடுக! சுடுக! சுடுக! சர்வலோகத்துக்கும் சுகமளிப்பவராகிய சங்கரரிடத்தில் அபூஜ்யர் என்று மயங்கிப் பிதற்றினையே. அடா! மஹாதேவரிடம் பூஜ்யரல்லவென்று புத்தி கொள்ளும் மஹாசண்டாளன் பலகோடிஜன்மம் சண்டாள குலத்திலேயே பிறப்பான். மஹாதேவரை அபூஜ்யரென்று அறியாத தன்மையாலுங்கூடக்கூறுவதும் மகாபாதகமேயாம். அடா! மகாதேவனை அபூஜ்யனென்று கூறும் நாவைச் சரோலெனத்துண்டித்து அவனது முகமுழுதும் மலத்தை நிறைப்பிக்கவேண்டும். எந்த நாவானது நிந்தித்ததோ அந்நாவை மூத்திரதாரையில் புரளச்செய்யவேண்டும். சர்வ சராசரங்கட்கும் பூஜ்யராயிருக்கிற சந்திரசேகரனிடத்தில் அபூஜ்யத்வ புத்திகொண்டவனது குலத்தையும் அவனைப்பெற்ற தாயையும் சுடுக! சுடுக! சுடுக! இதுகாறும் அப்படிப்பட்ட சண்டாளாதமனாகிய சிவநிந்தகனைப் பார்த்ததில்லை. இன்று அப்படிப்பட்டவனாகிய வுன்னொருவனைப்பார்த்தோம். சண்டாளாதமனாகிய வுன்னைப் பார்த்த எங்களது கண்களையுஞ் சுடவேண்டும்! மஹா நீசனாகிய நீ கூறும் சிவநிந்தாவசனங்களைக்கேட்கும்படி நாங்கள் என்னபாபஞ்செய்தனமோ! இன்று காலையில் எந்தப்பாவிமுகம் விழித்தனமோ! சிவநிந்தையென்னும் விஷச்சுவாலைகளால் அவர்களது வம்சம் தகிக்கப்பட்டுவிடும். இப்போது நீ சிவநிந்தை செய்யவும் அதனை உனது பிரியத்தின்பொருட்டுக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற தேவர்கள் யாரோ அவ்வித்தேவர்களெல்லாம் இப்பொழுதே நாசமடைவார்கள். அடா தக்ஷனே! துராத்மாவே! மகாபாபமாகிய சங்கரநிந்தையில் உன் புத்தி ஏன் சென்றது? அடா! உனது பிறவியைச்சுடுக! நாய்க்காவது கழுதைக்காவது பிறந்தவனெவனோ அவனுக்கே சிவநிந்தையில் புத்தி பிரவர்த்திக்கும். அடா! அவனது தாயினது யோனி கழுதையின் ரேதஸால் நிறைந்திருக்குமென்பதுண்மை. அல்லது மத்யபானஞ்செய்த சண்டாளனது ரேதஸால் ஜனித்தவனே சிவநிந்தனை செய்வான். அடா! பூஜ்யருக்கெல்லாம் பூஜ்யனும் பராத்பரருமாகிய சிவனை அபூஜ்யனென்று பிதற்றினையே. அடா மூடா! விஸ்வநாதனாகிய ஜகதீஸ்வரனைப் பூஜ்யனல்லவெனில் உலகில் வேறொருவன் பூஜ்யனுவனோ? அடா! அவனை அபூஜ்யனென நினைத்தது மிக்க கொடும்பாவமன்றோ? கொடும்பா

வங்களுக்குப் பயனுடனே வந்துவிடும். உனக்குவிநாசகாலமாதலால் இப்படி விபரீதபுத்தி வந்தது. சிவனை நிந்தித்துக்கொண்டிருக்கு முன்னைக்காப்பாற்றயாவன் வருவான்? அடா ! விரூபாக்ஷரது நெற்றிக்கண்ணின் சுடர்ச்சுவாலையானது உன்றனைப் பற்றி யெரிக்கும்போது அதனின்றும் உன்னைக்காப்பாற்றிச்சுகமளிப்பவன் யாவனிருக்கின்றான்? அடே நீகர்வித்துச் சிவனை நிந்திப்பதை யருகிலிருந்து சிறிதும் அச்சமின்றிக் கேட்டுக்கொண்டு வாய் பேசாதிருக்கும் இத்தேவர்களுக்கெல்லாம் இப்போதே நாசகாலம் வந்துவிட்டது. அதை நீ சீக்கிரம் காண்பாய். சிவனை நிந்தித்துத் துவேஷித்து நீ யாரால் சுகம்பெறலாம்? நாராயணரால் சுகப்பெறக்கூடுமா? அன்றிப் பிரமனால் முடியுமா? அடா ! நீ சிவநிந்தனைசெய்ய அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் இந்தப் பிரமவிஷ்ணுக்களும் உன் கண்ணெதிரிலேயே நாசமுறுவதைக்காண்பாய். வேதங்கள் பிரமாணமாயின் சிவநிந்தனை செய்வோனுக்குப் புத்திரமித்திர களத்திராதிகளுடன் மரணமும் கோரநரகமும் கிடைக்குமென்பதில் சிறிதுமையமில்லை. சிவநிந்தையென்பது விஷத்தினும் பெரிதே. விஷம் புசித்தவனைமாத்திரங்கொல்லும். மஹேச நிந்தாவிஷமானது நிந்தித்தவனையும் அவனது குலத்தையும் கேட்டிருந்தவர்களையுங்கொல்லும். மகேசநிந்தையெனும் மஹாகாளகூட கடாகத்தில் வீழ்ந்தவருக்கு மறுபடியும் ஜீவனமுண்டோ? மகேசநிந்தனையெனும் விஷத்தின் லேசம் சம்பந்தித்தாலும் அது நிந்தித்தவனை ஸ்மசானஞ்சென்ற சவம்போல் செய்துவிடும். அவன் தேவனாயினும் கின்னரனாயினும் மற்றெவனாயினும் சிவநிந்தனை செய்வானாயின் அவனழிதல் திண்ணம். எவனைச் சகல வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றவனென்றும் சகல தேவதேவேசர்களாலும் பூசிக்கப்படும் சரணாரவிந்தமுடையோனென்றும் பகர்கின்றனரோ அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ நீலகண்டமூர்த்தியை நிந்தித்தால் துக்க மகாசமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து அல்லற்படுவது நிச்சயமே. நீ இப்படிப்பட்ட கொடிய நிந்தனையைச் செய்தவனாகையால் உனக்கு இப்பொழுதே விநாசகாலம் வந்துவிட்டது. நரகமும் சந்நத்தமாயிருக்கிறதென்றறி. அடே! யஜரே! இங்கிருந்து உனது சிவநிந்தாவசனத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் தேவர்களுள் உன்னைரக்ஷிப்பவன் யாவனடா? உனது சங்கத்தால் இத்தேவர்களுக்கும் நாசகாலம் வந்துவிட்டது. அடா! எவரெவர் மஹாதேவனை நிந்திப்பவர்களோ அவர்களே கற்பகோடி காலம் கொடிய நரகிலகப்பட்டுக் கதறுகின்றனர். எந்தமுனிவர்க

ளாயினும் ருஷிகளாயினும் சிவநிந்தனை செய்பவனோடு சங்கஞ்செய்கின்றனரோ அவரது புத்திரமித்திரர்களும் அந்நிந்தகனோடுகூட யமாக்னிச்சுவாலையில் வீழ்வார். எமனும் எப்போதும் சைவநிந்தை செய்வோர்களுக்கெனக் கொடியநரகங்களைச் சித்தஞ்செய்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அடா! இனியாவது மஹேசநிந்தனையை விடுத்து அறியாது செய்தேமென்று அவனைச் சரணடை. அப்படியில்லாவிடில் இதோ உனக்கு நாசகாலம் வந்துவிடுமென்றார். இவ்வாறு அகஸ்தியர் முதலிய முனிவர்கள் கூறியதைக்கேட்டுத் தேவர்களெல்லோரும் நடுக்குற்று அந்தோ! இதென்ன இவ்வாறு விளைந்தது என்று திகைத்திருந்தனர். யாகசாலை வந்தடைந்த கிரிஜையும் அச்சிவநிந்தாவசனத்தைக்கேட்டு மிக்க வியாகுலமாயிருந்தனள். சிவநிந்தாவசனத்தைக்கேட்டு யாவர் மனந்தான் பதைக்காது? அப்படிச் சிவநிந்தனைகேட்டும் மனம் பதையாதிருந்தவன் கோரமாகிய நரகங்களில் வீழ்வான். சிவநிந்தை செய்பவனோடு ஓர் க்ஷணகாலம் சங்கஞ்செய்பவனெவனோ அவன் விபசாரிபுத்திரன். அவன் நரகில் வீழ்வான்.

முன்னொருகாலத்தில் நரகலோகங்கள் முழுதுஞ் சூனியமாயிருக்குங்காலத்தில் யமதூதர்களெல்லாம் கவலையடைந்து ஓ சுவாமி! நரகமெலாம் பாழடைந்திருக்கின்றன. ஆதலால் எங்கட்குச் சிறிதும் வேலையில்லை. ஜகதீஸ்வரனைத் தியானித்துக்கொண்டு மனிதர்களிருக்கின்றமையால் பாபசம்பந்தஞ் சிறிதுமில்லை. நரர்களெல்லோரும் சிவலிங்கார்ச்சனபரர்களும் சிவநாமங்களை ஜபிப்போர்களும் சிவாரம் பூண்டவர்களும் பஸ்மருத்ராக்ஷந்தரித்தவர்களுமா யிருக்ன்றனர். பில்வமூலங்களில் சிவலிங்கங்களைத் தாபித்துப் பாலர்களும் பிரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகளுடன் பூசிக்கின்றனர். சுத்தநீர்த்தம் அறுகு நறுமணமலர் பில்வபத்திரமுதலியவைகளால் மிக்க பக்தியுடன் பூசிக்கின்றனர். பாலர்களும் சிவலிங்கார்ச்சனையின்றித் தீர்த்தமும் அருந்தவதில்லையானால் ஓதனத்தைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ? நித்திரையும் செய்கிறதில்லை. பாலர்களெல்லோரும் சிவலிங்கார்ச்சனையையே விளையாட்டாக வைத்துக்கொண்டனர். பாலர்களெல்லோரும் தமது வீட்டில் அங்கணங்களிலும் எப்போதும் சிவலிங்கங்களைத் தாபிப்பதும் அழகிய பில்வபத்திரங்களால் அர்ச்சிப்பதும் காய்கனிவகைகளுடன் அன்னத்தை நிவேதித்துப் பிறகு சந்தோஷமாய் அதனைப் புசிப்பதுமாகிய இவைகளையே விளையாட்டாகக்கொண்டனர். பில்வமூலங்கள் எல்லாம் தாபராகிகளா

னும தீபமாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. விபூதி பூசுவதிலும் சிவநாம ஜபஞ் செய்வதிலும் மகோற்சாகமுடையவர்களாயிருக்கின்றனர். குழந்தைகளது தன்மையை நோக்கித் தந்தைகளும் அவர்களுக்குச் சிவவித்யாப்யாசமே செய்து வைக்கின்றனர். பெண்டிர்களும் கன்னிகைகளுங்கூட எப்போதும் விபூதிருத்திராக்ஷங்களையே பரமா பரணமாய்த் தரித்திருக்கின்றனர்கள். பெண்டிர்கள் திரிபுண்டரமணியாது பாகஞ் செய்வதில்லை. பாகஞ் செய்யுங்காலத்தில் புண்டரமானது வேர்வையால் கலைந்துபோமாயின் மீண்டும் திரிபுண்டரமணிந்தே பாகஞ்செய்கின்றனர். அப்படிச் செய்யும்போதும் சிவநாமங்களையே ஜபித்துக்கொண்டு சதாசிவனுக்குத் திருப்திசெய்விக்கின்றனர். வீட்டில் பாகஞ்செய்தவகைகளில் ஒன்றையாவது மிச்சம் விடாமல் எல்லாவற்றையும் பக்தியுடன் சிவனுக்கு நிவேதனஞ் செய்கின்றனர். பிறகு நிவேதித்த அன்னவகைகளைப் புசிக்கும்போது கவளந்தோறும் கவளந்தோறும் மகாதேவ என்கின்றார். இவ்முழுவதும் மகாதேவனெனுநாமமே எதிரொலியில் புலப்படுகின்றது. சந்தனமாவது புஷ்பமாவது தரிக்கவிரும்புவார்களாயின் பக்தியுடன்சிவநிவேதனஞ்செய்த பின்னரே தரிக்கின்றனர். இரவில் தத்தம் கணவனுடன் கூடுங்காலத்திலும் சிவநாமங்களை யுச்சரிக்கின்றனர். கணவன் ஆலிங்கனஞ் செய்யுங்காலத்திலும் சிவலிங்கத்தை மறப்பதில்லை. அவ்வாலிங்கனத்தினலுண்டாகுஞ் சுகத்தையும் சங்கரருக்கே நிவேதனஞ் செய்வர். "ஹரஸ்மரஹர அபாரகுண சாகரசங்கர" என்றும் பாஹி என்றும் சொல்லிக்கொண்டே சுரதசுகத்தையு மனுபவிக்கின்றனர். அவர்கள் விபூதிபூசிய கணவனது தேகத்தை வெண்பட்டாடைபோல் நினைக்கின்றனர். கிரீடைக்கு யோக்யமாகிய எப்பொருளையும் மகேஸ்வரனுக்கு நிவேதனஞ்செய்து அவரது பிரஸாதமென்ற புத்தியுடன் அதனை அங்கீகரிக்கின்றனர். பெண்டிர்கள் பிரசவவேதனைக்காலத்திலும் உபத்திரவத்தால் கத்தும்பொழுதும் சிவநாமத்தையே கூறுவர். பிறந்தபுத்திரனுக்குச் சிவசங்கர என்கிற பெயரிட்டு விபூதிருத்திராக்ஷங்களையே அணிவித்தும் அலங்கரித்தும் வருகின்றனர். நடக்கத்தெரிந்ததும் அச்சிசுவின்கையில் வில்வபத்திரத்தைக் கொடுத்துச் சிவலிங்க சிரசில் வைக்கும்படிக் கற்பிக்கின்றனர். குழந்தைக்கு ஸ்தன்யபானம் செய்துவைப்பதற்கு முன் அந்தஸ்தன்யப்பாலைச் சிவநிவேதனஞ்செய்தபின்னரே குழந்தைகளை யூட்டுவிக்கின்றனர். அப்படி யூட்டிவைக்கும்போதும் சிவநா

மோச்சாரணமே செய்கின்றனர். பிரசவத்தில் மருந்துக்குப் பதிலாகச் சிவநிவேதனஞ்செய்த தீர்த்தத்தையே புசித்துச்சிறிதும்வேதனையின்றிச் சுகமாயிருக்கின்றனர். சிவபஸ்ம சம்பந்தத்தாலும் சிவநிவேதனபோஜனத்தாலும் அபாரசந்தோஷ மடைகின்றனர். இல்லந்தோறும் பில்வவிருக்ஷம் வைத்துப்பயிர்செய்து அதனிழலிலேயே தாம்வசிக்க விரும்புகின்றனர். எங்கேயாவது வெளிப்புறப்படுவார்களானால் அது சிவஸ்தலயாத்திரையினிமித்தமாகவேயிருக்கும். ஆச்சரியம்! தத்தம் தாரங்களுடனும் குழந்தைகளுடனும் சகலரும் சிவமயமாகவே விளங்குகின்றனர். அடிக்கடி ஸ்ரீசைலமுதலிய மகாக்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துச் சந்திரமௌளீஸ்வரரூபராய்க் காணப்படுகின்றனர். ஆச்சரியம். அவர்களது குணங்களைக்கூற ஆதிசேடனாலுமுடியாது. ஓ ஸ்வாமி! அதிகங்கூறுவதேன். பூலோகத்தில் எங்களது சஞ்சாரமே நிகழாதிருக்கும்படிச்செய்து விட்டனர். ஓ தர்மராஜாவே! யமலோகம் யமகிங்கரர் யமன் என்னும் வார்த்தைக்கும் இடமில்லை. அவர்கள் சத்துரு என்னும் மொழியையுங்கேட்டதில்லை. இப்படியிருக்கின்றமையால் நரகங்களெல்லாம் சூன்யமாயின. ஆதலால் எங்களுக்கு யாதுட்வேலையில்லை. நாங்கள் யாதுசெய்யக்கடவது என்று கூற அவ்வாக்கியத்தைக்கேட்ட யமன் மிக்க சந்தோஷமடைந்தவனாய்த் தூதர்களைப்பார்த்துக் கூறலாயினன். ஓ கிங்கரர்களே! கவலைவேண்டாம். தக்ஷப்பிரஜாபதி சிவத்துவேஷியாயிருந்து சகல தேவர்கள் முன்னிலையில் சிவனைப்புறம்பே நீக்கி யாகத்துக்குத் தீக்ஷைசெய்துகொள்வான். அப்போது விநாசகாலமாதலால் சிவனை நிந்திப்பான். அவனுக்குச் சகாயமாயிருக்குந் தேவர்களும் தடுக்காது ஆமோதனஞ் செய்வார்கள். முனிவர்களும் அங்ஙனமே செய்வர். உடனே அவர்களெல்லோருக்கும் விநாசகாலமாகிய ஓர் பேராபத்துவரும். அதில் நாசமடைந்து நரகினில் வீழ்வார். அப்போது நம்நரகங்கள் சம்பூர்ணமாயிருக்கும். அது சிறிது தினங்களுக்குள் நடக்கும். அவர்கள் வீழ்ந்து மீண்டுங்கரையேறார். அந்நரகிலிருந்து கரையேற்றுவதற்கு யாவருக்கும் வல்லமையில்லை. மகேஸ்வர நிந்தையின் பலத்தை யனுபவியாது தள்ளுவதற்கு யாவர் வல்லவர்? ஆ மஹேஸ்வரனை நிந்தித்ததன் பலனை யனுபவியாது விடுமா என்று புலம்பிக்கொண்டே நரகயாதனை யனுபவிப்பார்கள். சிவநிந்தையைப் பிரமத்தினாலாவது செய்கின்றவனாயினும் கும்பிபாகத்திற் றள்ளிவருத்துங்கள். இந்திரனாயினும் மஹேந்திரனாயினும் விஷ்ணுவாயினும் பிரமனாயினும் விடாதீர். சிவநிந்

தை செய்வார்களாயின் அவர்களை யாவரென்றும்விசாரியாமல் உட னே யிழுத்துக்கொண்டு ரௌரவத்தில் தள்ளி எக்காலத்தும் கரை யேற விடாது வருத்துங்கள். சிவநிந்தாபாராயணனை மகாரௌரவமெ ன்னும் நரகில் தள்ளுங்கள். நீங்கள் கூத்தாடிக்கொண்டு ஆனந்த பர வசர்களாய் அவர்களை வருத்தலாம். அப்படிப்பட்ட காலம் உங்க ளுக்கு விரைவில் கிடைக்கும். கவலைப்படவேண்டாம். அத்தக்ஷனை யொட்டிப்பின்னும் எண்ணிறந்தவர்கள் நரகில் வீழ்வார்கள். ஓ தூத ர்களே! இவர்கள் போன்ற சிவநிந்தகர்களுக்கேயன்றோ நரகங்களே ற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன? இப்படிப்பட்ட நிந்தகர்களை நரகில் வாட்டி வதைத்துக்கொண்டு சிவத்தியான பரர்களாயிருங்கள். கிரி ஜாகாந்தரது பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ்செய்து பரமானந்த வச ர்களா யிருக்கும் நமக்கு ஓர் காலத்தும் பயமில்லை. கல்பாந்தத்தி லும் துக்கமில்லை. ஆனந்தம் மேன்மேலும் பெருகுமாதலால் சிவத் தியானானந்த மெனும் நிலைபெற்றிருங்கள்.

முப்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

ஸாம்பஸதாசிவாய நம:

முப்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

தக்ஷயாகம்.

கௌதமர்:-இவ்வாறு யமதூதாரது கதையை அகத்திய முனி வர்கூற யாகசாலைக்கு வந்திருந்த கௌரியும் கேட்டு அகஸ்தியரைப் பார்த்து ஓ முனிவரே! சிவநிந்தை செய்வோனுக்குள்ள ஆபத்தை நீ விர் கூறினீர். எதிர்ச்சையாய் (தற்செயலாய்) நின்று கேட்டுக்கொ ண்டிருந்தவர்களுக்கும் மஹா பாபமாதலின் அப்பாபம் நீங்குவத ற்கு யாதாயினும் பிராயச்சித்தமுண்டோ? சர்வதர்மமு மறிந்த நீங் கள் இத்தருமமு மறிந்திருப்பீர்களல்லவா? யாதாயினும் பிரதிகாரம் சுருதியிற் கூறப்பட்டுளதா? அங்ஙனமிராவிடினும் அப்பாதகத்து க்குத் தக்கபடி யாமே ஓர் பிராயச்சித்தம் கற்பித்துக்கொள்ளவேண் டுமன்றோ? எப்படி யெனின் ராத்ரிசத்திர நியாயமாய்க் கற்பித்துக் கொள்ளவின்றியமையாதன்றோ! சாம்பசிவனை இத்தக்ஷன் நிந்தித்த வாக்யம் எனது காதில் அம்புபோல் குத்தியது. சிவநிந்தாவசனத்

தைச் செவியேற்கப் பெறின் அதற்குப் பிராயச்சித்தம் அந்தச்சரீரத்தை மாய்த்துக்கொள்வதொன்றே. சுராபானம் கோமாம்ச பக்ஷணம் இவைகளும் கொடிதன்று. சிவநிந்தையைக்கேட்டல் மகா கொடும்பாவமாகும். கட்குடியனோடு பழக்கமும் சுவர்ண சோரமும் குருமனைவியோடு புணர்தலுமாகிய இம்மகா பாவங்களினும் சிவநிந்தாசிரவண பாவமானது மிக்க கொடியதாம். மஹாப்பிராமண சமூகத்தைச் சிரச்சேதஞ் செய்வதும் ராஜகுலத்தை வதஞ்செய்வதும் ஆகிய பாவம் கொடிதாயினும் சிவநிந்தா சிரவணம்போற் கொடிதன்று. ராஜ ஸ்திரீயைச் சேவித்தல் மிலேச்சரோடு பழகுதல் மிலேச்ச ஸ்திரீயைச்சேவித்தல் சண்டாளர்களோடு சகவாசஞ் செய்தல் சண்டாளியைச் சேவித்தல் இவைகளும் சிவநிந்தா சிரவணபாபத்தினுங் குறைந்தவேயாம். கழுதையாய்ப் பிறத்தலும் சிவநிந்தா சிரவணத்திலும் நல்லதாகும். குதிரைக் கூட்டங்களைக் கொல்வதும் கோமந்தைகளைக் கொல்வதும் பிராமணனது திரவியத்தை அபகரித்தலுமாகிய இவைகளைப் புண்யமென்றாலுந்தகும். சிவநிந்தா சிரவணத்தின் பாபத்தை யின்னதென்று கூறமுடியாது. சண்டாளனாய்ப்பிறத்தலும் சேவித்தலும் பன்றியாய்ப்பிறத்தலும் பன்றியோடு சேர்தலும் நாயாய்ப்பிறத்தலும் அதனோடு கூடிச்சுகித்தலும் மலசலங்களில் வசித்தலும் ரேதஸைக்குடித்தலும் தன்சிரஸைத் தானே துணித்துக்கொள்வதும் ஆகிய இப்பாவங்களினும் சிவநிந்தா சிரவண பாபம் பலகோடிபங்கு மிகுதியானது எனக்கூறி அங்கு வந்த கௌரி எனும் லோகமாதை யானவள் மஹா தேவனை ஸ்மரித்து அவ்விடத்திலேயே சரீரத்தை விட்டனள். உடனே மஹா ருத்திரரும் அதனைக்கண்டு மிக்க கோபங்கொண்டு வீரபத்திரரென்னும் ஓர் மகா பலவானைச் சிருட்டித்தேவினர். அவ்வீரபத்திரரும் கோடி சூரியோதயமானதுபோல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு எண்ணிறந்த கைகால் சிரமுடையோராய் அக்கரங்களில் மிக்க கோரமான ஆயுதங்களையேந்தி அநேக யோசனை பரிமாண முடைய தேகத்தினராய் ஓர் நொடிப்போதில் சகல ஜகத்திலுள்ள சனங்களையும் சங்கரிக்குந் திறமுடையோராய் எதிர் வந்து அஞ்சலி செய்து நிற்க மஹா ருத்திரரும் அவரை நோக்கிக் கோபத்தால் சம்பிரமாய் ஓ வீரபத்ரா! தக்ஷனைச் சங்கரித்து விட்டுவரக்கடவை. சீக்கிரமாய்ச் சென்று அவனை மாத்திரமின்றி அவனோடு கூடியிருக்கும் நாராயணாதிகளையு மடித்துச் சீக்கிரம்வருக வென்று கூறியருளலும் அதனைக்கேட்டு வீரபத்திரர் அவரடி வீழ்ந்து வணங்கி அஞ்சலி செய்து ஓ சுவாமி!

உத்தரவு, இதோ சென்று தேவரீரது ஆணையின்படி முடித்துவருகிறேனென்று கூறி ஜகதீஸ்வரியாகிய பவானியை நமஸ்கரித்துப் புறப்பட்டு ஓர் க்ஷணப்போதில் யாகசாலைக்குச் சற்றுதூரத்தில் வரவே தக்ஷன் முதலிய தேவர்கள் அங்ஙனம் வரும் வீரபத்திரரைக் கண்ணுற்றுப் பயங்கொண்டு நடுக்குற்று ஒருவரை யொருவர் நோக்கி அந்தோ! ஈதென்ன பிரளயகாலாக்னி மண்டலம் போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு ஓர் ஜோதி நம்மை நோக்கி வருகின்றது. இப்போதே இச்சகமெலாம் நாசமெய்துமென்று தோன்றுகின்றது. இதுபோல் இதற்கு முன்னும் இனியும் காணக்கூடியதன்று. இச்சோதி மண்டலமானது அருகில் வர வர ஓர் திவ்ய தேகமாய்த்தோன்றுகின்றது. அத்தேகத்தின் காந்தியால் இத்தகைய வொளிமண்டலம் காணப்படுகின்றது. அனேக கால கூடாக்னி மண்டலங்கள் போல் தோன்றும் இச்சோதி மண்டலத்தால் நக்ஷத்திரங்கள் சந்திராக்னி சூரியர்கள் முதலிய சோதிகளும் ஒளிமழுங்கி மின்மினிப் பூச்சுப்போல் புவியில் வீழ்ந்து விடுமென்பது திண்ணம். அத்தேகத்தின் காலடி வைப்பால் புவி வெடித்துப் போகின்றது. சமுத்திரங்களெல்லாம் வற்றுகின்றன. அந்தோ! இது மகாப் பிரளயகாலமென்பதிற் சந்தேகமில்லை. அடா! பூர்வம் ரிஷிகள் சபித்த சாபமெலாம் இவ்வுருக்கொண்டு வருகின்றது. சங்கர நிந்தனையின் பலன் கிட்டி விட்டது என்று சிலர் கோலாகலஞ் செய்யச் சிலர் அடா தக்ஷா! துராசாரா! மஹாபாபி! நீ செய்த பாதகமன்றோ இவ்வாறு பயனளிக்க வருகின்றது? மஹாதேவ நிந்தை குலநாசஞ் செய்யுமென்பது இப்போதாவது விளங்குகின்றதா? அடா! தக்ஷப்பதரே! மகா அசனி மண்டலமும் (பிரளயகால இடிக்கூட்டம்) பிரவேசிக்கக்கூடாத இடமிருக்கலாம். சிவநிந்தையெனும் பேரிடியானது எங்கு சென்றாலும் விடாது. அடா! பாதாளலோகஞ் சென்றாலும் சிவநிந்தகனைச் சிவநிந்தாக்னி எரிக்குமென்பதிற் சிறிதுமையமில்லை என்று தக்ஷனை நோக்கிக் கோபத்தோடும் பச்சாதாபத்துடனுந் தூற்ற இதற்கிடையில் முன்போல் மீண்டும் மகோற்பாதங்களுண்டாயின. அதனைப்பார்த்து முன்னினும் பதின் மடங்கு பயத்தால் கோலாகலமாயிருக்க அதற்கிடையில் வீரபத்திரரும் யாகசாலைக்குள் புகுந்தனர். புகும்போதே அக்னிக்கண்ணால் கோபத்துடன் பார்க்க அந்நேத்ரச்சுவாலையால் யாகசாலைமுழுது மெரிந்துவிட்டது. அவரது மூச்சுக்காற்றுக்களினின்றும் அநேககோடி ருத்ரகணங்கள் தோன்றித் தேவர்களையும் மற்றவர்களையும் கொல்லத்தலைப்பட்டனர். அப்போது தேவர்களுஞ்

சிறிது கோபங்கொண்டு அவர்களோடு மிக்க கோரமாய் யுத்தஞ்செய்ய அது பிரமாண்டமண்டலங்கள் வெடிப்பதுபோலிருந்தது. அந்தயுத்தத்தில் தேவர்கள் பிரயோகித்த பிரமாஸ்திரக் கூட்டங்களின் சுவாலாமாலைகள் கணங்கள் பிரயோகித்த ஆயுதங்களாலணைந்து சாரமற்றவாய் மின்மினிப்பூச்சியைப்போல் கீழ்வீழ்ந்தன. பிறகு தேவர்கள் எண்ணிறந்த நாராயணாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க அவைகளும் கணங்களின் ஆயுதங்களால் அவலமாயின. உடனே விஷ்ணுவானவர் கௌமோதகி என்னும் கதாயுதத்தைக் கையிலெடுத்து ஓங்கிக்கொண்டு மிக்க வேகமாயோடிவரக் கணங்களும் அங்ஙனம் கருடன்மீதேறிச் சாரங்கமென்னும் வில்லையுமெடுத்துச் சக்கராயுதமுஞ் ஜ்வலிக்கக் கதையையுமெடுத்து யுத்தத்துக்கு வந்திருக்கும் விஷ்ணுவைப் பார்த்து ஆச்சர்யமுற்றனர். விஷ்ணுவும் வீரபத்திரரைப்பார்த்தனர். கருடனது வேகத்தாலும் அதனிறகு அசைதலாலும் பூமி நடுங்கியது. அப்படிக் கோலாகலமாய்வரும் விஷ்ணுவைப்பார்த்து வீரபத்திரர் கோபங்கொண்டு ஓ துர்ப்புத்தியே! துச்சீலனே! உனக்கு விநாசகாலம் வந்துவிட்டது. என்னிடத்திலும் சிறிதும் அச்சமின்றிச் சௌரியம் காட்டுகின்றனையா? காளகூடத்தினிடம் சென்றதேளால் செய்யுங்காரியம் யாது? அடா! பூர்வம் உன்னைப்போல் சிவசிந்தனைசெய்த கோடிக்கணக்கான நாராயணர்களைக்கொன்றிருக்கின்றோம். அடா! விளக்கு விட்டிற் பூச்சிபோல் தனது சிற்றிறகை விரித்துக்கொண்டு சஞ்சரிக்கும் உனது கருடனால் யாது செய்ய முடியும்? ஓர் திரணம்போலுள்ள சாரங்கமென்னும் வில்லைவைத்துக்கொண்டு யாதுசெய்ய நினைக்கின்றனை யென்றனர். அதனைக்கேட்டதும் நாராயணருங் கோபங்கொண்டவராய் வீரபத்திரரோடு யுத்தம்புரியத் தலைப்பட்டனர். உடனே வீரபத்திரர் விஷ்ணுவை ஓர் பாசத்தாற்கட்டிப் பூமியிற்றள்ளினார். விஷ்ணுவு முடனே அப்பாசத்தைச் சேதித்துக்கொண்டு ஆகாயத்திற்கிளம்பி அங்கிருந்து சங்கநாதஞ்செய்து அதனால் பூதலமெலாம் கிடுகிடுக்கச்செய்தனர். அதனைக்கண்டு வீரபத்திரர் சிறிதுகோபங்கொண்டு ஓர் கிளம்பு கிளம்பி விஷ்ணுவையும் கருடனையும் தமது கைநகத்தால் கிள்ளிக் கீழே தள்ளினார். உடனே விஷ்ணு அவ்வுருவை விட்டு ஓர் வராஹரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு கணங்கள் எல்லாம் சிதற அடித்துத் தமது மகாபர்வதம்போன்ற தேகத்துக்குஇணங்க விடும் மூச்சுக்காற்றானது ஊழிக்காலக்காற்றுப்போல ரணக்களத்தைக் கலக்குதலும் அதனால் எண்ணிறந்த கணங்கள் வீழ்ந்தனர். வராகம் தனது மூக்கினால் எண்ணிறந்த

மகாபர்வதங்களைப் பிடுங்கிக் கணங்களின்மீதெறிந்தும் வால்முனையால் சப்த சமுத்திரங்களையும் கலக்கி நொடியில் வற்றச்செய்தும் அதிலிருக்கும் நீரையெல்லாம் ஓர் கணப்போதில் வாலால் பூமியில் வாரியெறிந்தும் தன்னைப்போல எண்ணிறந்த வராஹங்களைத் தனது தமோகுணத்தால் சிருட்டித்தும் அட்டகாசஞ்செய்திருக்க அவ்வராகங்களும் குலபர்வதங்கள்போன்ற தேகமுடையவாய்க் கிளம்பி எங்கும் இடைவெளியில்லாமல் ஆகாயமுழுதும் மறைத்துக்கொண்டன. அப்படி வராகக்கூட்டங்களால் உலகமெல்லாம் சிறிது மிடைவெளியின்றி வியாபித்திருப்பதைக்கணங்கள் கண்டு சிறிதுகலங்கி அந்தோ இதென்ன இப்படியாயினது! உலகமெலாம் வராகங்களின் ஹிம்சைக்குள்ளடங்கின தாயின. சிறிது நிற்க இடந்தேடுவோமானால் புதிது புதிதாய் அங்குஞ் சிலவராஹங்கள் தோன்றி வியாபித்துக் கொள்ளுகின்றன. பாணங்களைப் பிரயோகிப்பதற்கும் அவை செல்வதற்கும் சிறிது மிடமில்லையே. கால்வைத்து நிற்பதற்குக் கூட இடங்கண்டோமில்லை. இவ்வராகங்களும் தமது ரோமங்களாகிய ஈட்டிகளால் மேகமண்டலங்களைத் தொளைத்து எங்கும் சின்னபின்னஞ்செய்கின்றனவென்று கணங்களெல்லாம் இவ்வாறு ஒருவரோடொருவர் கூறிக்கொண்டு யாதுசெய்வோமென்று மிக்க சிந்தாகுலமாயிருந்தனர். அப்போது விஷ்ணுவும் அக்கொடூரமான வராஹரூபத்தோடு கணங்களைப்பார்த்து ஓ கணங்களே! வந்து விட்டேன், யான் ராவணனைக்கொன்றவனன்றோ? என்னெதிரில் நின்று யுத்தஞ் செய்யும் ரணவீரனுமுண்டோ? ஓ கணங்களே! நீங்கள் நின்று யுத்தஞ் செய்வதற்கு இடமெங்கே? ஓர் கணப்போதில் எனது சக்கரத்தால் இப்பூதகண ரணமண்டலத்தைச் சின்னபின்னமாக்குகின்றேன், பாருங்கள். யக்ஞசாலையைக் கொளுத்திவிட்டதால் சிறிது கர்வம் வந்துவிட்டதோ? ஓர் நிமிஷத்தில் பல்லாயிரம் யக்ஞ சாலையை ஸ்தாபித்துச் சகாயமாய் நிற்கின்றேன். சக்தி யுண்டானால் என்னைக்கொளுத்தட்டும். இப் பவகணங்களாகிய வுங்களால் இனிச்செய்யுங் காரியம் யாது என்று அட்டகாசஞ் செய்துகொண்டு அக்கணங்களை ஓர் கணப்போதில் கலக்கிவிட்டு வீரபத்திரருக்கெதிரில் போயினர். நாராயணன் அவ்வாறு வீரபத்திரரெதிரிலும் அட்டகாசஞ் செய்யத்தலைப்பட்டனர். அங்ஙனங் கர்வித்து மகா வேகத்தால் கர்ச்சித்துக்கொண்டிருக்கும் நாராயணனைப்பார்த்து வீரபத்திரரும் அடா! துஷ்டா! துராசாரா! உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறதோ. என்ன இடந்தெரியாது பிதற்றுகின்றனை? பிரளயகாலாக்னி

மண்டலங்களோடு புழு யுத்தஞ்செய்ய வருவதுண்டா ? என்னோடு கூட நீ யுத்தஞ்செய்தல் தகுதியா ? கர்வத்தை விட்டு ஸ்வரூபத்தை நினைத்து எம்மையும் யாரென்று நினைத்துப்பார். வீரபத்திரரிருக்கின்றாரென்பதையு மறந்து விட்டனையோவென்று கூற அவரைப்பார்த்துக் கோபங்கொண்டு ஹரியானவர் அடா ! என்ன கூறினாய் ! எனது நகங்கள் அபாரங்களன்றோ? அவைகளைச்சங்கரிக்கப்பலம் யாருக்குளது ? இதோ ஓர் கணப்போதில் நீயுமிருப்பதற்கில்லாமல் எனதுநகவால் வியாபித்துக்கொள்ளுகின்றேனென்று கூறி யுத்தஞ்செய்தனர். உடனே வீரபத்திரர் சிறிது கோபங்கொண்டவராய் ஓர் அறை அறைந்தனர். அதனால் நாராயணர் கலங்கி மூர்ச்சித்து மிக்க பயங்கரமான நரசிம்ஹரூபமெடுத்துத் தன்னைப்போல் எண்ணிறந்த நரசிம்ஹங்களையு முண்டாக்கி முன்போல் பூதகணங்களை வாட்டிவருத்தத் தலைப்பட்டனர். அக்கணங்களும் மகா பர்வதங்கள் போல் எங்கும் வளர்ந்து கர்ச்சிக்கும் நரசிம்ஹங்களைப் பார்த்துப் பயந்து வீரபத்திரரிடஞ் சென்று ஓ சுவாமி ! வராஹங்களின் உபத்திரவந் தொலைய இப்போது எண்ணிறந்த நரசிம்ஹங்கள் எங்கும்வியாபித்துத் தொந்தரை செய்கின்றன. காட்டுத்தீ மலையை வளைந்துகொண்டெரிப்பதுபோல் எங்களை வருத்துகின்றன. நாங்களென்னசெய்வோம். அத்தகைய நரசிம்ஹங்களோடு எங்களால் போர் செய்யக் கூடவில்லை. ஒவ்வொன்றின் நகங்களும் வச்சிராயுதங்களுக்கு நிகராயிருக்கின்றன. நாங்களென்னசெய்வோம். எங்களுக்கு மனம் நடுங்குகின்றது. ஓ சுவாமி! தாங்களினிச் சிறிதும் அசட்டை செய்வது தகுதியல்ல வென்று கூறிக்கொண்டிருக்கிற பொழுது நரசிம்ஹம் ஓடிவந்து யுத்தஞ்செய்யத் தலைப்பட்டது. உடனே அது வீரபத்திரரைப்பார்த்து ஓ வீரா ! ஏன் தாமதிக்கின்றனை? நான் யுத்தத்துக்குத் தயாராயிருக்கின்றேனே? எனக்கெதிரில் உன்வலியைச் சற்று காட்டுவாயாக. பூமண்டலம் நாராயணருடன் கூடியதானாலும் அற்றதானாலுமாகட்டும், சற்று யுத்தஞ்செய்வோம். உன்கர்வத்தைச் சிதடக்குகின்றேனென்றது. உடனே வீரபத்திரரும் அப்படிக் கூறியதைக்கேட்டுக்கோபத்தால் புன்னகைகொண்டவராய் ஓ நரசிங்கமே! நன்குகூறினாய்! நாராயணனுடையதானாலும் நாராயணனற்றதானாலுமென்று இரண்டுகூறினாய். அதனில் பிற்கூறியதைச் சத்தியமாய்ச்செய்கின்றேன். சத்தியம்பிறழ்வது உசிதமல்லவன்றோவென்றுகூறினார். அங்ஙனம் வீரர்கூறியதும் நரசிங்கம் உடனே இறந்து வீழ்ந்தது; மற்றவைகளு மறைந்தன. உடனே நாராயணர் (பரசு

ராம) ஜாமதக்னி ரூபமாய் எதிரில் வந்து நின்று முன்போல் மீண்டும் தன்னைப்போன்ற எண்ணிறந்த சாமதக்னிகளைப் பர்வதம்போல் சிருட்டித்து எங்கும் வியாபிக்க, அவர்களைக்கண்ட கணங்கள் மீண்டும் பயந்து ஓட்டம்பிடிக்கத்தலைப்பட்டன. அப்பரசுராம வுருவங்களும் கடோரமாகிய கோடாரிகளைக் கையிலேந்தி எங்கும் பிளக்கத் தலைப்பட்டன. அவர்களது காலடிவைப்பால் முன்போல் பூமி பிளந்தது. அவர்களது கோடாரித்தாரையினால் வெட்டுப்பட்டு ஓட்டம்பிடிக்கும் கணங்களை வீரபத்திரர் கண்ணுற்று ஓகணங்களே! திரியம்பகரிடம் உங்களுக்குப் பக்தியிருக்குமானால் உங்களுக்குயாதும் கெடுதிநேராது. அது தொலையின் கெடுதிவரும். இவ்விஷ்ணுவும் சைவபலத்தாலேயே இவ்வாறு வாட்டுகின்றான். அஃதில்லாவிடில் இவனால் ஓர் கணப்போதுகூட எதிரில் நிற்கமுடியாதெனக்கூறி ஹரியைப்பார்த்துக் கம்பீரமாய் ஓ ஹரியே! உனது திரிபுண்டரமும் ருத்திராக்ஷமும் சங்கரபூஜையுமன்றோ இவ்வுருத்திரகணங்களை எதிர் நிற்கச்செய்யவில்லை? நீ சிவசின்னந்தரித்திருக்கின்றமையால் உன்னோடு யுத்தஞ்செய்வது தகுதியன்று. என்னோடு யுத்தம் புரியவிரும்பினால் திரிபுண்டரம் ருத்திராக்ஷம் சிவபூஜை இவைகளை விடுத்துவா. ஓ ஹரியே! லிங்கார்ச்சனையின் பலனால் இப்போது இவ்வளவு பலம் வந்திருக்கின்றது. அல்லாவிடில் உனக்கு இவ்விடத்திலாவது எவ்விடத்திலாவது இவ்வளவு பலத்துக்கிடமில்லை. இப்போது நீ சிவசின்னந் தரிக்காதிருந்தால் ஓர் கணப்போதில் நாசமடைவாய். சிவசின்னத்தைப்பார்த்து எனது சத்தி குன்றிவிட்டது. பூர்வம் எத்தனையோ நாராயணாதிகள் என்னால் வதைக்கப்பட்டனர். அப்படிப்பட்டயானும் உனது சிவசின்னபலத்தால் சக்தி குன்றினேன். உனக்குப் பலமுண்டானால் இச்சிவபலத்தைவிட்டு இயற்கைப்பலத்தோடு வருவாயாக. உனது செயற்கைப் பலமாகிய மஹாதேவலிங்கார்ச்சனபலம் மிக்க மஹிமையுடையதன்றோ? அதற்கன்னியமாய்ப் பலமென்றொன்றுலகில் கண்டதுங்கேட்டதுமுண்டா? அற்பபலமுடையோனாயினும் லிங்கார்ச்சனை செய்யின் மகாபலமுடையனாவன். ஆதலால் உன்னுடன் யுத்தம்புரிய விரும்பவில்லை. நீ யுத்தஞ்செய்ய விரும்பின் சைவபலத்தைவிட்டு இயற்கைப்பலத்துடன் வந்து சேருவாயென்று கூறினார். இதைக்கேட்ட ஹரிகர்வித்து ஈதென்ன சைவபலந்தானா இயற்கைப்பலமில்லையாவெனக்கூறி விபூதிருத்ராக்ஷ சிவலிங்கார்ச்சனங்களைவிட்டு எதிர்வந்து நிற்க வீரபத்திரர் உடனே பரசுராமனைப் பஸ்மஞ்செய்துவிட்டனர். உடனே ஜமதக்னி முனி

வர் அவசிடம்வந்து நமஸ்கரித்து ஓ ஸ்வாமி ! இத்துராத்மா சிவலிங்கத்தை விடுத்து வந்தமையால் பலங்குன்றி விட்டது. உலகில் உருவமும் பலமும் பாக்யமும் சிவபூஜையினாலேயே கிடைக்கின்றன. அதனைவிட்டால் சகல பாக்கியங்களுந்தொலைந்து பலங்குன்றுவான். லிங்கார்ச்சன பலத்தினாலேயே சகல சித்திகளும் பெறப்படுகின்றன. அஃதில்லையாயின் பலமேது? எவரெவர் லிங்கார்ச்சனத்தை விடுத்து வியர்த்தமாய் கர்விக்கின்றனரோ அவர்கள் வீரபத்தி ராஸ்திர முனையால் நாசமடைவர். அப்படி யிருக்கும்போது வீரபத்திரரோடு யுத்தஞ் செய்யவேண்டு மென்று யாரால் நினைக்கமுடியும். இச்சூரர்களெல்லாம் அசாம்பவராயிருக்கின்றனராதலால் சிறிதும் யோசிக்காமல் வதஞ் செய்யுங்கள். இவர் வதமாகும் விஷயத்தில் தேவரீர் சிறிதும் பிரயத்தனஞ் செய்யவேண்டாம். இவர்கள் செய்த சிவநிந்தையே இவர்களைக்கொல்கின்றதாதலால் ஓ வீரபத்ரஸ்வாமியே ! நீர் இவ்விஷயத்தில் கேவலம் நிமித்த மாத்திரமாயிருங்களென்று கூறினர். இதற்குள் விஷ்ணு வாமனரூபத்துடனெதிர் வந்து நின்றுசகல அண்டபிண்ட சராசரங்களையும் நெருக்கிக்கொண்டுவளரத்தலைப்பட்டனர். வீரபத்திரரும் அவ்வாமனரது சிரத்தை விளையாட்டாகக் கொய்தெறிந்தனர். நாராயணர் ராமவுருவத்துடன் யுத்தத்திற்கு வந்தனர். அவரை நோக்கி வீரபத்ரர் ஓ நாராயணா ! எனது சூலம் தாகத்தால் மிக்க வருந்துகின்றது; உனது ரத்தாரையால் திருப்தி யடையுமென்று கூற அதைக்கேட்டதும் ராமர் வீரபத்ரர் பலத்தைச் சிறிதும் அறியாமல் ஓ வீரா ! கரன் தூஷணன் தாடகை சூர்ப்பணகை மாரீசன் சப்ததாளவனம் இவர்களை ஓர் கணப்போதில் கொன்றிருக்கின்றேன். அடா ! பூர்வம் பர்வதம் போன்ற துந்துபி என்னும் அசுரனைக் கட்டைவிரலால் முடித்திருக்கின்றேன். வாலியும் என்னம்பினால் ஓர் நொடிப்போதில் வதமடைந்தான். சமுத்திரத்தையும் பந்தித்து விட்டேன். அடா ! ஒருவராலும் பிரவேசிக்கக்கூடாத லங்கையை என் தூதனால் ஓர் க்ஷணப்போதிலெரித்து விட்டேன். ராவண புத்ரனை அக்ஷயனையுங் கொன்று இந்திரசித்தையும் ஜயித்து ஓர் கணத்தில் திரும்பிவந்தவன் எனது தூதனேயன்றோ? சர்வவுலகங்களையும் வருத்தின ராவணனையுங் கும்பகர்ணன் முதலியோரையும் கொன்று விட்டேன். யுத்தத்தில் யமனுக்கும் என்னிடம் நடுக்கமன்றோ ? சக்தியிருக்குமானால் நீ யுத்தஞ்செய்யலா மென்றிவ்வாறு அட்டகாசஞ் செய்யும் ராமனைக்கண்டு வீரபத்ரர் புன்னகைசெய்ய அதனதுதீயால் சகல அங்கங்களு

மெரிந்து ராமன் கீழ்வீழ்ந்தான். உடனே பிரமன், ராமன் பூமியில் வீழ்ந்து நாராயணவுருவத்துடனிருப்பதைப் பார்த்து ஓ நாராயணா! ஏனிப்படியாயினீர்? உமது சௌரியம் எங்கு சென்றது? சிவநிந்தனையின் பயனன்றோ இவ்வாறு முடிந்தது? அன்றியும் மிக்க கர்வித்துக்கூறினீரே, இப்பொழுது அம்மொழியெங்கே? அம்மொழிகளே அக்னி ஸ்வரூபமாயும்மைத் தஹிக்கின்றது. வீரபத்திரர் ருத்திரகணேஸ்வரர் சர்வலோகநாதர். அவரிடம் கர்வித்து மொழிந்தால் அப்பயனையனுபவிக்கவேண்டியதவசியமன்றோ? அடா தக்ஷா! துராசாரனே! யாகத்தில் தீக்ஷித்துக்கொண்டவனே! உனக்குச் சகாயஞ்செய்து நாராயணனடைந்த பலனைப்பார்த்தனையோ? உன்னுடைய கர்வத்தின் பரிபாகம் உனது நாசத்தின் பொருட்டுத் தலைப்பட்டது. உனது யாகத்துக்கு வந்தமையால் ஓர் கணப்போதில் வதமடைந்தனர். ஓ துர்ப்புத்தியே! சிவநிந்தனை செய்ததின் பயன் கண்கூடாய்க் கிடைத்தது. அடா! நாராயணனே இறந்தபிறகு உன் கதியுங் கூறவும் வேண்டுமா? உன் யாகத்தில் வந்த யாவருக்கும் மரணங் கிட்டி விட்டது. இதுபற்றியே ஆன்றோர்கள் துர்ச்சன சகவாசம் கூடாதென்கின்றனர். கஷ்டமெனுங்கடலில் மூழ்கி மரிப்பதற்கே துர்ச்சனருடைய கூட்டுறவாம். அந்தோ! அசாம்பவக் கூட்டமானது பெரிய கஷ்டத்தை விளைவிப்பதேயாம். அசாங்கரருடன் கூடிச்சுகம் பெறுவது சிறிதுமில்லை. அப்படிக் கூடுவோரே நீசராகின்றனர், அவர் விருச்சிகம் நாய் கழுதை முதலிய பிறப்புகளுக்குட்படவேண்டும். தன்யர்கள் எப்போதும் பிரார்த்திப்பது அசாம்பவமுகப்பார்வையில்லாமலிருக்கவேண்டுமே என்பதேயாம். அப்படிப் பிரார்த்திக்கும் புண்ணியவான் தன்ய சிரேஷ்டன். அந்தோ! நாராயணர் மகா மேருபோல் கிழ்வீழ்ந்து கிடக்கின்றனர். மூரன் கம்சன்முதலிய அசுர வீரர்கள் எவரது சௌரியத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் நடுங்கி யோட்டம்பிடித்தனரோ அப்படிப்பட்ட நாராயணர் மரித்து விட்டார். எவரது சங்க நாதத்தைக் கேட்டதும் அசுரர்கள் திக்குதிக்கா யோடிப்பதுங்கினரோ அப்படிப்பட்ட நாராயணர் வீரபத்திரரா லிவ்வாறாயினர். கோவர்த்தன கிரியானது எவரது விரல் முனையால் விளையாட்டாய்த் தூக்கப்பட்டதோ சர்வலோகங்களையும் கதற அடித்த இராவணனும் இரணியனும் இரணிய கசிபும் கணப்போதில் எவரால் வதமடைந்தனரோ அப்படிப்பட்ட நாராயணரே இக்கதியாயினர். இனி நாம் யாது செய்வோமென்று புலம்புதலும் அவனை வீரபத்திரா பாசத்தாற்கட்டிச் சிறிது புன்னகைகொ

ண்டு அடே! துர்ப்புத்தே! தக்ஷனோடு கூடியிருந்து சிவநிந்தா விஷயத்தை யருந்தியபதரே! ஏதுஷ்டாத்மா! சிஷ்டனையு மறந்தனையே! அஷ்டமூர்த்தியாகிய அவ்விறைவனே கஷ்டத்தைத் தொலைப்பவன். சிவநிந்தா சிரவணத்தின் பயனாகிய சிக்ஷையை உனக்கு விதிக்கவேண்டியதவசியமன்றோ? அப்படியே உன்னைச்சிக்ஷிக்கின்றேன். தக்ஷனைக்கொண்டு விடுவித்துக்கொள்வையா? அல்லது இவ்வாபத்தினின்றும் காப்பாற்றுவதற்கு வேறு யாரையாவது உதவியாய் வைத்திருக்கின்றனையோ? அடா! தக்ஷனுக்கு மோகம் வந்தது நியாயந்தான். உனக்கும் யாது காரணமாய் மோஹம் வந்தது? உனது மோகத்தின் பயன் உனக்கு எப்போதும் நினைவிலிருக்க வேண்டுமன்றோ? என்றிங்ஙனங்கூறிப் பிரமன் சிரசை நகத்தாற் சேதித்தெறிந்தனர். உடனே தேவசைனிய முழுதும் எங்கும் ஆஹாகாரம் பிறந்து அடிபட்டு மாய்ந்தது. தக்ஷனும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களும் வதமடைந்தனர். அசாம்பவர்களாகிய முனிவர்களும் சிவநிந்தாக்னியால் மாய்ந்தனர். உற்பாதங்களும் திக் கஜத்தொனியு மோய்ந்தன. திக்குகளெல்லாம் தெளிந்தன. தேவதுந்துபி முழங்கவும் கந்தர்வர்கள் பாடவும் புஷ்பமாரி பொழியவும் வீரபத்திரர் ஜயகோஷத்துடன் மகா தேவரையடைந்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து அஞ்சலி செய்து நடந்த செய்தியை அவ்விறைவனுக்கும் அகில லோகமாதாவாகிய பவானிக்கும் விக்ஞாபனஞ்செய்து கொண்டனர். சதாசிவனும் வீரபத்திரரை ஆசீர்வதித்துச் சந்தோஷத்துடனனுமதி கொடுத்தனர். உலகில் சங்கர நிந்தகருக்கே கெட்ட பிறப்பும் கொடும் யாதனையும் சகல ரோகமும் ஆகிய சகல துர்ப்பாக்கியமும் வருகின்றன. பாவ பரம்பரைகளு மேன்மேலும் அவர்களிடமே வளருகின்றன. சத்துக்களாகிய ஆன்றோர்களே சிவார்ச்சனையையேபெரிதாக எண்ணியவராய்ச் சகலசுகபோகங்களையும் புசித்து இறுதியில் மோக்ஷானந்தத்தைக்களாகின்றனர். ஓ சரீரமே! நீஜன்மசாபல்யமடையவேண்டுமாயின் பார்வதி பரமேஸ்வரர்களுக்கு வணக்கஞ்செய்வாயாக. அஞ்சலிதானமுனக்கரிது. ஓ மனமே! ஸ்மரஹரராகிய இறைவனை ஸ்மரிப்பதையே சீலமாய்க்கொள்ளுக.

முப்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

தேவஸேநாபதயேநம:

நாற்பதாம் அத்தியாயம்.

நீர்த்தேஸார்ச்சகர்களுக்கு அநுக்கிரகித்தது.

நாரதர்:- இவ்வாறு தக்ஷயக்ஞத்தில் நாராயணாதிகளும் வதமடைந்தன ரென்பதைக்கேட்டுச் சகல முனிவர்களும் ஆச்சரியமடைந்தனர். அப்போது சனற்குமாரர் சனகர் சனந்தனர் வாலகில்யர் முதலிய முனிவர்களோடு கூட சகல முனிவர்களும் கௌதமரைப் பார்த்து முனிவரரே! நாராயணர் முதலிய தேவர்களெல்லோரும் அதிகார புருஷர்களன்றோ? அவர்களுக்கும் மரணமென்றால் ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. அவர்களை ரக்ஷித்தாலன்றோ அதிகாரம் நிலைபெறும்? சூலபாணி கருணையின்றி அவர்கள் மரித்தனரென்பதுண்மையே. அவர்கள் மீண்டு மெப்படி உயிர் பெற்றனர். அவர்களெல்லோரும் சிவநிந்தா அக்னியினால் தஹிக்கப்பட்டன ரென்றீர்களே. அப்படியானால் வீரபத்திரர் ஏன் தோன்றினார்? அவர் யாது செய்தனர்? பூர்வம் அதிகாரத்தில் (முந்திய அதிகார முறையில்) இருந்தவர் எங்ஙனமாயினர்? இவையெல்லாவற்றையும் எங்களுக்கு விரித்துரைக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கக் கவுதமர் கூறலாயினார். ஓ முனிவர்களே! கூறுகின்றேன். சிவநிந்தாக்கினிச் சுவாலையால் சகலதேவர்கள் தஹிக்கப்பட்டன ரென்ப துண்மையே. அப்படியாயினும் வீரபத்திரர் அவ்விஷயத்தில் நிமித்தமாத்திரமாயினர். சகல வுற்பத்திசங்காரங்களையுஞ் செய்கின்றவர் பரமேஶ்வரரானாலும் ஏதோ ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொன்றில் நிமித்தமாத்திரமாயும் வைத்துக்கொள்ளுகின்றனர். பிரம்மாண்ட மண்டலங்களில் அகாலத்தில் பிரளயம் வருவதில் சிவநிந்தை முதலிய சிற்சில நிமித்தமேயென் றெண்ணுகின்றேன். அத்திப்பழத் துள்ளிருக்கும் புழுவின்கதிபோல் லக்ஷ்மியோடுகூட நாராயணன் லயமடைகின்றான். சிவநிந்தையால் ஜராமரண ஜன்மநாசங்களை யடிக்கடி அடைந்து எண்ணிறந்த துக்கங்களையனுபவிக்க வேண்டியது அவசியமே. அத்திமரமானது அடிக்கடிக் காய்த்துப் பழுத்துப் பழங்கள் நிறைந்திருக்கவும் அடிக்கடிகாட்டுத்தீ பற்றிக் கொள்ளும்போதெல்லாம் அக்கனிகளும்அதனுள்ளிருக்கும் கொசுகு முதலியபூச்சுகளும் எப்படி மரணமடைகின்றனவோ அப்படியேதேவர் முதலியவர்களும் சிவநிந்தையினாலேயே அடிக்கடி மரிக்கின்ற

னர். சங்கரத்வேஷமெனும் விஷாக்னியானது பானம்பண்ணப்பட்டால் அது பானம்பண்ணினவர்களை என் ம்ருத்தியுவினிடம்சேர்க்காது? விவேகஹீனனுகிய நீசன் மஹாதேவனது பிரபாவத்தைஒருக்காலுமறியான். அவன் இதர தேவர்களுக்குச் சமானனென்றே மஹாதேவனை மகா மோகத்தால் மயங்கி நினைத்து விட்டிற்பூச்சு தீயில் வீழ்ந்து நசிப்பதுபோல் நசிக்கின்றுன். ஆதலால் மஹேச நிந்தையெனும் நெருப்பில் நாராயணுதி சகலரும் வீழ்ந்து மரித்தனர். அதன்பின்னர் வைகுண்டம் சத்தியலோகம் சுவர்க்கம் முதலிய வுலகங்களில் அவரவர் அதிகாரத்தினின்று உலகங்களை ரக்ஷிப்பதற்காகத் தம்மால் சிருட்டிக்கப்பட்டகணங்களை யிருக்கச்செய்தார். அக்கணங்களும் சிலகாலமங்கிருந்து தத்தமதிகார முறைமையைச் செய்து அதனிடம் வெறுப்பு வந்து எல்லோருமா யொருங்கு கூடிச் சிவத்தியான பாராயணர்களாய்க் கயிலை வந்து நந்திதேவரை வணங்கித் துதித்தனர். அவர்களை நந்திதேவரும் நோக்கி ஓ கணங்களே! என் இங்கு வந்து விட்டீர்கள். உங்களுக்கு இறைவனுலருளப்பட்ட அதிகார முறைமையை விடுவதுசிதமாகுமோ? மஹேஸ்வர ராக்ஞையாகையால் அவ்வவ்வதிகாரம் பிறழாது அவ்வப்பதத்தைப்பரிபாலித்து வருவதே உசிதமாகுமென்றுகூறக் கணங்கள் ஓ சுவாமி! பூர்வம் நாங்கள்செய்த பெரும் புண்ணியமாகிய சிவபூஜையால் காணுபத்யம் பெற்றனம். அதனைவிடுத்து வைகுண்டாதிகளில் சிவபூஜைசெய்துகொண்டு கைலாயவாச சுகானுபவத்தை விடுத்து ஊடனைப்போல் வசிப்பதுந் தகுதியோ? நாங்கள் வைகுண்டவாசம் வேண்டுமென்று தவஞ்செய்யவில்லையே. கைக்கெட்டிய க்ஷீரத்தைவிடுத்து காவற்றபசுவை விரும்புவாருமுண்டா? பூர்வம் பலகாலும் வைகுண்டாதி பதத்தையே பெற்று அதனை விடுத்துப் பலகோடி தவத்தால் பின்னர் சிவபதங்கிடைத்தது. அதனையும்விடுத்து மீண்டும் வைகுண்டாதிபதத்தை விரும்புவது எப்படி? புத்திமான் சுவச்சமாகிய பதத்தை விடுத்து துச்சமாகிய பதத்தில் மனதைச்செலுத்துவானே? வைகுண்டம் சுவர்க்கமுதலிய பதங்களெல்லாம் சிறிதுமெங்களால் விரும்பப்படுவதில்லை. உன்னதமாகிய ரத்னபீடத்திலிருந்து சாமான்னியமாகிய மற்றோரிடத்தும் வரவிவேகி விரும்புவானே? ஊஷர் பூமியில் வசிப்பவனுயினும் தன் தேசத்தில் வசிப்பதையே விரும்புவானன்றே? ஓ சுவாமி! போதும் போதும்! சத்தியலோக வாசம் போதும்போதும்! சத்தியலோக வாசத்தின் பொருட்டா சந்திர மௌளியைப் பூசித்தோம்? ஓ சுவா

மி ! அப்பதங்களில் வசிப்போமாயின் எங்களது ஜீவனம் வீணே ! பால் கலந்த அன்னத்தையே கிடைக்கப்பெற்றுப் பாமசுகமாய்ப் புசிப்பவன் அதனை விடுத்துக் கோக்ஷுரா (நெரிஞ்சில்) த்தைப் புசிக்க விரும்புவதுண்டோ?நாங்கள் எப்போதும் கைலாயகிரி வாச த்தையே விரும்புகின்றோம். அதற்கு விக்னமாகவா இவ்வைகுண்ட வாசம் வந்தது! அதிகோரமாகிய தவத்தைச் செய்தது கைலாய வா சத்தை விரும்பியே. அதற்கிடையூறாய் ஏனிப்படி விபரீதம் விளைந் தது ? வைகுண்டத்தில் வசிப்பதால் பிரளயத்தால் நாசமும் இடை யிடையே அநேகதுக்கமும் அநுபவிக்கவேண்டிவருமாதலால் அது துச்சமென்றே நினைத்து வாந்திசெய்த அன்னத்தைப்போற்றள்ளி எக்காலத்திலும் அழியாதபதமன்றோ எம்போன்றவர் விரும்பத்தக் கது என்று கூறினர். இங்ஙனம் அவர்களது வார்த்தையைக் கேட்டு நந்திகேச்வரா மிக்க சந்தோஷத்துடன் மீண்டும் அவர்களைப்பார்த் து ஓ கணங்களே ! இன்னுஞ் சிறிதுகாலஞ் சென்றபின்னர் உங்க ளது கோரிக்கை நிறைவேறும். அதுவரையிலும் இறைவனுக்ஞை யின்படியிருங்கள். இப்பொழுது மத்தியானகாலம் சமீபிக்கின்றது. உமை சிவாராதனஞ் செய்துகொண் டிருக்கின்றாள். சிவனும் அனை யாதாவுடன் கிரகித்துக்கொண் டிருக்கின்றனர். இப்போது நை வேத்தியஞ் செய்யுஞ் சமயமாதலால் உங்களோடு காலதாமதஞ் செய்வது தகுதியல்ல. யான் இப்போதேசென்று உமாசகாயனது பாதாரவிந்தத்தைப் பூசிக்கவேண்டும். சிவலிங்கபூசை செய்யவேண் டிய விசேஷகாலம் சூரியன் மத்தியானத்தை யடையும்போதே யா தலால் அதனைவிடுத்து இப்போது இங்கு தாமதிப்பது தகுதியல்ல. நீங்களும் இச்சமயத்தில் சிவபூசைசெய்யாமலி நக்கலாமா? சிவார்ச் சனை பாராயணர்களாயிருப்பவர்களே சிவனையடைகின்றனர். அங்ங னம் செய்யும் சிவலிங்க பூசையானது பன்னெடுங்காலம் சுகசம்பத் துக்களை யநுபவிப்பதற்கேதுவன்றோ ? ஆச்சரியம் ! சந்திர மௌ ளியின் பாதாரவிந்தத்தைப் பூஜிக்கும் பெரியோர்களே சகல சுக போகத்துடன் சிரஞ்சீவிகளாயிருக்கின்றனர். சிவபூஜை செய்வதி னிமித்தமே வேண்டும திரவியத்துடன் கூடி பரமசாந்தரான யோ கிகளாகின்றனர்.

இப்போது காலதாமதஞ்செய்தால் சாம்பபராதம் நேரிடும். அச்சாம்பசிவனோ காலதாமதத்தைச் சஹிக்காதவர். அம்பிகை யையும் பூசிக்குங்காலமிஃதே யாதலால் அவர்களுக்கு அப்பிரீதியுண் டாகாமல் பிரீதிவரும்படிக்குள்ள காரியங்களையே செய்யவேண்டு

மென்று கூறினர். அதனைக்கேட்ட கணங்கள் நந்திதேவரை வணங்கிச் சென்று தத்தம் ஸ்தானங்களிலிருந்து அதிகாரம் நடத்திவந்தனர். இது இங்ஙனமிருக்க மஹாதேவன் தீர்த்தேசத்தை யாஸ்ரயித்து அங்கு மிக்க சிரத்தாபக்தியுடன் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் சாம்பவபுங்கவர்களை யநுக்கிரகித்து வரவேண்டுமென் றவ்விடம் வந்தனர். அங்கு எண்ணிறந்த பல்லாயிர முனிவர்கள் தவஞ்செய்திருந்தனர். அக்கூட்டத்தில் தருமமூர்த்தி என்னும் பெரியவர் பரமசாந்தராய்ச் சடைமுடி தரித்தவராய் ஏராளமான விபூதிருத்திராக்ஷங்களை யாபரணமாக வணிந்தவராய்ச் சிவாசாரம்பூண்டு ஏகாக்ரப்பட்ட மனத்துடன் பதினயிரங்கல்பம் தவஞ்செய்தார். அப்படியே மற்றும் பலமுனிவர் அத்தீர்த்தத்திலேயே சிவபூஜாபராயணர்களாய் மேனிமுழுவதும் விபூதிபூசித் திரிபுண்டரமணிந்து ருத்திராக்ஷமாலைகளால் தேகத்தை மறைத்துச் சிலர் ஆகாரமின்றியும் சிலர் ஜலத்தைப் புசிப்பவரும் சிலர் சருகைப் புசிப்பவரும் சிலர் திரணங்களைப் புசிப்பவருமாயிருந்து சிவபெருமானைப்பூசித்து மகாதேவனைத் தியானஞ்செய்துகொண்டு ஆனந்தக்கண்ணீர்ப்பெருக்குடன் பரவசமாய்ச் சிலர் கூத்தாடிக்கொண்டும் சிலர் புலம்பிக்கொண்டும் சிலர் சிரித்துக்கொண்டும் சிவத்யானானந்த பரவசர்களாயிருந்தனர். சிலருக்கு மரவுரியேவஸ்திரங்கள். சிலருக்கு இலைகளேவஸ்திரம். சிலருக்கு இடையில் மாத்திரம் வஸ்திரமும் சிலருக்குக் கையில் மாத்திரம் வஸ்திரமும் சிலருக்குத்தொடையில் மாத்திரம் வஸ்திரமும்இருந்தன. சிலர் விபூதியையே வஸ்திரமாயும் சிலர் ருத்திராக்ஷங்களையே வஸ்திரமாயும் தரித்திருந்தனர். அவர்களெல்லோரும் சிவநாமஜபத்திலும் சிவகதையிலும்பேராவலுடையவர்களாயிருந்து உமையொருபாகனாகிய மஹேஶ்வரனை ஹ்ருதயகமலத்திற் றியானித்து மானதபூசைசெய்து சிவநாமங்களையும் கானஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். மஹேஶ்வரன் அவர்களைப்பார்த்து நந்திதேவரைக்கூப்பிட்டு ஓ நந்தீசா! இச் சிவார்ச்சகர்களைப் பார். இவர்களெல்லோரும் சிவபூஜையொன்றையே விரதமாகக்கொண்டிருக்கின்றனர். இது தவிர மற்றெதனால் சிவப்பிரீதியுண்டாக்க வியலும்? தவத்தினலாவது தானத்தினலாவது எமக்குப்பிரீதியுண்டாவதில்லை. சிவலிங்கார்ச்சனத்துடன் கூட இவைகளிருந்தாலொழியப் பயன்படாது. உன்னதமாகிய சிவலிங்கத்தை யர்ச்சிப்பதில் எனக்குண்டாகும் பிரீதியானது வேதபாராயணங்களாலும் அநேககோடி தானங்களாலுமில்லை. போகத்தை விரும்பியாவது எவன் சிவபூஜைசெய்கின்றானோ அவனிடத்திலுமெ

மக்கு மிக்கபிரீதியுளது. பூர்வம் யாருமனுபவிக்காத அபாரபோகங்கள் எப்போதும் அவனுக்கே விளங்குவன. லிங்காராதன மஹிமையை நன்கறிந்தவர் யாருமில்லை. இவர்களெல்லாரும் இப்படிப்பட்ட பூஜைசெய்திருப்பதினால் இவர்களுள் ஒருவர் விஷ்ணுவாயும் ஒருவர் பிரமனாயும் ஒருவர் மகேந்திரனாயும் மற்றவர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வோர் திசைத்தலைவராயும் ஆகட்டும். மற்றுமுள்ளவர்கள் ஏனைய தேவர்களாக ஆருக. அன்றியும் இலக்ஷ்மி சரஸ்வதி நக்ஷத்திரங்கள் இந்திராணி முதலியவர்களாகவும் ஆதுக. அவ்வவர் பதத்தில் அவ்வவரிருந்து தேவசம்பத்தைப்புசிக்கட்டுமென்று கூற அவர்உடனே அம்முனிவர்கூட்டம் வந்தடைந்தனர். அவர்களும் நந்திதேவரைத் தரிசித்ததும் சரேலென வீழ்ந்தோடிவந்து நமஸ்கரித்துப் பூசித்துத்தோத்திரஞ்செய்தனர். அக்கூட்டத்தில் தர்மரதரென்று பெயரிய ஒருமுனிபுங்கவரைப்பார்த்து நந்தீசர் ஓமுனிவரே! உமக்கு விஷ்ணுத்வங் கொடுக்கப்பட்டது என்று கூறி அப்படியே ஏனையமுனிவர்களையுங் கூப்பிட்டு நான்முகத்துவம் இந்திரத்துவம் திக்பதித்வம் முதலியவற்றையுங் கொடுத்து அவ்வவ்வுலகிற்கு அதிகாரமுறை நடத்தும்படி யனுப்பினர். அம்முனிவர்களும் நந்திதேவர் ஆக்ஞையால் வைகுண்ட முதலிய வுலகங்களை யடைந்து தத்தம் அதிகாரமுறை வழுவாது வசித்துவந்தனர். ஓ அந்தணர்களே! இத்தகைய மஹா பாக்கியத்திற்குக் காரணம் சிவலிங்கபூஜையே. நாரதர்:-ஓ அந்தணர்களே! இப்புண்யகதையைக் கேட்டு அகமகிழ்ந்து அக்னிகேசர் முதலிய சகல முனிவர்களு மீண்டும் கவுதமரை நோக்கி ஓ சுவாமி! பிராம்மணர்களுக்கு முக்தி எதனால் கிடைக்கும்? அதனைக்கூறியருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க கவுதமர் கூறுவது. ஓ முனிவர்களே! சாம்பவர்களுக்கு முக்தி கையிலுள்ள நெல்லிக்கனி போல என்பது வேதங்களாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டுளது. மகாதேவனிடத்தில் பக்தி திடமாயிருக்குமானால் அத்துடன் முக்தியெனும் மங்கையும் கூடவிருக்கின்றாள். அத்தகைய பக்தி சிறிது குறைந்திருக்குமாயின் முக்திமங்கையிராள். அப்படிப்பட்ட மகாதேவ பக்தியும் அநேககோடி ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்ட நற்புண்ணியங்களாலேயே கிடைப்பதாகும். கோரமாகிய தவத்தாலும் எண்ணிறந்த பற்பல தானங்களாலும் மகாதேவனிடம் பக்தியுண்டாகும். விபூதியை வாழுநாள்களில் சிறிதும் வழுவாது உத்தூளனஞ் செய்துவருவதினாலும் அங்ஙனமே உருத்திராக்ஷ தாரணத்தாலும் ஓர் தினமுந்தவறாது சாம்பவருக்கு அன்னதானஞ் செய்வதாலும் சாம்பவர்களின் பொருட்டுக் கோடி

கோதானஞ் செய்வதாலும் கோடிகன்னிகாதானஞ் செய்வதாலும் எப்போதும் மஹா சாம்பவர்களைச் சேவிப்பதாலும் சிவாலயத்தில் பில்வ விருக்ஷம் பயிர் செய்வதாலும் சிவலிங்கத்தில் மலர்க்குவியல்களைப் பக்தியுடன் சமர்ப்பிப்பதனாலும் சிவாலயத்திற்குத் தடாகமுண்டாக்குவதாலும் வாபீகூபாதிகளைப் பிரதிஷ்டை செய்வதினாலும் தீபமாலை சமர்ப்பிப்பதினாலும் சிவாலயத்தில் மண்டபவரிசைகளை யேற்படுத்துவதாலும் மகாதேவனிடம் உறுதியாகிய பக்தி யுதிப்பது.

பூர்வம் குருதேசத்துக் கதிபனாகிய ஓரரசன் அரண்யத்தில் ஓர் பில்வ மூலத்திலுட்கார்ந்து தியானஞ்செய்துகொண்டிருக்கும் வசிட்டமாமுனிவரைக்கண்டு நமஸ்கரித்துப்பிரதக்ஷிணஞ்செய்துபில்வபத்திர முதலியவைகளால் பூசித்து அஞ்சலிசெய்து மிக்க விநயத்துடன் சாம்பவசிரேஷ்டராகிய முனிபுங்கவரே! சுவாமி! வேட்டையினிமித்தம் இம்மாகானம் வந்து புகுந்தேன். இப்போது குருவாகிய தேவரீரது தரிசனமகிமையால் துர்ப்புத்தி தொலைந்துவிட்டது. பில்வவிருக்ஷங்களடர்ந்த இவ்வனத்தில் எத்தனையோ முனிவர்கள் விளங்குகின்றனர். அவர்களையெல்லாம் தரிசித்தேன். சிரௌதாக்கினியினின்றுமுண்டாகிய விபூதிராசிகளையும் சகல பாபங்களையும் நிவாரணஞ்செய்யும் ருத்திராக்ஷ விருக்ஷங்களையும் அதனடியில் விளங்கும் எண்ணிறந்த நர்மதாலிங்கங்களையுந் தரிசித்தேன். இன்னமும் பில்வவிருக்ஷத்தினடியில் பில்வபத்திரங்களால் பூசிக்கப்பட்ட எண்ணிறந்த லிங்கங்களையும் தரிசித்துப் பரமானந்தமடைகின்றேன். சிவபூசைக்குபயோகமாகும் விருக்ஷங்களே தன்யங்களாவன. அன்றியும் முனிவர்களும் அங்குள்ள கோக்களும் விபூதி ருத்திராக்ஷ மணிந்து விளங்கும் நெற்றியுடன் சிவலிங்கத்தைப் பூசிக்கின்றனர். காற்றைப்புசித்தும் நீரைப் புசித்தும் எவ்வுணவுமின்றியும் பக்தியுடன் சிவலிங்கத்தைப் பூசித்து அம்முனிவர்களெல்லோரும் ஆனந்தக்கண்ணீர்ததும்ப விளங்குகின்றனர். சுத்தமாய் நிர்மலமான தீர்த்தத்தில் அலம்பியதாகிய பில்வபத்திரங்களைச் சிவலிங்கங்களில் மலைமலையாய் அருசசித்துச் சமர்ப்பிக்கின்றனர். சிவலிங்கங்களில் சென்ற திருஷ்டியானது மற்றெவ்விடத்திலும் செல்லாமையால் அப்புண்ணியவான்கள் சிறிதும் சலிக்கப்பெற்றிலர். காமுகர்களுக்குக் காதலியிடம் எவ்வளவு தீவிரமாய்ச்சென்று மற்றையதில் சிறிதும் சலிக்காதிருக்குமோ அதுபோலவே அவர்களது திருஷ்டியும் மகாலிங்கத்தை விட்டுச் சிறிதும் சலியாது தாராரூபமா யிருக்கின்றது.

இது மகாபாக்கியமன்றோ? இப்புண்ணியத்தை யானும் பாக்கிய வசத்தாலேயே தரிசித்தேன். யானும் இங்குவந்து வெகுகால மாகியது. இதுகாறும் பார்க்காத புண்ணியத்தை இன்று பார்க் கப்பெற்றேன். இனிச் சம்சாரபந்தத்தில் சிறிதும் மனஞ்செல்லாது. சம்சாரபந்தங்களுள்கட்டுப்பட்டவர்களுக்கு மோக்ஷ சாதனங்களில் முக்கியமாயுளது யாது? அதனை யுரைத்தருளுங்களென்று பிரார்த் தித்தான். இங்ஙனம் பிரார்த்திக்கும் அரசனைநோக்கி வசிட்டர் ஓ அரசனே! சம்சாரபாசம் நசிக்கவேண்டுமானால் பசுபாசங்களை விமோசனஞ்செய்விப்போரும் காலகாலரும் மஹாருத்திரருமாகிய பசுபதியையே தினந்தோறும் வழிபடுவீராக. ஆதலால் இங்கு சிவ லிங்கார்ச்சனஞ்செய்வீராக. அதனால் அப்பாசமொழியும். அஃ தொழிந்த ஏனையவற்றால் அல்ல. ராஜ்யபோகத்தைவிடுத்து இங்கு சிவபூசனைசெய்யும். செய்தால் முத்திகிட்டும். அநித்தியமாகிய ராஜபோகத்தில் சிறிதும் இச்சைகொள்ளற்க. பாக்கியமிருக்குமா னால் சிவார்ச்சனை செய்வீர். பாக்கியங்களின் பயனெல்லாம் இஃ தே. சிவலிங்கார்ச்சனத்தி னாலேயே எப்போதும் பொழுதுபோக்கு வதால் காலபயமும் அற்றுவிடும். இதுமுதல் உன்னால் ஆர்ச்சிக் கப்பட்ட சகல பொருளையும் சிவார்ச்சனத்தின்பொருட்டுபயோகப் படுத்துவீராயின் உமது சன்மம் சபலமாகும். அல்லாவிடில் இத்தன மெல்லாம் துக்கத்தின்பொருட்டுச் சம்பாதித்ததாகும். மணிகளால் சங்கரரின்பொருட்டு அற்புதமாகிய கட்டடங்களை அமைத்திடும். திவ் விய ரத்னங்களிழைத்த ரதத்தைச்செய்வித்து அதனை யுபயோகித்து உத்ஸவஞ் செய்விப்பீராக. மலைமலையாய் திவ்யான்னங்களைச் சிவநி வேதனஞ் செய்வீராக. இதெல்லாம் சிவகிருபைக்கு ஹேது. இன் னும்யாதுரைக்கவேண்டும்? உமக்கிருக்கும் தனங்களையெலாம் சிவ னுக்குபயோகப் படுத்துவீராயின் உமது சன்மம் சபலமே. திவ் யோபசாரத்தோடு கிரீசனையர்ச்சித்தால் சம்சார பயம் நீங்கப்பெற லாம். தன் வாழ்நாளிலேயே சகல தர்மங்களையும் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யுந்தருமமே தருமமாகும். சிவபூஜைக்காக்கிய தரு மமே சர்வ தருமங்களினும் உத்தமமாயுளது. மற்ற தர்மங்களையெ லாம் தர்மா பாசமென்றே யறியவேண்டும். இதே உமக்குபதேசம். இதனால் சம்சாரபாசம் நீங்கினவராவீர். தேகம் களத்திரம் புத்திரன் மித்திரன் இவைகளில் சிறிதும் ஆசைகொள்ளாதீர். பத்தினியின் முகத்தாம்பூல ரச முமிழ்ந்துள்ள கிருகத்தில் சிறிதும் ஆசைகொள் ளாதிரும். நீர் மிக்க வயது சென்றவராயிருக்கின்றீர். இனிச்சிறி

தும் அவ்வாசை கொள்ளக்கூடாது. மாம்சபிண்டமாகிய மங்கையின் தனங்களில் சிறிதும் மனஞ் செலுத்தக்கூடாது. மங்கையின் சரீரத்தில் அவயவமோவ்வொன்றிலும் மாம்ச கிரந்தி பாவனையுடன் வெறுப்படைந்திரும். யௌவனத்தினால் உன்மாதங்கொண்டு காமச்சுவரத்தாற் செய்தகாரியங்களெல்லாம் அகிர்த்தியமென்று நன்கறிந்து அவைகளை வெறுத்துப் பச்சாத்தாபமடைந்திரும். மூத்திரபாத்திரங்களாகிய காந்தையின் காத்திரங்களில நேத்ரசம்பந்தம் சிறிதும் வேண்டாம். தருணியை விஷமென்றறிந்திடுக. ஓ அரசனே! உமக்கு விஷபானஞ் செய்வதிற் பிரியமுளதோ? அது சிறிதுமிருக்கக்கூடாது. அந்தோ! எந்த மங்கையின் சரீரம் அமுதமாகவும் சந்திரனாகவும் கொண்டாடப்பட்டுளதோ, எந்தமங்கையின் சரீரமானது பரமசுகசாதனமென்றும் சிருங்காரப் பிராணமென்றும் எண்ணப்படுகின்றதோ, எந்தமங்கை சரீரம் சிறிது நேரம் தன் கண்ணுக்குப் புலப்படாதிருந்தால் யான் மகா துர்ப்பாக்கியவான், என்னிலும் துக்கியாருமில்லை, யான் மஹாபாபி, என்காதலியின் மேனியைக்காணாது எங்ஙனஞ் சகிப்பேன், எனது பிராணன் இனியிராது, யான் யாது செய்வேன் என்று பலவாறாய்ப் பிதற்றித்திரியும்படியாகின்றதோ அம்மங்கையே மரித்துவிட்டாளானால் அந்நாயகனே யேனையோர்களை நோக்கி அந்தோ! பிணம் நாறுகின்றதே! பார்ப்பதற்குக்கூட வெறுப்பாயிருக்கின்றது, சீக்கிரமாய்த் தூக்கிச்சென்று தகனஞ்செய்துவிடவேண்டும், அதிக நேரம் வீட்டில் சவமிருக்கக்கூடாதன்றோ என்று கூறக்கண்டிலையோ? ஆதலால் நீர்க்குமிழிபோலும் வான்மேகமிருகம்போலும் கணந்தோறும் மாறிக்கொண்டிருக்கும் இச்சம்சார துக்கமயமாகிய பொருள்களைச் சுகமென்று நினைந்து கலங்கவேண்டாம். ஆதலால் சிறிதும் அப்பொருள்களில் அவாக்கொள்ளாமல் சிவபூஜையே பரமென்று கருதியிரும். இன்னமும் உமக்கு விஷயவிருப்பமிருப்பது உசிதமோ? கிழத்தன்மையால் வருந்தும் நம்போன்றவரும் விஷய சுகத்தை விரும்புவது தகுதியோ. ஆதலால் விஷய சுகவிருப்பத்தை விட்டிரும். ம்ருத்யுஞ்சய அர்ச்சனையே ஞானத்தின் பரிபாகமாயுளது யௌவனமுடையோன் தருணமங்கையை விரும்புவதே தகும். நீர் மிகவுங் கிழத்தன்மையடைந்தும் அவ்விஷய இச்சையை விடாமலிருப்பது தகுதியல்ல. என்வாக்கியத்தை உறுதியாய் நம்பி சங்கரபூசையைச்செய்யும். அவரது கருணையின் பொருட்டே சகல முனிவர்களும் யௌவன பருவங்கடந்தவுடன் மங்கையாதி விஷயங்களில் அற்பமேனும்

விருப்ப மில்லாமல் இவ்விடம் வந்து பில்வவிருக்ஷத்தடியில் பூசை செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். பரமவைராக்ய சம்பந்நர்களாயுமிருக்கின்றனர். மூடர்களுக்கே மங்கையர்களிடம் விசேஷ விருப்பமுண்டாகும். அவ்விருப்பு மகா ரோகத்துக்கு ஹேதுவாகும். மங்கையினங்கம் ரோக காரணத்திற்கும் ஹேது என்றுலகில் பிரசித்தமன்றோ? அங்கசங்கமமானது ஜ்வலிக்கும் அங்காரதாங்கத்தில் சிங்காரமென நினைத்து வீழ்ந்து அல்லற்படுவதேயாகும். ஆதலால் மங்கையின் சங்கம் கூடவேகூடாது. புத்திரகாமமிருக்குமாயின் (சந்ததிகாமம்) ருதுகாலத்தில் மங்கையுடன் கூடுக. ஆயினும் அதன்பயன் சந்ததியொன்றே ஆதலால் இன்பத்தின்பொருட்டு மங்கையின் சம்பந்தமெனும் மோகத்தை விட்டுவிடும். உமக்கிப்போது சாம்பவீதீக்ஷைசெய்து வைக்கின்றேன். நீர்விருபாக்ஷனை யர்ச்சித்துக்கொண்டு முத்தியென்னும் மங்கையைக்கூடிப் பேரின்ப மடைவீராக. அம்முத்தியென்பதே மஹானந்தமெனப்படும். அப்பேரானந்தத்தை யளிப்பவனும் பரமானந்தனாகிய பரமசிவனேயாதலால் போகமோக்ஷங்களுக்கேதுவாயிருக்கின்ற சிவபூசையைச்செய்யும். புக்திவைராக்ய மில்லாதவர்களுக்குக் கிடைக்காது. வைராக்யமும் இச் சம்சாரத்தில் சிவனுக்கு அந்நியமான தேவர்களை ஆராதிப்பதை விடுதலேயாம். அப்படியே சிவலிங்கார்ச்சனையில் விருப்பமுமிருக்கவேண்டும். சிவலிங்க விருப்பமே மங்கள மளிப்பதாகும். சர்வமங்கள காந்தனாகிய இறைவனும் அச்சிவலிங்கத்திலிருந்து செய்யும் பூசையையேற்றுக்கொள்ளுகிறான். சிவபூசைசெய்வோனும் ஏதோ தற்செயலாய் ஸ்திரீசங்கம் விரும்புவானாயின் சிவலிங்க பக்தி நாளுக்குநாள் குறைந்துவரும். சிவார்ச்சனையெனும் அமிர்த சாகரத்தால் திருப்தியடைபவன் உப்புத்தின்பதினால் திருப்தியடைவதுண்டோ? க்ஷீரத்தினால் திருப்தியடைந்தவன் உப்புநீரைச் சிறிதும் விரும்பாது எப்படித்தள்ளுவானோ அதுபோலவே லிங்கார்ச்சனையில் பக்தியுள்ளவர் அதற்கு விரோதமா யுள்ளவைகளை யெல்லாம் தள்ளிவிடுவார். அபார தாகமுடையோன் சீதளமும் சுத்தமுமாகிய தீர்த்தத்தை விரும்புவதுபோல சம்சாரதாபத்தால் வாடுவோன் சிவபூஜாமிர்தத்தையே விரும்புவது நலம். சிவபூஜாவிரதத்தை விடுத்து மூடமதியானவன் சம்சார மகாபாசக் கட்டுகளினின்றும் விடுபடுவதெங்ஙனம்? சிவபூஜாவிரதத்தையே நித்யமாய்க் கருதினவன் மரணகாலத்தில் அற்பமும் பயப்படமாட்டான்.

பூர்வம் கீகடமென்னும் தேயத்தில் விசித்திரரதனென்று ஓர் அரசனிருந்தனன். அவன் புத்திரபௌத்திராதி சகல பாக்கியங்க

ளுழுடையோனாய் ஓர் பெரியராஜ்யத்திற்கு அரசனாயிருந்தான். அவனது ராஜ்யத்தில் கோடிக்கணக்காய்ச் சிவாலயமிருந்தன. எண்ணிறந்த கோடிக்கணக்காய்ச் சிவலிங்கங்களு மிருந்தன. சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டையுள்ள விடமெல்லாம் ரத்னமயப் பிராகாரங்களும் ரத்னங்களால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்ட தீபஸ்தம்பங்களும் அழகிய மண்டபங்களும் ரத்னத்தால் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்ட நந்திகேசர்களும் ஆலயமொவ்வொன்றிற்கும் அருகில் எண்ணிறந்த பில்வவிருக்ஷங்களும் பின்னும் பற்பல பரிமள மலர்ச்செடிகளும் ஆலயந்தோறும் ஆயிரக்கணக்காகிய தீபமாலைகளும் நாட்டியம் கீதவாத்தியம் இவைகளும் எங்குங்காணாத பரம அற்புதமா யேற்படுத்தப் பட்டிருந்தன. அவ்வரசனும் அவ்வத் தேவாலயங்கட்குச் சென்று பூசித்து மகிழ்ந்திருந்தான். பஞ்சாமிர்தமுதலிய அபிஷேகங்களாலும் திவ்வியமலர்களாலும் திவ்வியாபரணங்களாலும் திவ்விய தூபதீபங்களாலும் திவ்யான்னபர்வதங்களாலும் கதலி மா முதலிய கனிவர்க்கங்களாலும் இளநீர் க்ஷீரம்முதலிய அமுதவர்க்கங்களாலும் ஏலம் லவங்கமுதலியவைகளுடன்கூடிய தாம்பூலவர்க்கங்களாலும் நீராஞ்சனங்களாலும் தர்ப்பணங்களாலும் ரத்ன சத்திர சாமரங்களாலும் தினந்தோறும் மகேஸ்வரனை பூசித்து இரவில் புசித்துவருவான். அவனுக்குச் சிவபக்த சிரோமணிகளும் மஹா வீரர்களுமாகிய புதல்வர்களிருந்தனர். அவர்களெல்லோரும் எப்போதும் சிவார்ச்சனா பராயணர்களாகவே யிருந்தனர். அவருக்குக் கமலலோசனை யென்னுமோர் கன்னிகையு மிருந்தனள். அவளுக்குச் சமமான அழகுடையபெண் மூவுலகிலுமில்லை. அக்கன்னிகை கர்ப்பத்தில் வசிக்கும்போதே மகா பக்தியுடன் மஹாதேவனை மானதபூஜையாலே வழிபட்டும் சிவநாமங்களைக் கானஞ்செய்து மிருந்தனள். அதனால் சங்கரனும் மிக்க திருப்தியடைந்தனர். பின்னர்ப பிரசவக்காற்று அச்சிசுவை யோனிவாய்வழி வெளிகொண்டு வரும்போதும் கண்களிரண்டையு மூடிக்கொண்டு உமையோர் பாகனைத் தியானித்துக்கொண்டே யிருந்தனள். உடனே வழக்கம்போல அந்தப்புரத்தி லிருக்கும் மருத்துவமார்கள் கண்களைத்துடைத்து ஸ்தன்யபானஞ் செய்துவைக்க அக்குழந்தை கண்களையுந் திறக்காமல் ஸ்தன்யபானமுஞ் செய்யாமல் யோகியோ லிருந்தது. எவ்வளவுமுயன்றும் அக்குழந்தை கணமேனும் கண்திறவாதிருப்பதைக்கண்டு அங்குள்ளமங்கையர் அச்செய்தியை அரசனிடம் வந்து தெரிவித்தனர். அரசனும் அதனைக்கேட்டு மிக்கவிசாரமுற்றுத் தேவவைத்தியநாதனைச் சிவத்யானபூர்வகமாய்

நினைந்தனன். உடனே தன்வந்திரியும் அமுதரும் இந்திரனிடம் வந்து அச்செய்தியைத்தெரிவிக்க இந்திரனும் அவ்விருவர்களையும் நோக்கி ஓ தேவவைத்தியர்களே! இப்போதுங்களால் செய்யமுடியாதது யாதுளது? எனிங்ஙனம் கலங்குகின்றீர்கள்? என்று வினவ அதற்குத்தன்வந்திரி ஓ தேவராஜனே! பூவுலகில் மகததேயத்தில் சித்திரதனென்னும் ஓரரசனிருக்கின்றான். அவனுக்கோர் கன்னிகை பிறந்தனள். அச்சிசு கர்ப்பத்திலேயே மகாதேவ த்யானஞ்செய்துகொண்டிருந்தனள். அப்படியே பிரசவகாலத்திலும் அதன் பின்னரும் கண்ணைமூடிக்கொண்டு சிவத்யானபரையாயிருக்கின்றனள். அவளை ஸ்தன்யபானஞ் செய்விக்க வைத்தியஞ் செய்வதின் நிமித்தம் அவ்வரசன் எங்களை நினைத்தனர். யாங்கள் அங்குபோகாமலிருந்தால் சிவாபராதமாகும். சிவோபாசக சிரேஷ்டராகிய அம்மகா பாக்யவான் நினைத்தும் நாங்கள் போகாமலிருக்கலாமோ? அப்படிப்போனாலும் பயன் யாதுமில்லை. சிவத்தியான பராயணியாயிருக்கும் அக்குழந்தை அவுஷதத்தை எங்ஙனம் கிரகிப்பாள்? இதனை நினைத்தால் எங்ஙனம் போவதெனத் தோன்றுகின்றதென்று கூறினர். அதனைக்கேட்ட இந்திரன் ஆச்சரியமுற்று ஓ தன்வந்தரி! அக்குழந்தையைப் பார்க்க எனக்கும் பேராவலிருக்கின்றது. ஆதலால் இப்போதே அங்குபோய்ப் பார்க்கவேண்டும் என்று கூறி அவர்களுடன் சித்திரதனிடம் வந்து சேர்ந்தனன். அங்ஙனம் வந்ததும் மிக்க பக்தியுடன் அரசன் அம்மூவர்களையும் பூசித்துக் கைகட்டி வாய்பொத்தி நிற்க, இந்திரனும் அவ்வரசனைப்பார்த்து ஓ அரசரே! உம்மைப் பார்க்கப் பார்க்க எங்களுக்குத் திருப்தி யுண்டாகவில்லை. கணங்களாலும் பூசிக்கப்படத்தக்க பாக்யவானன்றோ நீர்? விபூதி ருத்திராக்ஷங்களால் தேகமுழுது மலங்கரிக்கப்பெற்று மகா பக்தசிரோமணியாய்ச் சகல போகங்களையும் துச்சமெனத்தள்ளிச் சிவபூஜா பராயணராயிருக்கும் உம்மைத் தரிசிப்பதினாலும் சிவபக்தி யோங்குகின்றது. உமது சபையிலுள்ளோரெவரும் விபூதி ருத்திராக்ஷந்தரித்து மஹா சாம்பவர்களாய்ச் சந்திரசேகரன்போல் விளங்குகின்றனர். சாம்பவர்களது பிரதிபிம்பம் எவரது இல்லச்சுவர்களில் காணப்படுகின்றதோ அவரது இல்லமே தன்யமாயுள்ளது. மகா பாக்யவசத்தினாலேயே உமது மனையைத்தரிசித்தோம். சிவகைலாசம் பொருந்திய இடம் ஈதே. இப்பூமண்டலமுழுதும் இம்மனையாலேயே தன்யமாயுளது. வெகுபுண்ணியப் பிரபாவத்தால் உம்மைஇவ்வுலகு அரசனாகப் பெற்றுளது. உமதில்லத்தினில் பில்வ விருக்ஷங்களும் லிங்க

கோடிகளுமே எங்குங் காணப்படுகின்றன. வளைந்த பில்வ சாகைக ளால் அவ்விலிங்கங்கள் ஆலிங்கனஞ்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. கா முகர்கள் காமினிகளால் தழுவப்படுவதுபோல் காணப்படுகின்றது. இவைகளைத் தரிசிப்பதினாலேயே ஜன்மம் சபலமாகும். ஓ அரச ரே! ரத்னமயமாய்ப் பூமியைச்செய்து அழகிய லிங்கங்களையும் ஸ்தா பித்து எங்கும் ரத்னமயமாய் ஜ்வலிக்கின்றதே. இதனைப் பார்க்கப் பார்க்க மங்கள பரம்பரை வளர்ந்தோங்குகின்றது. இதுகாறும் யான் ஓரிடத்திலும் இம்மஹிமையைக் கண்டிலேன். இது என்ன புண்ணியத்தால் கிடைத்துளதோ! ஓ அரசனே! உமது பாக்கிய மே மூவுலகினு மிணையற்றபாக்யம். இஃதெல்லாம் சம்பு பூஜையின் பயனன்றோ? பல்லாயிரம் கற்பகோடிகளில் செய்யப்பட்டுள்ள புண் யவரத்தினாலேயே இப்பாக்யம் உமக்குக்கிடைத்திருக்கின்றது என் று இங்ஙனம் அரசனைத் தோத்திரஞ்செய் திருக்குந் தருணத்தில் வாசுகி என்னும் நாகராஜனும் இவ்வரசனைத் தரிசிக்கவேண்டு மென்ற எண்ணத்துடன் ஓர் விருத்தவேதிய வுருவந்தாங்கி அரச வைக்கு வந்தனன். அவன் அவ்வரசனைப் பார்த்து மிக்க மகிழ்ந்து ஓ அரசசிரேஷ்டரே! ஓசிவபூஜகரே! ஓசாம்பவ சிரேஷ்டரே! சந்திர சூடருக்கு நிகராய் விளங்கும் சர்வோத்தமரே! உமது சிவபூஜாப் பிரபாவத்தை என்னென்று கூறுவேன். உமக்குச் சகலபாக்யங் களும் நிறைந்திருக்கின்றன. மாநுடப் பிறவியரிது. அதனைப்பெற்றும் சிவபக்தி வருதலரிது. அத்துடன் சிவபூசை செய்தல் மிக்க அரிது. ஓ அரசனே! இன்று சுதினம். எனது ஜீவனமேதன்யம். எனது தே கமே உம்மைத்தரிசித்ததினால் தன்னிய மாயிருக்கின்றது. உம்மைத் தரிசிப்பது சாக்ஷாத் சம்புவைத் தரிசிப்பதே. புண்ணியங்களின் பரிபாகமன்றோ மஹா சாம்பவராகிய வும்மைத் தரிசிக்கப் பெற் றது? சாம்பவசிரேஷ்டர்களது சரணாரவிந்தத்தைத் தரிசிப்பதே அழிவிலாத புண்யம். சாம்பவசிரேஷ்டர்களது சரணாரவிந்தது ளியே மூவுலகையும் பாவனஞ் செய்கின்றது. உலகில் பாவனங்கள் பல விருக்கினும் சாம்பவ பாதாரவிந்த தூளிக்கிணையாய் யாதுமில் லை. சாம்பவர்களது பாதாரவிந்தங்களில் ஆதரவற்ற மனிதர்களின் ஜன்மம் வீணே. அவர்கள் பசுக்களேயன்றோ? சாம்பவ சிரோ மணிகளது பாதாரவிந்ததூளியின் சம்பந்தம் சிறிதுண்டானால் அது அநேககோடி ஜன்மங்களிற் செய்த மகாபாதகங்களையும் நீக்கி விடும். சங்கரபக்தரது பாதபத்மத்தை பஜனை செய்து கொண்டிரு ப்பவனே தன்யன். அப்படிப்பட்ட சாம்பவசிரோமணி ஒருவரிரு

ந்தால் அவரது தரிசனத்தினாலேயே சகல பாபகுலமும் பஸ்மமா கின்றது. சங்கர பாதாரவிந்த பூஜையைத் தன்யர்களே பிராணனு வெண்ணுகின்றனர். கற்பகோடி காலம் செய்த சுகிர்தங்களாலே யே அவரைக்காணப் பெறலாகும் என்றனன்.

நாற்பதாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று

உ

ப்ராக்ஞாயிநம:

நாற்பத்தொராம் அத்தியாயம்.

கமலலோசனையின் சிவோபாசனை

அதன்பின் அவ்வரசன் தேவ வைத்தியர் முதலியவர்களுடன் குமாரியிருக்கும் அந்தப்புரஞ்சென்றனன். அவனது அந்தப்புரத்தின் ஓரிடத்தில் சிவா, சங்கரா, ருத்திரா, என்பதாதிநாமத் தொனி களும் ஓர் பக்கத்தில் நாட்டியமாதர் ருத்திரப்பிரீதியின் பொருட் டுச் செய்யும் நாட்டியமும் ஓர் பக்கத்தில் சிவலிங்கார்ச்சனமும் மற்றோர்பக்கத்தில் சிவகதாமிர்த சிரவணமும் ஆகிய இவை முதலிய பற்பல பாக்கியங்களுடன் விளங்குவதையும் பலம் புஷ்பம் ஜலகும் பம் பக்குவான்னம் கந்தம் இவைகள் விளங்குவதையும் ருத்திரவீ ணைத்துவனிகளின் எதிரொலிகளால் விளங்குவதையும் அவ்வரச னது பாக்கியத்தையுங்கண்டு தேவர்கள் அவ்வரசனைத் துதித்தனர். பின்னர் அவன் குமாரி யிருக்குமிடஞ்சென்று பார்க்கவே பரமாச் சரிய மடைந்தனர். அவ்வரசனும் சிறிது மச்சரமில்லாமல் அவளை எடுத்துச் சிவாபிஷேகதீர்த்தங்களால் ஸ்நானஞ் செய்வித்து மேனி முழுதும் விபூதிபூசி ருத்திராக்ஷ மாலையைக் காது முதலிய விடங்க ளில்தாரணஞ் செய்வித்தனன்.

பின்னர்அவன் அக்குழந்தையின்மேல் தனது கண்ணீர்ததும் பச் சிலபெருமானை நினைந்து ஆனந்தபரவசனாய் அக்குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு மெல்லச் சிவலிங்கத்திற் கெதிரே கொண்டுபோக அக்குழந்தை சிறிது மெல்லக்கண்களை விழித்துச்சிவலிங்கத்தைத் தரி சித்துப்பக்தியுடன் வணங்கியது. பிறகு சிவலிங்கத்தைத் தொட்டு அழகிய பில்வ பத்திரங்களால் பூசித்துப் பரமானந்த மடைந்தது. ஓ அந்தணர்களே! அவ்வற்புதத்தைப் பார்த்துத்தேவர்களும் அரசனும்

மிக்க சந்தோஷங்கொண்டு திகைத்தனர். தேவர் மலர்மாரி பொழிந்தனர். தேவதுந்துபி முழங்கியது. அவ்வார்த்தையைக் கேட்டதும் அந்தப்புரத்திலுள்ள ஸ்திரீகளெல்லாம் மிகவும் பயந்தனர். பின்னர் அரசனும் குழந்தையைத் தூக்கி முத்தமிட்டுப் பரமானந்தமடைந்தனன். அக்குழந்தை சிவ என்னு மிரண்டக்ஷரத்தைக் கூறியது. பிறகு மஹாதேவ மஹாதேவ என்று ஆதரவுடன் கூறும் அக்குழந்தையினது வார்த்தையைக்கேட்டு அரசன் ஒப்பிலா வானந்த மூடையோனானன். இதற்குள் பிரமன் முதலிய தேவரும் சநகாதி முனிவர்களும் அக்குழந்தையைப் பார்க்க வந்தனர். அத்தேவர்களெல்லோரையும் பார்த்து அரசனும்மிக்க சந்தோஷங்கொண்டு பஸ்ம ருத்திராக்ஷந்தரித்துச் சிவநாமஞ் ஜபித்துக்கொண்டு அத்தேவர் முனிவர் கூட்டத்தை நமஸ்கரித்தனன். அத்தேவ முனிவரும் அவ்வரசன் அந்தப்புரத்தைப்பார்த்துப் பரமானந்தமுற்றுஇஃதோர் மிக்க ஆச்சரியம். இதற்கிணையாக எங்கும் யாம் கண்டதில்லை. எங்குபார்த்தாலுஞ் சிவலிங்கங்களும் ரத்னதீபவரிசைகளும் சிவநிர்மாலியக்குவியல்களும் அழகிய பில்வபத்திரங்களும் பரமசாம்பவர்களும் சிவத்யான பாவனையுடன் நடனமாடும் மங்கையர்களும் உருத்திர வீணாவாத்தியங்களை மீட்டிப் பரமானந்தமுறும் ருத்திரகன்னிகைகளும் ஆகிய இவைகளேயுள்ளன. சிலர் பில்வ பத்ராதிகளால் சதாசிவனை ஆனந்தங்கொண்டு பூசிப்பதும் சிலர் த்யானத்துடன் நடனஞ்செய்வதும் சிலர் சிவநைவேத்யமாகிய பக்குவான்ன வாசனைகளால் அரண்மனை முழுவதும் வியாபிக்கச்செய்வதும் தூபங்களின் கந்தம் வீசுவதும் தீபமாலைகளால் பிரகாசிப்பதும் பின்னும் என்னென்ன சைவவிலாசங்களுள்ளனவோ அவ்வளவு விலாசங்களும் பொருந்தி யிருக்கின்றன. இஃதென்ன கைலாயமோ எனப்பிரமித்துப் பிறகு ஒருவாறு தெளிந்து சாஷ்டாங்கமாய் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்துப்பில்வபத்திர முதலிய சாதனங்களால் அச்சிவலிங்கங்களைப் பூசித்தனர். பின்னர் அரசனும் அவர்களுக்கு ரத்ன சிம்ஹாசனமளித்து அவைகளில் வீற்றிருக்கச்செய்து பில்வ பத்திர முதலியவைகளா லவர்களையர்ச்சித்து ஓ ஸ்வாமிகளே! நாராயணன் முதலிய தேவர்களெல்லோரும் சிவார்ச்சனை பராயணர்களாகவே யிருக்கின்றனர். ஸ்ரீ மஹாதேவனது உபாசகர்களும் சிவப்பிரசாதம் பெற்றவர்களும் இறைவனுக்கு மிகக் கிட்டியவர்களுமாகிய வுங்களை யான் காணப்பெற்றது யான் செய்த புண்ணியமே. நீங்கள் எவ்விடம் போகவிரும்புகின்றீர்கள். இவ்விடமே யிருக்கவேண்டும். ஸ்ரீ

மஹாதேவ லிங்காரர்களாகிய உங்களை விடுத்து யான் தனியே யிருப்பதுமுண்டா வென்றிவ்வாறு கூறியதைக்கேட்டுத் தேவர்களெல்லோரும் மஹாசந்தோஷமடைந்து அரசனைப்பார்த்து ஓ அரசரே! நீரே தன்யராகின்றீர் என்று கூறிப் பிறகு விபூதி ருத்திராக்ஷமணிந்து சிவத்யானமுதப்பெருக்கை அருந்திப் பரமானந்த முற்றிருக்கும் அக்கன்னிகையையும் பார்த்து நமஸ்கரித்தனர். அதனைப்பார்த்து அரசன் ஆச்சரியமுற்று மகான்களாகிய தேவர்களும் நமது குழந்தையை நமஸ்கரிக்கின்றனரே. இது என்ன பாக்யம். இவள் முன்னை பிறவியில் என்ன பாக்யஞ் செய்திருக்கின்றனள். அதனைக் கேட்கவேண்டுமென்று தேவர்களைப் பார்த்துப் பிரார்த்திக்க அதற்குத்தேவர்கள் ஓ அரசரே! இக்குழந்தை ஸ்ரீ சைலநாதராது ஆலயத்தில் ஓர் பிராம்மண கன்னிகை. இவள் தந்தை ஸ்ரீ சைலநாதனைக்காலையிலும் மாலையிலும் மிக்க பக்தியுடன் பூசித்து வந்த சிவார்ச்சகர். அவர் மத்யான்னத்திலும் மிக்க பக்தியுடன் பற்பல பூஜாத்திரவியங்களால் பூசித்து வந்தனர். அப்படி அவர் பூசனைசெய்யும்போது இவள் பக்கத்திலிருந்து பக்தியுடன் தீபமாலை யேற்றுவதும் அத்தீபங்கட்குக் கபிலைப் பசுவின் நெய்யைச் சுத்தமாயிருப்பதைச் சம்பாதித்து வந்து அவ்விளக்கிலிடுவதும் தூபதீப கைங்கரியஞ் செய்வதும் பக்குவமாயும் அறுவகையுண்டியுடன் கூடியதுமாகிய அன்னாதிகளைச சிவநிவேதனத்துக்குச் சித்தஞ் செய்து வைப்பதும் பக்தியுடன் நடனஞ்செய்வது மாகிய கைங்கரியஞ் செய்து வந்தனள். பிறகு தெய்வகதியாய்த் தாராதீர்த்தக்கரையில் விபூதி தரித்த தேகத்துடன் பிராணனைத் துறந்தனள். அவள் அப்புண்ணியப் பிரபாவத்தால் உமக்குப் புத்திரியாகப் பிறந்தனள். இவளது புண்யமானது இவ்வளவென்றுரைக்க முடியாது. சகல தேவர்களும் இவளை வணங்க வேண்டுமென்பதிலைய முளதோ? இவளுக்கு ஆகாரத்திலுங் கூட விருப்பமில்லை. ஆபரண முதலியவைகளிலும் விருப்பமில்லை. இவள் எப்போதும் சிவநிவேதனத்திலும் சிவலிங்கார்ச்சனத்திலும் சிவநாம ஜபத்திலுமே மிக்க ப்ரீதியுடையவள். இவள் எப்போதும் யௌவனத்துடன் கூடியிருப்பவளே யன்றி ஜரைரோகம் மரணமுதலியவற்றை யடையாள். சிவகானத்திலும் சிவமந்திரஜபத்திலும் சிவாலய வாசத்திலுமே பேராவலுடையவளாவாள். இவளுக்கு விவாகத்திலாவது புருஷர்களிடத்திலாவது விருப்பமுண்டாகாது. பிரமசரியத்துடன் கௌரீசனைப் பூசிப்பதிலேயே விருப்புறுவாள். இவளுக்கு அங்க சவுந்தரியம் காரு

க்கு நாள் வளர்ந்தோங்கும். இவள் எப்பொருளை விரும்பினாலும்
அதுவுடனே கிடைக்கும். அப்படி ஸ்மரண மாத்திரத்தினாலேயே
ஏராளமான சாதனங்களைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு மஹாதேவனைப்
பூசிப்பாள். பிரீதியுடன் மஹாதேவ சந்நிதியில் நாட்டியஞ் செய்
வாள். மத்யான்னத்திலும் சிவபூஜையைக் கைவிடாள். சிவபூஜை
யையே ஜீவனமா யெண்ணுவாள். அதற்கிடையூறு யாதும்வாராது.
இரவிலும் நித்திரை செய்யாள். எப்போதும் ஜாக்ராவஸ்தை யுடனி
ருந்து சிவத்யான பரையாகவே காலங்கழிப்பாள். சிவாலயங்க
ளில் திருவலகிடுதல் முதலிய சிவ கைங்கரியஞ்செய்து இச்சரீரத்தோடு
கைலாயமடைவாள். ருத்திர கன்னிகைகளுடன் கூடிப் பார்வதியைச்
சேவித்துப் பரமானந்த மெய்துவாள். இவள் கைலாய யாத்திரை
செய்யும்போது தேவதுந்துபி முழங்கச் சகலகணங்களும் எதிர்வந்து
விமானத்திலேற்றி கைலாயங் கூட்டிக்கொண் போவார்கள். இவள்
விஷயத்தில் மகேஶ்வரன் மிக்க ப்ரீதியுடன் அபாரகருணைசெய்வார்.
ஓ அரசரே ! கலியில் சிவார்ச்சனை செய்வோர் மிக்க அரிது. உமது
பாக்யத்தால் இவள் இங்ஙனம் வந்தனள். இவளைச் சேவித்து அப்பு
ண்ணியம் சம்பாதிப்பதிலேயே காலங்கழிக்கவேண்டு மென்று நாங்
கள் விரும்புகின்றனம். இவள் நாட்டியஞ்செய்வதைப் பார்ப்பதற்கு
விரும்பி மகாதேவன் அம்பிகையோடு சகல கணங்களும் புடைசூழ
இம்மண்டபம் வந்து சேருவர். சிவபெருமான் வருவதின் பொரு
ட்டு இப்போது மகோற்சவம் நடத்தி வைக்கவேண்டும். அதற்கு
இஃதேசமயமென்று கூறினர். அவ்வரசனும் அதனைக்கேட்டுக்கன்னி
கையைப்பார்த்துப் பரமானந்த முற்றுச் சிவதற்பரனாய் நின்று உட
னே சிவமந்திரத்தை அலங்கரிக்கும்படி ஆக்ஞாபித்தனன். வரு
ணன் நேரில் வந்து மண்டபங்களைக் கழுவினான். குபேரன் கோல
மிட்டனன். எங்கு பார்த்தாலும் ரத்ன தோரணம் புஷ்பமாலை
ரத்னசத்ரம் ரத்னதுவஜம் ஆகிய இவைகளால் அம்மந்திரம் ஜ்வலித்
தது. பிரதோஷகாலம் சமீபிக்கவே தேவர்களும் முனிவர்களும்
விபூதி ருத்திராக்ஷங்களால் தேகத்தை மறைத்துச் சிவபூசை செய்ய
விரும்பிச் சிவத்தியான பராயணர்களாயிருந்து பூசைக்காரம்பித்து
பஞ்சாமிர்த முதலியவைகளால் சதாசிவனை அபிஷேகித்துப் பிரத
க்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து சிரசில் கைகூப்பிச் சிவபெருமானைத்
தோத்திரஞ் செய்தனர். பிறகு நவயவ்வனத்தோடு கூடிய அக்கன்
னிகையும் சிவதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து வெண்பட் டணிந்து
கேசத்தைவாரிப்பின்னலால்முடித்து விபூதிபூசி ருத்திராக்ஷந்தரித்து

நெற்றி முதலிய விடங்களில் முப்புண்டரமாய் விபூதியணிந்து பில்வ முதலிய சாதனங்களாலும் பஞ்சாமிர்தப் பிரவாகங்களாலும் கனி தீர்த்தம் முதலிய பிரவாகங்களாலும் பாவன தீர்த்தங்களாலும் பரமேஸ்வரனுக்குத் திருப்திசெய்வித்துத் திவ்யவஸ்திரங்களையணிவித்துச்சந்தனக்காப்பிட்டுப் பில்வங்களாலும் பற்பலமலர்களாலும் அர்ச்சித்துத்தீபதூபங்களாலுபசரித்துத் திவ்யபக்குவான்ன பரமான்ன க்ஷீரசார பலாதி திரவியங்களை நிவேதனஞ் செய்து கர்ப்பூரக்குவியல்களால்நீராஞ்சனஞ்செய்து ரத்னக்குடை துவஜம் சாமரம் கண்ணாடி முதலியவைகளா லுபசரித்துப் பிரதக்ஷிண நமஸ்கார நாட்டியம் முதலியவைகளையுஞ் செய்து தொழுதனள். அவள் நாட்டியஞ் செய்ய வாரம்பிக்கவே சகல தேவர்களும் அவளது அங்கலாகவத்தைப்பார்த்து அடையும் பேரானந்தத்தையும் சிவார்ப்பணஞ் செய்து சிவத்யான பாராயணர்களா யிருந்தனர்கள். பின்னர் அப்பெண்இரவில் சதாசிவனைப் பூசித்துச் சிவநைவேத்யஞ்செய்த அன்னத்தை அளிக்க அவர்களும் பேரானந்த மெய்தி அப்பிரசாதங்களை வணக்கத்துடன் பெற்று அரசனைப்பார்த்து ஓ அரசரே! நீரே தன்யர். இக்கன்னிகையால் உமது குலம் பாவனமாகியது. நீர் சிவாசாரபரையாகிய இக்கன்னிகா சிரோமணியைப் பெற்ற பாக்யத்தை யாதென்று கூறுவோம். எவனது குமாரர்களாவது குமாரிகளாவது மனைவியாவது சிவாசாரபரர்களா யிருக்கின்றனரோ அவனது பாக்யம் பெரும் பாக்யமன்றோ? குடும்ப போஷணம் செய்தலே பெரும் புண்யம். அத்துடன் சாம்பவத் தன்மைபொருந்திய புத்திர தாராதிகளைப் போஷித்தல் அபார புண்ணியமன்றோ? அவனிடமே சர்புவும் பிரீதியுடையவராகின்றனர். தாரங்களும் குமாரர்களும் பரமசாம்பவர்களாயிருக்கப் பெறுதல் அபாரபுண்ணிய பரம்பரைகளின் பயனே. தவப்பயனும் அஃதே. இக்கன்னிகைக்குச் சிவாராதனத்துக்குரிய சாதனத்தை வேண்டுமளவுங் கொடுப்பீராக.யாவராயினுமொருவருக்குச் சிவபூசை செய்தற்குரிய சாதனங்களைக்கொடுத்தால் அபாரசுகமடையலாம். சாம்பவர்களுக் கொத்தாசை செய்வதில் எவனதுபாக்யம் பயன்படுகின்றதோ அவனினும் பாக்யவான் ஒருவருமில்லை யென்றுகூறி யத்தேவர்களு முனிவர்களும் அக்கன்னிகையை நமஸ்கரித்து உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு அரசனிடமும் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டனர்.

வசிட்டர்:-ஆதலால் ஓ அரசனே! நீரும் சிவலிங்கங்களைப் பூசித்து வாரும். சைவர்களுக்குபகாரம் செய்யும். சிவபூசை செய்

வதற்கென வேர்காலத்தை விரும்பித் தாமதிப்பது தகுதியல்ல. உமக்கோ வயது முதிர்ந்துவிட்டது. க்ஷணத்துக்குச் க்ஷணம் ஆயுள் குறைகின்றது. ஆதலால் ஓர் கணப்பொழுதும் தாமதிக்காமல் ஸ்ரீ மகாதேவனைப் பூசைசெய்யும். இன்று சரிப்படவில்லை நாளைய தினம் செய்வோமென்று காலத்தைப்போக்குவது தகுதியல்ல. அது வரையிலும் சரீரம் நிலைத்திருப்பதில் என்ன நிச்சயம்! இப்பொழுதோ அல்லது சிலநாழிகைகளிலோ அல்லது சில முகூர்த்தங்களிலோ அல்லது நாளையோ அல்லது அதற்கு மறுநாளோ அது வரையிலும் இச்சீவனிருக்குமென்று நிச்சயிப்பது யுக்தமல்ல. ஆதலால் சிறிதும் தாமதிக்காமல் சிவபூஜையைச் செய்யும். எந்தத்தினத்தில் அல்லது எந்த முகூர்த்தத்தில் அல்லது எந்த க்ஷணத்தில் ஜீவதசையில் நிச்சயமுளதோ அத்தின முகூர்த்த க்ஷணங்களிலேயே சிவனைப் பூசிக்கவேண்டும். தவறி விட்டால் சீவனம் அவலமாய்விடும். சிவனை ஓர் க்ஷணமாவது அரைக்ஷணமாவது பக்தியுடன் பூசிக்க எவனது ஜீவனம் பரிபாகம் பெற்றுளதோ அவனது ஜீவனமே பயனுடையதாம். அங்ஙனமல்லாதது அவலமெனக்கூறுவது சிறிது மையமற்றது. மகாபாக்கியவான்களின் ஜீவனமே தினந்தோறும் சங்கர பூஜை செய்வதிலும் அதற்குரிய சாதனங்களைச் சேகரிப்பதிலும் செலவழிந்துவரும். எவனுக்கு எப்பொழுதும் ஈசபூஜை செய்வதில் காலஞ்செல்லுகிறதோ அவனே தன்யனிலும் தன்யன். ஈசபஜனம் துர்லபமே. அவனது பக்தி துர்லபமே. அவனைப் பூசித்தலும் துர்லபமே. அவனது பாதாரவிந்தத்தில் மனம் நிற்பதுந் துர்லபமே. அஃதே தவத்தின் பயன். ஓர் க்ஷணமாவது பக்தியுடன் சிவனை ஸ்மரிப்பவனுக்கு யமபயமில்லையென்பது வேதங்களின்றுணிபு. சௌபாக்கியத்தைத் தந்தருள்வது ஈஶ்வர பூஜையே.

ஒவ்வொரு நிமைப்பொழுதும் சிறிதுசிறிதாய் ஆயுள்குறைந்து வருகின்றது. கோரனுகிய காலனும் வாட்டிவதைப்பான் என்னும் பயமுண்டாகின்றது. இப்படியிருக்க அத்தீமையால் பயமுறுதிருக்கும்வண்ணம் தக்கவுபாயம் யாதுந் தேடிக்கொள்ளாமல் வீணே யழிந்துபோகின்றான். அந்தோ எவனது மனம் பர்க்கனைப்பஜிக்க விரும்புகிறதோ அவனைச் சகல தேவகணங்களும் நமஸ்கரிக்கின்றனர். ஐஶ்வர்யங்களும் தான்யமும் தனமும் நஶ்வரங்களென்பது நிச்சயமே. தேகமும் அவ்விதமே. ஆதலால் சங்கரனைப்பூசித்து வழிபடும். இச்சம்சாரவாழ்விலுள்ள விருப்பத்தை விட்டுவிடும். தன் சுகத்தை விரும்பினால் மோக்ஷத்தையே விரும்பவேண்டும்.

உலகத்தில் அழிவற்ற சுகமதுவே. தாரங்களாலும் புதல்வர்களாலும் யாதுபயன்? தாரங்களிடத்தில் மயக்கங்கொள்வது அறியாமையா லன்றோ? அவர்கள் தத்தம் சுகத்தைவேண்டியே தத்தம் கணவரிடம் விருப்புறுகின்றனர். அஃதறியாது மிக்கதுச்சமாகிய சம்போகத்தை விரும்பி அவர்களிடம் அளவுகடந்த ஆவலைவைத்து மகாமயக்கங் கொண்டு அல்லற்படுவதுந்தகுதியா? நமது தனத்தைத் தாம் அடையப்போகிறோமென்ற வெண்ணத்தினால் தந்தை தந்தையெனக்கொண்டாடித்திரியும் புதல்வர்களாலும் நமக்கு என்ன சுகங்கிட்டும்? கோரமாகிய வுருவத்துடன்வந்து பாசங்களாற் கட்டியிழுக்குங்காலனைக்கண்டு நடுங்கிக் கதறும்சமயத்தில்இவைகளெல்லாம் வந்து நமக்குதவுமா? அவ்வாபத்துக்குட்படாமல் நம்மைக்காப்பாற்றுவது ஸ்ரீ காலகாலனது சரணவர்ச்சனையொன்றேயன்றோ? ஓ அரசனே! இதனால் ஆயுளின்பயன் விஶ்வேஶ்வர ஆராதனமொன்றே. கோபத்திலும் காமத்திலும் லோபத்திலும் மனஞ்செல்லவிடுத்துத் துச்சமாகிய சம்சாரத்தைப்பெரிதென்று நினைத்து மயங்குவதைவிட்டுவிடும். ஸ்ரீகாலகாலனை யுபாசனைசெய்து வருவீராக. விபூதிபூசி ருத்திராக்ஷந்தரித்துச் சுத்தமுடையோனாய்நின்று நிர்மலனாகிய பரமசிவத்தைப் பஜித்து வருவீரானால் உமக்குப் பவபயம் வாராது. பிராணனைப் போல் நினைத்துமயங்கும் பாரியை பாலன் தனம் முதலியவைகளைத் துச்சமாய்த் தள்ளிவிடும். மரணம் இப்பொழுதோ அல்லது இதற்கடுத்த யாமத்திலோ யாமறியோம். ஒவ்வொரு க்ஷணத்தையும் ஈதே மரணகாலமென நினைத்துக்கொள்வீராக. இதிற் சிறிதும் ஐயமுண்டோ? உலகத்தில் காலவச மெய்தாதவன் எவனாவதுண்டோ? அந்தோ! காலவசமாகுஞ் சனங்களைக்கணந்தோறும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும் இத்தனம் எனது, இம்மனை எனது, இத்தானியம் எனது, இம்மங்கை புத்திரன் மித்திரன் முதலியவைகளுமென்னுடையன, இத்தேகமெனது என்று பற்பலவிதமாய் மயங்கியுளறுகின்றார்களே! அந்தோ! அக்கதிதனக்கும் வருமென்று எண்ணுவதில்லையே. அவனும் இறக்குமளவும் இவ்வாறு தனதான்னியாதிகளில் மயங்கியுழன்றவனே. அவன் போகும்போது யாதுங்கொண்டுபோகவில்லையே. அவன் பாவம் செய்தவனாயின் அவனைப்பாபி என்றும் புண்ணியஞ்செய்திருப்பானானால் புண்ணியவானென்றும் உலகினர் போற்றுகின்றனர். இதனைச்சற்று ஆராய்ந்தால் அவனது பாபபுண்ணியங்களே கூடச்செல்கின்றனவென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றமையால் இதுபோலவே நாம்போகும்போதும் நமது பாபபுண்ணியங்களே நம்மோடு

கூட வருவனவென்று தீர்மானிக்கவேண்டிய தவசியமன்றோ? அப்படித்தீர்மானித்திருப்பானானால் அவன் ஸ்ரீகாலகாலனை பஜியாதிருப்பனா? அந்தோ! உண்மை யிவ்விதமிருக்க இதனைச்சற்றும்யோசியாத மூடன் வாழ்நாளை அவலமாய்க்கழித்துக் காலபாசத்தாற் கட்டுண்டு மஹாரௌரவாதி நரகங்களில்வீழ்ந்து தவிக்கின்றனன். எவ்வளவோகோடிப் பிறவிகளில் செய்துள்ள பாபங்களெல்லாம் ஸ்ரீம்ருத்யுஞ்சயரும் நீலகண்டருமாகிய இறைவரது கருணை சிறிதுபாலிக்கப்பெறின் பஞ்சுப்பொதியில் நெருப்பிட்டாற்போல் பஸ்மமாய்ப் போய்விடுமன்றோ? தனது ஹ்ருதயகமலத்தில் மங்கையோர்பாதியாய் விளங்கும் மஹேஸ்வரனையுபாசிப்பதில்லையே. அவனது உபாசனை யொன்றே யன்றோ இம்மனித ஜன்மத்தினாலான பயன்? அதனைவிடுத்துத்துஸ்சங்கஞ்செய்துகொண்டிருப்பவனுக்குஅடிக்கடிபங்கமும் ஜன்மஜரை ரோகம் முதலிய துக்கங்களும் தலையின்மீது யமனுடைய காலும் அடையப்பெற்று மஹாதுக்க சமுத்திரத்தில் மூழ்கிக்கரையேறும் வழியின்றிக் கலங்குவதுந் தகுதியோ? அனங்கனது கர்வத்தையகற்றிய இறைவனது சரணாரவிந்தத்தை அர்ச்சித்து மகிழ்வோன் ஆனந்தவமிர்தத்தைப் புசித்து விளங்குவானென்பதே யுண்மை.

நாற்பத்தொராம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

க்ருபாளவேநம:

நாற்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

நந்திதேவர் சாம்பவரை அறிவித்தது.

இங்ஙனம் வசிட்டர் கூறியதைக்கேட்டு அவ்வரசன் அகமகிழ்ந்து சம்சார சுகத்தைத் துச்சமென்றுதள்ளிச் சிவபூஜையில் விருப்புற்றவனாய் ராஜ்யபாலன மதற் கிடையூறாகுமென்று கண்டு தனது மூத்தபுதல்வனுக்கு ராஜ்ய பாரத்தைக்கொடுத்து அவனைச் சிவார்ச்சனையை விடாமற் செய்துவரும்படிப்போதித்து ஏராளமாய்த்தனத்தைச் சிவனுக்குதவிச் சாம்பவர்களையு மாராதித்து விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணங்களில் ஓர் கணமேனும் வழுவாதிருந்து சாம்பவதீக்ஷைபெற்றுச் சிவபூஜை செய்து சிவத்யான பாராயணனாய்க் காலங்கழித்து நற்கதியடைந்தான். அப்படியே நீரும் சிவபூஜாபராரா யிருந்து சாம்பவர்க

னோடு சகவாசஞ் செய்து சிவலிங்கத்தைப் பூசித்துக்கொண்டிரும். சிவபூசை செய்யாமல் மஹாஐஸ்வர்யத்தை யடைந்து சுகித்தவர் யாருமில்லை. சங்கரானுக் கிரகத்தினாலேயே சகல பாக்யங்களும் பெறப்படுவனவாம். சிவபூஜையின்றிப் பாக்ய மெங்ஙனம்வரும்? இனி அச்சிவபூஜைக்கு வேண்டிய சௌகரியமும் மஹா பாக்யவான்களுக்கே கிடைக்கும். சிவார்ச்சனைக்குபயோகப்படாத பாக்யங்களைத் துர்ப்பாக்கியங்களென்றே யறியவேண்டும். பாக்ய மிருந்தால் வாணாள் முழுதும் சிவார்ச்சனையில் வழுவாதிருக்கப் பெறலாகும். அவனது ஆயுளே சபலமாகும். இப்போது சாம்பவர்களைச் சிரத்தையுடன் பூசித்தாதரிப்பின சம்புவினருளுக்காளாகலாமென்று நாரதர் கூறியருள அதனைக்கேட்டு மிக்க மகிழ்ந்து சாம்பவ முனிவர்களைப் பூசித்துக்கொண்டு சிவார்ச்சனபராரானரென்று நந்திகேஸ்வரர்கூற மஹா புண்யமாகிய அச்சரிதத்தைப் பிரம்மாமுதலிய சகலருங்கேட்டுச் சந்தோஷத்தால் மயிர் சிலிர்த்துப்பரவசராய்நின்று நந்தியெம்பெருமானைவணங்கி ஒஸ்வாமி! இப்போதுநாங்கள் இங்குசெய்யவேண்டிய காரியமென்ன? அந்த ரகசியத்தைக்கூறியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அப்போது நந்தீஸ்வரர் பிரமமாதிகளைப்பார்த்துக் கூறியதாவது, ஓ தேவர்களே! எவரெவர் பரமசாம்பவர்களாயெப்போதுஞ் சிவார்ச்சனைசெய்வதிலேயே போாவலுடையோரா யிருக்கின்றனரோ மிக்க கோரமாகிய கலியுகத்தில் சித்த சுத்தத்துடன் எவர் சிவசரணாரவிந்தத்தை விட்டகலாத மனமுடையோராய்ச்சிவோபாசனைசெய்துவருகின்றனரோ அவர்களை நீங்கள்சென்று பூஜிக்கவேண்டும். இதுவே பரமரகஸ்யம். "ஸ்ரீநீலகண்டமதனாந்தக சந்திரமௌளே ஸ்ரீ பாலலோசன யமாந்தக விஸ்வமூர்த்தே." அடியேனைரக்ஷியுமகௌென்று எவர் ஒர் தட்வையாவது பக்தியுடன் கூறுகின்றனரோ அவர்களும் உங்களுக்குப் பூஜ்யராவார். இப் பரமரகஸ்யம்.

"உற்பத்தி பாலனவிநாசனஹேது பூதபூதேசபூதநிவஹார்ச்சித பாதபத்ம" "கல்யாணபுண்யகுணசாகரமேருதல்யதீர"

என்றனைக்காத்தருளுங்களென்று யார்கூறுகின்றனரோ அவர் பூஜிக்கத்தக்கவராகின்றனர். ஈதே பரமரகஸ்யம்.

"கௌரீ குசோருகிரிசேகரசாருஹார காஸ்மீரஸாரஸாஞ்சித பாதபத்மபாஹி" என்று கூறுவோர் உங்களுக்கும் பூஜ்யராவார்.

"ஆபாதகப்ரணததேவகிரீடகோடி ரத்னபராபரிவ்ருதாங்கிரிஸரோஜராஜ பாஹி." என்றும்,

"ஸம்ஸாரஸாகர நிவாரகாஸ்கால லீலாவிசேஷபரிகல்பித கல்ப ஜால பாஹி." என்றும்

"ரத்நாங்கதாங்கமணிகங்கணகிங்கிணீககௌரீமநோஹரஸுநூபுர வரவிதாங்க்ரே பாஹி" என்றும்,

"மந்தாரகுந்தமகரந்தரஸாபிஷிக்த பாதாரவிந்தபரமாதரஹார வீர பாஹி" என்றும்,

"கர்ப்பூர கௌரஹர ஸுந்தர தாரதார தாராமநோஹர விஹார விஹார ஹார பாஹி" என்றும்,

"மாமீசமாமகதியா பரிபாலயாசு க்லேசாபஹாரசதுர ப்ரவரப்ரவீர" என்றும்.

"ஸர்வாமரேஸ்வரமகேசஸுராரிவர்க்க நிர்வாபணப்ரவண காருணிகப்ரவீண பாஹி" என்றும்,

"ஸ்ரீமந்மகேசகருணா தருணாம்புராசே கௌரீ முகாம்புஜஸஹஸ்ரகராதரேண பாஹி" என்றும்,

"ம்ருத்யுஞ்ஜயாவ்யயபிநாககரா மாராரிவீராந்தக ஸுரதிவாரணகாரணாஜ பாஹி" என்றும்,

"ஸ்ரீகாலகூடவிஷதோஷவிதூஷகாசாபாசப்ராணாசக விதாநவிநோதமோத பாஹி" என்றும்,

"ஸௌவர்ணவர்ணஸ ஹிரண்யஹிரண்யபாஹோ சம்போ ஹிரண்யத ஹிரண்ய பதேஸ்மராரே பாஹி" என்றும்

"அந்யஸ்தவாஸ்தி சிவசங்கரபாலனீயோமத்தோபிக: கலுஷநாசகராதிதீர: பாஹி" என்றும்,

"சோராபராதநிதிசோஷககாமசத்ரோசித்ர த்ரிநேத்ரகருணாஸபாத்ரமாத்ரம் பாஹி" என்றும்,

"பஸ்மாவகுண்டனவிசிஷ்டமஹாககோடி பக்தப்ரபூதகருணாகரஸாரவிந்தோ பாஹி" என்றும்,

"ஸ்ரீபில்வமூலசிவலிங்கஸமர்ச்சனேன நிர்த்தூதபாதககுலாசல மீசசீலம் பாஹி" என்றும்

"சம்போத்வதங்க்ரிகமலம் கலயாமிகாலேகாலே நூம்வலமதிவேலமனேநவேலம் பாஹி" என்றும்,

"நித்யம்மகேசசரணஸ்மரணப்ரவீணம் ப்ரக்ஷீணம் பாபகாணம் கருணார்ணவேச பாஹி" என்றும்,

“ ஸ்ரீகாலகாலகருணாகர தீன பந்தோ
ருத்ராக்ஷபூஷண மதாஷண மந்தகாரே பாஹி” என்றும், எவன் தினந்தோறும் பக்தியுடன் பிரார்த்திக்கின்றானோ அவனை வந்தனைசெய்யவேண்டும். ஓஸ்வாமி! அசாம்பவரோடுபழகுவதில்பிரீதியுறுவதாகிய சலத்திற்குவடவாக்கினியாயும்சைவாபகாரமெனுமரத்துக்குக்கோடரியாயும் லிங்கார்ச்சனையைத்தூஷிப்போராகிய கிரிக்கு இடியாயுமுள்ள அடியேனைக்காத்தருளுங்கள் என்று கூறுபவரை வணங்கவேண்டும். ஓ தேவர்களே! எவர் சூலபாணியின் சரணத்தை ஸ்மரணஞ்செய்வதில் ப்ரவீணர்களாயிருப்பவரோ அவர்களுக்கு அந்தகபயமில்லை.
“ ஹேகாசிகாபுரபதேத்ரிபுராந்தகாரே விஸ்வேஸ்வர த்ரிதசவந்தியபதாரவிந்தமாம்ரக்ஷரக்ஷவிஷயேக்ஷணவீக்ஷணேன ப்ரக்ஷீணபாபம்” என்றுவேதவித்துக்கள்கூறுகின்றனர். ஹேசந்த்ரகலாபரணா! உனக்கு அடியேனிடம் தயவுசெய்வதும்பெரிதோ! உமது கருணாரசப்பெருக்குடன்கூடியகடாக்ஷம் அடியேனைச்சற்று ஆட்கொள்ளட்டுமென்று கூறும் பாக்யவான்கள் சகல பூஜ்யரென்பது பரமரகஸ்யம். ஓ மன்மதமரவனத்தீயே! ஓ விஸ்வநாதா! கருணாநிதே! தேவரீர் அடியேனிடம் அருள்புரியுங்கள். எண்ணிறந்தபாபங்களைச் செய்துழன்று யாதுமறியாமல் எதற்குஞ்சக்தியின்றி மிக்கதீனர்களாய்த் தவித்துத் திரியும் எங்களைத் தீனசரண்யராகிய பகவானே! காத்தருளுங்கள் என்று பிரார்த்திக்கும் மஹான்களை நீங்கள் வணங்குவீர்களாக. ஓ தேவர்களே! லிங்கார்ச்சனையை விரதமாய்க்கொண்டொழுகும் மனிதரே மகா புண்யராசியாய் விளங்குவோரென்று வேதங்கள்கோஷிக்கின்றன. சிவார்ச்சனைசெய்பவரினும் பெரியோர்யாருமில்லையென்ற புத்தியானது மகா பாக்யவான்களுக்கே யுண்டாகும். சாம்பவர் அரிது என்றுமகான்களதுவாக்கியமுலகெங்கும்கேட்கப்படுகின்றது. பிராணிகளுள் எச்சிவனாயினும் ஸ்ரீகாலகாலனைப் பஜிக்கத்தலைப்படுமாயின் அச்சிவனது பாதாரவிந்த தூளியையும் யான்வணங்குவேன். அவனது பாதாரவிந்தத்தைத் தன்து சிரமேற்கொண்டு கூத்தாடும் பரமபாக்யவான் மஹாபுண்யவான், அவனே சிவப்பிரியனாவன். உலகில் சாம்பவர்கிடைப்பதரிதென்று அறிந்து அப்படிக் கிடைத்தால் அவர்களை அடிக்கடி பூஜிக்கவேண்டும். அறியாதுங்கூட அவர்கள் பூஜையை விடக்கூடாது. அப்படிவிடுவானாயின் அவனும் அவனது தாய்தந்தையரும் மகாதுர்ப்பாக்கியவான்களாவரென்பதைத்திண்ணமாயறியத்தக்கது. சம்புவானவர் சாம்பவரது கரங்களால் நைவேத்தியாதியன்னத்தைப் புசிக்கின்றனரென்று அறிந்து சாம்பவசிரேஷ்

டர்களின்பொருட்டு அன்னாதிகளை யளித்து உபசரிக்கவேண்டும். அப்படியாராதித்தால் சம்பு திருப்தியடைந்து அன்னதனதான்யாதிகளை அவனுக்கு வேண்டுமளவு மளித்து இறுதியில் முத்தியெனும் கன்னிகையையுந்தந்தருளுகின்றனர்.

உபநிடதங்களை விசாரிப்பதினாலும் தீர்த்தயாத்திரை செய்வதினாலும் சிவஸ்தலங்களில் வசிப்பதாலும் யாகங்களாலும்யோகங்களாலும் யாதுபயன்! சாம்பவ பாதாரவிந்தத்தைப்பூசிப்பதுடன் கூடினாலன்றி இவைகள் பயன்படா. சாம்பவ பாதாரவிந்த பூஜையொன்றே சகல சுகங்களையுந் தருவது. பூர்வம் எண்ணிறந்தபிறவிகளிற் செய்த புண்ணிய வசத்தால சம்புவே இறைவனென்று அறிகின்றேன். அவரைப் பக்தியுடன் பூசித்து வருவோனுக்குப் பிரளயத்திலும் அழிவில்லை. இறைவன் அவனைப பிரம்மானந்தம் அநுபவிக்கச் செய்கின்றனர். சம்புவை யர்ச்சிக்க எப்படி மகா பாக்யம் வேண்டுமென்றோமோ அப்படியே சாம்பவரை அர்ச்சிப்பதிலுமாம். சாம்பவர்கள் திருப்தியடைந்தால் சம்பு திருப்தி யடைந்தவராகின்றனர். ஏனெனில் சம்புவுக்கு அவர் தேகம்போன்றவர். தேகம்புஷ்டியானால் ஆன்மாசுகிப்பதுபோல சாம்ப வாத்மாவாகிய பரமேஸ்வரன் திருப்தியடைகின்றார். சாம்பவரினும் பெரியோர் உலகில் யாருமில்லை. அவரைக்கண்டுய்வதற்கு மகா புண்யஞ் செய்திருக்கவேண்டும், சித்தர்களும் முனீந்திரர்களும் அவர்களை நமஸ்கரிக்கின்றனர். எவர் சம்புவைப் பூசித்துவருகின்றனரோ அவர் மனிதராயினும் சித்தராயினும் முனிவராயினும் கின்னர கந்தர்வர்களாயினும் அசுரராயினும் கல்பதருசிந்தாமணி அமிர்தம் காமதேனு சமுத்திரம்மாமேரு இவைகளினும் சிறந்தவராகிய ஓர் மஹானுபாவரென்பதே யுண்மை. யாரொருவன் ம்ருத்யுஞ்சயனை யர்ச்சித்துத்தோத்திரஞ் செய்து நமஸ்கரித்துப் பிரதோஷாதிகளில் தரிசித்து முபாசித்தும் சந்தோஷமடைந்து காலங்கழிப்பதில்லையோ அவனே யமதூதர்களுக்கு விஷயமாவான். அங்ஙன மல்லா துபாசிப்போனிடம் யமபடர்கள் செல்லக்கூடாது. அவர்செல்லும் மார்க்கத்தின் பக்கமும் அவர்கள் குலத்தினிடமும் அறியாதும் போகக்கூடாது. பாவலிங்கபூசை செய்வோரது ஆலயத்திலாவது அவர்கள் செல்லுமிடத்திலாவது யமன் செல்லக்கூடாது. ஓ யமனே! உனக்கு ஜீவனத்தி லிச்சை யிருக்குமாயின் இவ்வாக்கைக்குட்பட வேண்டும். ஸ்ரீ சைலத்தினின்றும் வந்து பாவனாலிங்கார்ச்சனை செய்பவரை மிக்க விநயத்துடன் வணங்கித்துதிக்கவேண்டும். பஸ்ம ருத்திராக்ஷந்தரித்துப் பக்தியுடன் சிவபூசை

செய்வோர்களி னில்லத்தைப்பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ்செய்து ஓவிஸ்
வேஸ்வரா ! மஹாதேவா என்பதாதி நாமாமிர்தத்தை எவன் புசித்
துக்கொண்டும் ஏனையோர்களைப் புசிக்கச்செய்து மிருக்கின்றானோ
அவனதுபாதாரவிந்த தூளியைச் சிரோபூஷணமாய்க்கொள்ளவேண்
டும். ஹே கைலாச நிவாஸ ! பசுபதயே! ஹே கௌரி ! ஹே கௌரி
பதே ! ஹே .அருணாசலபதே ! ஸ்ரீசைலபதே ! பசுபதே ! சைலகன்
யாபதே ! காமாந்தகா ! புராந்தகா ! காசீபுரநாயகா! சிவாசாரபால
கா ! மேருசாசனா ! ம்ருத்யுஞ்சயா ! சதாசிவா ! சிவாவாமாங்கா !
வாமாங்கசங்கர ! சம்போ ! வ்ருஷபத்வஜா ! விஸ்வாதிகா ! பால
லோசனா ! பர்க்கா! திரிணயநா ! ஸ்ரீநீலகண்டா ! உனது பாதாரவிந்
தத்தைப்பூசிப்பதேயன்றி மற்றொன்றையும் நானறியேன். எனது
சிவகர்நீரே ! ஸ்வாமி! என்னைக்காப்பாற்றும். துக்கமென்னுங் கட
லில்மூழ்கிய எனக்குத் தேவரீருக்கன்னியமாய் ரக்ஷகர்யாவருமில்லை
யென்று எவன் துதிக்கின்றானோ அவனைப்பக்தியுடன் வணங்கித்து
திப்பாயாக. ஸ்ரீகாசியில் தூய்மைபொருந்திய விபூதியால்முப்புண்ட
ரமணிந்து ருத்திராக்ஷாபரணந்தரித்து ஸ்ரீ விஸ்வேசனைப்பக்தியோ
டு பூசிக்கின்றவர் எவரோ அவரிடமும் சிவமஹாமந்திரத்தை ஜபி
த்துக்கொண்டு அவ்விடம் உயிர்துறப்பவனெவனோ அவனிடமும்
இச்சம்சாரவாழ்க்கையானது மிக்க துச்சமானது. ஆதலால் இதனைத்
தொலைப்பதற்குத் தேவரீரால் அருளப்படும் சிவக்யானமேமேலானது.
அக் கியானமும் சகலவித்தியா நாதரான தங்களதருளன்றிக் கிட்டா
து. ஆதலால் அவ்வருளுக் கேதுவாகிய இக்காசியில் மரிப்பதை யுண்
மையாகிய நம்பிக்கையுடன் விரும்புகின்றேனென்று கூறி அங்குமரி
க்கின்றானோ அவனை மனதினாலும் வேறு விதமாயெண்ணக்கூடாது.
எப்பொழுதும் பக்தி பூர்வகமாக சிவஹரபவ சம்போ ! பர்க்க !
பீம ! ஸ்மராரே ! த்ரிபுரஹர யமாரே ! இச்சம்சாரமென்னும் மகா
ந்த காரத்தில் கிடந்துழலும் என்னைக்காப்பாற்றுங்கள். கமலம்
பில்வம் முதலியவைகளால் பாவலிங்கத்தை எவன் பூசிக்கின்றானோ
அவனையும் வணங்கி விநயத்துடன் துதிக்கவேண்டும். சகல பாப
ங்களையுந் தொலைப்பது பாவனாலிங்கத்தைப் புதிதாயும் குற்றமில்லா
ததுமாகிய பில்வங்களைத் தானே யெடுத்து வந்து பிரதோஷ காலத்
தில் அர்ச்சிப்பதைத் தவிர எனது மனம் மற்றெதையும் விரும்பவில்
லை. மலர்ந்த தாமரை மலர்களை யெடுத்து அர்ச்சித்தால் கமலையாகிய
லக்ஷ்மிக்கு இருப்பிடமாகச் செய்யும். இப்பாவனாலிங்கத்தை ஒரு
தடவை பூசித்தாலும் சகல மனோபீஷ்டங்களையுஞ் சாதித்துக்கொடு

க்கு மென்பது எனக்குறுதியாய்த் தோன்றுகின்றது. சம்சாரக்க டலை வற்றச்செய்வதின் பொருட்டும் பற்பல பாவக்கூட்டங்களைத் தொலைப்பதற்கும் விபத்துக் கூட்டங்களாகிய அக்னிக்கு மஹாப்பிர வாகமுமாகிய ஓ சங்கரரே! பாவலிங்க நிலயரே! பிரமாணாதீதரே! சம்போ! பர்க்க! தேவரீருக்கு நமஸ்காரம். ஆசாபாசங்களை விநா சனஞ் செய்வதின் பொருட்டு விளங்குபவர் பாவலிங்க நிலையராகிய தேவரீரன்றோ? ம்ருத்யுஞ்சயனும் வேதங்களாலும் சூழப்பெற்றவ னும் நித்யானந்தமயனும் நிராமயனுமாகிய தேவரீரது பாதாரவிந்தத் தை யான் மோகத்தைவிடுத்து வணங்குகின்றேன். எப்பொழுதும் சகல சுருதிக் கூட்டங்களாலும் போற்றப்பெற்ற பாவலிங்கார்ச்சன மொன்றே சகல பயங்களையு நீக்குவதாம். மற்றவை யெல்லாம் பய ஹேதுவே. பாவனாலிங்கார்ச்சனமே சகல சித்திகளையுஞ் சாதித்து த்தருவதாம்.

நாற்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ
பக்தவத்ஸலாயநம:

நாற்பத்து மூன்றும் அத்தியாயம்.

யாக்ஞவல்கிய ஜனக ஸம்வாதம்.

வியாசர் கூறுகின்றார். ஸ்ரீநந்திகேஸ்வரருடைய இனிய வார்த் தையைக்கேட்டு ரிஷிகளெல்லோரும் சந்தோஷ சாகரத்தில் மூழ்கிக் களித்த மனமுடையோர்களாய் மீண்டும் நந்திதேவரைப்பார்த்துச் சிவபூஜாப் பிரபாவத்தைக்கூறவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கேட் டுக்கொண்டனர். அதாவது:-ஓ நந்திகேஸ்வரரே! தேவரீர் இதுகா றுங் கூறிய திவ்ய சரிதமானது இத்துக்கமாகிய சம்சாரமெனும் விருக்ஷ மூலத்துக்குக் கோடரிபோன்றது. இன்னமும் அத்தகைய அற்புத சரித்திரத்தைக்கேட்க விரும்புகின்றோம். தேவரீரது பா தாரவிந்த தூளியால் எங்களது சிரசு பாவனமாகட்டும். ஓ அபாரக ருணா நிதியே! அருள்புரியுங்களென்று பிரார்த்தித்தனர். நந்திகே ஸ்வரர் தேவர்களை நோக்கிக் கூறியதாவது:-ஓ தேவர்களே! மகா புண்ய ராசிகளைச்செய்த பலருள் யாவராயினுமொருவனே சிவார்ச் சகனாயிருப்பான். அவனது சரணாரவிந்தத்தை ஸ்மரிப்பதினாலும்

மங்களமுண்டாகும். சிவபூசையென்னும் புண்ணியத்தால் கிடைக்கும் பயன் எண்ணிறந்த ஏனைய எப்புண்யங்களாலுங் கிடைக்காது. ஜனகனென்று ஓ ரரசன் மஹா தர்மபரனாயிருந்தனன். அவன் சகலசம்பத்துகளுடனும் சௌர்யம் விஜயம் இவைகளுடனுங் கூடிப் பூலோகத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்து வருங்காலத்தில் உலகின் செழிப்பை இன்னதென்று கூறுவதற்கு முடியாது. அவனுக்குச் சத்துருக்களென்பதே உலகிலில்லை. சகலரும் தர்மமேபரமாய்க்கொண்டவர். ரத்ன மயமாகிய கட்டடங்களை யெல்லாம் சிவாலயமென்றே யறியலாகும். இங்கு சிவாலயம் கட்டவேண்டும். இங்கோர் மஹா லிங்கத்தைத்தாபிக்கவேண்டும். இங்கோர்நாட்டிய மண்டபமும்இங்கு வில்வவனமும் இங்கோர் பெரியதடாகமும் இங்கு சிற்றருவியும் சாம்பவர் ஸ்நானபானஞ்செய்வதற்குத் தகுதியாகிய திவ்யசரசுகளும் செய்யவேண்டும். சகல மலர் வகைகளுள்ள உத்யானவனமும் பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டும். வனமத்தியிலும் மஹா சிவாலயங்களைத் தாபித்துச் சகல புஷ்பராசிகளாலும் பூசித்து வசந்தகாலத்தில் விசேஷமாய்ப் பூஜிக்கவேண்டும். இங்கும் திவ்ய சரசுகளை நிர்மாணஞ் செய்யவேண்டும். நிர்மலமும் புண்யமுமாகிய அவ்வனத்திலிருந்து இறைவனைப் பூஜிக்கவேண்டும். அபாரபக்தியுடன் சிவபூசை செய்தால் கிரிஜாபதியாகிய அவ்விறைவன் பிரீதியடைந்து மோக்ஷலக்ஷ்மியைத் தந்தருளுவார். திடபக்தியுடன் சிவபெருமானைச் சிவலிங்கத்தில் பூஜிப்பவனால் சகல பூவுலகும் ஜயிக்கப்பட்டதாகும். சிவபக்தி எவனுக்குறுதியாயுளதோ அவனைச் சகல முனிவர்களும் தேவர்களும் சித்தர்களும் தூரத்தில் கண்டவுடனே சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரிக்கின்றனர். மஹாதேவனிடத்தில் திடபக்தியுள்ளவரிடம் மாரியுமணுகாது. அவரிருக்குமிடங்களில் யமகிங்கரர்கள் விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்து விளங்கும் மேனியைப் பார்த்தோட்டம் பிடிக்கின்றனர். எவனது நெற்றியில் வைதிக விபூதியானது ஓர் சிறிதாவது அணியப்பட்டுளதோ அவனைக் காலனாலேவப்பட்ட வேதாளமாயினும் கண்டோட்டம் பிடிக்கின்றது. எவனது அங்கத்தில் சிவமந்திரத்தால் மந்திரிக்கப்பெற்ற சுத்தமான விபூதி காணப்படுகின்றதோ அவனைக் கண்டு கொடிய பிசாசங்களும் நசிக்கின்றன. எப்பொழுது எவனது இல்லத்தில் வேதாள சஞ்சாரமுளதோ அப்பொழுது அவனது இல்லத்தில் சிவமந்திரத்தால் ஜபித்த விபூதி யிருந்தால் அஃது பிசாசங்களை யெல்லாம் சின்னபின்னஞ் செய்கின்றது. விபூதி தூளியின் ஓர் அணுவைக்கண்டாலும் பிசாசமெனு மரங்களெல்லாம் நடுங்கி வேர

றுந்து விழுகின்றன. மஹாரோகங்களால் பீடிக்கப் பெற்றவருக்கும் விபூதி பூசுதலே மஹௌஷதமாகும். விபூதி தரிப்பதினாலேயே குஷ்டமுதலிய வியாதிகளுந் தொலைகின்றன. எங்கு சிவமந்திரஞ் ஜபிக்கப்படுகின்றதோ அங்கு பிரம்மராக்ஷஸ வேதாள பிசாச முதலிய சகல கிரகங்களில் ஒன்றும் வருவதில்லை. விபூதியைப்பூசி ருத்திராத்தியாயத்தை யெங்கு படிக்கின்றனரோ அவ்விடத்தில் சாகினி டாகினிகள் வாரா. ம்ருடனை நினைப்பதனாலேயே சகல சாகினி டாகினிகளு மிறந்து வீழ்கின்றன. பஸ்மத்தைத் தரித்துப் பக்தியுடன் சைவமந்திரத்தை ஜபிக்கின்றவனை நினைப்பதினாலேயே கிரகபீடைகள் நசிக்கின்றன. இவ்வனத்தில் விபூதி பூசிய தேகமுடைய நாமிருப்போமானால் பிசாசங்களெப்படி வரும்? எங்கு நர்மதை லிங்கங்கள் விளங்குகின்றனவோ அங்கு பிசாசவசனத்துக்கு மிடமில்லை. நாமே தன்யர். சிவார்ச்சனையில் ப்ரீதியும் துர்லபமன்றோ? நாம் பூர்வஞ் செய்த புண்ணியத்தினாலேயே புத்ர மித்ர தாரதனங்களில் நமக்குச் சிறிதும் இச்சைவாராமல் சிவபூசையிலேயே விருப்பம் வந்திருக்கின்றது. இது புண்யமானகாலமே. எப்பொழுது மகா தேவார்ச்சனத்தில் விருப்பம் வருகின்றதோ அதுவே புண்யகாலம். இத்தகைய புத்தி நமக்குப் பூர்வம் வரவில்லை. இப்பொழுதோ சிவபூஜையில் பேராவல் வந்திருக்கிறது. எப்படியாவது மஹா தேவார்ச்சனத்தில் பிரீதிவந்து விட்டால் ம்ருத்யுவிடங்கூடப் பயப்படவேண்டியதில்லை. இங்கு நிர்மலமாகிய தீர்த்தமும் பில்வதளங்களு மிருக்கின்றன. இதனால் மகாதேவனைப் பூசித்தால் அவர் மிக்க பிரீதியடைவர். இத்தகைய பக்தியானது சங்கரானுக்கிரகத்தினாலேயே யுண்டாயிருக்கின்றது. அஃதிருந்தால் அரிதாகிய பொருள் யாது? சிவபக்தி என்னும் அமுத தாரையே முக்தி யென்பதாகும். சிவபக்தி யென்னும் அமுதத் தண்ணீர்ப்பந்தர் சங்கரரால் சிருட்டிக்கப்பட்டுளது. சம்சாரமெனும் தாகத்தால் பீடையுற்று வருந்தி அதை நீக்குமிடம் இவ்விடமே யென்றறிந்து வருவோர்களுக்கு அவ்வமுதம் சுலபமே யன்றோ? சிவபக்தியாகிய சுதாமிர்தத்தை யருந்தாதவனது பிறவி வீணே! அவனைப் பெற்றதாய் மலடியென்பது தகும். மகா தேவ பக்தியில்லாத புத்திரனைப் பெற்றதனால் அது புத்திரனைப்பெற்றதென்பதுண்மையாகுமா? பூபாரத்தின் பொருட்டு ஓர் சுமையைப் பெற்றதே யாகும். மலைகளையும் வனங்களையும் கடல்களையும் சுமப்பது பூமிக்குப் பாரமல்ல. சிவபக்தி யில்லாதவனைச் சுமப்பதே பெரும்பாரமாம். அப்படிப்பட்ட அதமன் எப்பொழுதிறப்பானோ

என்று பூமிதேவியும் அவன் நசிப்பையே யெதிர்பார்க்கின்றாள். ஓ சிவபக்தி யற்றவனே! உனதுஜீவனத்தைச் சுடுக. சுடுக. சுடுக. அடே பாவி! எனக்கு மலைகளைச் சுமப்பதனாலும் சிறிதுஞ் சிரமமில்லை. உன்னைத் தூக்குவதே மிக்க சிரமமாயிருக்கின்றது என்று பூமிதேவி நிந்திக்கின்றனள். பரமசிவனிடம் பக்தியானது மஹா பாக்யவான்களுக்கே யுதிக்கின்றது. அவராலேயே சகல மங்களங்களும் கலியாணங்களும் பெறப்படுகின்றன. அந்தோ! சிவபக்தியற்று ஏனையவர்கள் பூபாரமாகிய பாமரராயினரே. அடா அசாம்பவா! ஏ துராசாரா! ஏ சிவத்தியான விரோதியே! அதமனாகிய உனதுதலை பூமியில் வீழ்ந்து சிதறுக. பூபாரத்தின் பொருட்டேயுள்ள உன் தேகத்தைச் சுடவேண்டும். சாம்பவர்களே ஓங்குக. அவர்களாலேயே யான் சீவிக்கின்றேன். அவர்களது பாததூளியே எனக்கு விபூதி போன்றது. அவரது தேகத்தோடு சம்பந்தித்து வருங்காற்றே எனக்குச் சீவனமென்றெண்ணுகின்றேன். புண்ய தீர்த்தங்களாலும் மலர்ந்த தாமரைமலர்களாலும் அழகிய பில்வதளங்களாலும் கனிகளாலும் பில்வமூல சிவலிங்கத்தைப் பூசிக்கும் சாம்பவரே எனக்குப் பேரானந்தம் விளைவிப்போரும் சிவகருணைக்காளாவாருமா யுள்ளவரென்றறிக.

ஹ்ருதய கமலத்தில் உமாசஹாயனாகிய பரமேஸ்வரனைத் தியானித்தும் சிவபஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்தும் பக்தியுடன் சிவப்பிரீதிகரமான பொருளையுபகரித்தும் காலங்கழித்து வரும் பெரியோர்கள் சிவனையே யறிகின்றனர். சிவாசாரத்தில் விருப்பமுடையோர்களும் சிவபூஜைநிமித்தம் தனத்தைச் செலவிடுவோர்களும் சிவபக்தித்வேஷத்தை நீங்கச்செய்வோர்களும் சிவசாஸ்திரங் கற்றவர்களைப் பரீக்ஷித்துப் பொருளுதவுவோர்களும் தேவர்களுக்குள் சிவனே உத்தமன் என்பவர்களும் எங்குஞ் சிவபக்திரசத்தைப் பரவச்செய்பவர்களும் சுருதிகூறியபடி விபூதியைச்சம்பாதித்துத் தரிப்பவர்களும் உருத்திராக்ஷாபரணம் பூண்டவர்களும் சிவநாம அமுதத்தை யருந்துவோர்களும் சிவமந்திரத்தில் வசித்துக் காலங்கழிப்பவரும் சிவக்ஷேத்திரத்தில் வசிப்பவர்களும் சிவகதையைப் பரிசீலனஞ் செய்வோர்களும் சிவகைங்கர்யஞ் செய்பவர்களும் சிவமூர்த்தியையே தரிசித்துக்கொண்டிருப்பவருமான பெரியோர்சிவனையேயெய்துகின்றனரென்று இவ்வாறு பற்பலவாறாய்ச் சொல்லிக் கொண்டு பிறகு இவ்வுலகில் வசிக்குஞ் ஜனங்களெல்லோரும் எப்போதும் மனோவாக்கு காயங்களென்னும் முக்கரணங்களாலும் சிவசிந்தனை செய்வதினா

லும் சிவார்ச்சனை செய்வதினாலும் காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள். அவர்களுக்கு யாக்ஞவல்கிய ரெனும் ஓர் மஹா சாம்பவர் குலகுருவா யிருந்தனர். அம்முனிவர் ஓர்சமயம் தாமே சனகனென்னும் அரசனிடம்வர ஜனகனும்விபூதிபூசித்திரிபுண்டரம் அணிந்து உருத்திராக்ஷமாலையைத் தரித்தவரும் சிவமந்திரத்தை ஜபிப்பவரும் சிவத்தியான அமிர்தத்தினாலேயே பூரித்தமேனியுடையோரும் கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம் ததும்பப்பெற்றவரும் உருத்திராத்தியாயத்தின் அரியபொருளை யாவருக்கும் விளங்க நன்குரைப்போருமாகிய அம்முனிவரைக் கண்டதும் மஹா சந்தோஷங் கொண்டு மிக்க விநயத்துடன் ஓ ஸ்வாமி! யானே கிருதகிருத்தியனாகின்றேன். தேவரீர் இங்கு வரப்பெற்றமையால் தன்யனாகின்றேன். தேவரீர் எங்கிருந்து வருகின்றீர்கள். தாங்கள் வரப்பெற்ற இக்காலமானது மஹாபுண்ணியகாலம். சாம்பவர்களைத் தரிசிக்கப்பெற்றால் கிட்டாத பாக்யம் யாது? ஓ ஸ்வாமி! தேவரீர் யான் நமஸ்கரித்துப் பலகாலம் வேண்டிக்கொண்டதென்பது மில்லாமல் வலியவே எனதில்லம் வந்தது ஓர் பெரிய நல்லகாலத்தின் குறியன்றோ? மேகமில்லாமலே மழைபோலும் மழையில்லாமலே பயிர் வளர்வதுபோலும் இதுவும் ஆச்சரியமே. பயிரில்லாமல் தானியராசி கிடைத்தால் எவ்வளவு சந்தோஷமுண்டாகுமோ கர்ப்பமின்றி புத்திரசமூகம் பிறந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷமுண்டாகுமோ அதுபோல எனதில்லத்தில் சாம்பவ பாதாரவிந்ததூளி பரவப்பெற்றதும் மகா சந்தோஷத்தை விளைவிக்கின்றது. குருவினிடஞ் செல்லாமல் சகல வித்தைகளும் கிடைக்கப்பெற்றாற்போலும் இயமநியமாதிஅஷ்டாங்கயோகமின்றி உடனே சகல சித்திகளுங் கிடைத்தாற்போலும் யாத்திரையென்பதில்லாமல் விஸ்வேச லிங்கத்தைத் தரிசித்தாற் போலும் எண்ணிறந்த மகா தர்மங்களில்லாமலே மோக்ஷானந்தங் கிடைத்தாற்போலும் சமையல் முதலிய செய்கையாதுமின்றி அறுவகையான அன்னபானாதிகளின் சித்திபோலும் சூரிய சந்திர அக்னிகளின்றியே பிரகாசம்போலும் ஆவினின்றுங் கறப்பதின்றி அற்புதமாகிய கோக்ஷீர வருஷங் கிடைக்கப்பெற்றதுபோலும் திவ்யாஞ்சன மின்றியே மண்ணில் புதைந்துள்ள பெரும்புதையல்களைக் காணக்கிடைத்தது போலும் அபாரமகிமை பொருந்திய சாம்பவசிரோமணியின் பாதாரவிந்த தூளியானது என்னில்லத்தில் யான் கிடைக்கப்பெற்றமையால் எனக்குண்டாயிருக்கும் ஆனந்தத்தைக் கூற வொண்ணாது. இனி அபாரபாக்ய பரம்பரைகள் எனதில்லத்திற் சித்தித்தோங்கு

மென்பது நன்குவிளங்குகின்றது. நிமிச்சக்கிரவர்த்தி குலம் இன்று தான் சத்குலமாயிற்று. இனிநான் தேவர்கட்கும் பூஜ்யனாகின்றேன். பாதகமெனு மொழியும் காலனுடைய கந்தமும் தூரத்தில் தொலைந்தன. இனி யான் பசுபதியின் கருணைக்காளாயினேன் என்று சனகன் யாக்ஞவல்கியரைத் துதித்தனன்.

நாற்பத்துமூன்றும் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

உமாஸஹாயாநம:

நாற்பத்துநான்காம் அத்தியாயம்.

ஜனகன் முத்திஸாதனம் வினவியது.

சனகன் இவ்வாறு துதித்துப் பின்னர் வியாக்ராசனத்தி னுட்கார்ந்து சிவத்யான பராயணராயுள்ள அம்முனிவரைச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து மீண்டும் கேட்டதாவது:-ஓ சாம்பவசிரேஷ்டரே! ஸ்வாமி! முக்தி எதனால் கிடைக்கும்? அதனை அடியேனுக்கு நன்குரைக்கவேண்டும். யான் தீர்த்தயாத்திரை ஸத்ஜன தரிசனம் கோதானம் பூதானம் துலாதானம் சனிமலர்தானம் கன்னியாதானம் அன்னதானம் இல்லதானம் கஜதானம்முதலிய எண்ணிறந்த தான தருமங்களை யெல்லாம் செய்வதனாலேயே காலங்கழித்தேன். ஆயினும் இச்சம்சார மொழியவில்லை. இதற்கு மூலம் யாது? இச்சரீரம் எதனால் வந்தது? அதனிடம் யானெனுமபிமான மெதனா லுண்டாயிற்று? யான் வெண்ணிறத்தோன் சுந்தரமுடையோன் என்பது முதலிய விவகாரங்களால் இது நன்கு விளங்குகின்றதன்றோ? இங்ஙனம் தேகத்தில் யானென்ற பாவனையும் தவிர இச் செல்வமென்னுடையது எனதுபாரியை எனதுகுமாரன் என்னும் விவகாரத்தால் எனது என்னும் பாவனையும் நன்கு புலப்படுகின்றதன்றோ? இனிச் சற்றாராய்ந்து பார்க்குங்கால் புதல்வன் சுகித்தால் தான்சுகிப்பதாயும் அவன் துக்கித்தால் தான் துக்கிக்கின்றதாயு மெண்ணுகின்றமையால் புத்திரன் முதலியவற்றினும் ஆன்மபுத்தி காணப்படுகின்றது. இஃதெல்லாம் எதனாலுண்டாயிற்று? தத்வமுணர்ந்த முனிவரே! அடியேனுக்கு இதனை அருளவேண்டுமென்பதாம். இவ்வாறு வேண்டிக்கொள்ளும் சனகனைநோக்கி யாக்ஞவல்கியர் ஓ அரசனே! இச்சம்

சாரத்துக்கு மூலம் பாபங்களே யாம். பற்பலவிதமாகிய அப்பா வங்களே சம்சாரத்தை யுண்டாக்குகின்றன. பாபசாகரமே சம் சாரமென்பதாம். பாபங்களாலேயே யுண்டாவதும விருத்தியடை வதுமாம். நீரினுலேயே சமுத்திரமுண்டாவதும் விருத்தியடைவ தும் போலவே இதனை யறிக. மனத்திற்குப் பாபவிஷயத்தில் செல் லுவதே மிக்க சுலபமா யுள்ளது. சலமானது பள்ளத்திலேயே செல்வதுபோலவே மனமும் பாவத்திலேயே செல்கின்றது. பள்ளத் திற் செல்லும் நீர் நிற்காததுபோல் பாவத்திற் செல்லும் மனமும் அறியத்தக்கது. எண்ணிறந்தபாவங்களை ஆயாசமின்றிச் செய்தும் மீண்டு மீண்டும் பாவங்களையே செய்கின்றான். அப்பாபங்கள் சித் திப்பதற்குவேண்டிய சாதனங்களைச் சம்பாதிக்க எத்தனிக்கின்றார் களேயன்றி அதனைத்தடுத்துப் புண்ணியத்தைச்செய்வதில் புத்தியுதிப் பதில்லை. அந்தோ! பிறனது திரவியத்திலும் பிறன் மனைவியிடத்தும் எவ்வாறு மனஞ் செல்லுகின்றதோ அது போல நல்ல விஷயத்தில் சிறிதுஞ்செல்வதில்லை. இப்படிச்செய்யும் பாபத்தினுலேயே மீண்டும் மீண்டும் பாபச்செயல்களிலேயே மனஞ்செல்லுகின்றது. அந்தோ! இப்படியே பாவங்கள் வளருகின்றன. இதனுலேயே சம்சாரமும் வளர்கின்றது. இச்சம்சாரத்தைத் தொலைப்பதற்கு உபாயம் யாதுங் காணப்படவில்லை. சம்சாரிகளுக்கு எப்பொழுதும் புத்தி பாபத்தி லேயே செல்லுவதும் ஓ ராச்சரியமா? விதை யெங்ஙனமோ அங் ஙனமே மரமுமாகும். உலகில் விதையொன்று போட அதனின்றும் வேறுவகையான மரமுண்டாவதுண்டோ? இச்சம்சாரம் பாபமெ னும் விதைக்கு அநுகுணமாகவே வளர்ந்திருக்கின்றது. ஆகையால் இச்சம்சாரம் பாபரூபமே. இச்சம்சாரம் ஓர்காலத்திலு மொழி யாது. ஆனுல் அதற்கோருபாயமுண்டு. அது மிகச்சுளுவானதென்று பாக்யவான்களுக்கே தோன்றும். அவ்வுபாயமிருந்தால் அபார மாய் வளர்ந்தோங்கிய இச்சம்சாரம் ஓர் நொடியில் மறைந்து நசித் துப்போகும். அதனைக் கூறுகின்றேன். அவ்வுபாயமானது சிவார்ச் சனையேயாம். மலைபோல் குவித்திருக்கும் பஞ்சு ஓர் சிறு நெருப்பால் ஒரு நொடிப்போதில் வெந்து சாம்பராய் மறைவதுபோல் சிவார்ச் சனையால் இச்சம்சாரம் தொலைந்துவிடுகின்றது. அது மிகச் சுலப மாயினும் அதனிற் புத்தியுதிப்பதற்குக் காரணம் புண்ணியகோடி களேயாம். சாஸ்திரங்களில் தத்தம் வருணுச்சிரமத்துக்குத் தக்க படி விதிக்கப்பட்டிருக்குங் கருமங்களைச் சிறிதும் வழுவாது பல ஜன்மங்களிலனுட்டித்திருந்தால் பிறகு சிவார்ச்சனையில் புத்தி யுதிக்

கின்றது. அங்ஙனம் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் புண்ணியங்களையும் பயன் விருப்பின்றிச் சிவார்ப்பண புத்தியாகவே செய்தால் அவன் சிவானுக்கிரகத்திற்கு ஆளாகின்றான். அவ்வநுக்கிரகத்தினாலேயே சங்கரபூஜையில் மதியுண்டாகிறது. உக்ரமான புண்ணியங்களாலேயே உக்ரனது லிங்கத்தை யர்ச்சிப்பதில் மஹா பக்தியுண்டாகின்றது. இனி உக்ரனென்பதற்குப் பயங்கரனென்று பொருள். எனின் அவனையுபாசிப்பதினால் யாது பயனெனின்; கேட்க. உக்ரமாகிய மகா பாதகங்களைச் செய்தவருக்கு அவர் உக்ரரே! பெரும் புண்ணியங்களைச் சிவார்ப்பணபுத்தி மாத்திரத்தால் செய்வோருக்கு அவர் அநுக்கிரகரே. அநுக்கிரகர் எனின் நித்யமங்களகரர் என்பது பொருள். எவன் சிவார்ச்சனையைவிடுத்து ஏனையதேவர்களைப் பூசிக்க விரும்புகின்றானோ அவன் வ்ராத்திய னெனப்படுவான். அவனைக் கோரமாகிய நரகத்திலும் எண்ணிறந்த பிறவிகளிலு முட்படுத்தி வாட்டுகின்றார். அந்தோ! நரகதுக்கங் கூறவொண்ணாதது. கர்ப்பதுக்கமுங் கூறவொணாதோ வெனின் அதைக்கூறுவதற்கு லச்சை யுண்டாகின்றதாயினும் அதனை யறிந்தால் மோகம் நசிக்குமாகையால் சிறிது கூறுகின்றேன். காமமெனும் அந்தகாரத்தால் விவேகமற்று யௌவனமெனும் உன்மாதத்தால் மதித்து அறிவிழந்தவனுக்கே மங்கையரிடம் அவாவுண்டாகும். மங்கையரென்போர் மத்யத்திற்குச் சமானமானவர். மத்யத்தைக் (கள்ளை) குடித்தபின்னரே மயக்கமுண்டாகும்; மங்கையர்களையோவெனின் பார்த்த மாத்திரத்தினாலேயே மயக்கமுண்டாகின்றது. கட்குடித்தவனுக்குப்போலவே மங்கையிடம் விருபபுற்றவனுக்கு மெண்ணிறந்த கஷ்டம் வருகின்றது. கட்குடித்தவனுக்கு விவேகமிராததுபோலவே மங்கையரிடம் அவாவுடையோனுக்கும் விவேகமில்லை. கட்குடித்து அறிவிழந்து மயக்கங்கொண்டவனுக்கு சுபஹேதுவாகிய ஔஷதமெளிதில் கிடைக்கும். அவ்வௌஷதமானது அவனது மயக்கத்தை யோர்நொடிப்போதில் நீக்குகின்றது. இத்தருணியினிடம் விருப்புற்றால் அது மரணஹேதுவாகிய துக்கத்தையுங் கொடுக்கின்றது. அந்தோ! இதனால் மயக்குண்டவனுக்கு எளிதாகிய ஔஷதங் காணப்படவில்லை. அம்மங்கை மரித்தாலிவனுக்கும் மரணஹேதுவாகிய துக்கமுண்டாகின்றது. மத்யமானது தொலைந்தால் அதன் பின்னர் அதனை நினைப்பதினாலேயே மயங்கினவருமுண்டோ? இங்ஙனம் மஹா கஷ்டத்துக்கு ஹேதுவாயுள்ளது மங்கையென்றறிந்து அவ்விருப்பத்தை விட்டு மங்கையைத் துச்சமென்று மனத்தால் தூரத்தே தள்ளுவதே

அறிவுடையார்க்கழகு. விஷமானது மங்கையின் மூகரூபமாயிருக்கின்றது. அதனைத் தற்செயலாய்ப் பார்த்தாலும் மரணஹேதுவாகின்றது. அந்தோ! மங்கையின் முகம் விஷத்தினுங் கொடிதென்றே கூறவேண்டும். விஷம் புசித்தாலன்றி மரணஹேதுவாகாது. மங்கை முகம் பார்த்ததினாலேயே உடனே மரணஹேதுவாகின்றது. உலகில் மரணஹேதுக்கள் பலவிருப்பினும் தருணனுக்கு விசேடமாய்த் தருணியெனும் பரமாணுக்களே மரணஹேதுவாகின்றது. தருணியின் பிரிவாலேயே உலகில் தருணர் பலர் மரிக்கின்றனர். தருணரெல்லோரும் காமமேலிட்டுக் காமகாரியத்தையே செய்கின்றனர். பூர்வம் செய்தபுண்ணியம் சிறிது பக்குவமாயின் ஓர் உபாயங்கிட்டும். அந்தோ! காமமேலிட்டால் தனக்கென அநுபவிக்கும் மங்கையின்சுகத்தை ஓ சிவனே! இச்சுகத்தை உமக்குச் சமர்ப்பிக்கின்றேன் என்று சிவார்ப்பணபுத்தியுடன் அநுபவித்தால் அக்கர்ப்பத்திற்றோன்றும் சிசு மஹா சாம்பவசிரேஷ்டனாயுதிக்கும். இனி மங்கைசுகம் மங்கைசுகம் என்று தோன்றுகின்றதே. சுகதுக்கமானது யாருக்கு? சீவன் நித்யமாயும் ஆகாயத்துக்குச் சமானமானவனாயு மிருப்பவன். அவனுக்குற்பத்தியில்லை. உற்பத்தி யென்பது தேகத்துக்கேயுள்ளது. இனி நாசமும் தேகத்திற்கே. சீவன் பிறக்கின்றான் சீவன் நசிக்கின்றானென்று கூறுகின்றதற்குக் கதி யாதெனின் அது தேகத்தினில் சீவபாவனையால் நிகழ்ந்ததேயென்க. தேகத்தைச் சீவனெனக்கொண்டு தேகத்துக்குள்ள ஜன்மநாசங்களைச் சீவனிடமேற்றி மயக்கத்தால் கூறுவதேயாம். ஓ ஜனகரே! சற்று கேட்பீராக. இனித் தேகமானது பலவேற்றுமையுடையது என்பதையும் கூறுகின்றேன் கேட்பீராக. தேகம் ஸ்தூலதேகம் சூக்ஷுமதேகமென்று இரண்டுளது. சூக்குமதேகமே லிங்கசரீரமெனப்படும். முக்தனுக்கு இவ்விரு சரீரங்களும் நசிக்கின்றன. இனி ஸ்தூலதேகம் நசித்தால் சீவன் சூக்குமதேகத்தோடிருப்பன். இத்தூலதேகமும் பார்த்திபமெனவும் அபார்த்திபமெனவு மிருவகைப்படுமாம். சிலர் இதனைப் பஞ்சபூதமயமென்றுங் கூறுவர். பார்த்திபமெனுஞ் சரீரம் மனிதர் முதலியோருக்கேயுளது. இதர பூதங்களது சம்பந்த மிருப்பதுபற்றிப் பாஞ்சபூதகமென்று கூறுகின்றனர். இதர பூதங்களின் குணமும் குணியும் நசித்துக் கந்தமெனுமோர் குணமாத்திரமிருப்பதனாலும் அத்தகைய கந்தமெனுங் குணத்தால் தேகத்தில் பார்த்திபத்வமானது அநுமானத்தாலறியப்படுகின்றது. நம்மைப்போன்றவரது சரீரமே பார்த்திவமெனப்படும். இத்தேகம்உண்டாவதற்குமுதற்காரணம்சுக்லமும்சோணிதமுமாம்,

அவ்விரண்டும் கலந்தால் கர்ப்பமுண்டாகின்றது. சுக்லத்தைக்காட்டிலும் சோணித மிகுதியாயின் ஸ்திரீ கர்ப்பமும் சுக்லம் மிகுதியானால் புருஷகர்ப்பமும் ஏற்படுகின்றது. மங்கையின் யோனிக்குளிருக்குஞ் சோணிதமே கர்ப்பத்துக்குச் சாதனமாம். இவ்விரண்டுங் கூடிக் கலில முண்டாகின்றது. அக்கலிலமென்பது சுக்லசோணிதங்கள் கலந்துப் பதினைந்துநாளிலுண்டாவதாம். பின்னர் ஓர் மாதங் கழித்து அது குமிழி (புற்புதம்) போலாகின்றது. இரண்டாவது மாதம் சிறிது பருக்கின்றது. மூன்றுமாதத்தில் மாம்சபிண்டம்போலாகின்றது. அப்போது சங்கர இச்சையால் அம்சத்தோற்ற முண்டாகின்றது. நாலாவது மாதத்தில் அவயவங்களோடுங் கூடுகின்றது. ஐந்தில் சகல அவயவங்களோடுகூடி யிருக்கும். ஆறுவதில் மச்சை எலும்புகளுடன்கூடியதாகும். எழில் பிராணனோடுங்கூடும். தனது அதிர்ஷ்ட விசேஷத்தால் சீவன் பிராணனோடுகூடி உயிர் பெற்றவனாகின்றான். இங்ஙனம் தூலதேகத்தை விடுத்து அங்குள்ள எவ்வித பொருள்களை மாத்திரம் கவனிக்குங் கால் சூக்குமசரீரமெனப்படும். அச்சூக்கும சரீரத்திற்கு நாசமில்லை. மிக்க புண்யவானாகிய சாம்பவனுக்குப் போகத்தில் விருப்பம்வந்தால் ஜன்மமெடுக்கக் கர்ப்பத்தை யடைவான். ஆயினும் அக்கர்ப்பவாசமும் அவனுக்குத் துன்பந்தராது. மகா பாபியாயிருந்து அப்பாவங்களின் பயனை யனுபவிக்கும் நிமித்தம் ஜன்மமெடுப்போனானால் அவனுக்குக் கர்ப்பவாசமானது மிக்க கோரமாகிய நரகயாதனையை விளைவிக்கும். அந்த யாதனையால் அச்சீவன் மரணத்துக்கு நிகராகிய துன்பத்தை யநுபவிக்கவேண்டிவரும். கர்ப்பத்தில் வசிக்கும் காலமளவும் சீவனுக்குத் தான் முன்செய்த கர்மம் (புண்ணியபாவம்) இன்னவையென்று நன்கு விளங்கும். புண்ணியவாசனையுள்ள சீவனாயின் அந்தோ! அரியதாகிய இந்த மானுடப் பிறவிக்காளாயிருக்கின்றோம். இனி யாம் புண்ணியங்களையே செய்யவேண்டுமென் றெண்ணுவான். பாபஞ் செய்தவனாயின் அவனுக்குப் பாப கர்மத்திலேயே விருப்புண்டாகும். எழு எட்டு மாதங்களில் அங்கங்களெல்லாம் பருத்தும் ஒன்பதாவது மாதத்தில் அவயவங்களிலுள்ள சுகதுக்கங்களை யறியவும் நிகழும். பத்தாவது மாதத்தில் கர்ப்பத்தினின்றும் வெளிவருகின்றான். வெளிவந்ததும் வெளிக்காற்றின் சம்பந்தத்தால் அறிவு மந்தமாகின்றது. எதோ ஓர் புண்ணியவானுக்கே அறிவு குன்றாதிருக்கும். இப்படிப்பட்ட கர்ப்பவாச துக்கங்களைப் பலகோடி முறை அநுபவித்துக் கொண்டிருப்போர் பாவஞ் செய்தவர்களே. சாம்ப

வர்களது சரீரம் புண்ணியரூபமேயாம். புண்ணியவான்கள் ஜன்மமெடுத்தால் மீண்டும் புண்ணியத்தையே புரிவார்கள். புண்ணியஞ் செய்வதினிமித்தமே சிலர் தேகமெடுப்பார். ஆயினும் அத்தேகமும் புண்யஞ்செய்வதற்கு மாத்திரம் ஹேதுவாகும். புண்ணியமென்பது தேகசாதனமின்றிச் செய்யவியலாதாகலான் தேக மெடுக்கின்றனர். புண்ணியத்திலும் இணையற்ற புண்ணியம் சிவலிங்கார்ச்சனமே. அவ்வர்ச்சனை செய்வதற்கே சில புண்யவான்கள் தமதிச்சையினாலேயே பிறக்கின்றனர். அத்தகைய அபாரபுண்ணிய வைபவத்தால் சாம்பவர் இப்பூவுலகில் பிறப்பதால் பூமாதேவி மஹாசந்தோஷ மடைகின்றனள். அப்பூதேவியும் ஆச்சரியம்! நாம் இப்புண்ணியவான் தோன்றிவருதற்கிடமாயினோம். இச்சம்பந்தத்தால் நம்மினும் புண்ணியமுடையோர் யாவர்? நமது புண்ணியமே புண்ணியம். இத்தகைய புண்ணியவானின் தேகத்துக்கு ஓர் கெடுதியும் வாராது யாம் பாதுகாக்கவேண்டுமென்று எண்ணுகின்றனள். இவ்வாறு பிறக்குஞ் சாம்பவராகிய ஆன்மாவுக்குப் பிறந்ததுமுதல் ஸ்ரீமஹா தேவபூஜையிலேயே விருப்பமுண்டாகும். அவன் பாலியத்திலேயே ஞானசம்பன்னனாய் மானசபூஜை செய்ய விரும்புவான். தத்வக்யானமுதித்து விஷயத்திலுள்ள விருப்பந் தொலைந்து சிவார்ச்சனையில் மிக்க சிரத்தையுடையோனாய் நாமே தன்யர் என்றெண்ணிக் கவலையற்று ஆனந்தபரவசனாகிய மனத்துடன் மஹேசனது நாமங்களையே பாலியத்திலும் உரத்துக்கூறுகின்றான். பின்னர்ச் சிவபூஜா சாமக்கிரியைகளைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு சிவலிங்கத்தைப்பூசிக்கின்றான். பிறந்தது முதல் மஹா தேவனைப் பூஜிக்கவிரும்புவோனது புண்யத்திற்கு அந்தமேயில்லை. சிவகணங்களும் மனிததேகம்பெற்றுச் சிவபூஜா புண்யஞ் செய்யவிரும்புகின்றனர். உலகில் எண்ணிறந்த பல கோடி புண்யங்களிருக்கின்றனவாயினும் அவைகள் சிவபூஜா புண்யத்திற்கு உபகரணமேயன்றித் தத்பிரதானமாகிய புண்யங்களன்று. ஆதலால் சிவார்ச்சனையின் மஹிமை அபாரமாயுளது. சிவார்ச்சனா மஹிமை கூறினும் முத்தி கிட்டுமானாலும் அதன் மஹிமையாரால் கூற முடியும்? சிவார்ச்சனையில் இவ்வளவுதான் இதற்குமேலில்லையென்று எவன் எல்லையிட்டுக் கூறுவானோ அவனே வேதபாஹ்யனாவான். சங்கரராலும் சிவார்ச்சனையின் பயனிவ்வளவென்று கூற முடியாது. அவ்வருச்சனையின் பயனிவ்வளவென்று முனிவர்களும் அறிந்திலர்கள். அநேக கோடி சன்மங்கள் புண்யம் புரிந்தவனுக்குச் சிவார்ச்சனையில் மனமுலாவுகின்றது. சிவார்ச்சனையே சிறப்பினும்

சிறப்புற்றது. மதுரத்திலும் மதுரமாகியது. அழகினும் அழகுபெற்றது என்றனர். மனிதர்களுக்கு ஜன்மசாபல்லியமுண்டாவதற்கு அவ்வாறருள்புரிவோனும் புண்யஸ்வரூபனும் பவபஜனஞ் செய்வோரது தாபபாவங்களை யகற்றுவோனும் ஸ்ரீ மகாமேருவை வில்லாகவுடையவனுமாகிய அவ்விறைவனை நமஸ்கரிப்பாம்.

நாற்பத்து நான்காம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

ஶக்திதராயநம:

நாற்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம்.

ஜனகன் சிவோபாஸனை செய்யாமைக் கிரங்கல்.

வியாசர்:-ஓ முனிவர்களே! யாக்ஞவல்கியருடைய வாக்கென்னும் அமிர்த சாகரத்தால் அகில தாபங்களும் தொலைந்துவிட்டன. தேவகங்காப் பிரவாகத்தின் அலைபோல விளங்கும் யாக்ஞவல்கிய முனிவரின் வாக்கானது மகா கோர பாபங்களையெல்லாம் ஓர் நொடிப்போதில் தொலையச் செய்வதாகையால் அதைக் கேட்ட சனகன் யாம் செய்த பாவங்களெல்லாம் தொலைந்து பரிசுத்தமானேம். எத்தனைகோடிச் சன்மமெடுப்பினும் எக்கதி வந்தாலும் சிறிதும் பயமில்லை. இப்போது சாம்பவசகவாசம் நேர்ந்தமையால் புண்யம் கடல்போல் பொங்குகின்றது. எனது ஜீவனம் தன்யத்திலும் தன்யமாகின்றது. இதனை விட்டு அன்னம் அன்னம் என்று புலம்பிக்கொண்டு திரியும் ஜீவனத்தாலென்னபயன்? இப்போது சிவபூஜை செய்வதில் நமக்கோர் பேருறுதிவந்துவிட்டது. இனி அப்பூஜையினாலேயே பொழுதைக் கழிக்கவேண்டும். அவ்வர்ச்சனையின் பயனையும் நன்கு கேட்டோம். நமது சந்நிதானமும் இனி அபயத்தின் பொருட்டாம். இது மிக்க ஆச்சரியமே. பாபாசிமலைக்கு வச்சிராயுதமாயுள்ளது நமக்குக்கிடைத்துவிட்டது. ஓ சங்கரா! ஸம்ஹாரா! உம்மைச் சேர்ந்தவனாகிய அடியேனைக் காப்பாற்றும். அடியேனை விட்டுவிட்டுத் தேவரீர் மந்தரகிரியில் வசிக்கவிரும்புவதுந் தகுதியோ? சிவலிங்கார்ச்சனையில் விருப்பமெனும் புண்ய தீர்த்தத்தால் எனது சித்தத்தைச் சுத்திசெய்தருளுங்கள். எனக்குச் சிவபூஜாசிரத்தையானது உறுதியாயிருந்தால் அஃதே சகலதுக்கங்களை

யுந் தொலையச்செய்வதாகும். இப்போதெனக்குள்ள தனமெல்லாவற்றையும் சிவபூஜா வுபயோகமாகவே செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் என்ஜன்மம் பயன் பெற்றதே. செயலாலும் மனத்தாலும் வாக்காலும் எப்போதும் மகேஶ்வரபூசைக் கன்னியமாய் எதையும் நினைக்கக்கூடாது. இஃதே எனது பிரார்த்தனை. மங்கையின் தேகமே சிறந்தது என்று மயங்கிச் செய்யும் சங்கமங்களாலும் குமாரனே சகலமு மென நினைத்து அவனை விட்டுச் சிறிதும் விலகச் சம்மதியாது செய்யும் சம்பாஷணங்களாலும் யானை குதிரை பசு முதலியவைகளை மேன்மேலுஞ் சம்பாதித்துப் போஷிப்பதே புருஷார்த்தமென்ற வெண்ணத்தாலும் யாது பயன்? எப்போதும் சங்கரார்ச்சனை யன்றோ முக்யம்? அந்தோ! கொடிய யமன் செய்யும் யாதனைகட்குட்பட வேண்டிவருமே. அதுமகா துக்கமன்றோ? அதனை எதனால் தொலைப்பது? சங்கரார்ச்சனையினாலேயே தொலையக்கூடியதன்றோ? இஃதுண்மையாயிருக்க யாம் செய்யவேண்டிய காரியம் சிவபூசையே. சங்கரனே எமக்குக் கதியாயுள்ளவர். சங்கரனை விடுத்து விரும்பத்தகுந்த தொன்றுண்டோ? மோக்ஷத்தை யளிப்பவன் அச்சிவனே. அவனையே யாம் ஸ்மரிக்கவேண்டும். மங்களாபதியின் பாதாரவிந்தார்ச்சனை சகல மங்களச்சிறப்பிற்கும் சாதனமாயுள்ளது. இறைவன் அவனது சரணாரவிந்தத்தைத் தியானிப்பதற்கன்றோ மனத்தைச் சாதனமாயமைத்திருக்கின்றனர்? இனி நமது மனம் அஃதொழிந்த வேனைய காரியங்களில் உதாசீனமாகுக. மிக்க ஜீரணமடைந்தும் நாம் சங்கரார்ச்சனையை விரும்பாவிடில் இச்சீவனம் வீணே. இஃது முனிவர் மொழியால் நன்கு புலப்படுகின்றது. அந்தோ! எத்தனையோ எண்ணிறந்த பிறவிகளைப் பெற்றனம். புண்யத்தைச் செய்திலம். இறைவனை நினைந்திலம். சாம்பவர்களைச் சேவித்திலம். இச்சீவனம் முழுதும் வீணாய் மடிந்ததே! சாம்பவர்களோடு சங்கஞ் செய்தாலன்றோ சிவலிங்க பூசையில் விருப்புண்டாகும். ஆஹா! நமது துரதிர்ஷ்டம் இவ்வளவு வலியுடைத்தா? வயதுசென்று ஜரையடைந்து சரீரம் தளர்ந்தபின்னர்ச் சங்கரார்ச்சனை செய்யவிருப்பம் வந்ததனால் யாதும் பயனில்லையே? தேகத்தளர்வாலுள்ள துக்கத்தையே யனுபவிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இப்போது சாம்பவர் கூறும் மொழியைக் கேட்டல்மாத்திரமேயன்றி அதன்படி நடப்பதற்கில்லையே. சங்கரனை யர்ச்சிக்காமல் கர்ப்பவாசங்களில் கூறவொண்ணாத் துக்கத்தை யனுபவித்தனமே! அப்படித் துக்கத்தை யனுபவித்தபோது சங்கரபூசை செய்ய இயலுமா? மலமூத்தி

சங்களாலும் புழுக்களாலும் பலூர பீடையை யநுபவிக்குங்காலத்தில் சிவத்தியானஞ் கிட்டிவதெங்ஙனம்? அந்தோ! எத்தனைகோடி தடவை ரேதஸ்ஸுகளிற்புகுந்து சுரோணிதங்களோடு கலந்தனம். எவ்வளவு இழிவாகிய யோனிகளில் பிறந்தனம். பன்றிமுதலிய பற்பல இழிய யோனிகளிற் புகுந்திருந்து அந்தந்தக் கர்ப்பவாசத்தினுள்ள துக்கங்களை யனுபவித்துத் தபித்தனம். அந்தந்த சரீரத்துக்குள்ள மலமூத்திராதிகளால் சூழப்பட்டு மிகக் கொடியதுக்கங்களையெல்லாம் விஷத்தைப் புசிப்பதுபோல் புசித்தனம். அந்தோ! கர்ப்பவாசத்திற்குட்பட்டவர்க்குத் துக்க நிவாரணஞ்செய்வது யாது? புழுக்களாய்ப் பலகோடி காலம் பிறந்துழன்றனம். அப்பொழுது இப்படி புழலுகின்றோமே இதற்குக் காரணம் யாது என்று நினைத்தோமா? அப்படி நினைத்தாலும் எப்படிப் புலப்படும்? எந்தப் பிறவியாயிருப்பினும் ஓர் கணப்போது இறைவனை நினைந்தால் பிறவியென்னும் விபத்து நீங்குமென வுபநிடதங்கள் கூறுகின்றனவே. மோகாந்தகாரத்தினால் மயங்கி நமது மனம் அதனைச் சிறிது மறிந்திலம். அதற்குக் காரணம் பாபகர்ம பரிபாகமே. சாம்பவரோடு சம்பாஷணைஞ் செய்வது சகல பாபங்களையும் நசிக்கச் செய்கின்றது. யமயாதனைகள் தொலைகின்றனவென்பது பாபான்மாவுக்குத் தோன்றுவதில்லை. இதற்கு முன் எண்ணிறந்த மாநுடப் பிறவியைப் பெற்றனம். செல்வமும் ஏராளமாய்க் கிடைக்கப்பெற்றனம். அவைகளால் ஒருகணப்போதில் தொலையும் இத்துச்சமாகிய தேஹ சுகத்தையே கருதி மனைவாசல் முதலியவைகளில் உபயோகப்படுத்தினோம். மறித்தபின் அதன் பயனைச் சிறிதுங் கண்டிலம். அந்தோ! கிடைத்த பொருளைக்கொண்டு சிரத்தையுடன் சிவமந்திரத்தின் பொருட்டு உதவினோமா? பொக்கிஷம் வளரவேண்டு மென்பதையே யன்றோ மிகச் சிரத்தையுடன் வெகு துக்கத்தை யநுபவித்துக்கொண்டு மேன்மேலும் சம்பாதிக்க முயன்றனம்? அதனைக்கொண்டு சிவார்ச்சனைசெய்திலமே. பாபத்தில் கிடந்துழலும் இப்பாழுந் தேகத்துக்கு விலையுயர்ந்த பட்டு முதலிய வஸ்திரங்களைச் சம்பாதித்து அணிந்து பார்த்தனமே. அவைகளில் ஒன்றையாவது சாம்பவர்களுக்குதவினமா? எண்ணிறந்த ஆனிரைகளுக்கு இறைவனாயிருந்தோமோ, அவைகளைப்பக்தியுடன் சாம்பவர்களுக் குதவினமா? நமக்கெனவும் நமதுமனைவிமக்களாதியர்க்கெனவும்பசுவின்பாலை அபாரமாயுபயோகப்படுத்திக்கொண்டோமே, சாம்பவர்க்களித்தோமா? சம்புவுக்கும் அபிஷேகஞ் செய்திலமே. ஆவி னெய்முதலியவைகளைச் சம்புவுக்கு

அர்ப்பணஞ்செய்திலமே. கம்பளி முதலியவைகளால் சப்புனை அலங்கரித்திலமே. தயிர்ப்பிரவாகத்தையும் சர்க்கரைக் குவியலையும் சிவனுக்கு நிவேதனஞ் செய்திலமே. பரிமளமிகுந்த தீர்த்தங்களாலும் புஷ்பம் குங்குமம் கனி இவைகளாலும் பூசிக்கவில்லையே. தீபமாளர வரிசைகளால் நிவேபசாரஞ் செய்திலமே. தூபம் உதவவில்லையே. சங்கரார்ச்சனையை யுபதேசித்த சாம்பவ குருவை அர்ச்சிக்கவில்லையே. பூதிபுண்டரமணிந்து ருத்திரனை நமஸ்கரித்தோமா? சிரசுநெற்றி கை கண்டம் முதலியவற்றை விபூதியால் பூஷித்துக்கொண்டோமா? மனத்துக்குத் தோன்றிய ஆபரணங்களைத் தரித்துக் காமவேதனைக்குச் சாதனங்களாகிய வண்டு குயில் முதலியவைகளால் பிரமித்து மங்கையின் சுவர்ண கங்கணங்களின் துவனியையே செவிக் காபரணமாய்ச் செய்வித்துக் காமினியின் கண்களைக் கமலமென நினைத்து யௌவனத்தால் உன்மாதங்கொண் டுழன்றோமே. சிவபாதாரவிந்த பூசையின்றிச் சன்மத்தை வீணுக்கிக்கொண்டோமே. ஆனந்தபரவசனாய்ப் பக்திரச மொழுகக் கண்களாற் சிவனைத் தரிசித்திலமே. காமனது இல்லத்தைக் காண்பதே சிறந்ததெனக் கருதிப் பற்பல பாதகங்களைச் செய்தோமே. மங்கையின் அங்கங்களிலும் சங்கமுடையமனத்தோடு செய்யத்தகுந்தவை இவையெனும் பகுத்தறிவின்றிச்செய்யத்தகாத பலகாரியங்களைச் செய்தோமே. சுருதிகூறியபடி விபூதி யெடுத்துத் தேகமுழுதும் பூசிச் சம்புலிங்கத்தைப் பூசித்தோமா! சந்தனாதிகளைக் காமசுகசாதனமாக நினைத்துப் பூசிக் கண்டபடி பாபங்களைச் செய்துழன்று இழிந்த பன்றி முதலிய யோனிகளிற் சென்று பலகோடி ஜன்மங்களைப் பெற்றனம். லிங்கபூஜா சாதனமாகிய பில்வபத்திரத்தை யெடுத்தோமா? அழகிய பில்வபத்திரங்களாலும் தாமரை மலர்களாலும் தருணேந்து சேகரனைப் பூசித்தோமா? சிவார்ச்சனையின் அங்கமாகிய தூபங்களின் புகையாலும் சங்கர நிவேதனங்களின் பரிமள வாசனையாலும் இல்லத்தைப் பாவனஞ் செய்திலமே. நிர்மலமாகிய சீதள தீர்த்தத்தால் சிவாலயத்தைச் சுத்திசெய்திலமே. சிலேஷ்ம வுருவமாகிய இழிந்த தன் முகத்தைக் கண்ணுடியில் பார்த்துக்கொண்டோமே யன்றிச் சங்கரனையுபசரிக்கவில்லையே. சுவர்ணத்தால் ஜ்வலிக்கும் அழகிய குடையால் சிவ சிரசை அலங்கரித்தோமா? அழகிய சாமரைக்காற்றுல் மஹேஸ்வரரை உபசரித்தோமா? சிவாலயமண்டபத்தில் சிவத்யானஞ் செய்துகொண்டு நடனஞ் செய்திலமே. சிவலிங்கத்தை யபிஷேகித்துத் தீர்த்தத்தைச் சிரசால் தரித்தோமா? மகா பாதகங்களை நசிப்பிக்

[illegible]க்கின தீர்த்தத்தை யருந்திலமே. சங்கரனுக்கு நிவேதித்த பக்ஷ்ய போஜ்ய நிர்மால்யங்களைப் பக்தியுடன் புசித்திலமே. சாம்பவர்களை இல்லத்திலழைத்து உபசரித்திலமே. அஷ்டமூர்த்தியினருளால் இஷ்ட சித்திபெற விரும்பிச் சாம்பவர்களைப் பூசை செய்திலமே. சங்கரார்ச்சனையால் கிடைக்கப்படாத பொருளொன்று மில்லையே. சங்கரனது சரித்திராமுதப்பெருக்கால் காதுகளில் நிறம்பச்செய்தேனும் மகா புண்யத்தைச் செய்திலமே. சிவபூசை செய்வதாலடைந்த நமது மகிமையைச் சாரணர்களும் தோத்திரஞ்செய்யப் பெற்றலன்றோ நாம் தன்யராவோம்? நமது குணகணங்களைச் சங்கரரும் வர்ணிக்கப் பெற்றிருக்கலாமே. அவ்விறைவன் நம்முடையவன் இவன் என்று நினைந்தால் பிறகு நமக்குப் பிறவிப் பிணியினுண்டாகும் பயத்திற்கு ஆளாய்விடுவோமா? மகா பாதகராசிகளை மலைமலையாய்ச் சம்பாதித்திருப்போமாயினும் சங்கரரது சரணாரவிந்தத்தில் மனத்தைச் செலுத்தியிருந்தோமானால் அப்பாதகக் கூட்டங்களெல்லாம் நசிக்குமென்பதில் ஐயமில்லையே. ஸ்ரீ காலகாலனைப் பஜித்திருந்தோமானால் காலனிடம் பயப்படவேண்டியதுண்டா? இதுகாறும் யாம் காலபயத்துக்குட்பட்டிருந்தோம் ஸ்ரீ கால காலனைப் பஜிப்பதில் இப்போது ஆவலுண்டாயிருக்கின்றது. இனி நமக்குக் காலபயமேது? இது நமக்கோர் நல்லபாக்யம். காலகாலனது சரணாரவிந்தங்களை யர்ச்சிக்கும் பெரியோராகிய ஸ்ரீ யாக்ஞவல்கிய மாமுனிவர் நமது இல்லம் வந்ததனால் மகா பாக்யம் பெற்றனம். சாம்பவர்கள் சிவனுக்கு ஆலயமன்றோ? இன்றே நமதில்லம் சிவசங்கம் பெற்றது. தீனனிடம் கருணையுடையோராகிய அச்சங்கரரே சாம்பவராகிய யாக்ஞவல்கியரென்னு முருவத்துடன் நமதில்லம் வந்தனர். நாம் செய்திருந்த சகல பாபங்களும் தொலைந்தவென்பதில் இனி யென்ன சந்தேகம்! இத்தினமே சுதினமாகியது. சிவத்தியானத்தில் மனமின்றே சம்பந்தப்பட்டது. இதுகாறும் இப்பாக்கியம் பெற்றிலேம். இன்றுதான் எமக்குச் சொந்தமென்று நினைத்திருந்த தனதானிய யானைகுதிரை அரண்மனை மற்றுமுள்ள பாக்யங்களை யெல்லாம் இவனுக்கு நிவேதனஞ்செய்தோம். அப்படிச் செய்ததினால் இனி ஒவ்வொன்றும் கோடிபங்கதிகமாய் வளரும். சாம்பவர்களது கைகளே தானத்திற்குப் பாத்திரமென் றறிந்து பொருளெல்லா வற்றையும் அவர் கையில் இன்றுதானுதவப்பெற்றனம். சங்கரரிடம் தனமுதவப் பெற்றும் காமதேனு கிடைத்ததுபோலாகும். காமதேனு பலக்கொடுப்பதற்கு. வந்தவில் வருவதுபோல் சாம்பவராகிய இம்

முனிவர் வந்திருக்கின்றார். பசுவுக்குப் பசையற்ற பவசமும் வைக்கோலும் கொடுத்தாலும் அதனைப் புசித்து அஃது அற்புதமாகிய க்ஷீரத்தையே கொடுப்பதுபோலச் சாம்பவரிடம் அற்ப பொருளாவது உதவுவோமாயின் அவர்கள் நமக்கு மகா பாக்யங்களையெல்லாம் அருளுகின்றனர். சாம்பவர்கள் கிடைக்கப்பெற்றோனுக்குக் காமதேனுவா லாக வேண்டுவது யாது? அவரது பாதாரவிந்தத்தை யனுசரித்துக்கொண்டு சகல சித்திகளும் வருகின்றன. விபூதிபூசி ருத்திராக்ஷமணிந்திருப்பவனுக்கு விரும்பிய தெல்லாஞ் சித்திக்குமன்றோ? எவன் வழுவின்றிச் சிரத்தையுடன் சாம்பவர்களை அர்ச்சிக்கவிரும்புகின்றானோ அவனே புண்யவான். பர்க்கபீம பவசங்கர நீலகண்ட சிவ சர்வ காலகால கிரீச என்று கூறிக்கொண்டு ஓ சித்தமே! சிவனையே யடைவாயாக. சிருட்டி திதி லய காரணனும் பரம சுந்தரனும் விபூதி பூசிய மேனியனும் ஆகிய சிவனையே நினைப்பாயாக, கிரிராஜனது கன்னிகையோடு சிருங்காரவிலாசஞ் செய்யுமிறைவனைச் சிந்திப்பாயாக. ஓ அம்பிகாரமணா! என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். ஓ இறைவனே! யான் கற்பகோடி காலங்களிற் செய்த பாபங்களையெல்லாம் தொலையச்செய்யுங்கள். நம்மவனாகிய இவனைக் காப்பாற்றுங்கள் என்று நினைத்து வேண்டுவாயாக. ஓ மனமே! பிறவிதோறும் யான் விபூதி பூஷிதனாகியிருந்து பக்தியுடன் சகல சாதனங்களாலும் சிவனைப் பூசிக்கவேண்டுமென்ற வெண்ணத்தைச் சிறிதும் வழுவவிடாதை. ஓ ஈசனே! தேவரீருக்கு அழகிய ஆலயங்களிருந்தாலும் என்னையும் ஓராலயமா யெண்ணிக்கொண்டு என்னிடம் வசிப்பீராகவென்று ஓ மனமே! நீ பிரார்த்திப்பாயாக. ஏனைய ஆலயங்கள் சுண்ணாம்புமுதலியவை பூசப்பெற்று விளங்குகின்றனபோல என்மனமெனு மாலயமும் பக்தியமுதம் பூசப்பெற்று விளங்குகின்றது. நர்மதையிற்றோன்றியதும் மிக்ககடினமாகியது மான லிங்கத்தில் சுகமாய்வசிக்கும் உமக்கு மிருதுவாகிய எனதுமனத்தில் வசிப்பது மிக்க சுகமேயன்றோ? தீனபந்து என்று உமக்கோர் பிரசித்தியிருக்கின்றதே அதனை யடியேனிடத்தில் அவலமாய்ச் செய்துகொள்ளற்க. பசுபதியினுடைய கருணைபெற்றனம் அவர் நம்மை கருணாப்பிரவாகத்தோடுகூடிய கடாக்ஷத்தால் நோக்குகின்றாரென்று ஓமனமே! நீ பாவனைசெய்வாயாக. ஓ சித்தமே! சிவனே யான் என்று எண்ணுதலாகிய சோஹம்பாவனையால் சகல கல்யாண ராசிகட்கும் நிதியாகிய பரதேவனை யெப்போதும் பாவனைசெய். விபூதிருத்திராக்ஷந் தரிப்பதிலும் சிவபுரியில் வப்பதிலும் சிவாராதனஞ்செய்வ

திலும் சிவமந்திர ஜபத்திலும் சிவத்தியானத்திலும் கற்பகோடி காலம் நிலைபெற்றிருக்கும்படி அருள்புரியவேண்டுமென்றுஇறைவனைப் பிரார்த்திப்பாயாக.

நாற்பத்தைந்தாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

குமாராயநம:

நாற்பத்தாறும் அத்தியாயம்.

யாக்ஞவல்கியர் சிவக்ஞான ஹேது கூறியது.

வியாசர். இவ்வாறு சனகர் கூறியவார்த்தையையும் மனோபாவத்தையும் அறிந்து யாக்ஞவல்கியர் ஆனந்த பரவசராயிருந்து மகாதேவனது பாதாரவிந்தத்தை நினைத்து மனம் லயிருத்திருந்தனர். ஸ்ரீ மஹாதேவனது அநுக்கிரகமும் அவரிடம் பக்தியுமுடையவனெவனோ அவனுக்கு ஆனந்தபரவசத் தன்மையுண்டு என்பதற்கு யாது சந்தேகம்? இவ்வாறு அவ்வனுபவம் பெற்ற அம்முனிவர் சனகனைப்பார்த்து மீண்டுங் கூறியதாவது:-ஓ சனகனே! எங்களுக்குச் சகலபாக்யங்களும் சந்திர மௌளியின் தியானத்தினலேயே கிடைத்தன. சின்மயனும் ஆனந்தவுருவனு மாகிய இறைவனை ஸ்மரித்தால் அவன் மகானந்தமளிக்கின்றான். ஓ சனகனே! எமக்கு அநாதியாயிருந்த அவித்தை இலயமடைந்தது. அவித்தை தொலைந்ததனால் மிஞ்சுவது சிவரூபமொன்றே யன்றோ? அவித்தையின் காரியமேமனமும். திடமாகிய மனமும் சுவயம்பிரகாசமாகிய அச்சிவத்திற்கெதிரில் எங்ஙனம்விளங்கும். சூரியன் சந்திரன் அக்னி நக்ஷத்திரம் மின்னல் இவைகளும் அவனுக்கெதிரில் விளங்குவனவல்லவே. மனோவிருத்தியுருவமாகிய அவித்தையும் அதனெதிரில் விளங்காது. இவ்வாறு சுயஞ்சோதியாய் விளங்கும் அச்சிவத்தைச் சிலர் ஒங்காரமென்கின்றனர். அவனே இயற்கையாய் விளங்குகின்றவன். அவனை விளக்குவைப்பது யாதொன்றுமில்லை யென்பதாம். அதனைக்கேட்டு சனகன் மிக்க விநயத்துடன் யாக்ஞவல்கியரை வணங்கி ஓ ஸ்வாமி! சிவக்ஞானம் எதனாலுதிக்கும்? அதனை யருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க முனிவர் கூறுகின்றார். ஓ அரசனே! நன்கு வினவினீர். இவ் வுண்மையைக் கூறுகின்றேன். சிவனே பரப்பிரமமென்றறிந்திலே

அவனே சிவத்யானமளிப்போன். இஃது மஹாதேவனைச் சிவலிங்கத்தில் ஆராதிப்பதின் பலமாகும். ஸ்ரீ மஹாதேவரே பரப்பிரமமாயினும் அவர் பக்தானுக்கிரக நிமித்தம் லிங்கத்தில், நிலைபெற்றிருக்கின்றனர் அவரிடம் பக்தியோடு லிங்கார்ச்சனை செய்தால் பக்தியுறுதியாகும். ஸ்ரீசாம்பசிவப் பிரீதியின் பொருட்டுக் கன்னிகாதான முதலியவைகளால் சாம்பவர்களை எவன் அடிக்கடி சந்தோஷிக்கச் செய்திருக்கின்றானோ அவனாலேயே உறுதியாகிய பக்தியடைப்படுவதாம். எவன்சாம்பவர்களை யானை குதிரை கோக்கள் வெண்பட்டு திவ்வியான்னம் முதலிய தானங்களால் சந்தோஷிக்கச்செய்து அவ்வாறு சம்புவையும் பூசித்திருக்கின்றானோ அவனுக்கே உறுதியாகிய பக்தி யுதித்திருக்கும். எவன் ரதோத்சவம் முதலியவைகளாலும் சிவனைத் திருப்தியடையச் செய்திருக்கின்றானோ அவனுக்கே யுறுதியாகிய பக்தி யுதிக்கும். சிவபூஜையுடன் கூடிய மற்ற கர்மங்களெல்லாம் பயன்படுமே யன்றிச் சிவபூஜையை விடுத்துச்செய்யும் ஏனையகர்மங்களுக்கு யாதும் பயனில்லை. அங்கத்துடன் கூடிய கிரியையே பயன்படுமாதலால் லிங்கார்ச்சனத்துடன் கூடச் செய்யுங் கர்மமெல்லாம் பயனுடையன. இனி அவ்வர்ச்சனையின் பயன் யாதெனின் சகலத்துக்கும் அரசனாயிருத்தலாம். ஒவ்வொரு கர்மத்தின் பயனை முதலில் நிச்சயித்துக்கொண்டால் அதன் பின்னர் அவ்வக்கர்மத்தைச் செய்தற்கியலும். உலகில் பயனை விரும்பாது ஒருவனும் எக்காரியத்தையுஞ் செய்யான். லிங்கார்ச்சனையால் பற்பல பயன்களும் பெறக்கூடியன. ஈண்டு லிங்கார்ச்சனையால் என்று மூன்றாம் வேற்றுமைப் படுத்திக் கூறியதால் அச்சொல்லுக்குப் பலபல பயன்களைக்கொடுக்கச் சக்தியுளதென்று சாமர்த்திய மெனும்பொருள் கொள்க. ஈதேகரணமெனப்படும். கரணமாவது அறியப்படின் அதன் பின்னர் எப்படியென்று ஓர் ஆகாங்க்ஷை(கேள்வி விருப்பம்)பிறக்கின்றது. அதாவது உலகில் பயனைவிரும்பியே ஓர்காரியத்தில் ஒருவன் பிரவர்த்திக்கின்றான். இனிப்பயனை யறிந்ததின் பின்னர் அதன் சாதனம் யாது என்று சாதனவிருப்பமுண்டாகின்றது. அதன்பின் அதை எப்படிச்செய்கிறதென்று ஓர் விருப்பமுண்டாகின்றது. இனி அதன் அங்கங்கள் யாவை என்று விருப்பமும் உதிக்க அதனை விதிப்பதாகிய அங்கவிதிகளும் முக்கியவிதியி லடங்கி விடுகின்றன. இனி அதனங்கத்தின் விதியும் முதலாவது அங்கவிதியிலடங்கும். ஒவ்வொரு கர்மமும் செய்தவுடன் காணமற்போகிறபடியால் அக்கருமத்திற்கு அதற்குரிய பயனை அளிப்பது எங்ஙனமொவ்வு மெனின் இஃதறிக. அக்கர்மம்

முடிந்துவிட்டாலும் அதன் பயன் காலாந்தரத்தில் பெறப்பட்டாலும் அப்பயனுக்கும் அக்கர்மத்திற்கும் ஓர் சம்பந்தம் தொடர்பாயுளது. கர்மம் முடியும்போதே அதனைத் தொட்டுக் கொண்டு பின்னர்ப்பயன் தரும்வரையில் அபூர்வமென்று ஒன்று கூறப்படுவது யாதோ அஃதே அச்சம்பந்தமுளதாம். இஃது முக்கிய கர்மத்துக்குத்தானே யுளது. இதற்கு அங்கங்களென சில கூறப்பட்டனவே அவற்றிற்கும் முற்கூறியபயனுக்கும் இருக்குந்தொடர்புற்ற சம்பந்த முளதோ? அங்ஙனமாயின் அதுயாது எனின், அஃது அவாந்தர அபூர்வமெனப்படுவதாம். அதாவது அங்கங்கள் அவாந்தர அபூர்வமுடையனவாம். அவ்வவாந்தர அபூர்வமும் முக்கிய அபூர்வம் சித்திக்கற்கேதுவாம். இங்ஙனம் பயனுக்கேதுவாகும் கர்மத்தைச் செய்தற்கு முக்ய காரணம் பயனின் விருப்பமே. அஃதிருந்தாலொழிய கர்த்திருத்துவம் சித்தியாது. பலேச்சை யிராதவனுக்குக் கர்மத்தில் முயற்சி யில்லை. கர்மத்தை விட்டுவிட்டால் விதி அவலமாகின்றது. இனி விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தை விட்டுவிடுவதால் வருவது யாதெனின் நரகமே வருமென்பதில் சந்தேகமே யில்லை. தேகத்தையே ஆன்மாவென்று கூறுஞ் சிலர் விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்யாமல் நரகவாசம் பெற்றுத் தபிக்கின்றனராதலால் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களிற்சிரத்தையின்றி அதனைச்செய்யா திருக்கின்றனர். சிரத்தையாவது யாதெனின் இக்கர்மமானது விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றமையால் இதை நாம் செய்தால் நமக்கு நன்மையுண்டு என்கிற நம்பிக்கையே. அது சிரத்தை யெனவும் விஸ்வாசமெனவும்படும். இஃதுடையவனே கர்மத்துக்கதிகாரி யென்றறிக. இஃது குன்றியவன் மஹா துர்ப்பாக்கியவான். சிவார்ச்சனையால் விரும்பிய பயன் நமக்குச் சித்திக்குமென்பதில் சந்தேகமே யில்லை யென்ற நம்பிக்கையுடைய பாக்கியவானே அக்கர்மத்தின் பயனைப்பெறுவான். கர்மங்கள் சாமானியமாய் ஒன்றாயினும் நித்தியம் நைமித்திகம் காமியமென மூவகைப்படும். இவைகளுள் காமியமொன்றுக்கே பயனுண்டு; நித்ய நைமித்திகங்களுக்குப் பலனில்லை யெனக் கூறுவாருஞ் சிலருண்டு. அவர்கள் பலனில்லை யென்பதின் மனத்தையும் மூகாராதமொன்பதிற் சந்தேகம் யாதுமில்லை. விதியென்பது அதாவது விதியிலுருவ மின்னதென்று அறியாதவரே அப்படிக் கூறுகின்றனர். விதிக்கு மூன்றம்சங்களுள; அவைகளில் முதலாவதம்சம் பலன், இரண்டாவது அம்சம் ஸாதனம், மூன்றாவதம்சம் அநுக்ரமம் என்றறிக. இவைகளுள் முதலாவதம்சமாகிய பயனை இல்லையென்று புலம்பினால் விதிபூருவத்துச் சித்தியை

மல் விதி அவலமாய் விடும். விதித்வங்கெடின் அதனில் யாருக்குப் பிரவர்த்தியுண்டாகும்? இனிச் சிலவிதிகளில் பயன் கூறப்படக்கண்டிலமே எனின் அங்கும் பயனைக் கற்பித்துக்கொள்வதே அவசியமென்க. விதியானது முதலில் பயனைப்பற்றியே நடைபெறுகின்றது. இங்ஙனம் நடைபெறுதல் சகல கர்மங்களுக்கு முளதாதலால் விதித்தன்மைக்கு முக்யஹேதுவாகிய பயனெனும் அம்சத்தை நித்ய நைமித்திக கர்மங்களுக்கில்லை யெனின் அக்கர்மங்களுக்கு விதிக்கப்படுந்தன்மையியலாது. ஆதலால் நித்யமாய் விதிக்கப்பட்ட விபூதி உத்தூளன முதலிய சிலகன்மங்களுக்கும் அபாரமாகிய பயனுளதென்று மந்திர லிங்கங்கள் கூறுகின்றன, ஒவ்வொரு கன்மங்களுக்கும் பயனுளதென்பது நிச்சயமே. சில கர்மங்களுக்குப் பிரதான வாக்கியங்களில் பயன் காணுவிடினும் அங்க வாக்யங்களாற் கூறப்பட்ட பயனையே அங்கும் கொள்ளவேண்டும். இனிச் சில விதிகளுக்கு அங்க வாக்கியங்களினும் பயன் கூறப்பட்டிலதே அதற்கு யாதுகதி யெனின், ராத்திரி சத்திரமெனும் யாகவிதி நியாயமாயங்கும் பயனைக் கற்பித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். இங்ஙனமே நைமித்திக கர்மங்களினும் அதனதற்குரிய பயனைக் கற்பித்துக்கொள்ளவேண்டியதேயாம். ஆதலால் பயனற்ற கர்மம் எங்கும் கூறப்பட்டிலது. ஆருத்திரா முதலியவையோடு கூடியதினம் ஓர் நிமித்தத்தோடு கூடியது. அந்நக்ஷத்திர சம்பந்தமே சிவபூஜைக்கு நிமித்தமாகுமாதலால் அன்று பூசிப்பது நைமித்திகமாம். இஷ்ட சாதனத்வஞானம் (விரும்புவதைப்பெறுதற்குச் சாதனமான ஞானம்) யாண்டும் பிரவர்த்தகமென்று கூறப்பட்டுளது. அங்ஙனமிருக்க அதனைத்தடுப்பதற்கு எவரால் முடியும்? இதுகாறுங் கூறியதனுல் சகல கர்மங்களுக்கும் பயனுளது என்பது பெறப்பட்டது. இனிப்பலம் வ்யோகத்தைத் தவிர வேறுபாதுமில்லை யென்று கூறுவாருமுளர். அவரை இங்ஙனம் வினவவேண்டும், வ்யோக பலமென்றது அசத்துப்பொருளா? அல்லது சத்துப்பொருளா? என்று வினவ அவர் பதில் கூறவேண்டும். ஒன்றுங் கூறுவிடில் உத்தரம் சபலமாய் விடும். ஆண்டு விடை பயனுடையதென்பதாம். அசத்தெனில் வஸ்து யாதுமில்லாதாய் விடும். சத்தென்னில் வ்யோகம் பலமென்றுஞ்சில் கூறுவாரில்லை. ஆதலால் சகல கர்மங்களும் பயனுடையனவேயென்று சுருதி கூறுகின்றது. ஆயினும் சிவபூஜை ஓர் சிறப்புற்ற வைதிக கர்மமே. அதற்குப் பயனும் மிகவுளது. அதற்கங்கங்களும் பலவுள. அவ்வங்கங்களோடு கூடிச் சகல பலத்தையளிப்பதாகும். முதலில் பயன் விருப்பமே முக்ய

மாகும். அப்பல விருப்பமும் முக்ய கர்மத்தில் கிடைப்பதே (பிரதானத்தினுளதே) யன்றி அங்கங்களைக்கொண்டே கர்மத்தில் பிரவர்த்தியில்லை. ஆதலால் முக்ய கர்மமே பலத்தைக் கொடுப்பதாயினும் அம்முக்யமும் அதனங்கத்துடன் கூடியே பலன் தருகின்றது. அங்கங்கூடாவிடில் முக்ய கர்மத்தினுற்பத்தியே இயலாதாதலால் அங்கங்களும் அவ்வலங்காரங்களுடு முறையே கூறப்பட்டுள்ளன. லிங்கார்ச்சனத்தினால் ஆயுளைச் சம்பாதிக்கலா மென்பதாதி வாக்யங்களால் லிங்கார்ச்சனம் காரணமென்றும் ஆயுள் பலமென்றும் விளங்குகின்றது. அங்கு அவ்விலிங்கார்ச்சன மெதனாலெனை நிகழ வில்வபத்திர முதலிய சாதனங்களால் என்பது அறிக. பில்வபத்திர முதலிய சாதனங்களில் வைராக்யம் வந்து விட்டால் அதன் காரணமே நிகழாது. தூபதீப முதலியவும் பொருளைக்கொண்டு நிகழவேண்டியதாதலால் தனத்தில் வைராக்யமுங்கூடாது. ஆதலின் சம்பாதித்த திரவியங்களை யெல்லாம் சிறிதும் அநாதரவு செய்யாது சிவபூசையில் செலவு செய்யவேண்டும். அதனால் பயன் கிட்டும். பஞ்சாமிர்த அபிஷேகங்களுக்கு வேண்டிய பால் தயிர் தேன் நெய் முதலியவை தனமிலாவிடின் கிடைக்காவாகலான் தனத்தினாலேயே சிவபூஜையினங்கம் சாத்தியமாகும். அன்றியும் பக்குவமாகிய கனிரசங்களால் லிங்கத்தை ஸ்நானஞ் செய்விப்பதும் நைவேத்யத்திற்கு வேண்டிய பரமான்ன முதலியவைகளும் சிவனுக்கருகமாகிய சுவர்ணபாண முதலியவைகளும் பொருளிராவிடில் நடவா ஆகையால் தனம் வேண்டியதவசியமே. இனி பாரியை யிடத்தில் பற்றில்லாமல் வைராக்யம் வேண்டும். இஃது சிவபூஜைக்கு அங்கம் என்பதும் யுக்தமல்ல. ஏனெனின் சிவநைவேத்ய அன்னபாகஞ் செய்வதற்குப் பாரியையில்லாமல் முடியாது. அஃதும் யுக்தமேயாம். சிவார்ச்சனையின் பொருட்டு உபயோகப் படுவதெல்லாம் ஆதரிக்கவேண்டிய தவசியமே, பாரியையிடம் வைராக்யம் கொள்வது தகுதியல்ல. இதனால் வைராக்யமென்னுஞ் சொல் ஏதோ பரிபாஷையாய்க் கூறும் ஓர் சொல்லென்றறிக. சிவார்ச்சனையி லுபயோகப்படும் சாதனங்களுக்கும் தனம் வேண்டிய தவசியமாதலாலும் அங்ஙனம் தனத்தைத் துச்சமாய் நினைத்துச் சம்பாதிக்காமல் சும்மாயிருப்பதே வைராக்யம் என்பது தகுதியல்ல. மற்றியாதெனின் சம்பாதிக்கும் பொருளையெல்லாம் சிவபூஜைநிமித்தம் செலவழிப்பதே வைராக்ய மெனப்படும்.

பூர்வம் சுதானந்தனென்று பிரசித்திபெற்ற ஓரரசனிருந்தனன். அவன் மகா தார்மிகன். குணவான். மிக்கபராக்கிரம முள்ளவன். சிவபூஜையையே பெரிதாகக்கொண்டவன். சிவபூஜை முதலிய தர்மங்களையே மேன்மேலு மோங்கும்படிப் பரிபாலனஞ் செய்துவருவோன். அவன் எப்பொழுதும் ஸ்ரீ மஹா தேவனை எங்ஙனந் பூஜிப்போம் எந்தெந்த முறையுடன் பூஜிப்போம் என்பதாதி சிந்தனையே செய்வோன். சாம்பவர்களிடம் அபார சிரத்தையுடையவன். அவர்களைப் போஷிப்பதையே பெரிதாக நினைப்பவன். சத்யமாய்ப் பேசுகின்றவன். சகலமுமறிந்தவன். நீதிசாஸ்திரங்களி னுண்மையை நன்றாயறிந்தவன். பிரஜைகளைப் பரிபாலிப்பதிலும் துஷ்ட நிக்ரஹஞ் செய்வதிலும் மிக்க திறமைபெற்றவன். கீர்த்தியுடையவன். வைராக்யமுடையோன். அசூயையற்றவன். யுத்தத்தில் தேவர்களையும் நடுங்கச்செய்வோன். சகல லக்ஷணங்களுமுடையோன். இப்படிச் சகல குணங்களும் பொருந்திய அவ்வரசனிடம் ஓர் சமயம் ஆதிசேஷனும் குருவும் வந்தடைந்தனர். அப்படி வருதலைக்கண்ட அரசன் எதிர் சென்றோடி சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்துப் பூஜித்தான். பின்னர் அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் குசலவினா செய்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது அரசன் குருவைப்பார்த்து குருமூர்த்தியே! ஓ ஸ்வாமி! தர்மங்களுக்குள் சிறந்தது யாது? சகலமுமறிந்த தேவரீரே தர்மரகசியமுமறிந்தவர். சகல தேவருள்ளுஞ் சிறந்தவர் யார் என்று சுருதி கூறுகின்றது? என்று கேட்க, அப்போது குரு ஓ அரசனே! சகல தர்மங்களிலும் சிவதருமமே சிறந்தது. அதனாலேயே சகல காமங்களும் பயன் படும். சிவபாதாரவிந்தத்தைப் பூஜிப்பதனால் கிடைக்கும் பயன் உக்ரமாகிய தவத்தாலும் பெறல் அரிது. எண்ணிறந்த கோடி யாகங்களைச் செய்வதாலும் அங்ஙனமே. ஸ்ரீ மஹா தேவனிருப்பை பொன்றினாலேயே அடையப்படுவதாகும். ஸ்ரீ மஹா தேவனிடம் உறுதியாகிய பக்தி அனந்தகோடி புண்யங்களாலேயே யுண்டாகவேண்டியது. ஓர் க்ஷணகாலம் அவனை ஸ்மரித்தாலும் சகல பாதகங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான். என்னைப் பூஜிப்பதும் மகாதேவ பாதாரவிந்தத்தைப் பூஜிப்பதாகும். மகா பாதகமெனும் பஞ்சப்பொதியானது சிவநாமமெனும் அக்னியின் லேசத்தால ஓர் கணப்போதில் பஸ்மமாய் விடும். எவனுக்குச் சாம்பவர்களைப் பூஜிப்பதில் மிக்க விஸ்வாஸ முண்டோ அவனுக்கே மகா பாதகமெனும் சமுத்திரம் வற்றி வறண்டு போவதாம். சிவபூஜா மஹிமையானது சகல சுருதிகளாலுங் கொண்டா

டப் படுகின்றமையால் அது என்னாலும் இச்சேஷனாலும் அல்லது யமனாலும் மற்றெவனாலுங் கூறமுடியாது. பூர்வம் சிவதருமத்தை யறிவதின் பொருட்டு இச்சேடன் பதினாயிரம் யுகம் தவஞ்செய்தும் அதன் மஹிமை யறிய முடியவில்லை. சிவ னொருவராலேயே அறிதற்கியலும். சிவனே தர்மஞான சிரோமணி என்று முழங்குகின்றமையால் அவரே அதன் தத்வத்தையறிவார். பலகோடி காலம் தவம் செய்தும் காணக்கூடாத அத்தரும மானது சிவனுக்கும் அம்பிகைக்கும் குமாரருக்கும் நந்திகேசர் முதலிய வர்க்கும் விளங்கும். என்போன்றவரும் ஒருவாறறிவார். ஆனாலும் அதனை முழுதுமறிதற்கு ஒருவராலு மியலாது. ஆனால் சம்பு தர்மத்தைச் சாம்பவரே யறிவார். அது நம்போன்றவர்க் கெட்டாது என்பது நிச்சயம். இனிச் சிவபூசையை விதிக்கும் விதிகள் பற்பல விருக்கின்றன. அவைகளையும் நாமறிதற்கில்லை. சிவனே சிவதர்மங்களை ரகசியமாயிருக்கச் செய்திருக்கின்றனர். ஆதலால் மற்றவர்களுக்கும் நமக்கும் அது விளங்காதன்றோ ? அப்படிப்பட்ட தர்ம ரகசியத்தை அவனது பேரருளாலறிந்திருக்கும் பெரியோர் பரம சாம்பவராவர். அவர்களை அவ்விறைவனாகவே நினைக்கின்றேன். அப்படிப்பட்டமகா சாம்பவரது பாதத்தை நமஸ்கரிக்கின்றேன். வேதாந்தங்களாலும் முகுந்தராலும் தேவர்களாலும் வணங்கப்படுகின்றவர் அவரே. அவரைத் தரிசிப்பது பிறவி யெனும் பிணியை நீங்கச்செய்து முக்தியைத் தரும். சாம்பவ தர்மமறிந்த சைவோத்தமரே தன்யர். அவரது பாதாரவிந்தத்தை யர்ச்சிப்போரும் தன்யர். அவரது பாததூளியைச் சிரசினால் தரிப்பவருக்குக் காலபயமு மில்லை. ஆதலால் நாம் சிவபூசை செய்வோரும் சிவாசார விரதமுடையோரும் சிவதர்மம் அறிந்தவருமாகிய பெரியோரைத் தியானித்தாலும் சகல பாபங்களுந்தொலைந்து யமயாதனையுங் காணமல் முக்தியெனும் பேரானந்தமடையலாம்.

நாற்பத்தாறும் அத்தியாயம

முற்றிற்று.

உ

கிரவுஞ்ச தாரணியகம் :
நாற்பத்தேழாம் அத்தியாயம்.

குரு ஸதாநந்த ஸம்வாதம்.

வியாசர் கூறுகின்றார்:-இவ்வாறு பிரகஸ்பதி கூறியதைக்கேட்டுச் சதானந்தர் அளவிலடங்கா வானந்த முடையோராய் மீண்டும் பிரகஸ்பதி பகவானைப்பார்த்து ஓ ஸ்வாமி! சிவார்ச்சனை செய்ய விரும்புவோர் தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய காரியம் யாது? அதனை முறையோடுரைத்தருளுங்க ளென்று பிரார்த்திக்க குரு கூறுகின்றார். ஓ அரசனே! அருணோதயத்துக்கு முன்னெழுந்து சௌச முதலியதை முடித்துச் சுத்த தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து விபூதிபூசித் திரிபுண்டரமணிந் துருத்திராக்ஷந்தரித்துச்சந்தியாவந்தனஞ்செய்து சிவாராதனைக்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளால் சிவலிங்கத்தைப் பூசிக்கவேண்டும். ருத்திராத்தியாயத்தை அதனர்த்தத்தைச் சிந்திப்பதோடு கூடவே ஜபஞ்செய்து சிவனிடஞ் சென்ற சித்தத்தோடிருக்கவேண்டும். உட்காரவேண்டிய ஆசனமாவது குசம் அல்லது புலித்தோல் அல்லது சித்ராசனம் வெள்ளைக்கம்பளம் அல்லது நீலம்மஞ்சள் அல்லது கர்ப்பூரம்போல வெண்ணிறம் பொருந்திய ஆசனத்திலுட்கார்ந்து தனது ஹ்ருதய கமலத்தில் வீற்றிருப்போனாகிய இறைவனைத் தியானிக்கவேண்டும். உமையால் தழுவப்பெற்ற தேகத்தோடும் கர்ப்பூர மலைபோல் விளங்கும் வெண்பட்டணிந்தோனும் ரத்னாபரணங்கள் தரித்தோனும் முடிவற்ற (எல்லையற்ற) வைபவ முடையோனும் சைதன்னிய கனனும் அத்வைதனும் சகல தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்படுகின்றவனும் முக்கண்ணனும் நீலகண்டனும் சூலமேந்தியவனும் இடக்கையில் பகாமேருவாகிய தனுசைப் பிடித்தவனும் சடாமுடிதடத்தில் சந்திரகலை தரித்தவனும் திரிபுண்டரமணிந்து ஜ்வலிக்கும் நெற்றியுடையோனும் சுவர்ண மேனியனும் அழகிய முகமுடையோனும் மலர்ந்த மந்தார மாலையணிந்தோனும பில்வத்தளிரால் ஜ்வலிப்பவனும் சுவர்ணமயமாகிய கடகமணிந்தவனும் காலிலணிந்த நூபுரத்தின் ஒலியால் சேவிக்கப்பெற்றவனும் முனிவரது மனதாகிய வண்டுகள் சம்பந்திக்கப் பெற்ற பாதாரவிந்த முடையோனும் மான் வரதானமுத்திரை அபயதான முத்திரைகளைத் தரித்தகையனும் மன்மதனை யெரித்தவனும் கருணைப்பிரவாகம் ததும்பும் கடா

க்ஷமுடையோனும் விரூபாக்ஷனும் விமலனும் விச்வேசனுமாகிய ஜகதீசனைத் தியானிக்கவேண்டும். பின்னர் அவ்விறைவனைச் சிவலிங்கத்தில் தியானித்துக் கமல முதலிய அமலமாகிய மலர்களாலும் பில்வபத்திரங்களாலும் அந்த லிங்கத்தி லர்ச்சிக்கவேண்டும் அது சகல காமங்களையுந் தந்தருளுமென்று உபநிடதங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு பூசித்து இறுதியில் தன்னை இறைவனுக்கு நிவேதிக்கவேண்டும். இதுவே ஆத்மநிவேதனமெனப்படும். பூஜாநிவேதனஞ்செய்து பன்முறை நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று ஓ இறைவனே! தேவரீரது சரணாரவிந்த அர்ச்சனத்தின்பொருட்டென்து மனம் மலராகவும் எனதுசரீரம் தூபமாகவும் எனதுஊக்கு நிவேதனமாகவும் எனது கண்கள் தீபமாகவுமாக. அன்றியும் எனக்குள்ள ஏனைய பொருள்களும் உமது பாதாரவிந்தபூஜைக்கு யோக்கியமாகுக. ஓ முக்கண்ணனாகிய இறைவனே! எனது சரீரம் பவித்திரமாய்ச் சிவலிங்கார்ச்சனையின்பொருட்டு யோக்கியதையுடையதாகுக பரமசாம்பவர்களாகப் பெற்ற பத்தினி புத்திரர்களோடு கூடச் சிறிது மிடையூறின்றித் தேவரீரது பாதாரவிந்தத்தை அழகியகமலங்களால் பூசிப்பதிலேயே காலஞ்செல்லவேண்டும். எனக்கு நூற்றுக்கணக்காயும் ஆயிரக்கணக்காயும் ஜன்மங்கள் வரட்டும். அவைகளால் எனக்கோர் குறையுமில்லை. திரிலோசனனாகிய தேவரீரது கருணைக்கு ஏதுவாகிய நிடபக்தி யொன்று மாத்திரம் எடுக்குஞ் ஜன்மங்களெல்லாஞ் சித்திக்குமாயின் அவைகளெல்லாம் தன்யங்களே யென்பது நிச்சயம். ஓ ஸ்வாமி! தேவரீரது பாதாரவிந்தத்தைப் பூசிப்பதொன்றே என்னால் விரும்பப்படுவது. தேவரீர் அதனை யருளவேண்டும். அஃதே சகல சித்தியுமடையச் செய்யும். பிறவி தோறும் பரசிவ பக்தியும் பொன்களில் விரக்தியும் சிவக்ஷேத்ர யாத்திரை செய்வதற்குச் சக்தியும் லிங்கார்ச்சனை செய்வதில் பிரியமும் உமாநாதரது கதைகளில் யுக்தியும் (வார்த்தையும்) வேண்டுமென்பதே எனது வரம். இது முதல் பிரளயகாலம் வரையில் சிவநாமமே எனது நாவினில் நடனஞ்செய்யவேண்டும். ஸ்ரீ சூலபாணியின் சரணத்தையே எனது கைகள் பற்றவேண்டும். அநேக யாகங்களாலும் சகல யோகங்களாலும் தானதர்மங்களாலும் ஆகவேண்டியது யாதுமில்லை. ஓ கௌரிரமணா! தேவரீரது சரணத்தையே பஜிக்கவேண்டும். அபார செல்வங்களாலும் அளவிறந்த யானை குதிரை கோ கோடிகளாலும் எனக் காகவேண்டியது யாதுமில்லை. கர்ப்பத்தில் வாசஞ்செய்யும்போதும் நிவேதனியனுப் தேவரீரது பாதாரவிந்தத்தை நினையாது உதாசீனனு

யிருக்கும்படி நேர்ந்தது. அது மீண்டும் வரக்கூடாது. பால்யத்தில் தேவரீரை மறந்து வயிற்றுக்காரியத்தையே பெரிதென நினைத்துக் கெட்டேன். பின்னர் யவ்வனபருவத்தில் அப்பருவமெனும் மகா வனத்திற்புகுந்து உன்மத்தனாய் யாதுந்தெரியாதவனா யுழன்றேன். தேவரீரைச் சிறிதும் ஆராதித்திலேன். மங்கையின் விலாசத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்ட சித்தத்தோடு யாதுந்தெரியாமல் மயங்கினேன். மனைவியின் லீலா மயக்கமெனும்சிறைச்சாலையில் புகுந்து பரவசனாய் யாதுஞ்செய்தற்கியலாதவனாய்க் கலங்கினேன். இத்தகைய கேடுகள் இனி எக்காலத்தும் வாராதிருக்கப் பிரார்த்திக்கின்றேன். ஓ கௌரீரமணா! மன்மதன்கணையா லடியுண்டு தருணியின் காலில் வீழ்வதாலேயே பலதினங்கழித்தேன். சம்சாரமெனும் படுகுழியில் வீழ்ந்தேன். சாம்பவர்களுக் குபகாரஞ்செய்வதில் என்மனஞ் சிறிதும் சென்றிலது. மந்தாரம் முல்லை பில்வதள முதலிய பூஜோபகரணங்களைச் சம்பாதிப்பதில் சிறிதும் யத்தனஞ் செய்திலேன். ஹரவிசாரம் சிறிதுமற்ற பிரதிதினமும் பிராயம்போல் ஜீவித்தேன். ஓ இறைவனே! என்னை நம்மவனென்று தேவரீர் நினைத்தருளக்கூடாதா? அப்படி நினைப்பதால் தேவரீருக்கு வந்தஹானி யாது? தேவரீர் தீனபந்து என்று சுருதிகூறுகின்றன. ஆதலால் யான் ஓ கௌரீமணாளா! உம்முடைய சரணாரவிந்தத்தைப் பஜிக்கின்றேன். என்றிங்ஙனம் மகாதேவனைப் பிரார்த்தித்துப் பன்முறை நமஸ்கரித்துப் பில்வ முதலியவைகளால் அருச்சித்து நிவேதனஞ் செய்யப்பட்டதனைப் புசிக்கவேண்டும். சிவநைவேத்ய சேஷத்தைப்புசித்தாலும் சங்கரர் சிவபதந்தருகின்றனர். அப்படிப்புசிக்கும்போது கவளந்தோறும் மஹா தேவனைச் சிந்தித்துக்கொண்டே புசிக்கவேண்டும். அப்படிப்புசித்தால் அவன் செய்த பாதகங்களெல்லாம் ஓர் கணப்போதில் நாசமாகும். சிவநிவேதன அன்னத்தை யெடுத்துச் சிவத்தியானஞ் செய்து புசிப்பவனு முக்தியடைகின்றான். சிவநிவேதனத்தைத் தரிசித்தாலும் சகல பாபங்களினின்றும் விடுபடுகின்றான். சிவநிவேதனஞ் செய்த சேஷத்தைக்கண்டவுடன் ஹர ஹர வென்று எவன் உரத்துக்கூவுகின்றானோ அவனிலும் உத்தமன் யாருமில்லை. அவன் வசிட்டாதி முனிவர்களினு முத்தமனாவான். சிவநைவேத்திய போஜனத்தில் பக்தியுதிப்பது அபார புண்ணியத்தினாலேயே யாம். சிவநிவேதனமான சேஷத்தைப் புசித்து ஆனந்தமடைந்திருக்கும்பெரியோரைத் தூரத்தினின்று தரிசித்தாலும் முக்திப் பேற்றுக்காளாகின்றான். சிவநைவேத்யத்தைப் புசித்து அதனால் சோகமற்றுப் பேரானந்த

மெய்திய பெரியோரைச் சரணமடைகின்றவரே நன்மையர்கள். ஏனெனின் அவரது பாதாரவிந்தத்தை ஸ்ரீ பஹா விஷ்ணுவும் பூஜிக்கின்றனர். அதனையே முனிவர்களும் எல்லாவற்றுக்கு மேலானதென்கின்றனர்! ஆதலால் அவ்வாகாரத்தைப் பரமபக்தியுடன் புசித்துச் சிவனைச் சிந்தித்துக்கொண்டும் சிவநாம கீர்த்தனஞ் செய்து கொண்டும் நடனஞ்செய்துகொண்டும் விளங்கும்பெரியோர்களே பெரியோர்களாவார். அவரது சமீபம் அந்தகனுஞ் செல்லானெனின் மற்றெதனிடம் அவர்களுக்குப் பயமுளது? அவர் மங்கையாதி பற்றின்றி ஒப்பற்றவராய் விளங்குவார். ஓ காதே! சிவசரித்திரதத்தைக் கேட்பாயாக. ஓ நாவே! சிவநாமாமுதத்தைக் கூறு. ஓ கைகளே! சிவார்ச்சனையையே செய்வாயாக. ஓ கண்களே! சிவலிங்கத்தையே தரிசனஞ் செய். மஹேஸ்வரனை விடுத்து இதர தெய்வத்தினிடத்திற் சிறிதுஞ் செல்லற்க. ஓ சித்தமே! சங்கரனையே யாஸ்ரயிப்பாயாக. அவரது வாசற்காப்போனது வாசலில் மகா ஆதரவோடு கூடி நிற்கும் விஷ்ணு முதலிய ஏனைய தேவர்களைத் தூரத்தில் தள்ளிவிடு. சுவப்பனத்திலும் நினையாதே. உனக்கு நலம் வேண்டுமானால் அம்பிகை பாகனாகிய சிவனைச் சேவிப்பாயாக. ஓ சித்தமே! சங்கரனைத் தியானிப்பாய். ஓ கையே! அழகிய பில்வதளங்களால் சிவலிங்கத்தை யர்ச்சித்துச் சிரசில் அஞ்சலிசெய்து போற்றுவாயாக. உனது சொந்தநடனம் (அபிநயம்) விட்டுச் சிவநடனாபிநயஞ் செய்வாயாக. அடா! மனமே! சிறிதுந் தாமதிக்காமல் நான் சொல்லுகிறபடி செய்வாய். விஷ்ணு பிரம்ஹா முதலியோரது மனதில் விளங்கும் சாம்ப சிவ பாதாரவிந்தத்தையே பஜி. அந்தக (யம) னெனும் வேடனிடம் சிறிதும் பயப்படவேண்டாம். இதனைச் செய்தால் நிச்சயம் சுகம்பெறலாம். அடே சித்தமெனும் வண்டே! என் வீணாக ரசமும் மணமுமற்ற சம்சாரமெனும் பெரும் பாலை வனத்தில் சுற்றுகின்றனை. மிகக் களைத்துவிட்டனை. இப்போதாவது பிரம்ஹானந்த மெனும் மலர்த்தேனையுடைய கௌரீசனது பாததாமரை மலரைப் பஜித்தால் மிக்க சுகமடையலாமே? ஓ தலையே! சிவாலயமண்டபத்திற் சென்று அடிக்கடி நமஸ்கரிப்பதினால் தன்யமாகக் கடவாய். அடா! அவனது பாதாரவிந்த தூளியென்னும் ஹம்ஸ தூளிகா மஞ்சத்தில் பொருந்துவாயாக. சம்ஸாரமெனும் ஓர் விஷ விருக்ஷத்துக்குப் பெருங்கோடரியாயுள்ளது சிவாராதனமொன்றே யென்பது நிச்சயம். சம்சாரமாகிய பெருங்கடலினின்றுந் தாண்டுவதற்கு ஈதே யுபாயம். இதனையே செய்வாயாக

வென்று சகல காரணங்களையும் சிவபாதார விந்தத்திலேவி இவ்வாறு துதித்து அடிக்கடி நமஸ்கரித்துப் பின்னர்ச் சாம்பவர்களோடுகூட சிவநிவேதனத்தைப் புசித்து அவர்களுடன் கூடவே வாசஞ்செய்வாயாக. அவர்களது பழக்கத்தைச் சிறிதும் விடாதே. ஓ அரசனே! சாம்பவர்களைப் பக்தியுடன் சிவநிவேதனங்களால் பரிபாலனஞ்செய்வாய். உனக்குச் சாம்பவர்களே சகாயர்களாக விருக்கட்டும். சிவார்ச்சனை செய்யுங்காலத்தில் அவர்களுக்கன்னியமாகிய மற்றெதனையும் பாராதே. சிவார்ச்சனை முதலிய சமயங்களில் சாம்பவருடன் கூடியிருப்பின் சிவார்ச்சனை பயன்படும். சிவமந்திரத்தி லதிகாரமும் சாம்பவர்களுக்கேயுளது. சிவமந்திர ஜபமும் சிவார்ச்சனைக்கு அங்கமாகும். சிவமந்திரத்தி னர்த்தத்தை யறிந்து சந்தோஷங்கொண்டு சாம்பவர்கள் அம்மந்திரங்களை உரத்துப் படிக்கின்றனர். இவ்வாறு சாமபவ உத்தமரால் கூறப்பட்ட சிவகதையைக்கேட்டு அதனால் சாயங்காலம் வரையில் காலங்கழித்துப்பின்னர் உமாகாந்தரை மீண்டும் பூசிக்கவேண்டும். ஓர் யாமம் கழிந்தபின் சங்கரருக்குச் சயனமஞ்சத்தைச் சமர்ப்பித்துபசரிக்கவேண்டும். பரிமளமிகுந்த திரவியங்களையும் நறுமலர்களையும் சிவசயனமண்டபத்தில் அலங்கரித்து வழிபடுவோன் பூமண்டலத்துக் கதிபனாவான். இங்ஙனம் சிவபுண்ணியமென்பதறிக. சிவபுண்ணியத்துக்குச சமானமான புண்ணியம் யாதொன்று மில்லை. இப்புண்ணியஞ் செய்வோனுக்கு உள்ளங்கையில் சகல சித்திகளுமிருக்கின்றன. பாபஞ்செய்த மனிதர்களுக்கு மஹாதேவனை யர்ச்சிப்பதில் விருப்பமுண்டாகின்றதில்லை. எவன் சதாசிவனைப் பூசிக்கின்றானோ அவனே உத்தமனாகின்றான். விஸ்வேஸ்வரனைப்பூசைசெய்து வீரேசனை யர்ச்சித்துக்கொண்டு காசியில் ஓர் பிராமணனிருந்தான். அவன் சகல சாஸ்திரங்களின் கரையறிந்தவன். அவன் பிரதிதினமும் சங்கரனை யர்ச்சித்துக்கொண்டும் வீரேசாலயத்தில் திருமெழுகிட்டும் தாசிகளைந்தும் சிவ கைங்கரியத்திலேயே காலம் போக்கினான். இப்படியிருக்கு நாளில் ஓர் நாளிரவில் மகாதேவனைப் பூசித்து அவனது பாதாரவிந்தம் சென்ற மனமுடையோனாய் நித்திரை யடைந்தான். உடனே ஸ்ரீ மகாதேவன் உமையுடன் கூடினவராய்த் தரிசனந்தந்தனர். அவன் அவ்வற்புதத்தைக் கண்டதும் அஞ்சலிசெய்து ஆனந்தபரவசனாய் நிற்க அவனைக்கண்டு ஸ்ரீ மஹாதேவன் அப்பா! உங்களாசாரம் யாது? உனக்கு எதனிடம் விசுவாசமுளது என்று கேட்டனர். உடனே அவ்வந்தணர் அஞ்சலிசெய்து,

ஸத் பஸ்மநாங்காநி விலேபயாமோ ருத்ராக்ஷமாலாம்ச விபூஷயாமஃ|
பஞ்சாக்ஷரம்பாபஹரம் ஜபாமோ வாராணஸீநாதகிமாசராமஃ ||
குந்தைரமந்தைச்சிவமர்ச்சயாமோ ப்ருந்தாரப்ருந்தாச்ரயமாச்ரயா
மௌரீசமேதம் ஸததம் பஜாமோவாராணஸீநாதகிமாச்ராமஃ|| [மஃ|
அஹர்நிசம்ஸாதரமிந்திராதி ப்ருந்தாரகாரீக பரிஷ்க்ருதம் |
கௌரீபதாம் போஜயுகம் ஸ்மராமோ வாராணஸீநாதகிமாசராமஃ||
காசீ புரீவீதிஷு ஸஞ்சராமோ காசவாஸிநாமாநி ஸதாவதாமஃ|
ஸ்ரீ பாவமூர்த்திம் பஹுதாநமாமோவாராணஸீநாதகிமாசராமஃ ||
பராத்பரம் யந்மஹதோமஹாந்தம் யதேக மவ்யக்தமநந்தரூபம் |
தத்ரூபமேதத் ஹ்ருதி சிந்தயாமோ வாராணஸீநாத கிமாசராமஃ ||
ஆராத்யமேகம் சிவரூபமேவ விச்வம்புராணாம் தமஸஃ பரஸ்தாத் |
அனந்தகோட்யர்க்க ஸமப்பஜாமோ வாராணஸீநாதகிமாசராமஃ ||
ஆனந்தகல்லோல குலாதிலோல லீலாவிலாஸாலய சூலபாலம் |
த்வாம்காலகாலம்ச விலோகயாமோ வாராணஸீநாதகிமாசராமஃ ||
கங்காம்பஸாகும்ப ஸமந்விதேந நீதேந நீதேந ஸுசீதளேந |
விரேச்வரத்வாமபிஷிஞ்ச யாமோ வாராணஸீநாதகிமாசராமஃ || [ச
ஜலாமலைஃகோமளபில்வபல்லவைஃச்ரௌதேநசுத்தோஜ்வலபஸ்மநா
வீரேசலிங்காநிஸமர்ச்சயாமோ வாராணஸீநாதகிமாசராமஃ ||

என்று இவ்வாறு வீரேஸ்வரரைப்பார்த்துக் கூறிச் சாஷ்டாங்கமாய்நமஸ்கரித்துத் துதிக்கலாயினர். சம்போ! காசிநாதர் காசிபுரம் என்னும் இவைகளுடைய மஹிமையைக் கேட்பதிலேயே எனது சித்தம் விரும்புகின்றது. அது அம்மஹிமையை வர்ணிப்பதில் சிறிதுஞ் சக்தியுடையதாயில்லை. ஓ அபார கருணைக்கடலே! யான் செய்த பிழையெலாம் பொறுத்துக் கருணைகூர்ந் தருளவேண்டும். புண்யமாகிய ஆரண்யத்தில் வில்வவிருக்ஷத்தினடியில் கங்கையின் தீர்த்தம் எப்போதும் சம்பந்திக்கப்பெற்று விளங்குஞ் சிவலிங்கத்தைப் பூசித்தேனில்லை. தரிசித்ததுமில்லை. எனது பிழையைப் பொறுத்து அருளவேண்டும். பிராதகாலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து வெண்மை நிறம் பொருந்த விபூதிபூசித் திரிபுண்டரமணிந்து ருத்திராக்ஷந்தரித்தவனாய்க் கங்கையில் நியமங்களைமுடித்து ருத்திராத்தியாயத்தை ஜபித்துச் சிவபெருமானைப் பாவனைசெய்யும் மகா பாக்யத்தையான் செய்திலேன். அப்பிழையைப் பொறுத்தருளவேண்டும். சம்சாரமென்னும் கோரமாகிய புதருக்குப் பிரவாகமாயிருக்கும் தேவரீர் அடியேனது அறியாத்தன்மையை நீக்கி ஓர் துக்கமுமில்லாமல் போனந்த

மடையச்செய்கின்றவர் என்பதைச் சிறிது மறியாமல் மயங்கிவிட்டேனே. எனது பிழையைப் பொறுத்தருளவேண்டும் என்று விசேஸ்வரரைப் பலவாறாகத் துதித்து அவரது ஆக்ஞையால் காசியில் வசித்துக்கொண்டு பூசித்திருந்தனர். இங்ஙனம் நீரும் புத்திரன் பாரியை முதலியோரிடமுள்ள மோகத்தைவிடுத்துச் சிவபெருமானிடம் அபார பக்தியுடன் சிவதரும சிவதத்வ விசாரங்களிலேயே சித்தத்தைச் செலுத்திவந்தால் இறைவனருளைப் பெறலாம்.

நாற்பத்தேழாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

ஸோநான்யோநம :

நாற்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம்.

சூரசேன சரித்திரம்.

யாக்ஞவல்கியர்:-இப்படிக் கூறிய சரித்திரத்தைக் கேட்டதும் சுதானந்தர் சங்கரரிடம் மிக்க சிரத்தையுடையவரானார். எவர் சங்காத்தியானத்தில் விருப்புற்றவரோ அவர்களுக்கு மங்கைமுதலியவர்களிடமுள்ள பற்றுமுண்டோ? ஜகதீஸ்வரனாகிய இறைவனது பாதாரவிந்தத்தில் அபாரபக்தியுடையவர்களாய் எப்போதும் சிவபாதாரவிந்தத்திலே மனஞ்சென்றவர்களாய்ப் பிறப்பிறப் பென்னும் பிணி நீங்கிச் சுகிப்பார்கள். முகுந்தன் முதலிய தேவர்களால் போற்றப்படு மவ்விறைவனது கருணையினும் பெரிதொன்றுண்டோ? அவனது திவ்ய சரித்திராமுதங்களைப் பானம் பண்ணின பிறகும் பாதக சம்பந்தமான சரீரசம்பந்தமெப்படி நிகழும்? மஹேஸ்வரரது அபாரமாகிய கதையெனு மமுதம் ஓர் லவமாவது கிடைக்குமாயின் அவனே முக்தனாகின்றான். ஓ அரசனே! சிவார்ச்சனையின் மஹிமையைக் கூறமுடியுமா? அது ஓர் மஹாசமுத்திரம்போன்றது. அங்குள்ள ரத்னங்களெல்லாம் விலைமதிக்கத் தக்கவல்ல. சாம்பவர்களே அத்தகைய ரத்னங்களாம். அவ்விரத்தினங்களது ஒளியாலேயே இருணீங்குகின்றது. அக்ஞானமெனு மிருளை நாசஞ் செய்வதற்காகவே இறைவன் சாம்பவரெனும் ரத்னங்களைச் சிருட்டித்தார். அவர்களின்றி அநேககோடிசூரியர்களுதிப்பினும் இவ்விருணீங்காது. உலோகோபகாரத்தின்பொருட்டு அவர்கள்சிருட்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்க

ளாதலால் அபாரபுண்ணியத்தினாலேயே அவர்களை யடையக்கூடும். அவர்களது பாதாரவிந்த தூளியே உலகிற்குச் சிவனாதாரம். அவர்களிடம் பேசுவதும் அவர்களைத் தரிசிப்பதும் மூவுலகையும் பாவனமாகச் செய்யும். அவர்களது தேகசம்பந்தமான காற்றின் சம்பந்தத்தாலும் சகல பாபங்களும் நாசமடையும். மனோவாக்குக் காயமென்னு முக்காரணங்களால் எவர் சம்புலிங்கார்ச்சனை செய்வதில் ஆவலுடையவரோ அவரே சாம்பவரெனப்படுவார். அவர்களைத் தொட்டாலுந் தரிசித்தாலும் பேசினாலும் சகல பாபங்களுந் தொலையும். பூர்வம் திராவிட நாட்டில் மணிமுத்தாநதி தீரத்தில் விருத்தாசல க்ஷேத்திரத்தில் சூரசேனனென்ன ஓரரசனிருந்தான். அவன் மிக்க புண்யவான். அவன் அந்நதிக்கரையில் ரத்னமயமான சிவாலயங்களை நிர்மித்து ரத்னமயமான சிவலிங்கங்களைத் தாபித்து விருத்தாசலேஶ்வரரது ஆலய மண்டபத்தில் ரத்ன தீப நிரைகள் சமர்ப்பணஞ் செய்து வந்தான். அருணோதய காலமுதல் தினமிருக அவனுக்குச் சிவார்ச்சனையிலேயே பொழுது போவதன்றி இல்லற வாழ்க்கைக்குரிய சிற்றின்பத்தில் ஓர்கணப்போதும் விருப்புற்றவனல்லன். ஜாமந்தோறும் அவன் அபாரமான பூஜாத்திரவியங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டு பூசித்து வருதல்வழக்கம். அவனுக்கு ஐஶ்வர்ய மளவிலடங்காதோங்கியது. நற்குணங்களும் அங்ஙனமே வளர்ந்தோங்கின. அவன் சிவநாமமெனும் அமுதப்பெருக்கையருந்தி மிக்கசந்தோஷமெய்தியிருந்தான். அவனோர் சமயமாவது லௌகீகமாகிய மொழியை மொழிந்ததேயில்லை. தனது வேலைக்காரரெல்லோர்க்கும் சிவநாமங்களையே பெயரிட்டனன். வேலைக்காரர் ஒவ்வொருவரும் அரசனிட்ட பெயரை வழங்கிக்கொண்டே தீர்த்தம் தீபம் தூபம் விசிறி குடை முதலியவைகளை யுதவிக்கொண்டிருந்தனர். அவனிடம் பழகும் சகலரும் சாம்பவராயினர். அவன் தினந்தோறும் ஏராளமான அன்னத்தைச் சுவாமிக்கு நிவேதித்துப் பின்னர் சகலத்தையும் சாம்பவர்க்குத்தானஞ் செய்தல் வழக்கம். அதனால் அவனுக்கு அன்னபதி யெனும் பெயர் வந்தது. வனபதி என்றொருவனுக்குப் பெயரிட்டு அவனால் புஷ்பவனத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தான். விருக்ஷபதி யென்றொருவனுக்குப் பெயரிட்டிருப்பானாயின் அவன் செய்யவேண்டியகாரியம் வில்வமுதலிய விருக்ஷங்களைப் போஷணஞ் செய்யவேண்டியதேயாம். கக்ஷபதி என்றால் அவன் புஷ்பவரிகைகளைப் பாதுகாத்துச் செய்யவேண்டிய காரியங்களைச் செய்வான். பத்திபதி யானின் அவன் சைனியங்களோடு கூடத் தன்றொழிலைக் கவ

னிக்கவேண்டும். அவனெப்பொழுது விஷ்டிஎன்பானே அப்போது அம்பறாத்தூணியைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கவேண்டும். அரண்யபதி என்றோர் சமயம் கூறுவான். அப்போது அவனுடைய வேலைக்காரர்களெல்லாம் கானகம் புகுந்து பாலனஞ் செய்யவேண்டும். ஹிரண்யபதி என்று கூறினால் சுவர்ணத்தைப்பற்றிச் செய்ய வேண்டிய காரியத்தில் அவனது வேலைக்காரர் முயலவேண்டும். சரஸ்யஞ் என்று கூறும்போது வேலைக்காரர்கள் தடாகஞ்சென்று அதன் சம்பந்தமான காரியத்தில் முயலவேண்டும். இப்படிச் சிவ நாமங்களைக் குறிப்பாய் வைத்துக்கொண்டு சகல காரியங்களையும் நடாத்திவந்தான். மஹான்மாவாகிய அவ்வரசன் பகலில் போஜனத்தை விரும்பான். சாயங்காலமும் அநேக சாம்பவர்களுடன் கூடிச் சிவபூஜை செய்யவிரும்பிக் கால் முதல் தலையீறாகத் தேகமுற்றும் விபூதிபூசி முப்புண்டரம் ருத்திராக்ஷமணிந்து ருத்திராக்ஷங்களாலேயே கிரீடமமைத்து அவ்வாறு ஏனைய சாம்பவர்களையுந் தரிசிக்கச்செய்து பசுவின்பால் சந்தனம் புஷ்பம் பில்வதளம் தீபம் தூபம் அன்னராசிகள் முதலிய சகல சாதனங்களையு மேராளமாய்ச் சேகரித்துக்கொண்டு அபாரபக்தியுடன் சிவபூஜை செய்வான். சிவபூசையினிறுதியில் தூரிய முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்க நடனஞ் செய்து மஹேஸ்வரனைத் திருப்திசெய்விப்பான். சாம்பவர்களோடு சேர்ந்து இறைவனைத் தோத்திரஞ்செய்வான். பின்னர்ச் சிவநிவேதனஞ்செய்த அன்னத்தைச் சாம்பவர்களுக் களித்துத் தானும் புசிப்பான். பிரதோஷகாலத்தில் அபாரமாகிய பூசை புரிந்து உமாமஹேஸ்வரர்களது பாதாரவிந்தத்தை விட்டகலாத மனமுடையோனுவன். அக்காலத்தில் சகல சித்த கந்தர்வர்களும் அவ்வாறு பூசித்து மகிழ்வார்கள். கந்தர்வ நகரத்தில் தேவகன்னியர்களும் ஆனந்த பரவசர்களாய்க் கூத்தாடி மகிழ்வர். சாயங்காலத்தில் நான்முகன் முதலியோரும் மந்தாரங் குந்த முதலிய மலர்களால் தேவதுந்துபி நாதமுழங்கச் சிவலிங்கத்தை யர்ச்சிப்பார்கள். ரம்பை முதலிய தேவதாசிகளும் மஹேச பூஜா முடிவில் இறைவனது பிரீதியின்பொருட்டு நடனஞ்செய்வார்கள். வேர்வையாலழிந்த புண்டர முடையோர்களும் தேவகங்கையில் மூழ்கிப் பரிசுத்தமாய் மீண்டுந் திரிபுண்டரமணிந்து சங்கராலயங்களில் நடனமாடுவார்கள். அவ்வரசனது பக்திப்பெருக்கானது உலகிலுள்ளோரெல்லோரையும் பிரதோஷ காலத்தில் அபார சிவபக்தியுடன் சிவபூசை செய்யும்படி ஏவலாயிற்று. ஸ்திரீகளும் விபூதிமுப்புண்டரமணிந்து உருத்திராக்ஷமாலை தரித்துப்

பில்வ முதலிய மலர்களால் சிவலிங்கத்தைப் பூசிப்பார்கள். பிரதோஷகாலத்தில் செய்யும் சிவபூசையின் மஹிமை யாவரால் கூறமுடியும்? கர்ப்பூர தீபத்தின் காந்தி யெங்கும் பரவத் தூபங்களில் புகை எத்திசையும்பரவி நறுமணங்கமழத் தேவசித்த முனிவர் திசைப்பாலகர் முதலிய சகலரும் சிவபூசை செய்யுஞ் சிறப்பை யெங்ஙனங் கூறுவாம்? ஸ்ரீ நாராயணர் ம்ருதங்க மெடுத்து வாசித்து வேர்வை தேகமுழுதும் பிரவாகமாயோட அதனைச் சிறிதுங் கருதாது சிவபூஜார்த்தமாய் ம்ருதங்கம் வாசிக்கும் பாக்கியத்தை நாம் பெற்றோமேயென்றுகருதி ஆனந்தபரவசராகின்றனர். இலக்குமியும் தேவகங்கா தீர்த்தம் கஸ்தூரி அகரு சந்தனம் புஷ்பம் வில்வபத்திரமுதலிய சாதனங்களால் பிரதோஷகாலத்தில் சிவபூஜையை முடித்துப் பின்னர் தன்னோடொத்தமங்கையர்களோடு ருத்திர வீணையையெடுத்துச் சிவநாம விசேஷங்களை வாசித்துக் கானஞ்செய்து நடனஞ் செய்கின்றனள். கங்கையும் பாவனமாகிய திவ்விய தீர்த்தப் பிரவாகத்தால் சிவனை யபிஷேகித்துச் சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்துப் பரமானந்தமுறுகின்றனள். பிரமதேவரும் சிவார்ச்சனையை முறைபிறழாது பிரதோஷத்திற்செய்துப் பிரணவத்துடன் கூடிய பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்து ஆனந்தபரவசமெய்துகின்றனர். சரஸ்வதியும் சங்கரபாதாரவிந்தத்தைப் பூசித்துச் சுபகரமாகிய தோத்திரங்களால் தோத்திரஞ்செய்து விபூதி பூசியமேனிவிளங்க நடனஞ்செய்கின்றனள். தேவர்களும் அமிர்தத்தைப் பெரிதாய்மதிக்காது ஸ்ரீ காலகாலனது பூசையையேபரமெனக்கருதிப் பிரதோஷகாலத்தில் அப்பூசையினின்றுஞ் சிறிதும் வழுவுவதில்லை. உலகில் சிவபூஜையினமுதத்தினின்றும் ஈவனுக்கொழிவுண்டாகும்? உலகில் கிடைப்பதற்கரிய பிராமணப்பிறப்பையும்பெற்றுப் பிரதோஷகாலத்திற்சிவபூஜைசெய்வதை அநாதரவு செய்வோனுமுண்டா? அப்படி அநாதரவுசெய்யும் மனிதர்களைச் சண்டாளர்களும் மகாபாவங்களுக்கிடமானவர்களும் துர்முகர்களும் துர்வீரியர்களும் துரதிர்ஷ்ட முடையோர்களும் விபசாரிக்குப்பிறந்தவர்களும் புருஷாதமர்களும் மனிதக் கழுதைகளும் கட்குடியோனது குலத்திற் பிறந்தோர்களுமா மென்றே எண்ணுகின்றேன். எவன் பிரதோஷகாலத்தில் சிவலிங்கபூசையை விடுத்து வேறு காரியங்களில் செல்லுகின்றானோ அவனது சித்தம் பித்த முடையதென்றும் அவனது தந்தை கொடியவனென்றும் அவனது தாய்விபசாரியென்றும் அவன் ஈசய்க்குப்பிறந்தவனென்று மறிக. பிரதோஷகாலத்தில் பக்தியுடன் சிவபூஜைசெய்வோர் சகல உலகங்களையும்

பாவனமாக்குமேவார். அவனது தந்தையே புண்யவான். அவனது தாய் மகாபதிவிரதா சிரோமணி. அவனது சந்ததி மேன்மேலும் வளர்ந்தோங்கும். அவனே சகலபாக்யங்களு நிறைந்தவன். அவனது சரணாரவிந்தத்தின்பொருட்டு நான் நமஸ்கரிக்கின்றேன். எவன் ஹரா! சங்கரா! ஸ்மரஹரா! என்னைக்காப்பாற்றுங்கள் என்று பிரார்த்திக்கின்றானோ அப்புண்ணியவானோடு எப்போதும் பழகுவதையே விரும்புகின்றேன். எவர் சாயங்காலத்தில் சிவார்ச்சனை செய்தும் விபூதி ருத்திராக்ஷந்தரித்தும் சிவநாமாமுதத்தைப் பாராயணஞ்செய்துகொண்டு மிருக்கின்றாரோ அவரது இல்லத்திலேயே யான் எப்போதும் வசிக்கவெண்ணுகின்றேன். பாதாள வுலகில் ஸ்ரீநாகராஜன் முதலியோரும் ஸ்ரீ ஆடகேசனைத் தினந்தோறும் சாயங்காலத்தில் தூப தீபாதி சகல சாமக்கிரியைகளாலும் பூசித்து மகிழ்கின்றனர். சாயங்காலத்தில்செய்யும் சிவார்ச்சனையின் மஹிமை எவராலுமறியப்பட்டிலது. சிலர் மோகத்தால் சிவாராதனைத்தைவிடுத்துக் கும்பிபாகமுதலிய நரகிற் புகுந்து பல்லூழிகாலங்கஷ்டப்பட்டுக்கர்ப்பவாசாதிதுக்கங்களை யனுபவித்துச் சம்சாரமஹாசாகரத்தில்மூழ்கிக்கதறுகின்றனர். உலகில் சாயங்காலந்தோறும் சிவ ஆராதனமும் தியானமும் சாம்பவ சங்கமமே சகலராலுஞ் செய்யத்தக்கது. சாயங்காலத்தின் பாக்கியமீதே. இதனாலேயே நெற்றிக்கண்ணர் திருப்தியடைகின்றார். கற்பகோடி காலம் பற்பல தர்மகோடிகளைச்செய்து சிவபூஜையைச்செய்யாது வீணாகக் காலங்கழிப்பதனால் யாதுபயன்? சிவாராதனமென்பது பதிவிரதாதர்மத்துக்குச் சமானமானதர்மம். சாயங்காலத்தில் சிவபூஜையைச் செய்து பகவானுக்குத் திருப்திசெய்விப்பது மகா பாக்யவான்களுக்கே கிட்டும். அவ்வாறு பூசித்த புண்யவான் மாகபாக்யங்களையும் பெற்று முக்தியெனும் பெருஞ் செல்வத்தையு மடைகின்றான்.

நாற்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

உ

அக்னிஜன்மபவேநம ॥

நாற்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

பிரதோஷபூஜாமஹிமை.

யாக்ஞவல்கியர்:-ஓ ஜனகரே! சூரசேனனெனும் அவ்வரசன் சிவபூஜைமுதலிய தர்மங்களினாலேயே இவ்வாறு காலங்கழித்து வருவோனாயினும் பிரதோஷ பூஜையில் அபாரபக்தி சிரத்தையுடையவன். ஓ அரசனே! அதன் மகிமையை வேதங்கள் அபாரமாய்க் கூறுகின்றன. அதற்கீடாகிய புண்ணிய விரதம் வேறுயாதுமில்லை. சாயங்காலத்தின் பயனையும் அதனையியற்று முறையையுங் கூறுகின்றேன். காலையிலும் மத்யான்னத்திலும் சாயங்காலத்திலும் சிவபூஜைசெய்து பின்னரே புசிக்கவேண்டும். சூரியாஸ்தமனத்துக்கு ஒரு முகூர்த்தத்திற்கு முன்னெழுந்து தேகசுத்தியைச் செய்துகொண்டு சிவதீர்த்தத்தினாலேயே ஆசமனஞ் செய்யவேண்டும். அப்படி ஆசமனஞ் செய்வதற்கு முன்னரும் விபூதி தரித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அதனைத்தரிக்காமல் ஆசமனமாவது அல்லது ஏனைய எக்கர்மமுமாவது செய்யக்கூடாது. ஆதலால் அந்தணன் விபூதி தரித்தால் சகல கர்மங்களுக்கும் அதிகாரியாகின்றான். விபூதி தரிக்காமல் சலபானஞ் செய்தால் ரேதஸைப்புசித்த பாவமுடையோனாவன். விபூதியின்றி எக்காரியமுஞ் செய்யக்கூடாதென்று சுருதியால் கூறப்பட்டுளது. எப்பொழுதும் எழுந்ததும் விபூதி தரித்த பின்னரே முகங்கழுவிப் பின்னர் ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டும். ஸ்நானஞ் செய்வதனால் அழிந்துபோகாதிருக்கும் வண்ணம் விபூதியை நன்கு பூசிப்பின்னர் ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டும். ஸ்நானகாலத்தில் பக்தியுடன் தீர்த்தத்தை ஈஶ்வரனுக்கு நிவேதனஞ் செய்தபின்னரே அத்தீர்த்தத்தையே ஆசமனஞ் செய்யவேண்டும். ஆசமனத்திற்கு மாத்திரம் இங்ஙனமென்பதல்ல. இவ்வாறே ஸ்நானமும் சிவநிவேதனஞ் செய்து அத்தீர்த்தத்தினாலேயே செய்யவேண்டும். மந்தமாகிய உஷ்ணமுடையதனால் அல்லது அபிஷேகதீர்த்தத்தாலாவது ஸ்நானஞ் செய்து உடனே விபூதியால் அபிமந்திரிக்கப்பட்ட தீர்த்தத்தால் பின்னும் ஆசமனஞ் செய்திடுக. அதன்பின் வஸ்திரந்தரித்துப் பின்னும் ஆசமனஞ்செய்து விபூதியைத் தேகமுழுதும்பூசி முப்புண்டரமணிய வேண்டும். பின்னர் ருத்திராக்ஷந்தரித்து விதிப்படிச் சந்தியாவந்தன

முடித்துச் சிவமந்திரஞ்செய்க. முன்னரே அவ்வாலயத்தைக் கழுவிச் சுத்திசெய்திருக்கவேண்டும். அங்குசென்று வடக்கு நோக்கியாவது கிழக்கு நோக்கியாவது உட்கார்ந்துகொள்ளவேண்டும். இவ்விரண்டிற்கும் சௌகரியமில்லையாயின் மேற்குமுகம் நோக்கி உட்காருக. பின் சிவலிங்கத்தில் சிவனைத்தியானஞ் செய்திடுக. அர்த்த சந்திரனும் ஜ்வலிக்கும் சடைமுடியோனும் முக்கண்ணனும் நீலகண்டனும் வரமளித்தல் அபயதானஞ் செய்தலெனும் இவ்விரண்டினையும் குறிக்கும் கைகளையுடையோனும் சகலாபரணங்களைத் தரித்தவனும் விலையுயர்ந்த வெண்பட்டாடை உடுத்தினவனும் ஆகிய திவ்ய திருமேனியைத் தியானித்து நமஸ்கரித்து அவருக்குப் பக்தியுடன் ஆசமனஞ் சமர்ப்பிக்கவேண்டும். பின்னர்ப் பஞ்சாமிர்தங்களால் அபிஷேகம் தனித்தனியும் செய்து பின்னர் ருத்திரசூக்த முதலிய மந்திரங்களை ஜபித்துக்கொண்டு சுத்ததீர்த்தத்தால் இடையில் தாரை ஒய்வில்லாமலிருக்கும் வண்ணம் ஒரே தாரையாய்த் தீர்த்தம் விழும்படி அபிஷேகஞ்செய்யவேண்டும். பின்னர் ஆசமனங்கொடுத்துச் சிவமந்திரங்களால் மந்திரிக்கப்பெற்ற விபூதியைச் சமர்ப்பித்து அதன்பின் குங்கும கஸ்தூரி முதலிய பரிமளத்திரவியங்களுடன் கூடிய சந்தனத்தைச் சமர்ப்பித்து அதன் பின்னர்ச் சுத்ததீர்த்தத்தாலலம்பிய பில்வபத்திரங்களாலும் திலாக்ஷதைகளாலும் மந்தாரமல்லிகை முதலிய மலர்களாலும் அர்ச்சனைசெய்க. பின்னர்த் தூபதீபங்களால் உபசரித்து மதுரமாகிய திரவியங்கூடிய பரமான்ன முதலிய பல நிவேதன வகைகளும் கனிவகைகளும் இன்னும் ருசிகரமாகிய வகைகள் யாவையோ அவைகளும் கூடிய நைவேத்தியங்களை நிவேதித்துப் பிறகு கர்ப்பூரதீபங்களால் நீராஞ்சனஞ்செய்து, பின்னர்த்தீபமாலையால் ஆராதித்து அதன்பின்னர்ப் பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து லௌகிக வைதிக மந்திரங்களால் அவ்விறைவனைத் தியானித்துக்கொண்டே தோத்திரஞ் செய்க. தேவர் கோனே! சரணம். பிரமதகணநாதரே! சரணம். கிரிஜாநாதரே! சரணம். சடைமுடியிற்றரித்த சந்திராபரணனே! சரணம் சரணம். சம்சாரமெனும் சர்ப்பத்தால் கடிக்கப்பட்டு மிக்க கிலேசமுற்றவனும் உம்மைச் சேர்ந்தவனும் மிக்க தீனனுமாகிய என்னைத் தேவரீர் காப்பாற்றுங்கள். ஓ விஶ்வநாதரே! தேவரீரது பாதாரவிந்தத்தைப் பஜிப்பதற்காக எனது மனம் விரும்புகின்றது. அதனைத் தேவரீர் நிறைவேற்றி அருளவேண்டும். ஓ இறைவனே! எனது சித்தம் தேவரீரது சரணத்தை ஸ்மரிப்பதிலேயும் எனது நா உம்முடைய திவ்ய கதையைக் கூறுவதி

லும் காது அவ்வாறு கேட்பதினாலும் கைகள் தேவரீரை அர்ச்சிப்பதிலும் பிரவர்த்தித்திருக்கின்றன. யானே தன்யன். யான் பூர்வம் அபாரபுண்யங்கள் செய்திருக்கின்றேன். ஆதலால் இப்பாக்யத்தைப் பெற்றேன். ஓ ஈஸ்வரரே! தேவரீரது சரணாரவிந்தத்தைப் பூசிப்பதற்குக் கற்பகோடிகளிற் செய்த புண்ணியமேயன்றோ காரணமாகும்? ஓ சங்கரா! ஸ்மரஹரா! அமரவீர! தீர! கௌரிமனோஹர! அஞ்ஞானமெனும் மகாசமுத்திரத்தில் முழுகிச் சம்சாரமெனும் கோரசர்ப்பத்தின் வாயில் அகப்பட்டுக்கொண்டவனாகிய என்னைக் கரையேற்றுவித்தருளவேண்டும். கருணைக்கடலே! காசிபதே! தேவரீர் தீனசரண்ய ரென்று சுருதிகளில் கோஷித்திருக்கின்றன. ஓ சூலபாணே! தேவரீர் உதாசீனராயிருந்தால் அடியேனுக்கு எக்கதியுளது? தேவரீர் எனது சஞ்சித பாதகங்களை யெலாமொழித்துக் கர்ப்ப வாசத்திற்கேதுவாகிய துர் அதிர்ஷ்டத்தைத் தொலையச் செய்யுங்கள். யோனிமார்க்கத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு அல்லற்படுதற்கு ஹேதுவாயும் மலமூத்திரங்களுடைய துர்நாற்றத்தால் மகா கஷ்டஹேதுவாயுமுள்ள சம்சார துக்கத்தைத் தொலையச்செய்யவேண்டும். விஸ்வேசனது நாமாமிர்தத்தைப் பானஞ்செய்தும் அவரது திவ்ய சரணாரவிந்தத்தைத் தியானஞ்செய்தும் ஆனந்தபரவசனாயிருக்கும்படி அடியேனுக்கருளவேண்டும். ஓ காமாந்தகரே! எனது காமனையைத் தந்தருளும். இறைவனே! தேவரீரது சரணாரவிந்த பக்தி ஒன்றையே விரும்புகின்றேனே யன்றி மற்றியாதையும் விரும்புவதில்லை. ஆதலால் அதனையே தேவரீர் தந்தருளவேண்டும். லிங்கார்ச்சனமும் சிவலிங்க நைவேத்யபோஜனமும் ஆகிய இவைகளில் விருப்புற்றிருக்கின்றனனே யன்றிப் பிரமலோகம் வைகுண்ட முதலிய உலகவாசம் யாதும் வேண்டியதில்லை. பிரதோஷ சமயத்தில் சகல சாதனங்களுடன் சிவபூஜை செய்வதையே எனது மனம் விரும்புகின்றதேயன்றிச் சுவர்க்க லோகாதிபத்தியத்தையும் விரும்புவதல்ல. மரணாந்த காலத்திலும் யான் சிவபூஜை செய்துகொண்டிருக்கவே யான் வேண்டுகின்றேன். ஓ ஜகதீஸ்வரனே! தேவரீரைப் பில்வ முதலியவைகளால் பூசிப்பதாலும் கங்கை முதலிய புண்ய தீர்த்தங்களால் அபிஷேகிப்பதாலும் அடையப்படாத பயன் யாதுளது? அது காமதேனுவன்றோ? இங்ஙனம் பூசிப்பதற்கு மறுமையில் பயனுளதன்றி இம்மையில் பயனில்லை யென்று கூறுவது பிரமத்தினாலேயேயாம். சகல காமனைகளையும் வேண்டும்போதே கொடுத்தருளும் இயல்புடையது என்பதேயுண்மை. ஆதலால் இம்மை மறுமைப் பயனை யளிப்பது ஈது

ன்றே? யான் பாபஞ் செய்திருப்பது பற்றித்தேவரீர் அருள்புரியாதிருப்பீராயின் அது உசிதமா? ஓ தீனபந்தோ! இதுகாறும் யான் இவ்வாறு புலம்பியது தேவரீருக்குக் கோபத்தை யுண்டாக்கியதோ? அகில சராசரங்களுக்கும் தேவரீரே தந்தையன்றோ? குழந்தை கடூரமாய் மொழிந்தால் தந்தை கோபித்து ரக்ஷிக்காமலிருக்கின்றாரா? ஓ இறைவனே! ஏதோ யான் புலம்புகின்றேனென் றெண்ணாமல் தேவரீர் எனக்கு இச்சம்சார துக்கம் சிறிதுமில்லாமல் செய்து சுபமூர்த்தந்து அருளவேண்டுமென்று இவ்வாறு கவுரீசனைப் பிரார்த்தித்து அவ்விறைவனெதிரில் சிவநாமத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு நிற்கவேண்டும். இவ்வாறே தினமும் பூஜிக்கவேண்டும். பிறகு ஹோமம் வைஸ்வதேவ முதலியவைகளை அக்னியில் சிவநைவேத்யசேஷத்தால் செய்யவேண்டும். பவதேவ என்பதாதி மந்திரங்களால் சுவா: என்று கூறி ஹோமஞ்செய்யவேண்டும். பிறகு பத்தி என்னுஞ் சப்தத்தைப் பின்னரமைத்து சுவா: என்பதைக் கூறி ஹோமஞ் செய்யவேண்டும். பிறகு பிதுர்ப்ய அவத அஸ்து என்று தர்ப்பணஞ் செய்துப் பிறகு சாம்பவர்களோடு கூடப் புசிக்கவேண்டும். பிறகு சிவகதாவசனங்களால் இரவைப் போக்கவேண்டும். இஃதே தினந்தோறும் பூசைசெய்யுமுறை. சாயங்காலத்தில் செய்யும் சிவபூஜையின் புண்யத்தைப் பிரமனாலுங் கூற முடியாது. இவ்விரதம் சாம்பவராகிய பிராமணர்களுக்கு முக்யமாயுளது. இதற்குச் சமானமாகிய விரதம் கேட்டதில்லை.

உலகில் பிரம்மாவர்த்தகம் என்னு மிடத்தில் பூர்வம் இராஜேந்திரனென்று ஓரரசனிருந்தான். அவனது ஐஸ்வர்யத்துக்கு அளவில்லை. அவனைச்சிவபக்திச்சிறப்பினால் சகலரும் வணங்குவார். அப்படிப்பட்ட அம்மகா பக்தனை ஓர் சமயம் வியாசர் பார்க்கவிரும்பி வந்தனர். அப்படிவரும் வியாசரை அரசனும் விதிப்படிப் பூஜித்து வணங்கி நின்று ஓ சுவாமி! தத்வக்யானிகளுக்கெல்லாம் சிரோமணியாயும் சம்சார கிலேசத்தை நாசஞ்செய்வோராயும் ஞான சமுத்திரமாயுமுள்ள ஓ பகவானே! வேதமயராகிய தேவரீர் அடியேனுக்குப் பிறவிப்பயம் நீங்கும்படி அருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். உடனே வியாசர் ஓ அரசனே! நன்கு வினவினாய். உனக்கு அபார தர்மவாசனையுளது. தர்மவாசனையுடையோருக்கே வைராக்யமுதிக்கும். தர்மவாசனையே யரிது. வைராக்ய மில்லாதவனுக்குத் தர்மங்களில் வாசனையிருப்பினும் அல்லது தர்மவாசனை யில்லாதவனுக்கு வைராக்ய முதித்தாலும் அது நிலைத்திராது. ஓர்

கொடிப்போதில் தொலைந்துபோமன்றே? ஓ அரசனே! தர்மா
தர்மங்களை யறிதல் மிக்க வரிது. எப்போதும் தர்மத்திலேயே
புத்தியுடையோர் சம்சாரத்தினின்றும் விடுபடுவார். தர்மங்களு
லகிற் பலவுள. ஆயினும் தர்மங்களுக்கும் தர்மமாயுள்ளது ஒன்
றிருக்கின்றது. அஃது தர்ம தர்மமெனப்படும். அஃதின்றி ஏனைய
தர்மங்கள் பயன்படா. தர்மதர்மம் இன்னதென அறிவது மிக்க
வரிது. அதனையறிவதில் யாவருக்கும் முயற்சியுண்டாவதில்லை யெ
ன்றார். அதனைக்கேட்டதும் அரசன் முனிவரை நோக்கி ஓ ஸ்வா
மி! தாங்கள் கூறியது மிக்க ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது. யான் இது
காறும் எச்சாத்திரத்திலுங் காணாத தர்மதர்மம் என்னுமொரு
சொல்லை இன்று சொல்லக்கேட்டேன். ஓ ஸ்வாமி! அது எங்கு
ளது? அது யாது? அதனைத்தேவரீர் உரைத்தருளவேண்டுமென்று
பிரார்த்தித்தான். அதற்கு வியாசமஹாமுனிவரும் சந்தோஷங்கொ
ண்டவராய் அரசனை நோக்கி ஓ அரசனே! தர்மதர்மமின்னதென்
பதைச் சங்கரரொருவரே யறிவர். மற்றவரறியார். தர்ம தர்மமெ
ன்பது சிவபூஜையேயாம். சகல தேவர்களிலும் தேவதேவனாகிய
மகாதேவரே சிறந்தவரென்பதுபோலச் சகலதர்மங்களிலும் சிறந்த
தாயுள்ளது சிவபூஜையே! ஆகலால் அதனைத் தர்ம தர்மமென்ப
தாம். தேவர்களிற் சிறந்திருப்பது பற்றித் தேவதேவ னெனும் விவ
காரம்போலத் தர்மங்களுட்சிறந்திருப்பது பற்றித் தர்ம தர்மமென்
பதாம். அது சிவார்ச்சனையே. அனந்தகோடி ஜன்மங்களில் யா
காதி புண்யங்களால் பரிசுத்தமடைந்த மனமுடையோருக்கே சிவா
ர்ச்சனையில் பிரவர்த்தியுண்டாகின்றது. அவர்களுக்கே பக்தியும்
முக்தியும் சித்திப்பதாம். பக்தியுடன் சிவார்ச்சனை செய்யின் முக்
தியடையலாம். காலை மத்யான்னம் இக்காலங்களில் அர்ச்சனை யர்ச்சி
க்கவேண்டும். ஆயினும் மத்யான்னத்தில் விசேஷமாய்ப் பூசிக்க
வேண்டுமென்று கூறினார். அரசன் மீண்டும் வியாசரைநோக்கி ஓ
ஸ்வாமி! சந்ததபூசையின்முறையாது? அதனால் வரும்பயன்யாது?
உரைத்தருளவேண்டுமென்று வேண்டினான். வியாசரும் ஓ அரச
னே! சந்ததபூசையின் மஹிமையையும் அதன் முறைமையையும்
கேட்டமாத்திரத்தினால் அபாரபுண்யமாம். மனோகரமாகிய சிவ
லிங்கத்தில் சுத்தநீர்த்தத்தை இடைவிடாது தாரையாய்விழும்படி
அபிஷேகித்தலே சந்தத பூசையெனப்படும். சந்ததபூசையினால் சக
லபாபங்களுந்தொலைகின்றன. இடைவிடாது செய்துள்ள பாபங்க
ளெல்லாம் இடைவிடா தபிஷேகிக்கும் தாரையால் நசிக்கின்றன.

ஆதலால் அதனைச் செய்யவேண்டும். பரிமளத்திரவியத்துடனும் பத்திரபுஷ்பபலங்களுடனும் அறுகுகளோடுகூடிய சுத்தமான நீரோடும் சகல முனிவர்களும் சந்ததபூசை செய்கின்றனர். அதன்பயனை யெவனால் கூறமுடியும்? சகல காமங்களும் முத்தியும் அப்பூசையினாலேயே பெறப்படுவதாகும்? சங்கரர் அபார கருணாநிதியன்றோ? அவருக்கு யாம் சமர்ப்பிக்கும் தீர்த்தம் பத்திரம் புஷ்பம் பழம் முதலியவைகளாலேயே ஆகவேண்டிய சுகமுளதாஎன்பதுந்தகுமோ? சகல காமசம்பூர்ணரும் நித்தியானந்தருமாகிய அவ்விறைவனுக்கு இவை யெற்றுக்கு? அங்ஙனமாயினும் யாம் நற்கதியடைவதற்கெனவே சகல பூஜைகளும். ஆதலால் யாம் காய்ந்ததாயினும் பில்வ பத்திரங்களைப் பக்தியுடன் சமர்ப்பிப்போமாயின் நம்மை யனுக்கிரகிப்பதற்காகவே ஈஶ்வரன் அதனைக் கிரகிக்கின்றனர். பக்தனுக்குச் சகல பாக்கியங்களையுமளிக்கின்றனர். கருணைக்கடலாகிய சிவனது மஹிமை அபாரமன்றோ? அவனைத் தீர்த்தம் பத்திரம் முதலியவைகளால் அர்ச்சிக்காதவர் சம்சாரசாகரத்தைத்தாண்டுவதில்லை. விபூதிபூசிப் பக்தியுடன்செய்யும் பூசையைப்பெற்று பவானிபதியாகிய இறைவன் பாக்கியங்களையெல்லாந் தந்தருள்வானென்பதில்சிறிதும் சந்தேகமில்லை என்றனர்.

நாற்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

உ

விஶாகாயநம:

ஐம்பதாம் அத்தியாயம்.

தர்மதர்மங்கூறியது.

யாக்ஞவல்கியர் கூறுகின்றார். இவ்வாறுகூறிய வியாசரது வசனத்தைக்கேட்டு அவ்வரசனானவன் வியாசரைப்பற்பலவாகத் துதித்துமீண்டும் ஓ பகவானே! தர்மதர்மத்தின் அதிகாரத்தையும் தர்மதர்மத்திற்கு அதிகாரியையும் அதன்பயனையும் அதற்குள்ள அங்கங்களையும் விரிவாய்க்கூறியருளுங்கள் என்று வேண்டினன். அரசனை நோக்கி வியாசரும் ஓ அரசனே! தர்மதர்மத்தில் பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர் ஸங்கரர் ஆகிய இவர்களெல்லோரும் அதிகாரிகளே. ஆயினும் இங்கு அங்கபேதம்சிறிதுளது. இருபிறப்பாளர்கள்

வேதத்திற்கூறிய மந்திரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு பூசிக்கவேண்டும். மற்றவர்கள் லௌகிகங்களாகிய மந்திரங்களால் பூஜிக்கவேண்டும். ஸ்திரீகளும் சிவலிங்கபூசை செய்யவேண்டியதவசியமே. யாவரும் சிவலிங்கபூசையை விட்டிருத்தல் கூடாது. சிவலிங்கார்ச்சனையை விட்டுத்தீர்த்தத்தைப் புசித்தாலுங்கூட ரேதசையுண்டவனாவான். யாதொருவன் லிங்கார்ச்சனத்தை விடுத்துப் போஜனஞ் செய்வானோ அவன் மலத்தைத்தின்ற பாபத்தைப்பெறுவான். பூர்வம் சாத்தகி என்னுமரசனிருந்தான். அவன் ராஜ்ய பரிபாலனத்திலும் அவ்வளவாகவிருப்பின்றி மங்கையேபெரிதெனநினைத்து அவளுடன் கூடி ஏகாந்தமாயிருப்பதிலேயே இரவும் பகலுங் கழித்துவந்தான். அவனுக்கு எப்போதும் யௌவன முடையோர்களாகிய மங்கையர்களிடத்திலேயே மிக்க மயக்கம். அவன் நித்திராகாலத்திலும் அவர்களைவிட்டிரான். இப்படிக் காலங்கழித்து வரும்போது அவனது அழகிய எண்ணிறந்த ஸ்திரீகளுள் ஒருத்தி ஓர் சமயம் உத்யானவனஞ் சென்று அங்கு ஓர் சிவலிங்கத்தைத் தரிசித்து அன்றியும் அதனருகில் மேனிமுழுதும் ருத்திராக்ஷந்தரித்து சிவபூஜை செய்ய விரும்பி நிற்கும் ஓர் மஹா சாம்பவரையுங் கண்டு அம்மங்கை ஓ ஐயா! நீர் யார்! எங்கிருந்து வந்தீர்? உம்முடைய குலம் யாது! உம்பிதாவின் பெயர் யாது? உனது தாய் யார்? உமக்கு மனைவியுண்டோ? என்று வினவினள். அதனைக்கேட்டு அவ்வரசன் மிக்க அழகினளாகிய அம்மங்கையைப் பார்த்துச் சிறிது தலைகுனிந்து விநயத்துடன் ஓ பெண்ணே! அங்கராஜகுலத்தில் என்தாய் பிறந்தவள். என் தகப்பன் வீரேசன மஹாராஜன். என் மனைவி கமலலோசனை எனும் பெயரினள். இரதகஜதுரகமுதலிய எண்ணிறந்த சைனியங்களுடன் பின்னும் பற்பலபாக்கியங்களுடன் பசுக்கள் எண்ணிறந்தகோடிக் கணக்காயிருக்கின்றன. ரத்னங்களும் சுவர்ணங்களும் கணக்கு வழக்கில்லாமலிருக்கின்றன. எமது இல்லங்களின் உயர்வையும் சிறப்பையுங் கூறுதற்கு எவராலு மியலாது என்றனன். அதனைக்கேட்ட அந்தச் சுந்தரி ஐயா! இங்ஙனமாயின் நீவிர் தனியாயேனிங்குற்றீர்? தனது பந்து ஜனங்களெல்லோரையும் விட்டுத் தனியாய்வந்து ஏவல்வேலை கேட்பதற்கு யாருமின்றித் தவஞ்செய்கிறவர்போல் வந்திருக்கின்றீரன்றோ? மஹா ஐஸ்வர்யமுதலிய பாக்கியங்களுடன்கூடிச் சுகபோகங்களைப் புசிப்பதைவிட்டு இவ்வாறு வைராக்கியமடைவதற்கு யாதுகாரணம்? ஓ அரசே! சீக்கிரமாய்ச்சென்று உமது மங்கையுடன் கூடிச் சுகமாயிருப்பீராக. யௌவனமானது நிலையற்றதன்றோ? அத்

தோ! நீவிர் விருத்தாப்பியத் தன்மையடைந்தால் அப்போது தருண மங்கையுடன் கூடிச் சுகிப்பதற்குத்தகுமோ! இவ்வளவு அழகையும் பெற்று மன்மதனைப்போல் விளங்கும் நீவிர் சகல சுகத்தையும்வெறுத்து இங்ஙனம் இருப்பதுதகுமோ? ஓ சுந்தரரே! உம்மை மன்மதனென நினைக்கின்றேன். இல்லாவிடின் இவ்வழகும் இக்காந்தியும் இருப்பதற்குக்காரணமில்லை. நும்சௌந்தர்யமும் யௌவனமும் காந்தியுமாகிய ஒவ்வொன்றும் பார்ப்பவர்களை உன்மாதங்கொள்ளச் செய்யுமாயின் இம்மூன்றுங்கூடியிருப்பது சகலலோகங்களையும் வசியஞ்செய்து மயக்குறுவிப்பதில் சிறிதுஞ் சந்தேகமில்லை, எவனோ உம்முடன்பழகி உமதுபுத்திமயங்கும்படி வஞ்சித்துவிட்டான் என்பது நிச்சயம், அங்ஙனம் வஞ்சித்தவன்யாவன்? அல்லது தந்தையிடம் யாதேனும் விரோதமுளதா? தாயினிடம் மனஸ்தாபமுளதா? மனைவியோடு கலகஞ்செய்துகோபித்துக்கொண்டு வந்தீரோ? அங்ஙனம் யாதேனுங்கலகம் இருக்குமானால் அவர்களை விட்டுவிடுவது உசிதந்தான். அதற்கு இவ்வாறு வைராக்கியங்கொண்டிருப்பதும் தகுமோ?என்னோடுகூடச் சுகமாயிங்கு வசிப்பதில்யாதேனுந் தடையுளதோ? என்னோடு வசிப்பதனால் நீவிர் மகா பாக்கியவானாவீர். எனது பெயர் நாரீரத்னமென வழங்கும். என்னோடு கூடிச்சுகமாயிருப்பதால் காலத்தை இங்கு கழிக்கலாமே, இவ்விராச்சியமுழுவதும் உம்முடையதாகும். அதுவும் இப்போதேயன்றிக் கால்லாந்தரத்திலல்ல. ஓ பிரத்தியக்ஷமன்மதனான அரசனே! யானும் எனது கணவனை விடுத்துவந்திருக்கின்றேன், இனி நீ என்னுடனிருப்பதில் விசேஷசுகம் பெறலாம். விரைவில் சென்று தந்திரமாய் விஷங்கொடுத்து என்கணவனைக் கொன்று விடுகின்றேன். பிறகு இவ்விராச்சியாதிபத்யமும் உம்முடையதே. எனது லீலாவிலாச மாளிகைகள் ரத்னமயமாய்ச் சுவலிக்கின்றன பாரும்.அதன்மேல் விலையுயர்ந்த நவரத்னங்களிழைத்துச் சுவலிக்கும் ஓர் மாளிகை காணப்படுகின்றது. சந்திரமண்டலமோ எனத்தோன்றும் சயனமஞ்சங்களிருக்கின்றன. அங்குயாம் சுகமாயிருப்போமாயின் நமது பாக்யத்துக் கீடான பாக்யமுமுண்டோ? தாசிதாச ஜனங்களின் மிகுதியையும் அங்குள்ள கஸ்தூரி முதலிய பரிமளத் திரவியங்களின் வாசனையையும் யாது யாது விரும்பப்படுமோ அவ்வப்பொருளின் சிறப்பையும் கூறவியலாது. நமக்குள்ள உத்யானவனத்தின் சிறப்பும் அவ்வாறே. வஸ்திரமண்டபங்களும் உப்பரிகைகளும் ஓரிடம் வெண்பட்டு மெத்தையடுக்கு மஞ்சமும் ஓரிடம் மலரடுக்கு மெத்தையும் மற்றுமோரிடம் திவ்ய ரத்

னமயமாய்ச் சலிக்கும் வஸ்திரமொத்தையும் பின்னும் இவைபோற் கூற வொண்ணாத பற்பல விசித்திரமாகிய சயன ஆசனமண்டபங்களுமிருக்கின்றன. என்னுடன் கூட வருவதில் உமக்குச் சிறிதும் அச்சம் வேண்டுவதில்லை இனித்தாமதிப்பதுந் தகுதியல்ல. அவ்வுத்தியான வனமும் சமீபத்திலுளது. அங்கு புருஷர்கள் செல்லக்கூடாது. வேலைக்கார ஸ்திரீகள் மாத்திரம் அதனுள் பிரவேசிக்கலாம். ரம்பைக்கு நிகராகிய தாசிவர்க்கங்கள் கோடிக்கணக்கா யிருக்கின்றனர். அவர்களும் அவ்வச்சமயங்களிற் செய்யவேண்டிய காரியங்களை விடுத்து மற்ற விஷயத்தில் சிறிதும் மனத்தைச் செலுத்தக்கூடாது. ஓ ராஜநாதரே ! என்னைச்சற்று ஆசரவுடனோக்குங்கள். என்னுடன் கூடிச் சிருங்கார ரசிக ராகுங்கள். எனது சவுந்தரியத்தைக் கண்டு களிப்பதற்கு இந்திரம்பை முதலிய தேவ மாதருடன் கூட அடிக்கடி வந்து போகின்றனள். தேவர்களுக்கும் என்னிடத்திலேயே போவலுளது. என்னைப்பார்த்த பிறகு எனக்காதீன மாகாத புருஷர்களுமுண்டோ ? மங்கை மாத்திரத்தினாலேயே புருஷர்களுக்கு மகா மயக்க முளதென்பது நிச்சயம். மங்கை ரத்னமாகிய என்னிடம் அவ்வாவல் ஏனுண்டாகாது ? யௌவனத்தினால் புஷ்டியுடன் கூடிய எனது தேகம் உம்மால் பார்க்கப்பட்ட பொழுதே யானும் உம்மைப் பார்த்தேன். யான் எப்பொழுது வெளிப்படுவேன், என்னைப்பார்க்குங் காலமெது வென்று தேவர்கள் எப்போதும் ஆவலுடனெதிர்பார்த் திருக்கின்றனர். என்னைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் நபும்ஸகனும் புருஷத்தன்மை யடைவான் என்பது நிச்சயம். அரசனே ! எனது தேகத்தினழகைப்பார். சௌந்தர்ய நிதியாயுள்ள உமக்குத் தகுதியான மங்கை என்னைத் தவிர வேறுயாரிருக்கின்றனர் ? எனது சௌந்தர்ய மென்னுந் தன்மையானது உம்மைக்கண்ட மாத்திரத்தில் உமது வசமாய்விட்டது. இதுபோல உம்முடைய சௌந்தர்ய மென்னும் பொருளும் என்வசமாக வேண்டியதன்றோ ? ஓ அரசனே ! உம்மிடமுள்ள சௌந்தர்ய மெனும் நிதியை யானனுபவிக்காது விடேன். அழகற்றவனும் குரூபனுமாகிய புருஷனிடத்திலும் மங்கையர்கள் பண நிமித்தம் செல்கின்றனர். மஹா சௌந்தர்ய வானாகிய உம்மைப்பார்த்து அழகுற்ற எனக்கு ஏன் விருப்பமுண்டாகாது ? ஓ அரசனே ! யான் ஐம்வர்யத்தை விரும்பி இவ்வாறு கூறுகின்றவளல்லள். எனக்கு இருக்கும் ஸ்வர்ணபொக்கிஷங்கள் கோடிக்கணக்கிலு மடங்கா. சுவர்ணங்களிலும் ரத்னங்களிலும் விருப்பற்றவ ளாயினும் தனத்திற்குத் தனமும் ரத்னங்களுக்கு ரத்ன

னே ! இனியாவது பாதகமதியை விடுத்து இவ்விடம் விட்டு வீடு செல்வாயாக. நீ யமலோக பயத்தைக் கேட்டிலையோ ? அன்னிய மங்கையோடு அல்லது அன்னிய புருஷனோடு சம்பந்தித்தவர்களுக் குக் கும்பி பாகமெனும் நரகம் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றதே. பிறன் மனைவியின் முகத்தை விருப்பங்கொண் டோர்தடவை நோக்கினால் அவனுக்குக் கோரமாகிய நரக யாதனையினின்றுங் கற்பாந்தத்திலும் விடுதலையில்லை. துராசாரர்களாயும் பாபிகளாயு முள்ள மனிதர்க ளே பரஸ்திரீகளோடு ரமிக்கின்றனர். அந்தோ ! பன்றியின் யோனி போல் சகல ஸ்திரீகளுக்கும் யோனி காணப்படுதலே யன்றி எந்த மங்கைக் காவது வேறு விதமாய்க் காணப்படுவதில்லை. இப்படிப்ப ட்ட யோனியில் விருப்பம் கொள்வதைக் காட்டிலும் மடமையா தேனு முவதோ ?

இதனால் பன்றிக்கும் மனிதஸ்திரீகளுக்கும் பேதமில்லை யென் றேற்படுகின்றதேயெனின் கூறுவாம். சகலமும் சமமாயினும் ஓர் விசேஷமுளது. பன்றிமுதலியதேகங்கள் உட்பார்வையிலும் வெ ளிப்பார்வையிலும் அசுத்தமாய்க்காணப்படுகின்றன. மானுடதேக மானது உட்பார்வையில் அசுத்தமாய்க்காணப்படினும் வெளிப்பார் வையில் சுத்தமாய்க்காணப்படுகின்றது. மானுடதேகத்திலும் இரு பிறப்பாளன்தேகம் மிக்க சுசியாயுள்ளது. அவற்றிலும் பிராம்மண தேகம் சுசியாயுளது. அதிலும் சாம்பவர்தேகம் மஹாபரிசுத்தமா யுள்ளது. ஆதலால் அஃது அரிதினுமரிது. சாம்பவராகிய அந்த ணர்தேகம் விபூதியாலும் முப்புண்டரத்தாலும் ருத்திராக்ஷ தாரணங் களாலும் பரம பரிசுத்தமாயுளது. மஹாபுண்யமகிமையால் பிரா மணப்பிறவிகிடைக்கும். அதனிலும் அபாரபுண்ணியஞ்செய்தவரே சாம்பவராய்ப்பிறப்பார். சாம்பவப்பிராமணருடைய தேகசம்பந் தம் மகாமங்கள மேற்றுவாயுளது. யான் சகல ராஜ்யசுகத்தையும் மற்றுமுள்ள சுகத்தையுந் துச்சமென் றுதள்ளிச் சம்சாரம் துக்கமெ ன நினைத்து அதனைத்தொலைக்க இங்ஙனம் வந்ததும் சாம்பவர்களது சங்கத்தினாலேயே கிடைத்தது. இறந்தால் ராஜ்யம் மங்கை முதலி யன கூடவருவதில்லை. சிவதருமமொன்றே சகாயமாய்க்கூடவந்து பக்ஷிக்கின்றது. தான்பெற்றீன்ற கன்று பசுவைப் பின்றொடர்ந்து வருவதுபோல் செய்த சிவதர்மமே சிவனைப் பின்பற்றிவரும். சம் பத்திருக்கும்போது புத்திரர் மித்திரர் பௌத்திரர் முதலியவர்கள் தன்னைவிட்டகலாமல் கூடியிருப்பதுபோல் தர்மமும் எப்போதும் கூடியிருக்கிறது. மரித்துவிட்டால் மனைவி புத்திரர் பௌத்திரர்

யைந்தரன் பந்து செல்வம் ரதகஜதுரக பதாதிகளாகிய சகலமும் பின்பற்றிவராமல் நின்றுவிடுகின்றன. அன்றியும் பிராணன் போகும்காலத்தில் களத்திர பௌத்திர புத்திராதிகள் அருகில்வந்து ஈதனே! அப்பா! தாதா! இதுகாறும் சம்பாதித்த பணத்தை எங்கு வைத்திருக்கிறீர்? பேசமுடியாவிடினும் கொஞ்சம் கஷ்டப்பட்டாவவதுசொல்லும். அதற்கும் மாளாவிடில் ஜாடையாவது காட்டுமென்று கேட்பார்களேயன்றி ஐயா! உம்மோடு யாங்களும் மரித்துவிடுகிறோமென்று கூறுவாரும் அவ்வாறே செய்வாரும் காண்பதில்லை. புத்திரன் சற்று ஆண்மையுள்ளவனானால் தந்தையிறக்கட்டும் அவனிறந்தால் சகலபொருள்களின் சுதந்தரம் நமக்குவருமென மனமகிழ்வான். வெளிக்கு வருந்துவதுபோல் காட்டுவான். கணவனிறபபின் மனைவி யானினியாரோடு சுகிப்பேன்? எனக்குயார்கதி? என்னைரக்ஷிப்பவர்யாவருமில்லையே என்றழுவாளேயன்றி நாதன்போய்விட்டாரே, அவர் பரலோகத்தில் எக்கதியடைவாரோ என்றும் யாம் இறந்தபின் எக்கதியடைவோமோ என்றும் நினைந்தழுவாளில்

சிசுக்களும் வேலைக்காரர்களும் மற்றுமுள்ள பந்துவர்க்கங்களும் தங்களை யாதரிப்பாரில்லை யென்று கதறுகின்றார்களே யன்றி இறந்தவரின் பரலோகசாதனமான காரியமியாதுஞ்செய்கின்றதில்லை. எத்தனைகோடி பாக்கியங்களிருந்தாலும் யமனுக்கெதிரில் அவைகளொன்றும் நின்று நமக்குதவுவதில்லை. யமனிடமநின்று காப்பாற்றுவோன் உலகினில் யமாந்தகனுக்கு அன்னியமாய யாரிருக்கின்றார்? அக்காலத்திலுதவுவது காலகாலனது கயிலைநாதனது கருணையேயன்றோ? அவனது கருணைக்காளாகவேண்டுமானால் அவனைப் பூசிப்பதவசியமன்றோ? காலகாலனும் கலாதரனுமாகிய அவ்விறைவனே எக்காலத்துமுதவும்பந்துவும் தயாசிந்துவுமாவர். அவனை நினைப்பினும் காலபயமில்லை. யவ்வனத்திலுன்மாதங் கொண்டு மஹேஸ்வரனை ஸ்மரிக்காமலும் அர்ச்சிக்காமலும் தரிசிக்காமலும் பாராட்டாமலுமிருப்பவர்களே மகா பாபிகள். மனிதர்கள் மரணகாலத்திலாவது அச்சூலபாணியை நினைப்பாராயின் யமயாதனையின்றிப் பரமானந்த சுகமாகிய மோக்ஷத்தையும் பெறலாமன்றோ? அதனைவிடுத்து ஒரு க்ஷணத்திலோ இருக்ஷணங்களிலோ மரித்துப்போவோம் என்பது தீர்மானமாயிருந்தும் மங்கையைப் பார்த்து ஐயோ! இவளை விட்டுப் போகின்றனமே யென்று நினைக்கின்றனரே யன்றி மஹேஸ்வரனை நினைக்கின்றா ரில்லை. பில்வ பத்திரங்களாலர்ச்சிக்கப்பட்ட சிவலிங்கத்தை அந்த க்ஷணத்திலாவது தரிசித்தால் முக்தி

பெறும் கன்னிகையின் கையைப்பற்றலாம். பிராணன் நீங்கும்வேளையிலாவது சிவநாமத் தொனிகேட்கப்படுவதில்லை, கிலேசத்தை விளைவிப்பதாகிய ஜீவ ஹிம்சையாலேயே காலம் வீணே செல்கின்றது. அவனது சுற்றத்தாரும் உயிர் நீங்கும்போதாவது அவனது பரலோக சுகத்தில் முயலலாம். ஆனல் அதனைச்செய்யாது எல்லோருமொருங்கு கூடி முகத்திலும் மார்பிலும் வயிற்றிலுமடித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இதனல் அவனது பரலோகத்துக்கு யாதாயினும் சாதகமாமோ? சாதகமானது சிவகதையைச் சிரவணஞ் செய்விப்பதாலும் விபூதியைத் தரிசிக்கச் செய்வதாலும் நிர்மால்ய பில்வ பத்திரத்தைச் சிரசில் தரிப்பதனாலும் சிவாபிஷேக தீர்த்தத்தை முகத்தில் சம்பந்திக்கச் செய்வதாலும் இவை முதலிய மற்றுமுள்ள சிவபுண்யங்களைச்செய்வித்தால் இறப்பவனுக்கு மறுமையில் சாதனமாகும். அந்தோ! அக்காலத்தில் சுற்றத்தார் இதனைச் செய்து உதவுகின்றனரா? விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத்தரித்து மரணகாலத்தில் சிவனுக்கும் ரிஷபத்துக்கும் நடுவிலிருந்து மரித்தால் சிவன் அப்படி மரித்தவரைக் கைலாயம் வரவழைத்துத் தனது மடிமீது வைத்துக்கொண்டு அம்பிகையும் தானும் அவனது குணங்களைச் சிலாகிக்கின்றனர். யான் யாதேனும் விரும்பேன். இப்பூமண்டல மெல்லாம் பரிபாலிக்கப் பெற்ற சக்கரவர்த்தித் தன்மையையும் யௌவனமங்கையர்களையும் ரத்ன சந்தனாதிகளையும் சிறிதும் விரும்பவில்லை. வாழ் நாண் முழுதும் சிவலிங்கார்ச்சனை செய்திருந்து பிராணன் போங்காலத்தில் சிவ சிவ ஹர போ! ஸ்ரீ மஹாதேவ சம்போ! விஸ்வேசா! மகேசா! மகாதேவா! சம்போ! திரிணேத்ரா! ஸ்ரீ கண்டா! அம்பாசகாய! திரிபுர ஹரா! ருத்ரா! காலாந்தக! கலாதர கலாதர! என்று கூறிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். அதுதானெனது பிரார்த்தனை. இதனையே சகலரும் கவனிக்கவேண்டும். இது தான் மறுமையில் காப்பாற்றுவது என்றுரைன்றனர்.

ஐம்பதாம் அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

மூன்றும் அம்ச பூர்வபாகம்

முற்றிற்று.
